

എല്ലാവരും

2015
M
A
Y

**BURMESE
CLASSIC**

- ဝိနိသုတဗျီးအလှတိုးမည်။
- အင်အားပြည့်စုံအမေလုံအားမကျန်နိုင်တုံသေး။ (အလုပ်ကြပ်သမားများ၊ အားကစားသမားများလိလိယာသာအားတိုးသည်။)
- ကိုက်ခဲညောင်းညာအကြောနာကောင်းစွာပျောက်သည်။ (ဒုလ္လာကောဂါမီးယပ်ကောဂါ၊ အပျိုငယ်များ)
- စာကောင်းအိပ်ပျော်သည်။ အီဆင်းသွား၍ကောင်းသည်။ ပျက်စေ့ကြည်သည်။
- မီးယပ်ဝိနိ၊ မီးယပ်ခြောက် သွေးဆုံးကောဂါပျောက်သည်။

အလုပ် / အမှုနဲ့
နှစ်မိ။ ထင်တိုသည်။

အလုံ / အမ္မန္တ
နဝိမ္မိတ္တဝါသနာ

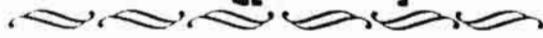
စံပေး စေတနာ့မှန်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ထုတ်လုပ်ခွင့်ရရှိနိုင်သမျှ
၁၂/၂၀၁၁/မသမာဓာတ်

အယ်ဒီတာချုပ်၏ အမှာစကား

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှုခင်းကျနယ်သည် ပြည်သူလူထုအား မှုခင်းအသိပညာ ပေးမှုကို အထူးပြုရည်ရွယ်ခဲ့သည့်အပြင် မှုခင်းဖော်ထုတ်နေသော အမှုစစ် ရဲအရာရှိများအနေဖြင့် မှုခင်းဖော်ထုတ်ရာတွင် အတွေးအခေါ်နှင့် ဆက်စပ်၍ လက်တွေ့နယ်ပယ်၌ အသုံးပြုနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှုခင်းမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် ၁၀ အတွေ့ အကြုံများပြားသော နိုင်ငံဝန်ထမ်းဟောင်း အငြိမ်းစားများ ပါဝင်သလို ပညာရေးနယ်ပယ်တွင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့် အမြဲထိတွေ့နေ သည့် နာမည်ကြီးကျူရှင်ဆရာ၊ ပညာရှင်များလည်းပါဝင်ပါသည်။

နယ်ပယ်စုံမှ ပညာရှင်များ၏ စုပေါင်းအားထုတ်မှုဖြင့် ထုတ်ဝေသော တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းသည် လူတိုင်း မှုခင်းအသိပညာတိုးပွားစေရေး၊ ပြည်သူလူထု ပူးပေါင်းပါဝင်သော ရဲလုပ်ငန်းတွင် ပူးပေါင်းပါဝင်စေရေး၊ အိမ်နီးချင်း စောင့်ရှောက်မှုစနစ်ဖြင့် မှုခင်းကြိုတင်ကာကွယ်ရေး၊ နှိမ်နင်းရေး ဖော်ထုတ်ရေးနှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပြည်သူလူထု ဘက်မှ ပါဝင်တာဝန်ယူနိုင်ခွင့်ရှိသည်များကို သိရှိစေရန် ပညာပေးအစီအစဉ် ဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းသည် ပြည်သူ့မေတ္တာကို ခံယူ၍ ပြည်သူလူထု၏လက်ခံအားပေးမှုဖြင့် ရှေ့ခရီးကို လျှောက်လှမ်းရန် ကြိုးပမ်း အား ထုတ်နေသည်ဖြစ်၍ မည်သူမဆိုလိုအပ်ချက်များကို အကြံပြုနိုင် ကြောင်း လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာချုပ်

တကယ့်ဖြစ်ရပ်

မဂ္ဂဇင်း

2015

May

အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၁၉)

အယ်ဒီတာချုပ် -

အောင်ကျော်စော

ရဲအုပ်အောင်လွင်(ငြိမ်း)

ဒုအရာခံဗိုလ်(ငြိမ်း)တပ်မတော်(ကြည်း)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ -

ထက်ထက်ဦးဝေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ -

အေးအေးခိုင်၊ ဦးရဲလွင်(ရဲဘိုင်အို)

လက်ထောက်အယ်ဒီတာ -

နေမျိုးအောင်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်လွင်(ယာယီ/၂၀၈၃)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်ဦး(၁၁၅၈၃)

သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

၁၁၉/၁၂၁၊ ၃၄ လမ်း၊ ရန်ကုန်

ဒီဇိုင်းအပြင်အဆင်

Min Group

ကွန်ပျူတာစာပို့

နေမျိုးအောင်

ပန်းချီသရုပ်ဖော်

ပန်းချီမင်းထက်နိုင်၊ ရဲသူ(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

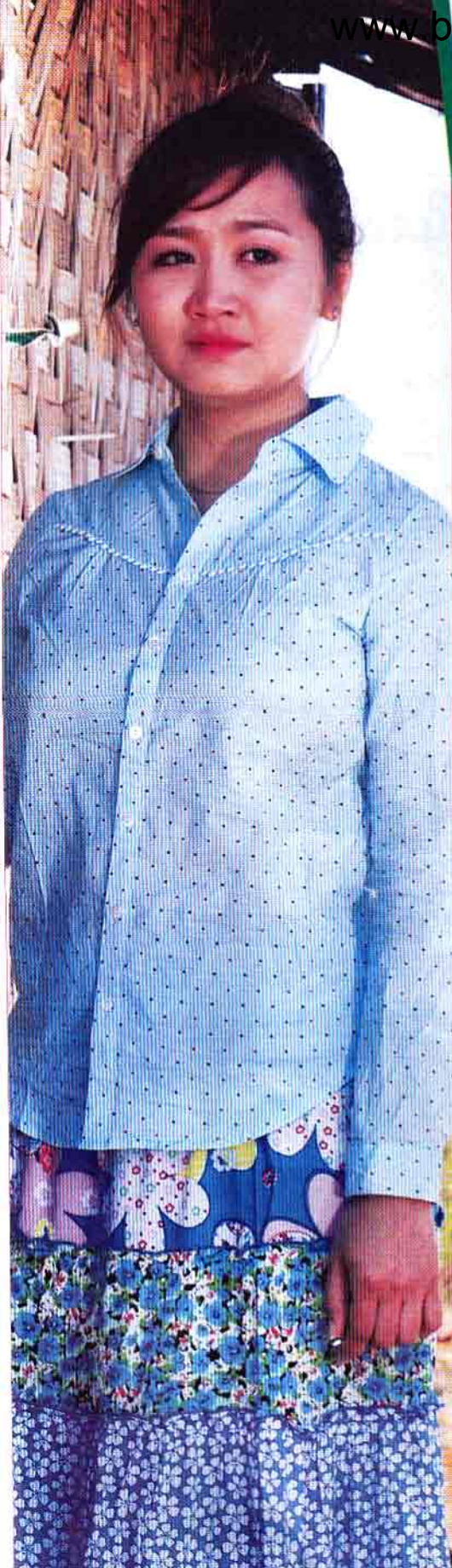
မျက်နှာပုံရိုက်

ထက်ထက်ဦးဝေ

ဖြန့်ချိရေး

ကန်တော်လွင်စာပေ၊ အမှတ်(၉၇)၊ မြေညီထပ်(ဝဲ)၊ ၃၉ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဖုန်း-၀၁ ၃၈၅၃၆၉၊ ၀၉ ၄၉၂၉၄၂၁၈

ကဏ္ဍ

ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)၊ စမ်းချောင်းစန်းကို၊ လမ်းသစ္စာ၊
ချမ်းသာစင်(ရေခဲသာ)၊ လှိုင်ခင်အုန်း(အမရပူရ)၊ မင်းရွှေမိုး၊
သိန်းဝင်း(ကျောက်ပန်းတောင်း)၊ မင်းထက်သားညီ(တောင်ငူ)

ကာတွန်း

သူရိန်၊ မောင်တင်ယု၊ မြေရိုင်း၊ ရွှေကိုဦး၊ တွံတေးတွတ္တပတ်၊ ကျော်လူ၊
ကျော်ဝင်းဆိုင်း၊ ခက်ဆစ်လင်း(ပြည်)

ဆောင်းပါး

ညွန့်ဟံ(ဤတော)

တွေပြားသည့် လှည့်ပြားသည့်မူခင်း

၂၃

ဘာသာပြန်

လှမိုး(ပညာရေး)

ကင်ပေဝိုင်း

လှမ်းထက်

ဗွတ်မရ ဓားမဆုံး

၅၄

၆၁

အခန်းဆက်စာအုပ်

ထက်ထက်ဦးလေ

အလွမ်းပွင့်တမ်းချင်းရယ်က ဘယ်ကိုစေ

၂၈

တစ်မျက်နှာစာ

အိမ်(ပုလဲ)

ရိုးသားခြင်းအကျိုး

၂၇

CONTENTS

MAY 2015

တစ်ခန်းရုပ်ဟာသ
အေးနီဂွိုင်(ပြန်ဟော)
ပြုံးထေ့ထေ့ဟာသများ

၅၀

ရှပ်ရှင်မိတ်ဆက်
ဦးစင်ဖြိုင်(သရုပ်ဆောင်)
ကာရန်ညီတဲ့ အိမ်ကလေး

၉၆

သတင်း

နိုင်ငံတကာသတင်း

ဇေဒ်

ဝေဒသုတေသီတစ်ဦး

ဇွေသုန္ဒရီ
အချစ်စစ်ပွဲ
ဘဝဒေဂျာ

ရသဝတ္ထု

ရှင်လွန်းမယ်	
မြင့်မြတ်နုလုံးသားရဲ့ စွန့်လွှတ်ခြင်းတရား	၆
လွှတ်တံတံဆိပ်အောင်	
ခင်မေထောင်ကျသွားပြီ	၈၀
မောင်သာယွန်း(ဇီကုန်း)	
ဉာဉ်ဆိုး	
ငွေအကျွန်	၈၆
အချစ်စစ်ပွဲ ဘဝအရှုံး	
သန်းမြင့်ဦး	၁၀၄
မာယာ	
ရဲလေး(ဝါးယပ်)	၁၁၆
အိုင်အိုကျွန်နီနှင့်	
ထူးဆန်းသောအကိမ်အကိမ်ကွင်း	၁၂၂
ကျွန်းစဉ်မြေစော့ကံ	
မိန်းမတို့သဘော	
ကိုမိုး(လှည့်ညာ)	၁၃၆
ရာစုသစ်ဇနီးသည်၏ မုသားဝက်ပါ	
ခင်လုံမလေး(စာက)	၁၄၂
ကျိန်စာသင့်အမုန်း	
ရဲနောင်လင်း	၁၄၉
ထူးဆန်းသောဝိညာဉ်နှင့်	
ယာဉ်မောင်းသတ်မှုကြီး	၁၅၇

ဥသြနဲ့အတူ

ဥသြ.....ဥသြရယ်နဲ့
 ထုတ်ပြောလာတဲ့ သူ့တေးသံ
 အချိန်မှန်ပါပဲ
 နွေဂီမှာန်ထဲမှာ တဝဲဝဲလွင့်.....။
 ညက.....
 တဖြည်းဖြည်းရင့်လို့ကြွေ
 နွေက တအိအိနဲ့ပျက်သုဉ်း
 တိမ်တွေနွေဆီကို တပြုံးပြုံးခရီးဆက်
 အမှာဖွဲ့ပါရစေ.....
 ကမ္ဘာကြီးဟာ လွမ်းစရာတွေနဲ့ အတိပြီးသတဲ့လား။
 ဘယ်သူ့ကိုသွားမေးရမလဲ
 လွမ်းသူအတွက်
 ဇာချဲ့မကုန် မကုန်နိုင်တဲ့အဖြစ်တွေ
 လွမ်းသူရဲ့အမှာဖွဲ့ စီးဆင်းနေတဲ့မြစ်တွေ
 ဥသြငယ်ရေ
 မင်းဆိုနေတဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း
 မင်းရဲ့ချစ်သူ
 မင်းကိုမေ့သူ
 မင်းကို ပုန်းရှောင်သူ
 တွေ့နိုင်၊ ကြားနိုင်၊ သိနိုင်ပါစေ
 ကျိန်စာအမျက် ဒီမှာရပ်ခဲ့
 အလွမ်းမျက်ရည် ခန်းပါစေတော့
 ဥသြနဲ့အတူ
 အလွမ်းဟူသမျှ အရာခပ်သိမ်းငြိမ်းစေ
 ကမ္ဘာခပ်သိမ်း စိမ်းမြလေ။ ။

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

ကျေးစွပ်သူ

ပေးလည်းပေးရ
ကျေးမွေးရနဲ့
အစာတော့ ရန်ထောင်တယ်။
ကယ်လည်းကယ်ရ
ကူညီရနဲ့
အဆင်ပြေတော့ ကျောခိုင်းတယ်။
ကျေးဇူးလည်းမေ့
တရားလည်းမသိ
လောကကြီးမှာ
သည်လိုလူတွေ အများကြီးရှိ။

။

စမ်းချောင်းစန်းကို

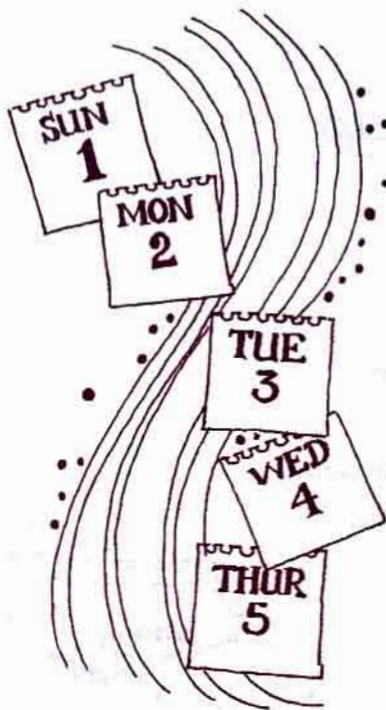
အဝေးမှုန်သူများ

မီးစာကုန်ဆီခန်း
အမှောင်လွှမ်းတော့မယ်။
ရော်ရမ်းကာအလင်းတစ်စ
ချင်ခြင်းမပြသေး။
ရှေ့တစ်လှမ်းစာ ကြိုမတွေးခဲ့သမျှ
အကွေ့စခန်းမှာ ငိုကြွေးရပေါ့။
ဪ.....
မလှနီရုံး
အဆုံးသတ်။

လမင်းသစ္စာ

လူဘဝစာမျက်နှာသစ်...သို့

ပြက္ခဒိန်ထက်၊ ကုန်ဆုံးရက်တို့
ရွက်ခြောက်ပမာ၊ ကြွေလွင့်ပါ၍
ငါ့မှာကောင်းကျိုး၊ အမျိုးမျိုးနှင့်
ဆိုးကျိုးဝေဖန်၊ သုံးသပ်ပြန်မှ
'မွေခံ'ကောင်းရာ၊ 'စာမျက်နှာ'သို့
ရောက်မှာကေနိမ့်လွှဲတည်း.....။
'ကုသိုလ်'၊ 'ပညာ'၊ 'ဥစ္စာ'သုံးခု
တစ်နေ့တစ်ခု၊ ရအောင်စုမှ
လူ့လောကမြေ၊ ရခဲပေ၍
လူနေဖြစ်ရ၊ သည်ဘဝတွင်
ကျန လှပနေမည်သာ.....။
'ဘဝဆင်းရဲ'၊ 'အနေမဲ့'လည်း
အသည်းဖြူစင်၊ ရိုးဂုဏ်အင်နှင့်
အစဉ်ကျေနပ်၊ ကျင့်ကြံတတ်မှ
ရပ်တည်ရေရာ၊ ကောင်းကျိုးဖြာ၍
'စာမျက်နှာသစ်'ဖြစ်မည်တကား။ ။

ချမ်းသန့်စင် (ရန်သူ)

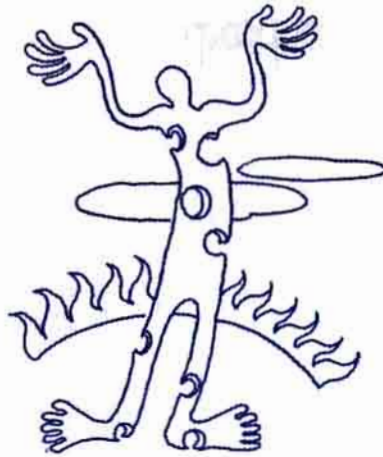
ကဗျာဆရာ

ရွှေဟာ
မင်းအတွက်
သူ့အတွက်
ခင်ဗျားအတွက်
တန်ဖိုးထားစရာ
မြတ်နိုးစရာ
တွယ်တာစရာ
ခုံမင်စရာ
ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။
ကျုပ်အတွက်တော့
ပိုက်ဆံလိုတဲ့အခါ
ရောင်းဖို့ ပေါင်ဖို့ကလွဲရင်
ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက်
မခုံမင်ဘူး
မတပ်မက်ဘူး
မမြတ်နိုးဘူး။

လှိုင်ခင်အုန်း (အမရပူရ)

သုဇယ်ချင်းသို့

အမှည့်တဝင်း

အကင်းတပြိုက်၊ လူဖြစ်ခိုက်မှာ
မမိုက်ကြနဲ့သုဇယ်ချင်း။

ကြီးငယ်မရွေး

သေမည့်ဘေးက၊ ပြေး၍မလွတ်
အတ္တချွတ်တော့ သုဇယ်ချင်း။

ကိုယ်ပြုသည့်ကံ

ကိုယ်သာခံရ၊ နက်ဖြန်သန်ဘက်
သေမည့်ရက်ကို၊ တွက်စစ်မရ
လူ့ဘဝမှာ။

လောဘအမှောင် လင်းပါစေ

ဒေါသအရောင် ကင်းပါစေ

မောဟအတောင် တင်းမနေနဲ့

ကဲ သုဇယ်ချင်း

မင်းရင်တွင်းက ချို့ယွင်းစာရိတ္တ

ညံ့ဖျင်းအတ္တ၊ မာန်မာနတွေ

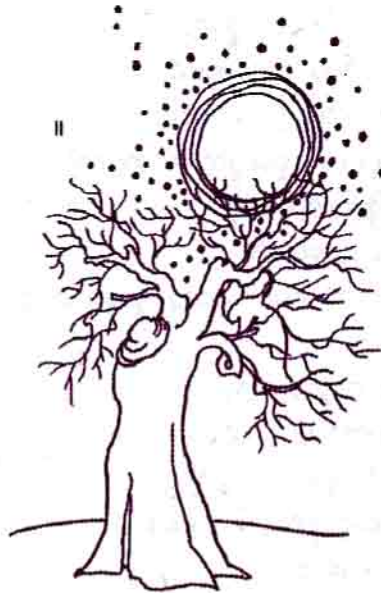
ဖျောက်ပစ်လေတော့ သုဇယ်ချင်း။

။

မင်းရွှေစိုး

နွေရဲ့အလှ နွေရဲ့ဘဝ

ပင်စည်က တခမ်းတနား
ရိုးတံတွေကြောင့် သူ့အလှကို
ထင်ရှားစွာ မြင်နေရ
အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေတာကိုက
သဘာဝရဲ့ ချစ်စရာအသွင်။
သူ့နှလုံးသားထဲက
ထွက်ကျလာတဲ့
အဆီအနှစ်တွေကိုတော့
မြေပြင်မှာချကျွေးလို့
ဤကမ္ဘာမြေအတွက်
သူတာဝန်ကျေခဲ့တယ်။

သိန်းဝင်း (ကျောက်ပန်းတောင်း)

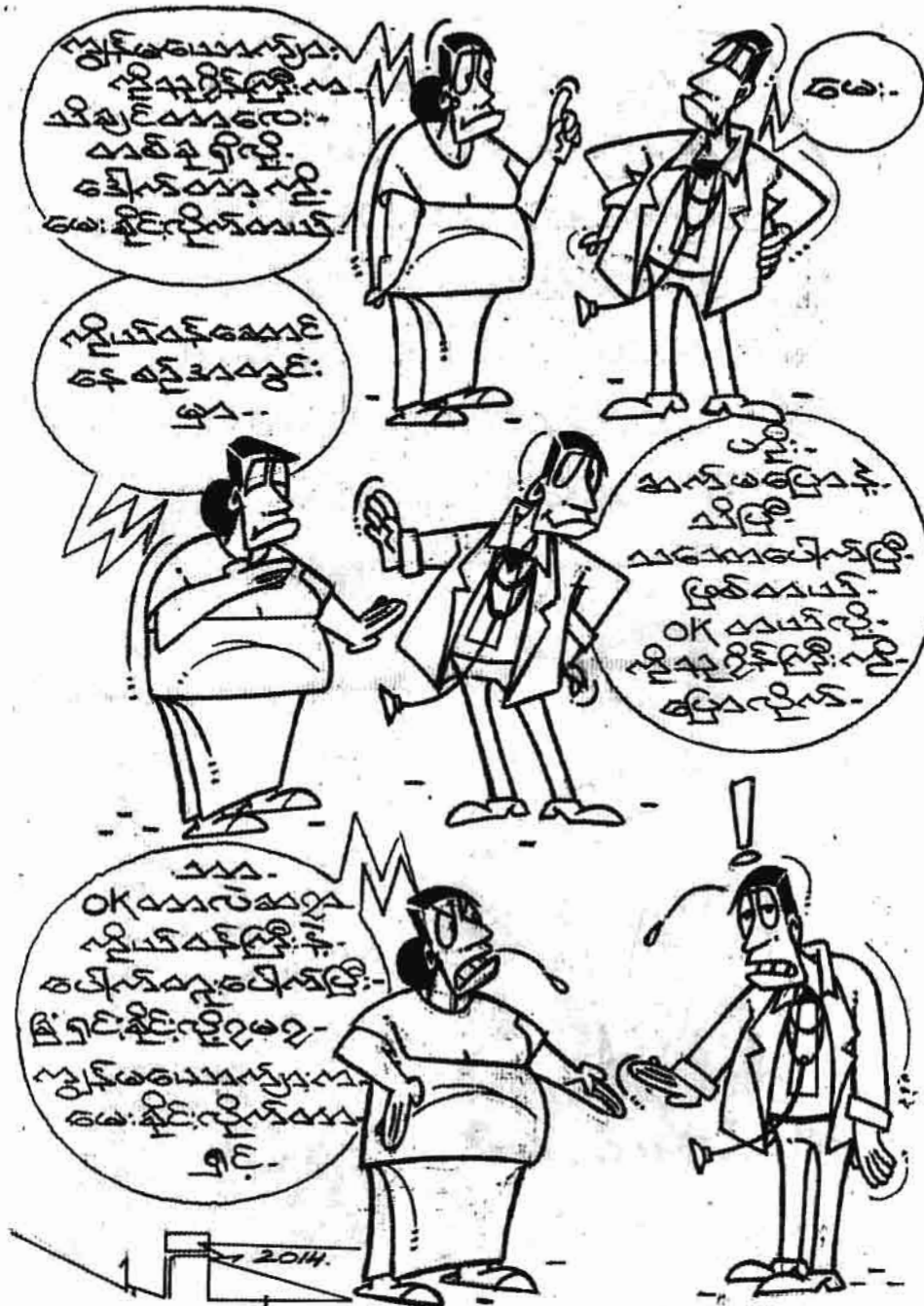
နုလုံးသားထဲက အဖြူရောင်ကဗျာ

ရှုပ်ထွေးလွန်းတဲ့ပင်လယ်ဟာ
 ဘဝဆိုရင်
 အသက်ရှင်ခြင်းဟာ
 ပင်လယ်ထဲမှာ မျောနေတဲ့ လှေငယ်တစ်စင်းပေါ့။
 ဟိုးအရင်က
 ဘဝပင်လယ်ဟာ သေးသေးလေး
 အခုတော့
 ဘဝပင်လယ်က ကြီးမားကျယ်ပြန့်
 အောင်မြင်မှုရဲ့ မွေးရနံ့များနဲ့
 ကျန်းမူရဲ့ အမှိုက်များနဲ့
 နေ့ညတွေဟာ
 ခေါင်းမူးနေရဲ့။
 အမှန်တရားကို ချစ်မိတော့
 'လူကောင်း'လို့ လူတွေက
 ရင်ဘတ်မှာ တက်တူးထိုး
 အမှားဝတ်စုံကို ဝတ်မိတော့
 'လူဆိုး'လို့ လူတွေက တံဆိပ်ကပ်
 သဲကြိုးပြတ်သွားတဲ့
 ဖိနပ်တွေအတွက်
 မျက်ရည်ကျတတ်သူတွေ ရှိနေသေးလို့
 နေရတာ
 အသက်ရှူချောင်နေရဲ့။
 နာရီများထဲမှာ ရယ်မော
 ပြကွဒိန်များထဲမှာ ငိုကြွေး
 မျှော်လင့်ချက်ဝါးဝါးလေးအတွက်
 ခြေလှမ်းတွေ
 သွက်သွက်လှမ်းတတ်လာခဲ့
 ဒါပေမဲ့.....
 အောက်ခြေမလွတ်ဘဲ
 ခေါင်းငုံ့လမ်းလျှောက်လို့
 ဖြည်းဖြည်းလေး လမ်းလျှောက်လာသူတွေကို
 စောင့်တတ်တဲ့အကျင့်က
 နုလုံးသားထဲမှာ လင်းလက်နေတယ်။ ။

မင်းထက်သားညီ (တောင်ငူ)

Cartoon

Cartoon

အတ္ထု, ပရ မသိတာနဲ့
သူ့အတွက်လည်း သူ့မိခင်နဲ့
အများအတွက်လည်း
စိတ်မဝင်စားတဲ့ ...

အတွေးအခေါ်, ဗဟုသုတမရှိ
ပညာမတတ် ဝေလလေ လူမျိုး
မချစ်မိမိနဲ့နော် ...

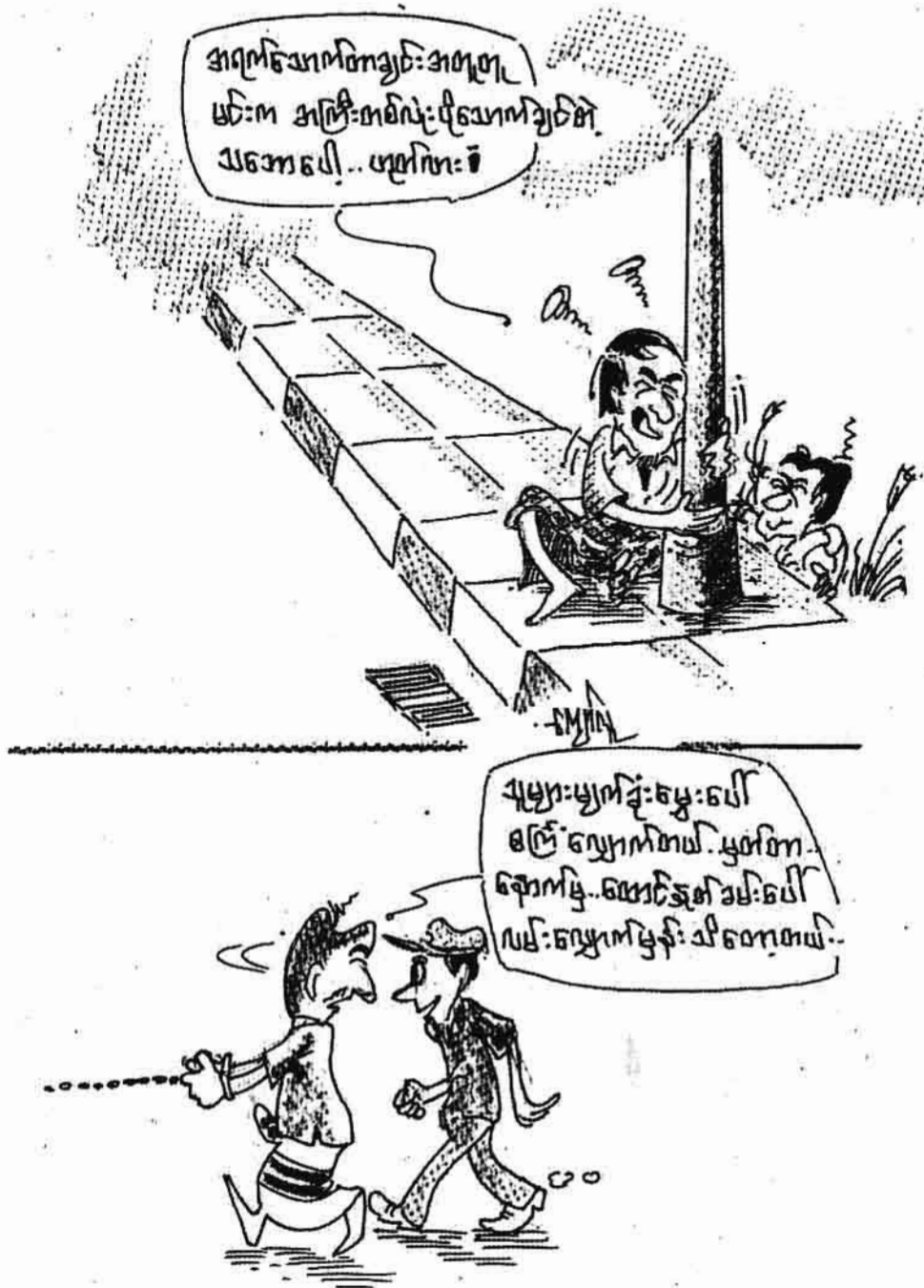
မောင်မောင်
2015

Cartoon

အကန့်... အကန့်...
အကန့်... အကန့်... ---

Cartoon

Cartoon

Cartoon

ခက်ဆင်လင်း (မြန်မာ)
ခေတ္တ - လူ့ဘဝ

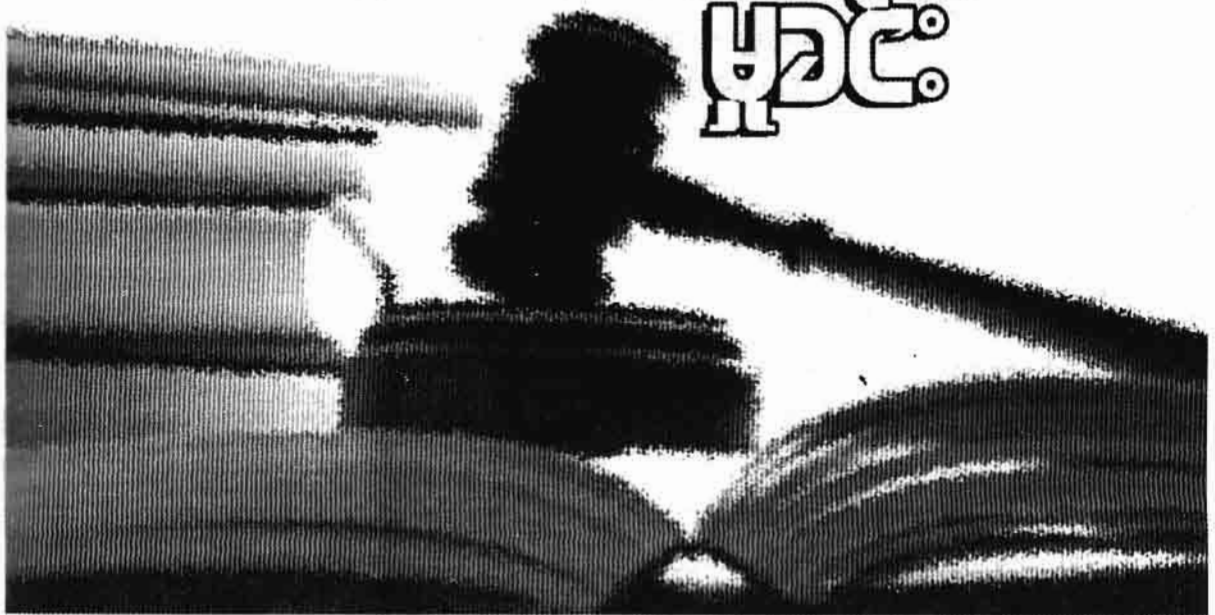
Cartoon

ညွန့်ဟံ (ကြတော)

ထွေပြားသည့် လှည့်ဖြားသည့်

မူဝါဒ

ဥပဒေဘောင်အတွင်းနေထိုင်ခြင်း ဘေးကင်းရန် ကွာ စိတ်ချမ်းသာဆိုသော စကားရပ်သည် မြန်မာ့လူ့ အဖွဲ့အစည်းအတွက် အတော်ပင်ယဉ်ပါးကြပြီးဖြစ်သည် ဟု ယုံကြည်ပေသည်။ တွင်ကျယ်မှုအဓိပ္ပာယ်ရှိမှုတွေ ပြည့်ဝပါ၏။ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ဥပဒေနယ်ပယ်အတွင်း နေထိုင်ပါက အန္တရာယ်ကင်းပြီး စိတ်လက်ရွှင်ပျနိုင်၏။ ဘေးမသိ၊ ရန်မခဘဲ စီးပွားဥစ္စာရှာခွင့်ရ၏။ အိပ်ပျော် စားဝင် ကြောင့်ကြမှုကင်းပေသည်။ စိုးရိမ်သောက ကင်း ဝေးသဖြင့် ပေါ့ပါးလတ်ဆတ်ပါသည်။ ဖောက်ဖျက်ပါက မူခင်းတစ်ခုခု ငြိစွန်းပြီး ပြစ်မှုတွေ၊ ပြစ်ဒဏ်တွေ စောင့် ကြိုခြင်းခံရပေမည်။

ထိုသဘောကို အစဉ်အလာ မြန်မာမှုနယ်ပယ်

သြဝါဒအမှာစကားက ကျွမ်းဝင်မှု၊ လက်ခံကျင့်သုံးမှု လည်း ရှိကြသည်။ အနုပညာနိကမ္မာနီ”ဆိုသည့် မင်္ဂလာ သုတ်လာ ပါဠိစကားက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျင့်သုံးဖွယ် ကိစ္စတွေ ဖြစ်လေသည်။ အပြစ်ကင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ကြရမည်ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က မင်္ဂလာ သုတ်ဂါထာပါဠိကို ကဗျာပုံစံဖြင့် လေ့ကျင့်သင်ကြားရာ တွင် “မရှုပ်ပွေ လုပ်လေတဲ့ အလုပ်”ဟု သွန်သင်မှု တွေ့ရသည်။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးအလုပ်ဟူသမျှ မည်သည့် နေရာမျှ ကောင်းသည်မဟုတ်။ စီးပွား၊ လူမှု အစုစုတွင် ရှုပ်ထွေးပွေလီ၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ များပြားခြင်းက မူခင်းတစ်ခုခုဆိုသို့ ဦးတည်လျက်ရှိကြောင်း ချင့်တွက် နိုင်ပေ၏။

ယခုခေတ်တွင် လူအများ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ပညာပါသော မူခင်းတွေ ကျူးလွန်တတ်ကြပြီးဖြစ်ကြသည်။ လှည့်ဖြားခြင်း၊ လှည့် ပတ်ခြင်းအတတ်ပညာတွေဟု ဆိုချင်၏။ သို့ဖြစ်၍ မင်း ကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဓမ္မသံဝေဖြစ်သော “လူ အချင်းချင်းလှည့်ပတ်ခြင်း ကင်းရှင်းကြပါစေ”ဆိုသော ဆုံးမစကားသည် အလွန်ပင် တန်ဖိုးကြီးမားပေသည်။ အလိမ်အညာ၊ အတုအယောင် စုံလင်စွာဖြင့် လှည့်ဖြား မှုက လိုလားအပ်စရာမရှိ ဖြစ်ရပေသည်။ အလိမ်အညာ အလှည့်အပတ်သည် အမြဲတမ်း အဆင်ပြေချောမွေ့ အောင်မြင်သည်မဟုတ်။ **ရာဇဝတ်ဘေးမြေးမလွတ်**ဆို သည့် စကားအတိုင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပေသည်။ ထို အခါ အမေကယ်ပါ၊ အဖေကယ်ပါဖြင့် မရှုနိုင်မကယ် နိုင်ဖြစ်ကြရသည်။ အလွယ်တကူလှည့်ပတ်ခြင်း၊ ပညာ ပါသော လှည့်ဖြားခြင်းကိစ္စကို ကျူးလွန်ခြင်းသည် ဆိုး ကျိုးဆီသို့သာ ဦးတည်ပြီး ဥပဒေစက်ကွင်း လွတ်ကင်း နိုင်သည်မဟုတ်ပေ။

လှည့်ပတ်ခြင်းကိစ္စသည် ပီရိအောင် အားထုတ်လေ့ ရှိကြသည်။ မကြာမီက ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သော ကမ္ဘာ့လား ဘောလုံးပွဲကြီးက နမူနာပြသွားသည်။ အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝပြီး မျက်စိလျင်လျင်၊ နားလျင်လျင်ရှိကြသော ဒိုင်လူကြီးများအောက်တွင် ဘောလုံးဥပဒေဘောင် အတွင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြရာ ဒိုင်လူကြီးကပင် အပြစ်

မပေးနိုင်အောင်ရှိကြရသည်။ ပညာပါခြင်း၊ လျင်မြန်ခြင်း၊ ကျွမ်းကျင်ခြင်းတို့ကို ပေါင်းစပ်အသုံးပြုသွား၏။ အောင် မြင်သွားကြသည်လည်းရှိ၏။ မအောင်မမြင်ဖြစ်ကြကာ ပြစ်ဒဏ်ကြုံရသည်လည်းတွေ့ရသည်။ နေရာစုံတွင် သုံး ကြသော အလှည့်အပတ်၊ အညွှန်အသတ်တွေဟု ဆို ချင်ပါ၏။

အလိမ်အညာအလှည့်အပတ်သည် စီးပွားလူမှု အစု စုကို ရှုပ်ထွေးစေ၏။ အပ်ဖြင့်ထွင်းရမည့်ကိစ္စကို ပုဆိန် ဖြင့် ထွင်းရပေသည်။ နောက်ကလိုက်၍ ဖြေရှင်းရသည် မှာ ငွေအား၊ လူအား၊ အရင်းအနှီးအားတွေ များလှပါ သည်။ နောင်တတွေ ဒုနှင့်ဒေးဖြင့် မိသားစုပါ ထိခိုက် ကြရသည့် အဖြစ်အပျက်က များကြပေသည်။

ယခုအခြေအနေတွင် စီးပွားရေးတွေ ကောင်းလာ တာလား၊ ဆိုးလာတာလားတော့မသိ။ အိမ်ဈေး၊ မြေ ဈေးတွေကောင်းသည်၊ အငှားအရမ်းတွေများသည်။ ဈေး ကျသည်မရှိ။ တက်ဈေးချည်းဖြစ်၏။ ယင်းအခြေအနေ သည် ကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်များသို့ များစွာရှိခတ်လာ သည်။ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင် အရင်းအနှီးရှိသူ အကျိုးဆောင် များ အတော်ပင် အလုပ်ဖြစ်ကြ၏။ အခြေစိုက်လုပ်ငန်း ကြီးငယ်များ ပေါ်လာသည်။ လမ်းလျှောက်ပွဲစားများ လည်းရှိကြ၏။ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးများပင် အိမ်မြေ ပွဲစား အကျိုးဆောင်ဖြစ်လာကာ အလှအယက်ဖြစ်လာ ကြသည်။ အဆင့်ဆင့်သော ပွဲစား၊ ပွဲညွန့်တွေ ပါဝင်မှု ကြောင့် အချင်းများကြသည်။ ကြားကအကျိုးဆောင် တွေကြောင့် အကျိုးဆောင်ရာမကျဘဲ ပိုမိုသော နှုန်း ထားတွေဖြစ်ကာ အိမ်ငှားသမားများ ဈေးမြင့်စွာဖြင့် ငှား ရမ်းနေထိုင်ကြရသည်။ ပိုင်ရှင်၏ သတ်မှတ်ဈေးထက် ဝယ်သူတွေက ပို၍ပေးကာ နေရသည်။ ဤနည်းဖြင့် အိမ်ရာမြေတွေ ဆင့်ပွားဈေးများကြသည်။

နှစ်အတန်ကြာကဖြစ်၏။ စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေဇနီး မောင်နဲ့ အိမ်ငှားရမ်းနေထိုင်၏။ သင့်တင့်ကောင်းမွန် သော အိမ်ဖြစ်သည်။ တစ်လလျှင် ကျပ်တစ်သိန်းခွဲပေး ရသည်။ တကယ်တော့ မူရင်းပိုင်ရှင်က သူ၏အပိုဖြစ် သော၊ နေထိုင်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိသောအိမ်ကို တစ်လ လျှင် တစ်သိန်းရလျှင် ကျေနပ်ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ပွဲ

အတုအယောင်နှင့် လှည့်ပတ်ခြင်းက
ဆက်စပ်လျက်ရှိပေသည်။
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေလည်းစုံလင်၏။
အကြောင်းအရာလည်းစုံလင်ပြီး ဥပဒေကို
လက်တစ်လုံးခြား လှည့်ဖြားကြပေသည်။
အသေးအဖွဲ့ကိစ္စမှ အကြီးအမားအထိ
အများအပြားဟု ဆိုချင်၏။

စားက ပွဲခပိုရလိုသောကြောင့် တစ်သိန်းခွဲဖြင့် စေ့စပ်လိုက်သည်။ နေထိုင်လိုသော အိမ်ငှားနှင့်တွေ့သဖြင့် အဆင်ပြေ၏။ ပွဲစား၏ လှည့်ဖြားမှုကြောင့် အိမ်ငှားမိတ်ဆွေ လိုအပ်သည်ထက်ပိုကာ အခကြေးငွေပေးရ၏။ အိမ်ရှင်ကတော့ နေရင်းထိုင်ရင်း အဆင်ပြေသွားသည်။ ဤသို့သော လှည့်ပတ်မှုက သာမန်ကိစ္စလို ဖြစ်လျက်ရှိရာ ရိုးစင်းသည်ဟုပင် ပြောရပေမည်။

ဖော်ပြပါကိစ္စမျိုးက များစွာထိခိုက်လှသည်မဟုတ်ပါ။ မူခင်းလည်းမမြောက်ပါ။ ယခုလွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကကိစ္စကို တင်ပြချင်၏။ ကျောက်မြောင်းဘက်တွင်နေထိုင်သော စာရေးသူတို့မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးက မြို့သစ်မှ အိမ်မြေကို အပေါင်ခံ၏။ ငွေကြေးကိန်းဂဏန်းအတော်များ၏။ စာရွက်စာတမ်းများကိုကြည့်၍ အပေါင်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် သတ်မှတ်ကာလထက် အတော်ကြာအောင် လွန်မြောက်သည့်တိုင်အောင် အိမ်မြေဂရန်ကို ပြန်လည်ရွေးခြင်းမပြုသဖြင့် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ ပေါင်သူထံသွား၏။ အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်၏။ ယင်းအမျိုးသမီးက အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် စာရေးသူတို့ထံ အကူအညီတောင်းသဖြင့် အိမ်နီးချင်း ခုယကဥက္ကဋ္ဌ(ယခုရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး)ထံ ပြောရလေသည်။ ပေါင်သူက စာရေးသူတို့ရပ်ကွက်အတွင်း အိမ်ငှားနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။ တကယ်တမ်းစစ်ဆေးကြည့်ရာတွင် ဂရန်အတုဖြစ်မှန်းသိရသည်။ သက်ဆိုင်ရာမူရင်းထုတ်ပေးသော နေရာဌာနက ယခုတင်ပြသော ဂရန်မှာ အတုဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ စာရေးသူပင် ကြည့်မိသေး၏။ အဆိုပါ ဂရန်အတုမှာ အစစ်နှင့်မခြား သေသပ်လှ၏။ တံဆိပ်တုံး၊ တံဆိပ်ခေါင်း၊ လက်မှတ်ရေးထိုးသူ၊ မင်ကျမင်နုစသည်တို့က အငြင်းပွားဖွယ်မရှိအောင် သပ်ရပ်လွန်း၏။ ထို့ကြောင့် အလှည့်အပတ်ခံရလေသည်။

ဤမျှနှင့်မပြီး။ ဆုံးရှုံးငွေများရနိုင်ဖို့ စီစဉ်ရ၏။ ထိုအခါကျမှ ယင်းသို့ခံစားလိုက်ရသောသူ လေးငါးဦးစာရင်းပေါက်လာသည်။ ထိုတရားခံအလှည့်အပတ်ရှင်မှာ အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်တိမ်းရှောင်ရင်း မလွဲမကင်းသာ ဥပဒေ၏စက်ကွင်းထဲ ရောက်ရတော့သည်။ လိမ်ညာမှု

အတုပြုလုပ်မှုများဖြင့် ထောင်ဒဏ်ကျခံရပေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူတို့သည် ပညာသားပါပါ ပီပီရီရီ လုပ်တတ်ခြင်းဖြစ်၏။ လိမ်ညာလှည့်ဖြားနိုင်ရန် အသေအချာ လေ့လာပြီးမှ အကွက်ချကာ သားကောင်ရှာဖွေခြင်းဖြစ်၏။

မကြာသေးမီကပင် စာရေးသူတို့၏ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသူတစ်ဦး သူ၏အိမ်ရာရောင်းချ၏။ ကိန်းဂဏန်းတန်ဖိုးများ၏။ သူဝယ်စဉ်က ဂရန်နှင့်စာချုပ်ဖြင့်သာ ပြီးစီး၏။ ယခုဝယ်ယူသူက အတွေ့အကြုံတွေ ကြားသိရဟန်ရှိ၏။ မူရင်းဂရန်အစစ် ဟုတ်/မဟုတ် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရုံး၌ အတည်ပြုလေသည်။ ငွေကြေးနှင့်အချိန်ကုန်ခံကာ စိစစ်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်သာ အလုပ်ရှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ **အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း**ဆိုသော မြန်မာစကားနှင့် ကိုက်ညီပေသည်။

အခုတော့ အလှည့်အပတ်သမားများရန်မှ ကင်းဝေးအောင် အသေအချာ စိစစ်၍ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိသွားကြပေသည်။ အရောင်းအဝယ်ပြုတော့မည်ဆိုလျှင် အတုအယောင် ဟုတ်/မဟုတ် အရင်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ခြင်းဖြစ်၏။ မရိုးသားမှုတွေ များပြားသည့်ခေတ်တွင် မယုံကြည်မှု၊ မသင်္ကာမှုတွေဖြင့် မူခင်းကာ ကွယ်ကြရပေသည်။

အတုအယောင်နှင့် လှည့်ပတ်ခြင်းက ဆက်စပ်လျက်ရှိပေသည်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေလည်းစုံလင်၏။ အကြောင်းအရာလည်းစုံလင်ပြီး ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်ဖြားကြပေသည်။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စမှ အကြီးအမားအထိ အများအပြားဟု ဆိုချင်၏။ ခေတ်သစ်စီးပွားရေးနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိကြသည်။ များသောအားဖြင့် ဥပဒေနှင့်ကင်းကြ၊ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်သူများလည်းရှိ၏။ တစ်ဖက်သား၏ အားနည်းချက်ကိုရှာဖွေရင်း အပေးအယူဖြင့် လှည့်ဖြားသေး၏။ ပီရီသေသပ်သော အပေးအယူက ပညာပါလှ၏။

လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်းအရာ၌ စာနာမှု ကင်းကြပေသည်။ ထိုအခါ လူကုန်ကူးမှုပြုသည့် မူခင်းမှူးအထိ ကျူးလွန်ကြသည်။ မက်လုံးပေးဆွဲဆောင်ရာ၌ အပြောကောင်းကြရာ နားယောင်ကြသည်။ နှုတ်ဖျား

အချောင်လိုချင်စိတ်၊
ယူငင်ချင်စိတ်၊
စားလိုစိတ်များသည်
ရိုးသားမှုကို အခြေမခံကြ။
ဘယ်သူသေသေ
ငတေမာပြီးရော
ကြံ့ခံကြသည်။
အလစ်အငိုက် မခံစားကြရအောင်
မူခင်းသတင်းများ၊ ကြားသိရသော
အဖြစ်အပျက်များကို လေ့လာသင့်၏။
အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့မနေခြင်းက
မိမိထံ ရောက်လာနိုင်သည့်
လှည့်ဖြားမှုကို
ကာကွယ်နိုင်သည်

သကာလောင်သည့်နောက်သို့ လိုက်ပါမိကြသဖြင့် လူ
ကုန်ကူးခြင်းခံရသည်။ ခံရပြီးကာမှ ရှေ့နိုင်မကယ်နိုင်
ဖြစ်ကြရသည်။ လိမ်ကိုကြမ်းရိုးဖြစ်အောင် ကြမ်းရိုးကို
လိမ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်၊ လှည့်ပတ်တတ်မှု
ကို နားဝင်ကာ ဘဝဆုံး ငွေဆုံး လူလုံးမလှဖြစ်ကြရ
သူတို့ များလှလေ၏။ သတိကြီးစွာထားရပါမည်။

လောကကြီးတွင် နေရာတိုင်း၌ မျိုးဆက်များ ရှင်
သန်နေသည်သာဖြစ်၏။ မလွတ်ကင်းသည့် ဥပဒေ၏
အတားအဆီးကြားက ခေတ်တိုင်းတွင် လိမ်လည်လှည့်
ဖြား ဉာဏ်များသော လှည့်ပတ်သူတို့ ခေတ်တိုင်း၌ရှိ
နေကြပေသည်။ မရိုးနိုင်ကြ၊ ဆန်းသစ်ကြသည်။ ထို
အခါ သတိနှင့်ညှာ တုံ့စပ်ကြရပေမည်။ သုတမညာ
ရှိဖို့အရေးကြီးပါ၏။ နားထောင်တတ်သော အလေ့
အကျင့်နှင့် ကြံတွေရသော သင်ခန်းစာများကို စာပေ
သုတမှ ရယူဖို့ဖြစ်၏။ လှည့်ဖြားမှုခံရသူသည် မိမိသာ
ဆုံးရှုံးချခြင်းမဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ခေါင်းမဖော်ရဲသည့်
လူလုံးမလှဘဝ ရောက်ကြရသည်လည်းရှိကြသည်။ လူ
တောမတိုးနိုင်အောင် ရှိရသည်။

သို့ရာတွင် ဥပဒေကခွင့်ပြုသည်မဟုတ်။ တစ်ဖက်
ကလည်း ကြိုတင်ကာကွယ်တားဆီးရန် လိုအပ်၏။ များ
သောအားဖြင့် ယုံကြည်မှုကို ဖောက်ဖျက်ကြသည်။ အယုံ
သွင်းစကားများဖြင့် လှည့်ပတ်ယူငင်ကြလေရာ အထိ
နာကြရသည်။ ခလုတ်ထိမှ အမိမတစေချင်ပါ။

အချောင်လိုချင်စိတ်၊ ယူငင်ချင်စိတ်၊ စားလိုစိတ်
များသည် ရိုးသားမှုကို အခြေမခံကြ။ ဘယ်သူသေသေ
ငတေမာပြီးရော ကြံ့ခံကြသည်။ အလစ်အငိုက် မခံစား
ကြရအောင် မူခင်းသတင်းများ၊ ကြားသိရသော အဖြစ်
အပျက်များကို လေ့လာသင့်၏။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့မနေခြင်း
က မိမိထံ ရောက်လာနိုင်သည့် လှည့်ဖြားမှုကို ကာ
ကွယ်နိုင်သည်။ စာနာမှုကင်း၊ ရိုးသားမှုမရှိ၊ ပကတိ
မကောင်းမြတ်ဝါဒဖြင့် ဥပဒေကို မလိမ်တစ်ပတ်လုပ်တတ်
သူတို့လည်း ရာဇဝတ်ဘေး၊ ပြေးလွတ်သူတို့ကို
သဘောပေါက်သင့်ပါ၏။

မုန့် (ကြွေ)

“ညီမရယ်....ကြည့်ပါဦး၊ လှလိုက်တာနော်”

ကုမ္ပဏီသို့ ဒေါ်စန်းရောက်လာပြီဟု အသံကြားသည်နှင့် မိန်းကလေးများက အခန်းထဲမှ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးဖြင့်ထွက်လာပြီး အနားသို့ရောက်လာကြသည်။ မြသွေးချိုလည်း မယောင်မလည်နှင့် လာကြည့်မိ၏။

“ဈေးသက်သာတယ် သိလား၊ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သွားပြကြည့်၊ ဒေါ်စန်းတို့က အာမခံခွဲကို ရောင်းတာနော်”

“ကြော်ငြာမနေပါနဲ့ရှင်၊ ဒီဆွဲသီးလေးက ဘယ်လောက်လဲ၊ ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ”

“မင်းလိုချင်တယ်ဆိုရင် ဈေးထပ်မဆစ်နဲ့တော့နော်၊ ငါးသောင်းလျှော့ပေးတော့”

“ဟင်...ရှစ်သိန်းခွဲကြီးများတောင်၊ အတိပဲထားလိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“မရလို့ပါကွာ၊ ပစ္စည်းအတွက်စိတ်ချ၊ ဒေါ်စန်းက အသန်ပဲကိုင်တယ်၊ ယူသွားစမ်းပါကွာ”

မြသွေးချိုက ခင်သက်မွန်ကိုကြည့်ပြီး အားကျနေ၏။ ခင်သက်မွန်ယူနေသော ဆွဲသီးလေးကို သူမလည်းသဘောကျမိသည်။ သုံးပမယ့် အိမ်စရိတ်အတွက် အနိုင်နိုင်မို့ အိပ်မက်ပင် မမက်ရဲပေ။ ဒေါ်စန်းသည် အပျိုကြီးစားပွဲပေါ်တွင် ပစ္စည်းများအား စိတ်ကြိုက်ခင်းကျင်းပြသထား၏။ တလက်လက်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများက မိန်းကလေးများအတွက် မက်မောချင်စရာပါ။ ရတနာပစ္စည်းမျိုးစုံအား လပေးရောင်းချသည့်အပြင် လက်ဝတ်ရတနာကို ဒီဇိုင်းပုံအမျိုးမျိုးဖြင့် လုပ်ခိုင်းသည့် အပ်ထည်များပါ လက်ခံ၏။

“အပျိုကြီးမျက်နှာကြောင့် ဒီဈေးနဲ့ပေးတာနော်၊ အပြင်မှာသွားဝယ်ကြည့်၊ ဒီလိုပုံမျိုးကို ဒီဈေးနဲ့ မရဘူးကွဲ့”

“သိပါတယ် .. အန်တီစန်းရယ်၊ ယောက်ျားမသိအောင် ကိုယ့်စုငွေလေးနဲ့ ဝယ်ရတာမို့ပါ”

“အောင်မယ်လေး သိတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဒါမှ ငါ့မိန်းမက လိမ္မာလိုက်တာလို့တောင် ချီးမွမ်းဦးမယ်”

အိမ်ခိုက်က အလုပ်တွင် ငွေစု၏။ ငွေထုတ်သည်နှင့် ပစ္စည်းလေးများ ဝယ်ယူစုဆောင်းတတ်သည်။ ကုမ္ပဏီတွင်အလုပ်လုပ်နေသူများအားလုံးမှာ ဒေါ်စန်းပစ္စည်းများနှင့် မလွတ်ပေ။ မြသွေးချိုလည်း သုံး

စိုးသားခြင်းအကျိုး

အိမ် (ရှုပဇာ)

သိန်းတန်လက်စွပ်လေးအား လပေးဝယ်ယူခဲ့၏။ အကြွေးပင် မကျေသေးပေ။ နှစ်ရစ်လောက် ခွဲသွင်းပြီးမှ အသက်ရှူချောင်ပေမည်။

“မြသွေးချို ဒီကံစာလာပါဦးကွယ်” အပျိုကြီးက လှမ်းခေါ်သည့်အတွက် မြသွေးချိုမှာ ထသွားလိုက်ရ၏။ ဒေါ်စန်းသည် သူမ၏ပစ္စည်းများအနက် စိန်လက်စွပ်များအား မြသွေးချို၏လက်တွင် စွပ်ပေးလို၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ့ညီမလက်ကလေးက ဖောင်းဖောင်းအိမ်လေးမို့ မော်ဒယ်လ်အဖြစ် ဝတ်ပြချင်တာလေ၊ ဟယ်....ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ လက်ထဲမှာ လှပလှ၊ ဒါကတစ်မျိုး၊ ဟောဒါက ပုလဲနဲ့ကွပ်ထားတာ၊ ဒါက နီလာနဲ့၊ ဟောဒါက ပြောင်ခေါင်းစိမ်းနဲ့”

ထုံးစံအတိုင်းပင် မက်မောသူများက ပိုင်းနေကြတော့သည်။

“အန်တီစန်း ဒါလေးက ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“မင်းယူရင် ငါးသိန်းပဲပေး”

“ဟင်း..များလိုက်တာ၊ လျှော့ပါဦး” ဝယ်သူများက မြသွေးချိုလက်ထဲမှ ပစ္စည်းလေးများကိုကြည့်ပြီး ဈေးဆစ်သူဆစ်၊ ဝတ်ကြည့်သူဝတ်ကြည့်နှင့် ဒေါ်စန်းလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ အပျိုကြီးလည်း မနေရပေ။

“ကဲ.....ကဲ ခင်ဗျားတို့လည်း ဒါပဲလုပ်နေကြနော်၊ ဟိုမှာ Boss လာနေပြီ၊ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ကြတော့”

“ဟေ့...ဟေ့ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မှ လာကြတော့နော်”

ဈေးဆစ်သူများနှင့် ဝယ်ယူလိုသူများကို အလျင်အမြန် ဈေးဖြတ်ပေးပြီး နောက် ဒေါ်စန်းလည်းသူ့ရတနာသေတ္တာ

အိတ်အားပိတ်၍ ပြန်ထွက်သွားရတော့၏။

“ဟင်.....ငါ့လက်ထဲမှာ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းပါလား၊ အောင်မလေး ဒုက္ခပါပဲနော်၊ နေ့လယ်က ဒေါ်စန်းနဲ့ အပျိုကြီးတို့ ဝတ်ပေးခဲ့တာ၊ ငါ့လက်ထဲကနေ ပြန်မပေးမိဘဲ ပါလာပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ၊ တော်ကြာ ဒီလက်စွပ်ကို ခိုးလာတယ်ထင်သွားမှ၊ မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ အပျိုကြီးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်မှပဲ”

မြသွေးချိုမှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် အပျိုကြီးကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရသည်။ အပျိုကြီးမှတစ်ဆင့် ဒေါ်စန်းထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရာ နာရီဝက်အတွင်း မြသွေးချိုအိမ်သို့ အူယားဖားယား ရောက်လာကြတော့၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မြသွေးချိုရယ်၊ ဒီပစ္စည်းလေးက ၁၄ သိန်းတန်စိန် လက်စွပ်လေးပါကွယ်၊ အန်တီစန်းက ပျောက်မှန်းတောင်မသိဘူး၊ ငါ့ညီမ ပြောလို့ပေါ့”

“နေ့လယ်က Boss လာပြီဆိုလို့ ကမန်းကတန်း ဖြစ်ကုန်ကြတာပါကွာ၊ မြသွေးချိုဆီ ပါသွားလို့ပေါ့ကွယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့”

“မြသွေးလည်း လက်ထဲမှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်း အိမ်ကဝတ်လာတာပဲထင်နေတာ၊ သေသေချာချာ မကြည့်မိဘူး၊ အိမ်ရောက်မှ ပစ္စည်းတွေချွတ်တော့မှသိတာ၊ ကိုယ့်လက်စွပ်က ဝတ်မလာမှန်း သတိရသွားတယ်”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့ညီမကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ အန်တီစန်းက ဒီလော့ကက်လေးတစ်ခုနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေကွယ်”

“ဟာ ..မယူပါရစေနဲ့ရှင်၊ မလုပ်ပါနဲ့” အပျိုကြီးက မြသွေးချိုဝတ်ထားသော ဆွဲကြိုးလေးကို ချွတ်လိုက်ပြီး အန်တီစန်းပေးသော ရွှေလော့ကက်ဆွဲသီးလေးအား ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်၏။

“ငြင်းမနေနဲ့ မြသွေးချို၊ လမ်းမှာ ကတည်းက အန်တီစန်းက ပြောလာတာပါ၊ မင်းက ရိုးသားစိတ်ရှိတယ်တဲ့၊ ချီးကျူးလာတာလေ၊ ရိုးသားသူကို ဂုဏ်ပြုရမှာပေါ့ကွယ်”

မြသွေးချိုလည်း ကျေနပ်စွာဖြင့် လက်ခံရင်း သူမ၏လုပ်ရပ်အား ဂုဏ်ယူနေမိတော့သည်။

အိမ် (ရှုပဇာ)

အနံ့၊ဆက်ဝတ္ထုရည်
ယက်ယက်ခွဲဝေ
အလွမ်းပွင့်တမ်းချင်းရယ်ကာ
ဘယ်ကုသေ

“ကိုလတ်ချစ်သူလေ၊ ‘သစ်သစ်ဝေ’တဲ့ တက္ကသိုလ်က ကထိကတစ်ဦးပေါ့။ မလှဘူးလား ပြုံးပွင့်”

“နာမည်နဲ့လူနဲ့လိုက်ပါတယ်။ ကိုလတ်ချစ်သူက စိတ်ထားလည်း လှမှာပါ။ ကိုလတ် ကံကောင်းပါတယ်လေ”

ကိုလတ် စိတ်ချမ်းသာမည့် စကားမျိုး ပြောနေမိသော်လည်း ကျွန်မ ငိုချင်နေပါပြီ။

“မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို မိန်းမချင်း ပိုနားလည်ကြတယ်တဲ့။ ပြုံးပွင့် သဘောကျရဲ့လား”

“ပြုံးပွင့်သဘောကျဖို့ထက် ကိုလတ်သဘောကျဖို့က ပိုအရေးကြီးပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံဖူးပေမယ့် သူ့ကျတော့ မချစ်ရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိတယ်။ ကိုလတ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း။ အဲဒါ ‘သစ်သစ်ဝေ’ပဲ”

နားထဲသို့ သံရည်ပူနှင့်လောင်းချနေသလို ကျွန်မရင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရပေပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုလတ်အရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။ ကျွန်မအဖြစ်ကို မြင်အောင်ကြည့်တတ်ရင် ကိုလတ်သိမှာပါကွယ်။ ဓာတ်ပုံလေးကို ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်ပေးမိပါ၏။

“သစ်သစ်ဝေက မာနသိပ်ကြီးတယ်။ အနားကို ချဉ်းကပ်ဖို့ တောင်မလွယ်ဘူး။ သူ့အချစ်ကိုရဖို့ မနည်းကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ဒါတောင် ခု

ချိန်ထိ အဖြေမပေးသေးဘူး။ မနေ့ကမှ ဒီဓာတ်ပုံလေး ပေးခဲ့တာ”

ကျွန်မအရှေ့တွင်ပင် ဝမ်းသာပြနေသည့် ကိုကိုရယ်။ မိန်းမတွေရဲ့အချစ်ကို မိန်းမတိုင်းသာ နားလည်ပါတယ်လေ။

“ဓာတ်ပုံပေးခြင်းဟာ ချစ်ပါတယ်လို့ ပြန်ဖြေခြင်းမျိုးတစ်ခုပေါ့ ကိုလတ်ရယ်။ အဲဒါ သွယ်ဝိုက်ပြီး အဖြေပေးတာပါ”

“ဟာ.....ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံနောက်ဘက်မှာ ‘အမှတ်တရ ထာဝရ’လို့ ရေးထားတာပဲ။ နင်သိပ်တော်တယ် ပြုံးပွင့်”

ကျွန်မခေါင်းကို အသာပုတ်ကာ ဓာတ်ပုံလေးကို နှမ်းနေ၏။ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ပျော်နေတာမြင်ရရင်ပဲ ပြုံးပွင့်ကျေနပ်ပါပြီလေ။ ယောက်ျားတွေသည် ခက်ခဲသည့်အရာကိုမှ တန်ဖိုးထားတတ်ကြပါလား။ ကျွန်မတွင် အသိတစ်ခုရလိုက်သလို ဝဲလာသည့် မျက်ရည်ကြည်လေးကို မျက်တောင်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်ခတ်ကာ ပြန်ထိန်းမိ၏။ ပြီးတော့ ကိုလတ်ကို ပြုံးပြမိသော်လည်း ရင်မှာ ထိန်းမရအောင် ငိုချင်လာပြန်သည်။

“နို့တွေအေးကုန်တော့မယ်။ ပြုံးပွင့် သွားမယ်နော် ကိုလတ်”

“နင့်ကိုကြိုက်တဲ့လူရှိရင်လည်း သိပ်မာနမကြီးနဲ့နော်၊ ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေဘက်ကလည်း စာနာဦး၊ ဟဲ.....ဟဲ”

စာနာလွန်းလို့ ခက်နေတာပေါ့ ကိုကိုရယ်။ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ကိုလတ်

ခင်လမှအဆက်

“ကိုလတ် ပြုံးပွင့်ဝင်လာပြီနော်”

တံခါးကို တဖြည်းဖြည်းဖွင့်ဝင်လာပြီး ကိုလတ်ကြိုက်သော နို့ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်၏။ ကိုလတ်က စာရေးနေရာမှ ကျွန်မကို ပြုံးပြကာ.....

“ကိုလတ်ချစ်သူကို ကြည့်ချင်တယ်ဆို၊ ရော့လေ.....”

ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ကျွန်မအားပြလာ၍ မဝံ့မရဲကြည့်မိသည်။ “ချစ်သူတဲ့လား ကိုကိုရယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးမှာ ချောချောထူလှနှင့် ကျက်သရေရှိလွန်းလှ၏။ သူမ၏ အပြုံးလှလှတစ်ခုကြောင့် နေ့တိုစိတ် ဖြစ်မိပြန်ပါသည်။ ကျွန်မလေးငိုသွားမိပါ၏။

အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာစဉ် ကိုလေးကအထွက်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၏။ ကျွန်မ၏ကိုယ်လုံးလေးက ကိုလေးရင်ခွင်ထဲရောက်နေသလို အမှတ်တမဲ့မို့ ကိုလေးကလည်း ပြန်ဖက်ထားသည်။ ကိုလေးကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး ရုန်းထွက်လိုက်မိ၏။

“ပြုံးပွင့် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုလေး၊ မတော်လို့ပါနော်”

တင်းမာနေသော ကိုလေးမျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

“မင်း သိပ်လှတယ်၊ မင်းမှာ ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေရှိနေပါလား”

စကားတွေက ဘာလိုလိုနှင့် ရိုသဲ့သဲ့နိုင်လွန်းလှသည်။ သူ့အကြည့်ဒဏ် မခံနိုင်၍ ကျွန်မထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်ရာ.....

“ဟေ့.....ခဏနေဦး၊ အခန်းထဲက ဖန်ခွက်ယူသွားဦး”

ကိုလေးအခန်းထဲ မဝင်ရဲပါ။ သူ့ဘာသာသွားယူပေးပြီး ကျွန်မလက်ထဲထည့်ကာပေးလာ၍ ကြောက်လန့်ပြီး လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်စဉ်တွင်.....

“ခွမ်း.....”

ဖန်ခွက်လွတ်ကျပြီး ကွဲသွားတော့၏။ မထင်မှတ်သည့် အဖြစ်အပျက်မို့ သတိထားချိန်မရလိုက်။ မျက်လုံးထဲ ပြာဝေသွားလေပြီ။

“ဟာကွာ.....”

ဖန်ခွက်အပိုင်းအစများကိုထိုင်ကောက်ပြီး မျက်ရည်ကျမိ၏။ ဖန်

ခွက်ကျကွဲသံကြောင့် ကိုထွေး ပြေးထွက်လာရှာ၏။ ကျွန်မ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်စွာဖြင့်.....

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ပြုံးပွင့်၊ လက်စူးမယ်နော်”

သူပါထိုင်ကောက်ပေးနေပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်ရည်များကို ကျွန်မသာလျှင် အသိဆုံးပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုစိတ်က ကိုကိုချစ်သူဆီမှာပါ။

“ဆာက... အသုံးကိုမကျဘူး၊ နောက်ကိုဒါမျိုး ငါ့ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှမမြင်ချင်ဘူး၊ ကိုယ် မဝယ်ရတိုင်းကွာ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အပြစ်ပုံချတတ်သည့် အညှာအတာကင်းမဲ့သည့် ကိုလေးစိတ်ဓာတ်မျိုးကို မုန်းတီးမိ၏။

“ကိုလေးရာ ဖန်ခွက်က နှစ်ပေါင်းများစွာကြာနေပြီပဲ၊ အခုဟာလည်း မတော်တဆဖြစ်သွားရတာပါဗျာ”

“အေး.....အဲဒီမတော်တဆကြောင့် အိမ်ကပစ္စည်းတွေကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒေါ်ငယ်ကို ပြောထားဦးမှပဲ”

သူ့အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ကိုလေးဒေါသက တံခါးဆီသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ခံပြင်းစိတ်နှင့်အတူ

နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ဖိကိုက်မိသည့် မိမိအဖြစ်ကို ဘယ်သူမျှမသိခဲ့ချေ။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုလေးကိုယ်စား ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုထွေးက ဘာမျှမသိ...။ အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သည့် ကိုလေးသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့်လူပင်။ ကျွန်မ ကြောက်လန့်သွားမိ၏။

“ပေး..ပြုံးပွင့်၊ ကိုယ်သွားပစ်လိုက်မယ်”

ဖန်ကွဲစများကို ကိုထွေးကယူသွားရှာသည်။ ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာမှုများစွာ ပေးနိုင်သည့် ကိုထွေးရယ်။ သူ့ကျောပြင်ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေမိပါပြီ။ ပြီးမှ

ဒေါ်ငယ်လည်း
ငယ်ရာက
ကြီးလာတာပါအေ၊
ကြီးကျယ်ပြီး
မာန်တက်တဲ့
ယောက်ျားမျိုးဟာ
အတ္တကြီးတယ်၊
တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်တယ်၊
တစ်သက်လုံး
ကိုယ်ပဲ
စိတ်ဆင်းရဲရမှာ

ဘယ်သူပြောတာပါလိမ့်။
ကျွန်မအကြည့်ကို ဒေါ်ငယ်သိနေ
၏။

“ကိုလေးလာတိုင်လို့ သိခဲ့တာ
အေ”

ကိုလေးအမည်ကြားရုံနှင့်
စကားပင် ပြန်မပြောချင်တော့။ နှုတ်
ခမ်းများက အလိုလို ကွေးညွတ်
သွားတော့၏။

“ကိုလေးကိုတော့ ဝေးဝေးက
ရှောင်ပါ သမီးရယ်၊ သူနဲ့ ဘာမှ
မပတ်သက်မိစေနဲ့၊ ဒေါ်ငယ်လည်း
ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါအေ၊ ကြီး
ကျယ်ပြီး မာန်တက်တဲ့ယောက်ျားမျိုး
ဟာ အတ္တကြီးတယ်၊ တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်တယ်၊ တစ်သက်လုံး
ကိုယ်ပဲစိတ်ဆင်းရဲရမှာ”

ဒေါ်ငယ်က သတိပေးသည့်
စကားမျိုးဖြင့် စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြော
နေ၏။ ငြိမ်နေသည့် ကျွန်မကို ပါး
နပ်စွာ တားဆီးနေပြန်သေးသည်။

“ကိုလတ်နဲ့ကိုထွေးကသဘော
ထားပြည့်ဝတယ်၊ ကိုကြီးကတော့
တည်ကြည်ခုံညားပြီး ဒီတစ်သက်
အိမ်ထောင်ပြုလိမ့်မယ်မထင်ဘူး”

ဒေါ်ငယ်က ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်
မျိုးတွေးပြီး ပြောနေသည်မသိ။ သူ
ပြောနေသည့်စကားများကို နား
လည်နေသလိုလို တွေးပြီးပြုံးမိသေး
သည်။

“ကောင်မလေးနော် ဒေါ်ငယ်
ကို တိုင်ပင်စရာရှိရင် ဖွင့်ပြောဦး၊
သမီးလည်း ဒီကိုရောက်နေတာ နှစ်
နှစ်ပြည့်တော့မယ်နော်၊ ဟဲ့...ပြုံး
ပွင့်၊ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

ဒေါ်ငယ်၏ မျက်စောင်းတစ်
ချက်နှင့် စိတ်တိုပုံကိုကြည့်ပြီး ရယ်
မိ၏။

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ငယ်ရဲ့၊ သမီး
မှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဒေါ်ငယ်ပဲရှိ
ပါတယ်”

“ညည်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါ
ကို အရင်ဆုံးလာရန်တွေ့မှာက ခင်
ဝိုင်းနွယ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြိုမှာထား
တာ”

ဒေါ်ငယ်ပြောမှ ခင်ဝိုင်းနွယ်ကို
သတိရသွားမိပြန်သည်။

“အခုဆို ရွာကိုပြန်မလာလို့
သူတို့ စိတ်ပူနေကြမှာပဲနော်”

“စာရေးလိုက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း ပြုံးပွင့်ရဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်တွေ၊ မျှော်မှန်းချက်တွေမပြည့်
သေးသရွေ့ မဆက်သွယ်ဘူးလို့ဆုံး
ဖြတ်ထားပါတယ်”

“သူတို့တော့ စိုးရိမ်နေကြမှာ
ပဲကွယ်”

ဒါပဲပြောပြီး ဒေါ်ငယ် မီးဖိုထဲ
ဝင်သွားသည်။ ဝိုင်းနွယ်တို့ကို လိပ်
စာပေးမထားခဲ့၍ မိမိပြန်အလာကို
မျှော်နေကြမည်ပင်။

“ဟင်.....ပြုံးပွင့်၊ ဒီနေ့ သင်
တန်းမရှိဘူးလား၊ ဘာမှလည်းမပြင်
ဆင်ရသေးဘူး”

ကိုလတ် အပေါ်ထပ်မှဆင်း
လာ၏။ ရွာအကြောင်း ထိုင်စဉ်းစား
နေရာမှ အတွေးများ လွင့်ပြယ်သွား
ရတော့သည်။

“ဟယ်..ဟုတ်ပါရဲ့၊ သတိမေ့
နေလိုက်တာ၊ ခဏနော် ကိုလတ်”
ရေချိုး၊ ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး၍

အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာမိ၏။

“သမီး ညက ကိုလေးအခန်း
ရှေ့မှာ ဖန်ခွက်ကျကွဲသွားတယ်ဆို၊
သိပ်တိကျသေချာလွန်းတဲ့သမီးမှာ
စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့များ
လား”

သာ တော်တော့သည်။ အဝတ် အစားလဲရန် ထွက်လာရာ.....

“မြန်မြန်လုပ်ဟာ၊ တော်ကြာ ‘ဝေ’စိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

ထိုစကားကြားသည်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွားရပြန်သည်။

“မစောင့်နိုင်လည်း ကိုလတ်သွားတော့၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားတော့မယ်”

မကျေမနပ်ပြောသံကြောင့် ကိုလတ်က တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေပြန်ရာ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ မဆိုးရအခက်ပင်။ ပြင်ဆင်ပြီးထွက်လာချိန်တွင် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်နေပြန်၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ ကိုလတ်”

ကျွန်မ ရှက်သွား၏။ ကိုလတ်၏ စေ့စေ့ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုး တွေ့စကတစ်ကြိမ်၊ ယခုတစ်ကြိမ်သာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

“ဒေါ်ငယ်ရေ...ဒေါ်ငယ်တူမကို ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ဒါလား တောသူ၊ ဘယ်သူက ယုံကြမှာလဲ”

“ဟဲ့.....ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလတ်ရဲ့”

“မြို့သူရုံးတယ်ဗျာ၊ ကြည့်ပါဦး”

သည်နေ့ သင်တန်းဆရာမက ကိုယ်တိုင်ချုပ်သည့်ဝတ်စုံဝတ်လာရန်နှင့် ဆုချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သင်တန်းသူများအားလုံးကို မှာထားခဲ့၏။ သတ်မှတ်ပေးထားသည့်ပုံစံကို ချုပ်ရခြင်းဖြစ်၍ ခေတ်မီပုံဆန်းလေးကြောင့် အမြင်ဆန်းနေပုံရပါသည်။ ဆရာမကိုယ်တိုင်က ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးရှိသည့်အပြင်

ခေတ်မီဝတ်ဆင်တတ်၏။ အစက ကျွန်မ ချုပ်ပြီးမဝတ်ရဲပေ။ နောက်တော့လည်း လူတိုင်းဝတ်ဆင်နေ၍ အမြင်ရိုးကာ မဆန်းတော့ပေ။ ကိုယ်ကျပ် စကတ်ထဘီလေးကြောင့် လှပသော ကိုယ်လုံးလေးမှာ ပို၍ပေါ်လွင်နေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့အေ”

“ဒီနေ့ပြိုင်ပွဲရှိတယ်ရှင်၊ ကိုယ်တိုင်ချုပ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကို ဝတ်ပြီး ပြိုင်ရမှာ”

“ဟာ.....ဒါဆို ပြုံးပွင့်လက်ရာပေါ့၊ ငါ့ညီမက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ကျွန်မရှင်းပြမှ သူတို့နားလည်သွားကြပြီး ချီးကျူးနေကြပြန်သည်။ မိုးပြာရောင်လွင်လွင်လေးမို့ ကျွန်မအလှသည် ထင်ရှားနေသော်လည်း မမသစ်သစ်ဝေနှင့်တော့ ကျွန်မမယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ပါ။ သူ့အလှက တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီးကျက်သရေရှိသည့်အလှမျိုး။

“ဒီနေ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားမှာနော်၊ စီးရဲရဲ့လား”

“ကားက ဘယ်သွားလို့လဲ ကိုလတ်ရဲ့၊ ကားနဲ့ပဲသွားပါလား”

“ကိုထွေးယူသွားတယ်၊ စာပေစိစစ်ရေးရုံးကို သွားမလို့ဆိုလား၊ ကြာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း စီးရဲပါတယ်”

ကိုကိုနှင့်သာဆိုလျှင် ကျွန်မဘာမဆိုစီးရဲပါသည်။ ဒါကို ရှင်မသိခဲ့ပါလားကွယ်။

“သေသေချာချာကိုင်ထားနော်၊ ကြောက်တတ်ရင် ခါးကိုသာဖက်ထား”

တစ်ခါမျှ ဆိုင်ကယ်မစီးဖူး၍
ဝေါခနဲအထွက်တွင် ကျွန်မလက်
တစ်ဖက်က ကိုလတ်ခါးကို တင်း
ကျပ်စွာဖက်တွယ်ထားမိ၏။ ကျွန်မ
ရင်တွေခုန်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ ကို
ကိုလည်း ဘယ်လိုခံစားမိသလဲ။
ကျွန်မ သိချင်မိပါသည်။ လေအဝေ့
တွင် ကိုကိုအင်္ကျီလေး တလွင့်လွင့်
နှင့် ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကို တရှိုက်
မက်မက် ရှူရှိုက်မိ၏။ ကိုကိုနှင့်
အတူ သွားရသည့်အချိန်တွေဟာ
ကျွန်မရဲ့ အပျော်ဆုံးအချိန်တွေပါပဲ
လေ။

သည်နေ့လေးကို ကျွန်မ တစ်
သက်မေ့နိုင်မည်မဟုတ်တော့။ ကိုကို
ကျောပေါ်အပ်ထားသည့် မျက်နှာ
ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ
ကို ကြားသိပါစေ၊ ကျွန်မရဲ့ အချစ်
ကလေးတွေကို မြူတစ်မှုန့်လောက်
သိခဲ့ရင် ကျေနပ်ပါပြီ ကိုကိုရယ်။

သင်တန်းအဆင်းတွင် မိုးပြာ
ရောင်ဆင်တူ မိန်းကလေးများ၏
အလှပေါင်းစုံက ဥယျာဉ်အတွင်းက
ဖန်းကလေးတွေလိုပင် အပြိုင်အဆိုင်
လှနေကြသည်။

“ဟေး....မပြန်သေးဘူးလား
ပြုံးပွင့်”

“လာမကြိုသေးဘူး နန်းရာ၊
ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်”

“ဒါဆို နန်း အိမ်ရောက်မှဆူ
လိုက်တော့မယ်နော်၊ သွားပြီ၊ တာ
တာ”

ကျွန်မအနားမှ ကော့ကော့
လေး ပြေးထွက်သွားသည့်နန်းကို
မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်မိ၏။ ဆံ
ပင်ခွေခွေကောက်ကောက်လေးနှင့်
ရှမ်းမလေးကို ကိုထွေး ဘာကြောင့်
မကြိုက်တာလဲ။ တစ်ခုတော့ရှိ
သည်။ နန်းနွယ်နီသည် ရန်ကုန်
ရောက်သည်မှမကြာသေး။ ရည်းစား
ငါးယောက်ခန့်ရှိနေ၏။ တောင်ကြီး
တွင် မည်မျှရှိနေမည်မသိပေ။

“နန်းတို့က ရည်းစားထား
တယ်ဆိုတာ ထမင်းစားရေသောက်
ပါကွာ၊ ဒါမှလည်း ကိုယ်ယူမယ့်
ယောက်ျားကို ခေါင်းခေါက်ပြီး ရွေး
နိုင်မှာပေါ့”

အချစ်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘော
ထား၏။ ကျွန်မနှင့်တော့ တခြားစီ
ပင်။ နန်းအကြောင်းတွေးနေရာမှ
သက်မာရောက်လာ၍ အတွေးစကို
ဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“သက်မာရဲ့ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးမလို့၊ ခဏလေးနော်၊ ကိုကို...
လာလေ”

အလယ်ခွဲဆံပင်ရှည်ရှည်လေး
နှင့် မျက်နှာနုနုလေးက မော်ဒယ်လ်
ဘွိုင်းတစ်ယောက်လို ပုံစံမျိုးနှင့်
ကျွန်မကိုပြုံးကြည့်ကာ အနား
ရောက်လာ၏။

“ကိုကို ပြုံးပွင့်ဆိုတာ သူပေါ့၊
ကဲ.. ညီမလေးပြောတာ ယုံပြီလား”

“ယုံပါပြီဗျာ၊ ညီမလေးပြော
တာထက်တောင် ပိုလှနေသေး
တယ်၊ ကျွန်တော်က ဝဏ္ဏပါ၊ မှတ်
ထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခပ်သွက်သွက်ကိုလူချောက
အကြည့်ရဲလွန်းလှသည်။ ကျွန်မကို
လှည့်ပတ်ကြည့်နေပြန်၍ မနေတတ်
တော့။

“ကိုကိုက မော်ဒယ်လ်အေဂျင်
စီတစ်ခုကလေ”

“ဆောရီးနော်၊ ကျွန်တော်
ကြည့်တာ ခိုင်းနေရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊
ပြုံးပွင့် မော်ဒယ်လ်လုပ်ပါလား၊ ဒီ
အရပ်လေးနဲ့ဆိုဖြစ်မှာ၊ နောက်
တစ်ခုက ပြုံးပွင့်ရဲ့ လှပတဲ့ရုပ်ရည်..
မော်ဒယ်လ်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်
ဖို့ သေချာနေပြီ”

“ကျွန်မ ဝါသနာ မပါပါဘူး၊
သက်မာ တို့သွားမယ်နော်၊ ဟိုမှာ
ကားရောက်နေပြီ၊ ဪ...ကျွန်မ
ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဣတ္ထာ

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ကျွန်မကို
စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေပြန်သည်။ သက်
မာအစ်ကို၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးမှာ
အရူးတစ်ယောက်လိုပင် မျက်စိ
နောက်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။
ကျွန်မအား လိုက်ကြည့်နေမည်မှန်း
လှည့်မကြည့်ဘဲ သိနေ၏။

“သူ့အစ်ကိုတွေက ယောက်ျား
တွေနဲ့ စကားပြောတာ မကြိုက်ဘူး
ကိုကိုရဲ့၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“မတရားလိုက်တာကွာ”

“လာလေ.....ပြန်ကြမယ်”

ဝဏ္ဏ နောက်လှည့်တကြည့်
ကြည့်နှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။
ကားပေါ်တွင် ခပ်တည်တည်ထိုင်နေ
သော ကိုထွေးက ကျွန်မကိုမြင်
သည်နှင့်.....

“သိပ်ပျော်နေလား ပြုံးပွင့်၊ ဟိုက ဘယ်ကအကောင်လဲ”

ကိုထွေးတွင် သဝန်တိုစိတ်ရှိနေပါလား။

“သက်မာရဲ့အစ်ကိုပါ။ ပြုံးပွင့် နဲ့စိတ်ဆက်ပေးလို့ပါ ကိုထွေးရယ်”

“ဘယ်ကတဲ့လဲ”

“မော်ဒယ်လ်အေဂျင်စီတစ်ခုကတဲ့၊ ကိုထွေးက ဘာလုပ်မလို့မေးနေတာလဲ”

“ဪ...ကိုယ့်မှာ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ပေါ်လာလို့ပါ။ သူ့ကို ကိုယ့်ထက်ပိုခင်နေပြီလား၊ ကောင်လေးက မဆိုးဘူးနော်”

စိတ်ညစ်စရာစကားတွေပါလား။ ကိုထွေးက ကျွန်မကို တစ်

မျိုးမြင်သွား၏။ သက်ပြင်းချပြီး သူ့ကိုကြည့်မိကာ ကျွန်မ စကားမဆက်ဘဲ အပြင်သို့သာ ငေးကြည့်မိတော့သည်။

“ငြိမ်လှချည်လား ပြုံးပွင့်၊ ဟိုကောင်လေးအကြောင်း စဉ်းစားနေတာလား”

တစ်ခုခုပြောဟန်ပြုပြီးမှ နှုတ်ဆိတ်ပြီးနေလိုက်ရာ ကားကိုအရှိန်မြှင့်ပြီး ကိုထွေးမောင်းလိုက်၏။ သူ့ပုံစံက တစ်ခုခုကို မကျေနပ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလိုမျိုး။ အန္တရာယ်များလှပါသည်။ ကိုထွေးစိတ်ဆိုးခြင်းကို ခုမှပင် ကျွန်မ မြင်ဖူးပါ၏။

“ကိုထွေး ကားကိုရပ်လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မ မစီးရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်”

လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ထိုးရပ်သွား၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်းဟန်ပြင်ရာ ကျွန်မလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ကိုထွေးလုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ပြုံးပွင့်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

“ဖြေဖို့လိုသေးလား ကိုထွေး၊ ကျွန်မကို မယုံကြည်ရင် ချစ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့၊ သဝန်တိုတတ်တဲ့ယောက်ျားဆို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ကိုထွေးမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိနေရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုအဖြေပေးဝံ့မှာလဲ၊ ကျွန်မ စိတ်ညစ်လာပြီ”

သည်တော့မှ သူ့အမှားကို သိမြင်ပြီး စိတ်လျော့သွားတော့၏။

“ကိုယ်မှားသွားတယ် ပြုံးပွင့်၊

စိတ်တော့မညစ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ နောက်ကို ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်”

ပြန်တောင်းပန်ရှာ၏။ ပြီးတော့ ကားကို ဆက်မမောင်းသေးဘဲနှင့် ကျွန်မကို ငေးကြည့်ပြီး.....

“ဒီနေ့ ပြုံးပွင့် သိပ်လှနေတယ်နော်”

“ဒီစကားကို ကိုလတ်နဲ့ ဒေါ်ငယ်လည်း ပြောပြီးပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“သင်တန်းက မိန်းကလေးတွေအားလုံး ဒီအဝတ်အစားမျိုးပဲနော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်ပြန်၏။ ရှင်းပြရတာ ကျွန်မတို့ သင်တန်းသူတွေအားလုံး မောနေကြပါပြီ။

“ဒီလို ကိုထွေးရဲ့ ဒီနေ့ပြိုင်ပွဲက ကိုယ်ချုပ်ထားတဲ့အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြရတာ၊ အဲဒီသင်တန်းမှာလေ ပြုံးပွင့်က ပထမဆုရတယ်၊ ဒီမှာလေ၊ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်နဲ့ အမှတ်တရရလက်ဆောင်”

“ဟာ....တော်လိုက်တာကွာ၊ ဒီလိုဆိုအတော်ပဲ၊ ကိုယ်လည်း ဆုချရဦးမယ်”

“ဟင်.....ကိုထွေးက ဘာဆုချမှာလဲ”

အိတ်ထဲမှ ဘူးအနီလေးကို ထုတ်ပြီး ဖွင့်ပြ၏။ အထဲတွင် စိန်ရောင်တလက်လက်ဖြင့် မိုးစက်ပုံလော့ကက်ပါ ရွှေဆွဲကြိုးလေးကို တွေ့ရ၏။

“ဟယ်...လှလိုက်တာ ကိုထွေးရယ်၊ ဘယ်သူ့အတွက်လဲဟင်”

တစ်နေ့တစ်နေ့ လာလိုက်ရသည့်စာများလည်း
ဖတ်ရသည်က မမောနိုင်ပါ။ ဝေဖန်၊ အကြံပေးစာများနှင့်အတူ
ရည်းစားစာလေးများပင် ပါလာတတ်သေး၏။
ထိုစာများအပေါ် ကျွန်မ မနာလိုစိတ်မဖြစ်မိတာ
ဘာကြောင့်လဲလေ...

ဖြင့် ကန်တော့ရှာ၏။ ကိုထွေး၏
ဝတ္ထုသစ် 'လောင်းရိပ်မိသောပန်း
ကလေး'လည်းထွက်လာပြီး အောင်
မြင်သွားသည်။ ပရိသတ်များ၏နှစ်
သက်မှုကိုလည်း ရရှိခဲ့၏။ ကိုထွေး
ဘဝလေးကို ကျွန်မ အားကျမိပါပြီ။

“ကိုထွေးရဲ့ဝတ္ထုကို စာချုပ်
လိုက်လို့ ဝယ်လာတာ၊ ဒါ ပြုံးပွင့်
အတွက်”

ခွဲကြီးလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်
စတ်ဆင်ပေးပါသည်။ လည်တိုင်
သွယ်သွယ်လေးပေါ်တွင် ဝါဝင်း
တောက်ပနေသော ကြိုးလေးက ရင်
ညွန့်ထိရှိသည်၏။

“ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာ ပြုံး
ပွင့် မယူရဲဘူး”

ခေါင်းမှပြန်ချွတ်ဟန်ပြုရာ ကို
ထွေးက အချိန်မီတားရှာသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့စေတနာကို အသိ
အမှတ်ပြုရင် လက်ခံပေးပါကွာ၊
နောက်ပြီး သင်တန်းမှာ မိန်းကလေး
တွေအားလုံး ရွှေတွေဝတ်နေကြတာ
ပဲ၊ ပြုံးပွင့် မျက်နှာငယ်နေမှာပေါ့”

“ဒါတွေမလိုပါဘူးလေ၊ ရွှေ
မဝတ်လည်း ကိုထွေးနဲ့ကိုလတ်
ကြောင့် မျက်နှာအလိုလိုကြီးပြီးသား
ပါနော်”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ကဲ..
အခုလိုဝတ်လိုက်တော့ အလှပေါ်
အယဉ်ဆင့်မသွားဘူးလား၊ လက်
စွပ်လေးကိုတော့ စေ့စပ်တဲ့နေ့
ရောက်တော့မှ ဝတ်ပေးမယ်နော်”

ကျွန်မအပေါ် သိပ်ကြင်နာ
လွန်းသူပါလား။ ကိုထွေး၏စေတနာ
ကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့်
လက်ခံရတော့သည်။ သူဝမ်းသာ
သွားရှာ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွေး
ရယ်”

ကားလေးကို ပြန်မောင်းထွက်
လာတော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့
ဒေါ်ငယ်အတွက် ပါတိတ်လုံချည်
နှစ်ထည်ထုတ်ပြ၏။

“သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်
လေ၊ သူ့ကြောင့် ပြုံးပွင့်နဲ့ကိုယ်ဆုံ
စည်းခဲ့ရတာ”

“ဒေါ်ငယ်သိရင် သိပ်ဝမ်းသာ
သွားမှာပဲ ကိုထွေး”

ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဒေါ်ငယ်
က ဆုတွေအထပ်ထပ်ပေးနေပြန်
သည်။

“ငါ့တူလေး ကျန်းမာပါစေ၊
ချမ်းသာပါစေ၊ နိုင်ငံကျော်စာရေး
ဆရာကြီး ဖြစ်ပါစေတော်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါရစေ”

ကိုထွေးမှာ သူ့အောင်မြင်မှု
အတွက် ကိုကြီး၊ ကိုလတ်နှင့် ကို
လေးအတွက်ပါ အဝတ်အစားများ

သင်တန်းပြီးသွားသောအခါ
အိမ်၌သာ အနေများရတော့သည်။
သို့သော်လည်း တတ်သည့်ပညာ
မနေသာဆိုသလို ပုံဆန်းလေးများ
ကိုထွင်ပြီး ချုပ်နေရ၏။ တစ်အိမ်လုံး
ရှိ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးများ
အားလုံးလည်း ကျွန်မလက်ရာများ
ပင်။ ခန်းဆီ၊ လိုက်ကာနှင့် ကုလား
ထိုင်အဖုံးစွပ်များကအစ လှပစွာ
ချုပ်ပြီး တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လဲပေး
ရသည်။ ကိုထွေး၏ဧည့်သည်များက
အများဆုံးဖြစ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ၊ စာ
ပေရောင်းရင်းများကများ၏။ တစ်ခါ
တလေ ကိုထွေး၏ စာဖတ်ပရိသတ်
များလည်း ရောက်လာတတ်သလို
မိန်းကလေးများက အများဆုံးဖြစ်
၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လာလိုက်ရ
သည့်စာများလည်း ဖတ်ရသည်က
မမောနိုင်ပါ။ ဝေဖန်၊ အကြံပေးစာ
များနှင့်အတူ ရည်းစားစာလေးများ
ပင် ပါလာတတ်သေး၏။ ထိုစာများ
အပေါ် ကျွန်မ မနာလိုစိတ်မဖြစ်မိ
တာ ဘာကြောင့်လဲလေ။

တစ်နေ့ သက်မာတို့မောင်နှမ
အိမ်လာလည်ကြသည်။

“နေနိုင်လိုက်တာ ပြုံးပွင့်ရယ်၊

တွေ့ချင်တဲ့လူက ရှာပြီးလိုက်လာရတာပေါ့”

သက်မာကိုတွေ့တော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ကျွန်မမှာ သူ့ကိုဆိုင်ဖွင့်နိုင်သည့် အရည်အချင်းမျိုး မရှိသေးပေ။ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်လိုသော်လည်း ကိုကြီးထံ အကူအညီထပ်မံတောင်းရဲသလို ဒေါ်ငယ်ကလည်း ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ပါ။

“သက်မာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ချုပ်ထည်တွေ အရမ်းကျတာ ပြုံးပွင့်ရဲ့၊ မင်းရော ဆိုင်မဖွင့်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်မဘဝကို သူတို့မှ မသိကြတာ။

“ဪ.....အိမ်ကခွင့်မပြုလို့လား၊ အင်းလေ ပြုံးပွင့်တို့က ချမ်းသာတဲ့လူတွေပဲ၊ အပြင်ထွက်စီးပွားရှာဖို့ မလိုပါဘူး”

သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောနေပေမယ့် ကျွန်မ ငြိမ်သက်နေဆဲ။

“သက်မာတော့ အောင်မြင်စပြုလာပြီ ပြုံးပွင့်ရဲ့၊ ဈေးနားကျောင်းနားနီးတော့ ဝင်ငွေလည်းကောင်းနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပြုံးပွင့်သာ သက်မာနဲ့တွဲလုပ်ရင် ပိုစီးပွားဖြစ်မှာ၊ ဆိုင်မဖွင့်သေးရင်လည်း သက်မာနဲ့လာလုပ်ပါလားဟယ်”

“ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြုံးပွင့်ရာ”

ကျွန်မ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ သက်မာစကားကြောင့်

အလုပ်လုပ်ချင်သည့်ဆန္ဒရှိပေမယ့်လည်း.....

“ပြုံးပွင့်မှာ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ၊ ကူညီခွင့်ရရင် ကူညီပါရစေဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အိမ်ကို မပြောရသေးလို့ပါ”

“ဒါဆို သက်မာနဲ့အရင်တွဲလုပ်ဖို့ ပြောကြည့်နော်၊ မိတ်ရသွား

တော့ ဆိုင်ခွဲဖွင့်ပေါ့၊ တို့စက်ချုပ်ပညာဆိုတာ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ တီထွင်ကြံဆတာတို့မှ လိုတယ်နော်၊ ဒါတွေရဖို့ များများလေ့ကျင့်နေရမှာ၊ မနန်းလည်း တောင်ကြီးမှာ ဆိုင်ဖွင့်နေပြီတဲ့၊ နွယ်နွယ်ကတော့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာပဲ စက်ချုပ်ဆိုင်နဲ့ စာအုပ်ဆိုင်တွဲဖွင့်ထားတယ်လေ၊ တို့ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ခုမှ အလုပ်လည်းလုပ်၊ ဝတ္ထုလည်းဖတ်

နဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့”

သက်မာက ပြုံးပွင့်လက်ရာသိပြီးသားမို့ သူ့ဆိုင်နာမည်ပိုရမှာ ကျိန်းသေသည်။ ကျွန်မဘက်ကလည်း သူတို့ကို အာမ မခံရဲ့၊ သို့သော်လည်း ကြီးပွားချင်သည့်ဆန္ဒကြောင့် ကိုကြီးခွင့်ပြုပေးမှာပါ။ ဒါမှလည်း ရွာကလှရိလို ကျွန်မလည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်မစိတ်က နည်းနည်းတော့ အားတက်သွားမိပါ၏။ သက်မာတို့မောင်နှမကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။

“သောက်လိုက်ကြဦးကွယ်”

ဒေါ်ငယ်၏လက်ထဲမှ အအေးပုလင်းနှင့် မုန့်များကို ကူသယ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ငယ်တဲ့၊ ပြုံးပွင့်ရဲ့အဒေါ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ တွေ့တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သမီးက သက်မာပါ၊ ဒါက သမီးရဲ့ကိုကို”

“ဪ.....အေးကွယ်၊ သမီးကတော့ ဒေါ်ငယ်ကို သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း အမြဲပြောပြပါတယ်၊ ပြုံးပွင့်ကိုလည်း မောင်နှမတွေလို စောင့်ရှောက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ထိုစကားကို မပြော၍မဖြစ်ချေ။ ကိုယ့်တူမချောချောလေးကြောင့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာ ဆီးထား၏။ အခုတောင် ပျား၊ ဝိတုန်းတွေ လာရောက်ရစ်ဝဲနေလေပြီ။ ကောင်လေး၏အကြည့်များက ပြုံးပွင့်ထံတွင်သာ။ ဒေါ်ငယ်သက်ပြင်းချစ်၏။ သူတို့အနားမှ ပြန်ထွက်

လာသော်လည်း အခန်းဝတွင် မသိသော နားထောင်နေမိသည်။

“ပြုံးပွင့်အစ်ကိုကြီး ဆရာဝန်ကြီးရော မတွေ့ပါလား”

“ကိုကြီးက ဆေးရုံမှာဂျူတီကျတယ်လေ”

“သဘောသားအစ်ကိုရော မြင်ပါလား”

“ကိုလတ် အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ကိုထွေးက နောက်ထွက်မယ့် စာအုပ်အတွက် အခန်းအောင်းပြီး စာရေးနေတယ်လေ”

သက်မာမစပ်စုမီ ကျွန်မ အရင်ပြောပြလိုက်တော့၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုလတ်မရှိလို့ သူတို့မောင်နှမက ကျွန်မကို အိမ်ကြီးရှင်ဟု ထင်မှတ်စွာဖြင့် အားကျနေကြပြန်သည်။ ကျွန်မလက်ရာ အိမ်အပြင်အဆင်လေးကိုလည်း သဘောကျနေကြ၏။

“တွေ့လား ကိုကို၊ ပြုံးပွင့်ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ၊ သက်မာကိုကိုနဲ့တော့ တခြားစီပဲ၊ အားကျလိုက်တာကွာ”

“ပြုံးပွင့်မှာ အစ်ကိုသုံးယောက်တောင်လား၊ ဒါဆို ညီမကို သိပ်ချစ်ကြမှာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း၊ လေးယောက်ရှိတာ၊ ပြောမနေနဲ့၊ ချစ်သမ္မ မျက်စိအောက်ကကို အပျောက်မခံကြဘူး၊ ကျွန်မမိဘတွေ ဆုံးသွားချိန်က ပြုံးပွင့်က ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ၊ အစ်ကိုတွေလက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာရတာရှင်”

“ဒါဆို ပြုံးပွင့်ချစ်သူဟာ အစ်ကိုတွေသဘောကျတဲ့လူဖြစ်မှပေါ့

နော်၊ ဦးဆုံး အစ်ကိုတွေနဲ့တည့်အောင် အရင်ပေါင်းရမှာပဲ”

ကောင်လေးစကားကို ဒေါ်ငယ်သိပါသည်။ သို့သော်လည်း သဘောမကျချင်။ ယောက်ျားပီသခြင်းမရှိ။ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့နှင့် အလှအပမက်ပုံလည်းရ၏။ လက်ကြောတင်းမည့်ပုံလည်းမရှိ။ သည်လိုကလေးမျိုးကိုသာ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်မိပါက ကိုယ့်ကိုသာ မှီခိုစားမည့် လူစားမျိုးပင်။ ပြုံးပွင့်ကို ကိုထွေးနှင့်သာ သဘောတူမိ၏။ ကိုထွေးအကြည့်များကို ဒေါ်ငယ် နားလည်နေသလို တူမလေး၏ အိမ်ထောင်ဖက်သည် ကိုထွေးမှလွဲပြီး မည်သူမျှသဘောမကျ။

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် ခြေသံကြောင့် သက်မာတို့မောင်နှမ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ထိုလူက သက်မာတို့ကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားရာ သက်မာတို့ ခေါင်းပြန်လှည့်လာကြ၏။ ကိုလေးအကြောင်းပြောပြမထားဖူး၍ ကျွန်မကို မေးငေါ့ပြကာမေး၏။

“အဲဒါ ကိုလေးလေ၊ ကိုထွေးအထက်က၊ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်လုပ်တယ်၊ သူ့ပုံစံကတော့ အခုတွေ့ရတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ကြောက်စရာကြီးနော်”

သက်မာက ပခုံးလေးတွန့်ပြ၏။ တော်ပါသေးသည်။ ကိုလေးက ကျွန်မတို့ထံ ဘာမျှလာမရစ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသည်။ ခဏကြာတော့ သူတို့ပြန်သွားကြ၏။ သည်တော့မှ ဒေါ်ငယ်ကို အကျိုး

အကြောင်းပြောပြကာ သက်မာ၏ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ရန် တိုင်ပင်ရတော့၏။

“မဖြစ်ပါဘူးအေ”

ဒေါ်ငယ်က ခါးခါးသီးသီးပင်။

“သမီးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်ချင်လို့ပါ ဒေါ်ငယ်ရယ်၊ မြို့မှာ သမီးတတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ရွာကလူတွေ သိစေချင်တယ်၊ ဝိုင်းနွယ်တို့ကို ပြချင်တယ်၊ သမီးဘဝကို မြှင့်တင်ချင်စိတ်ရှိအောင် ကူညီပေးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြီးကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊ သမီးကို ခွင့်ပြုပေးပါနော်”

ဒေါ်ငယ် ခေါင်းခါပြန်၏။ ကျွန်မဆန္ဒကို ဘာကြောင့်သဘောမတူချင်ရတာလဲ၊ စဉ်းစားမရပါ။

“သိပ်ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ အချိန်အခါကိုပဲ စောင့်ပါကွယ်”

“အခြေအနေပေးလာလို့ပါ၊ ဒါမှလည်း သမီးဘဝ တိုးတက်လာမှာပေါ့ ဒေါ်ငယ်ရယ်၊ ကိုကြီးခွင့်ပြုအောင် ကူပြောပေးပါ ဒေါ်ငယ်ရယ်နော်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးစဉ်းစားကြည့်ဦး၊ သမီးကို ဒီအခြေအနေအထိရောက်အောင် ဘယ်သူတွေက မြှင့်တင်ပေးလိုက်တာလဲကွယ်၊ ရွာကလူတွေမှာ ကျေးဇူးရှိတယ်ပဲထားပါဦး၊ သမီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့စဉ်က ကိုလတ်နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် သမီးဘဝလေး ရေတိမ်နစ်မြေမှာ နောက်ပြီး သမီးကို ဒီအိမ်ကြီးပေါ်

ကလူတွေ လက်ခံလာအောင် သူတို့သဘောကျကျေနပ်တဲ့အထိ သမီးကြိုးစားခဲ့လို့လည်း သူတို့က သမီးကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေ၊ ဒါတွေကိုမေ့ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ချင်လို့လားကွယ်၊ ဒေါ်ငယ်အသက်ကြီးပါပြီ၊ တကယ်လို့ ဒေါ်ငယ်တိမ်းပါးသွားခဲ့ရင် သမီးဟာ ဒေါ်ငယ်ကိုယ်စား ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်လည်စောင့်ရှောက်သွားရမှာ”

ကျွန်မကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူဟု ဒေါ်ငယ်ထင်သွားခဲ့ပြီလား။

“သမီး ရုန်းထွက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သမီးကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဒေါ်ငယ်ရယ်”

မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြန်၏။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးကို မျက်စိတစ်ဆုံးမတွေးဘဲ မျက်စိတစ်ထောက်လောက် တွေးမိတဲ့အဖြစ်မို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါပြီ။

“လူငယ်တွေရဲ့ သဘာဝကို ဒေါ်ငယ် နားလည်ပါတယ်၊ တိုးတက်ကြီးပွားချင်စိတ် ရှိတတ်ကြတာကိုလည်း လက်ခံတယ်၊ ကိုကြီးကို ပြောပြရင်လည်း သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ပညာတတ်ပီပီ သမီးဘဝတိုးတက်ကြီးပွားဖို့ကို အကူအညီပေးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးသိထားရမှာက တို့တွေအားလုံးဟာ ကိုင်းကျွန်းမို့၊ ကျွန်းကိုင်းမို့ကြသူတွေပါကွယ်၊ ဒါကြောင့် အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး လုပ်ချင်လို့လား သမီးရယ်၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို သမီးရဲ့အောင်မြင်မှုနဲ့ လဲဦးမလို့လား၊ ဒေါ်ငယ်ဘဝမှာ သူတစ်ပါးကျေးဇူး သိတတ်ခဲ့လို့လည်း မပူမပင်၊ မကြောင့်ကြဘဲနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလာရတာပေါ့ကွယ်”

ကျေးဇူးတဲ့။ ဒေါ်ငယ်စကားကြောင့် ကျွန်မ တွေဝေသွားရပါပြီ။ ထိုစကားတွေသည် ကျွန်မ၏အောင်မြင်တိုးတက်မှုလမ်းစကို ပိတ်ဆို့ထားသလိုပါပဲလား။ ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက်များ လွင့်ပြယ်ကုန်ရတော့၏။ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။

“သမီးနားလည်ပါပြီ ဒေါ်ငယ်ရယ်”

“အေး...အေး၊ ကျေးဇူးမမေ့တဲ့သူဟာ အဲဒီအကျိုးကို တစ်နေ့ပြန်လည်ခံစားရတတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သာဓု...သာဓု...သာဓု”

မျက်ရည်တစ်စက်က လက်ပေါ် ပေါက်ခနဲကျသွားရ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် သက်မာတို့ မောင်နှမ ရောက်လာချိန်တွင် ဒေါ်ငယ်ကို ထွက်တွေ့ခိုင်းရ၏။

“ပြုံးပွင့် မရှိဘူးကွဲ့၊ နယ်မှာ စက်ချုပ်ဆိုင်သွားဖွင့်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မြို့မှာလဲ ကြီးကြီး”

“သူ့အစ်ကို ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ အတူတူ နယ်ပြောင်းလို့လိုက်သွားပြီး အဲဒီမြို့မှာပဲဖွင့်မှာ၊ ဘယ်မြို့လဲလို့ သိပါဘူးကွယ်”

တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်သွားရန် မုသားသုံးလိုက်ရ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားကြရှာသည်။ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းရှိ ပြတင်းမှ ကျွန်မ မြင်နေရ၏။

“တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ သက်မာရယ်၊ ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့ နှောင်ကြိုးကြောင့် တို့ဘဝတက်လမ်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာပါ”

မနက်က ဒေါ်ငယ်ဝယ်လာခဲ့သည့် သစ္စာပန်း နီနီရဲရဲလေးတွေကို ဘုရားပန်းအိုးလဲနေမိ၏။ သက်မာတို့မောင်နှမက ကျွန်မကို နယ်မှာကြီးပွားလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေကြပါလိမ့်မည်။ ဘုရားပန်းကပ်ပြီးချိန်မှ သတိရသွား၏။ မနက်စောစောက တိုးတိုးလေးမှာထားသည့် ကိုထွေးစကားလေးကို အမှတ်ရမိသည်။ ကိုထွေးထံ သွားရမည်ကိုပင် မရဲတော့။ ကျွန်မထံမှ အဖြေစကားကို တောင်းမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အောင်မြင်မှု

ဆို ပြောပြဦးမည်လား။ သူ့ဝတ္ထု
လေးကို ဝေဖန်ပေးရမည်လား တစ်
ခုပင်။

အသံမပေးဘဲ ကိုထွေး၏
အခန်းတံခါးလေးကို အသာဖွင့်ကာ
ချောင်းမိတော့ တံခါးကိုကျောပေး
ပြီး ထုံးစံအတိုင်းပင် စာရေးနေ၏။

“အဟမ်း.....”

ချောင်းဟန့်သံကြောင့်နောက်
ထည့်ကြည့်၏။

“ပြုံးပွင့် လာလေ၊ ကိုယ် ဝတ္ထု
ထဲ စိတ်ရောက်နေလို့ကွာ”

“သိပါတယ် စာရေးဆရာကြီး
ရယ်၊ ကြာရင် ပြုံးပွင့်ကိုတောင်မေ့
သွားမှာ”

စားပွဲအောက်မှ ခုံလေးဆွဲပြီး
ကျွန်မထိုင်ရန်ချပေး၏။

“ဒါတော့စိတ်ချ၊ ဘယ်တော့
မှမေ့ဘူး၊ ပြုံးပွင့်က ကိုယ့်ကျေးဇူး
ရှင်ပဲလေ”

လာပြန်ပြီ ဒီကျေးဇူး၊ ကျွန်မ
ကိုလည်း ဒီကျေးဇူးတွေနဲ့ သံယော
ဇဉ်ရစ်ပတ်ဦးမလို့လားဟု မေးလိုက်
ချင်ပါသည်။ ဒီလောက်ဝေးကွာတဲ့
အရပ်ဒေသကနေ ကိုထွေးနှင့်ကျွန်မ

ဘာကြောင့် ဆုံစည်းခဲ့ကြတာလဲ
လေ။ တချို့က ရှေးဘဝရေစက်
ကြောင့်ဟု ဆိုကြ၏။

ကိုထွေး၏အကြည့်ကြောင့်
ခေါင်းလေးအသာငုံကာ ရှက်သွေး
ဖြာသွားရပြန်သည်။

“ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်တာ
ပါ”

ကျွန်မ ခေါင်းပြန်မော့လာရ၏။
ရင်မှာတထိတ်ထိတ်နှင့် သူပြောလာ
မည့်စကားကို ကြားချင်နေပြန်၏။
ကိုထွေးက ကျွန်မကိုပြုံးပြီး စကားစ
ပါသည်။

“ကိုယ်မနက်ဖြန် တောင်ကြီး
သွားရမယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်
ဖို့သွားမှာလဲ ကိုထွေး”

ကျွန်မ အလျင်အမြန် မေး
လိုက်မိ၏။

“စာရေးဆရာပဲလေ၊ ဝတ္ထု
အတွက် စာရေးဖို့လေ့လာရင်း သွား
ရမှာ၊ ဝတ္ထုက တောင်ကြီးမြို့ကို
အခြေခံပြီး ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ထားတော့
ကိုယ်တိုင်ရောက်ပြီးရေးတော့ ပိုပြီး
အသက်ဝင်တာပေါ့ကွာ၊ ထုတ်ဝေသူ

ကိုယ်တိုင်က တည်းခိုဖို့ကအစ အား
လုံးစီစဉ်ပေးထားတော့ ကိုယ့်ဘက်
က ဇာတ်လမ်းကောင်းလေးတွေ
ထွက်ဖို့ပဲလိုတယ်လေ၊ ဟိုမှာက
အေးဆေးတယ်၊ စာရေးလို့လည်း
ကောင်းတယ်”

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။
တကယ်တမ်း ကိုထွေးနှင့် ခွဲရဦး
မည်ဆိုတော့ ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်မရှိ
မှန်းသိလိုက်သလို ကိုထွေးအပေါ်
ကျွန်မ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီလား။

“ကိုထွေး ဘယ်လောက်ကြာ
မှာလဲဟင်”

ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စလေးများကို သုတ်ပေးပြီး
ကြင်နာသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်ရှာ၏။
ကိုထွေးသည် အခွင့်အရေးမယူတတ်သလို
ကျွန်မအပေါ် ညာတာမှုများစွာရှိသော
ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ထိနေက
နားလည်သွားခဲ့လေပြီ။

“ပြောလို့တော့မရဘူး ပြုံးပွင့်၊
ဝတ္ထုမပြီးမချင်းပေါ့ကွာ၊ အမြန်ဆုံး
တော့ ပြန်လာမယ်”

မျက်ရည်များက ဒလဟောကျ
လာပြန်သည်။

“ဟင်.....ပြုံးပွင့်ငိုနေတယ်၊
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလားဟင်”

ဆံပင်ရှည်လေးများကို ဖယ်
ရှားပြီး မေးလေးကို ဆွဲမော့ကာ....

“ကိုယ် အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့မယ်
သိလား”

ဝေဝါးသောမျက်ရည်များကြား
မှ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ ပါးပေါ်မှ
မျက်ရည်စလေးများကို သုတ်ပေးပြီး
ကြင်နာသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့်
ကြည့်ရှု၏။ ကိုထွေးသည် အခွင့်
အရေးမယူတတ်သလို ကျွန်မအပေါ်
ညှာတာမှုများစွာရှိသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ထိုနေ့က နား
လည်သွားခဲ့လေပြီ။

“ကိုယ်ပြန်လာမှ ပြုံးပွင့်ရဲ့
အဖြေစကားကို ကြားပါရစေကွာ၊
ကိုယ့်အတွက် စဉ်းစားထားနော်”

ကျွန်မမျက်လုံးထဲကအဓိပ္ပာယ်
ကို ဘာသာပြန်တတ်ရင် ချစ်တာ
ကို ဖြေပြီးသားဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကို
ထွေးရယ်။ ကျွန်မဘဝအတွက်
အသင့်တော်ဆုံးလူဟာ ကိုထွေးပါ။
ထိုစကားကို ရင်ထဲတွင် ပြောနေမိ
၏။ ကျွန်မ၏ ဆံနွယ်စလေးကို တစ်
ချက်နမ်းရှိုက်ပြီးမှ.....

“မနက်စောစော အဝေးပြေး
ဂိတ်ကို သွားရမှာ၊ ပြုံးပွင့်ကို အခု
ကတည်းက တစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်
လိုက်မယ်နော်”

“ကိုထွေးရယ်.....”

ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်လောက်
အောင် ဖက်ငိုနေမိ၏။ အချစ်သည်
အနားမှာရှိနေပါလျက်နှင့် အဝေးကို
မျှော်လင့်မိသည့်အမှားကို သိမြင်
တတ်ပါပြီ ကိုထွေးရယ်။ ကိုကိုဟာ
ကျွန်မနဲ့ ဘဝချင်းဝေးကွာသွားတဲ့
လူပါလေ။

“ကိုယ်လည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ
မလဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာတစ်
ယောက်ကို နားလည်ပေးပါနော်”

ကိုထွေးလည်း စိတ်မကောင်း
နိုင်တော့။ ကျွန်မကို ကလေးတစ်
ယောက်လို ချောမြူနေရှာ၏။ ပြီး
တော့ ကိုထွေးမျက်နှာကို တဝကြီး
ကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာ
တော့သည်။

လှေကားအလယ်တွင် ကိုလေး
နှင့်သွားတိုးရာ မျက်နှာကိုပြင်ကာ
အမြန်ဆင်းလာခဲ့ရသေးသည်။ လှေ
ကားအောက်အရောက်တွင် ကိုလေး
ရှိရာ မော့ကြည့်မိတော့ သူကလည်း
ကျွန်မကို အပေါ်ထပ်မှ စီးကြည့်နေ
ပြန်၏။ ဒေါ်ငယ်နှင့်ကူရန် မီးဖိုထဲ
ဝင်လိုက်ပြန်တော့.....

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ပြုံး
ပွင့်၊ ဟိုမောင်နှမတော့ အကြံ
မအောင်လို့ ပြန်သွားရှာပြီ”

“ဘုရားခန်းထဲမှာ ပန်းလဲနေ
တာပါ”

“ဘုရားမှာ ဘာဆုတွေ
တောင်းနေလို့လဲ၊ ကောင်လေးကို
သံယောဇဉ်သွားမထားနဲ့နော်၊ ရုပ်
ရည်လေးဗန်းပြပြီး ကိုယ့်ကိုခိုင်းစား
သွားမှာ”

စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဒေါ်ငယ်
ကတစ်မျိုး။ ကိုထွေးအကြောင်း
ပြောပြချင်သော်လည်း စိတ်ညစ်
သွားရပြန်၏။

“ညနေစာအတွက် ပန်းဂေါ်ဖီ
လေး လှီးပေးပါဦးကွယ်၊ ကိုကြီးက
သက်သတ်လွတ်စားနေတယ်၊ ပဲငါး
ပိနဲ့ သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းလေးတော့
ချက်ပြီးသားပါ”

အခုတလော ကိုလတ်ကို အိမ်
၌သိပ်မတွေ့ရ။ သူ့ချစ်သူနဲ့လျှောက်
သွားနေလို့များလား။

“ကိုလတ်လည်း ဘယ်သွား
မှန်းမသိဘူးနော်၊ ထမင်းပြန်စားတာ
တောင် မတွေ့ရဘူး”

“ဟဲ့.....ကိုလတ်အကြောင်း
မသိသေးဘူးလား၊ နိုင်ငံခြားပြန်
ထွက်ဖို့ အလုပ်များနေတယ်လေ၊
သဘောပြန်တက်ရမယ်ဆိုလား”

ကျွန်မ နားမလည်ပါ။ သို့
သော်လည်း ကိုလတ်အတွက် ဝမ်း
သာပါသည်။ ဒါဆို ကိုကိုနှင့်ကျွန်မ
ခွဲရဦးမည်ပေါ့။ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင်
လာ၏။ ထိုနေ့က အလုပ်လုပ်ရတာ
မပျော်ရွှင်တော့။ ကျွန်မ အခင်မင်
ဆုံးလူနှစ်ယောက်လုံးနှင့် ခွဲရတော့
မှာပါလား။

ထိုညက တော်တော်နှင့်အိပ်
မပျော်ပေ။ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်
သွားတော့၏။

နံနက်လင်းလင်းမျိုး လူးလဲထ
လိုက်ပြီး မျက်နှာခပ်မြန်မြန်သစ်

လိုက်ကာ သွားပင်မတိုက်နိုင်တော့။
ဒေါ်ငယ်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။

“ကိုထွေး အစောကြီးကတည်း
က ထွက်သွားပြီလေ”

ရင်မှာဟာခနဲဖြစ်သွားတော့
သည်။ ကျွန်မ၏ ဆုရသည့်နေ့က
ဓာတ်ပုံလေးပင် မပေးဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်မ
ဓာတ်ပုံလေးက ပိုင်ရှင်မဲ့နေ၏။

“ဒေါ်ငယ်ကို ကန်တော့သွား
ပါတယ် သမီးရယ်၊ ညည်းကိုတော့
နှုတ်ဆက်ချင်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ မနိုးပါနဲ့တဲ့၊ သူ
နှုတ်ဆက်သွားတယ်ဆိုတာပဲ ပြော
လိုက်ပါတော့တဲ့”

ခုချိန်ဆို ရန်ကုန်မြေနှင့်
တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာနေတော့
မည်။ တောင်ကြီးသို့သွားမည့်ကား
ပေါ်တွင် ကျွန်မလိုပင် သတိရနေ
မည်လား။

“ဒေါ်ငယ်ဈေးပြေးလိုက်ဦးမယ်
နော်၊ အုပ်ဆောင်းထဲမှာ အားလုံး
အဆင်သင့်၊ လိုအပ်တာမှန်သမျှ
လုပ်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဈေးခြင်းလေးဆွဲပြီး ဒေါ်ငယ်
တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထွက်သွား၏။ သည်
တော့မှ ကျွန်မလည်း သွားတိုက်ရန်
ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာရတော့သည်။

“ဒေါ်ငယ်...ပြုံးပွင့်...ဟင်.....
ဘယ်သူမှမရှိကြပါလား”

အပြင်မှ ကိုလတ်ခေါ်သံ
ကြောင့် ပြေးထွက်လာရ၏။

“ကိုလတ် ဘာခိုင်းမလို့လဲ
ဟင်”

“ဟဲ့...ဒေါ်ငယ်မရှိဘူးလား”

“ခုပဲဈေးသွားပြီ”
“သူ့ကိုမေးစရာရှိလို့ပါဟာ”

အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ပြီး ကိုလတ်
က မုန့်ကိုယူစားနေ၏။ ပြီးတော့
ကရားထဲမှ ကော်ဖီကို ငှဲသောက်
နေပြန်သည်။

“ဟင်...မျက်နှာလည်းမသစ်
ရသေးဘဲနဲ့ အစာစားနေတယ်”

ကော်ဖီသောက်နေရာမှ ကျွန်မ
ကို မျက်လုံးလေးစွေကြည့်၏။

“နိုင်ငံခြားမှာ မျက်နှာမသစ်
ခင် အစာစားကြတာ”

“ခွဲစရာကြီး”

ကျွန်မစကားကြောင့် ရေချိုး
ခန်းထဲ သူဝင်သွားတော့သည်။ ပြီး
မှ ပြန်ထွက်လာ၏။ ကျွန်မ ငယ်
ငယ်ကဆိုလျှင် မျက်နှာမသစ်ဘဲမုန့်
စားလျှင် အဘက ရိုက်တတ်၏။
အစ်ကိုက “နင့်ကိုယ်စောင့်နတ်က
နင့်ကိုကိုန်ဆဲလိမ့်မယ်”ဟုပြောတတ်
ပါသည်။

“ကိုလတ် နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်
တော့မယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

“လိုပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒါပေ
မဲ့ နီးတော့လာပြီလေ၊ နောက်သုံး
လလောက်မှ ထွက်ရမှာပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ
ဟင်”

“အနည်းဆုံး သုံးနှစ်ပဲ”

“အကြာကြီးပဲနော်၊ ဒါဆိုကို
လတ်ချစ်သူက ကိုလတ်ပြန်လာမှ
ယူရတော့မှာပေါ့”

ကျွန်မစကားကြောင့် ကိုလတ်
တွေဝေသွားရ၏။

“နင်ရော နင့်ချစ်သူနဲ့ ခွဲရရင်

ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ”

“ကံကြမ္မာဆိုတာ ယုံရတာ
မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့ကိုမသွားအောင်
တားမယ်၊ ပြီးရင် လက်ထပ်မယ်၊
ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ရင်လည်း
ရသားပဲ”

“အေး....ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါ
ပေမဲ့ ဝေက ကိုလတ်ကို နိုင်ငံခြား
ပဲ သွားခိုင်းနေတယ်၊ အေးအေး
ဆေးဆေး ပြန်လာမှ လက်ထပ်ကြ
တာပေါ့တဲ့၊ နင့်လိုမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ကိုလတ်ချစ်သူက
နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးလို့နေမှာပေါ့
လေ”

“ဒီလိုဆို သူစိတ်ပြောင်းသွား
ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဝေနဲ့လည်း
မခွဲနိုင်ဘူး”

ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ဘူး
ကိုကိုရယ်။ မိန်းကလေးတွေဟာ
တကယ်ချစ်မိပြီဆိုရင် သတ္တိတွေရှိ
လာတယ်၊ သေတစ်ပန် သက်တစ်
ဆုံး သစ္စာရှိရှိချစ်တတ်ကြတာ ကို
ကိုမသိခဲ့ပါလား။ ဒါဟာ ကျွန်မကိုယ်
နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မ
နဲ့မတူတဲ့အချက်တွေ ကိုကိုချစ်သူမှာ
ရှိခဲ့ရင်တော့ ကျွန်မအတွေးတွေ မှား
နေမှာပေါ့နော်။

“ပြောစမ်းပါဦးဟာ၊ ဝေ့ကို
အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ခိုးသာပြေးတော့
ကိုလတ်ရေ၊ ကျွန်မလည်း မပြော
တတ်တော့ဘူး”

အမြင်ကတ်ပြီး ပြောချပ်လိုက်
ပုံကို ကိုလတ်က အားရပါးရရယ်
နေသေးသည်။ သူ့မျက်နှာလေးကို

စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ပြီး ငေးကြည့်နေမိတာကို ကိုကိုကမသိ။ ကိုကိုအပြုံးတွေသည် ကျွန်မအသည်းထဲထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် ငေးဝိုင်စေတာ ဘာကြောင့်လဲဟင်။

ထမင်းပွဲပြင်နေစဉ်မှာ ကိုထွေးနေရာလေးက ကွက်လပ်လေးဖြစ်နေသည်။ သည်အချိန်မှာ မရှိသူကို တမ်းတတတ်ကြသည်တဲ့။ အဘနှင့်အစ်ကို မရှိချိန်ကလည်း စားပွဲဝိုင်းလေးတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး အဘနှင့် အစ်ကိုနေရာလေးကို ကြည့်ပြီး ငိုကြွေးမိသည်က ထမင်းစားတိုင်းပင်။ ကိုထွေးကခဏထွက်သွားတာပဲလေဟု စိတ်ကိုဖြေသိမ့်မိသော်လည်း.....

“ကိုထွေးကို သတိရလိုက်တာနော်”

“ကောင်မလေးနော်၊ ကိုထွေးကို ချစ်နေတာတော့ သေချာနေပါပြီ”

“ဒေါ်ငယ်ကလည်း ပြောတော့မယ်”

ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးကြီးကိုက ပြောပြန်၏။

“ကိုထွေးနဲ့ဆို ဒေါ်ငယ်သဘောတူပါတယ်အေ၊ ငါက ကိုလေးနဲ့ဖြစ်သွားမှာပဲ စိုးရိမ်နေတာ”

ကိုလေးမျက်နှာပုပ်သိုးကြီးကို မြင်ယောင်ပြန်ရာ နှုတ်ခမ်းများတွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“သူ့ကို ချစ်မိတဲ့ မိန်းမဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမှိုက်မဲဆုံးမိန်းမဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မုန်းစရာကြီး”

“အပြောမကြီးရဘူး သမီးရဲ့၊

သိပ်မုန်းရင် သိပ်ချစ်ရတတ်တယ်တဲ့”

ချစ်ဖို့တော့ ဝေးပါလိမ့်မည်။ လူကိုမုန်းသည်ထက် ကိုလေးစိတ်ဓာတ်ကို ပို၍မုန်းသည်ဆိုက မှန်ပါလိမ့်မည်။

“ဒေါ်ငယ်သုဇယ်ချင်း အေးသာဟာ ကိုစိန်တိုးကြီးကိုကြည့်ရဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ တွေ့လိုက်တိုင်း ရန်စောင်နေကြတဲ့ ကလေးဘဝကတည်းက ရန်ဘက်တွေလေ”

“ဟုတ်တယ်နော်... အဘလည်း ပြောပြဖူးတယ်၊ ဒါနဲ့များဘာလို့ညားခဲ့ကြတာလဲဟင်”

“ဖူးစာပေါ့ သမီးရယ်၊ မုန်းရာကနေ ချစ်လာပြီး သားသမီးတွေသာရတယ်၊ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ကြဘူးလေ၊ ဒေါ်ငယ် သူတို့အိမ်မှာတည်းတုန်းကဆို အချိန်တန်တော့ ကိုစိန်တိုးဆီရောက်သွားတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့တောင် အတူမအိပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

ကျွန်မ ရယ်မိ၏။ အရီးလေးအေးသာနှင့် အဘဦးစိန်တိုးကြီး၏ အဖြစ်သည်းပုံကို ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားခဲ့ကြပြီးသားပါ။ ကိုယ်တိုင်ရေချိုး၊ သနပ်ခါးသွေးလိမ်းပေးသည်ထိ ဦးစိန်တိုးကြီးက ချစ်ရှာ၏။

“မနက်ကဆို ကိုထွေးကို သနားလိုက်တာ၊ သမီးကိုမတွေ့ရတော့ မျက်နှာလေးကို ငယ်သွားတာပဲ၊ အရေးဆို ညည်းက အလွမ်း

မသယ်ဘဲ စက်တော်ခေါ်နေတော့ အခန်းထဲထိ ဟိုခမျာ ဘယ်ဝင်ရဲပါ့မလဲလေ၊ ဒါနဲ့ ညည်းတို့ချင်း ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီလား၊ ကျုပ်ရှင်းအောင် ပြောပြပါဦး”

“မဖြစ်ကြသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားအေ”

ဒေါ်ငယ်က မယုံကြည်စွာဖြင့် ကျွန်မကို မျက်စောင်းဝင့်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ပြန်လာမှ အဖြေပေးရမှာ”

“အမယ်လေးအေ.....ပေးမှာဖြင့် မြန်မြန်ပေးလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့၊ ကိုထွေးကို မချစ်လို့လား သမီးရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ထမင်းအစ်ကို အသာချပြီး ကျွန်မကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်ငယ်စိတ်ထဲတွင် မဆီမဆိုင် ဝဏ္ဏက ပါလာပေဦးမည်။ ကျွန်မကို ဝဏ္ဏနှင့် အထင်လွဲတတ်ပါသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပါ။

“ဟိုကောင်လေးက သမီးချစ်သူလား”

“ဘယ်ကောင်လေးလဲဟင်”

“ဟိုတစ်ခါလာတဲ့ မောင်နှမကို ပြောတာပေါ့အေ”

ဒေါ်ငယ် စိတ်မရှည်တော့။

“သူနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ သမီးချစ်သူမှ မဟုတ်တာ”

“သိဘူးလေအေ... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် သမီးကို အိမ်ကောင်လေးနဲ့ နီးစပ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်အေ”

အဆင်းလှပြီး အချင်းမရှိရင်
ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒေါ်ငယ်ရယ်။
ကျွန်မမှာ မျက်စိတွေ၊ နားတွေ
လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ထိုစကားကို
ရင်ထဲမှ ပြောနေမိ၏။ ထမင်းပွဲပြင်
ဆင်ပြီးသွားလေပြီ။ သည်တော့မှ
ကျွန်မ ထမင်းပိုင်းနားမှထွက်လာပြီး
အင်္ကျီလေးကို ချုပ်နေမိသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ကိုထွေးထွက်
သွားသည်မှာ သုံးလပင်ပြည့်တော့
မည်။ အပြင်မှပြန်လာသော ဒေါ်
ငယ်က ခြံတံခါးရှိ စာထည့်ပုံးလေး
ထဲမှ စာများယူလာ၏။ ငါးစောင်
ဖြစ်သည်။ ထိုစာများထဲတွင် ကို
ထွေးပရိသတ်များ၏စာက လေး
စောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မအမည်နှင့် စာ
လေးကိုတွေ့ရ၍ ရွာမှများလားဟု
မွှင်ဖတ်မိရာ.....

“ပြုံးပွင့်”

တောင်ကြီးကနေ ကိုထွေး
ထည့်လိုက်တာ၊ ပြုံးပွင့်နေကောင်း
ရဲ့လား.....

ကိုထွေးထံမှစာလေးဖြစ်နေ၍
ဒေါ်ငယ်ထံ ပြေးသွားမိ၏။

“ကိုထွေးဆီကစာ၊ ပြုံးပွင့်ကို
ထည့်လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဖတ်စမ်းပါဦး
အေ”

သူ့ကို
ချစ်မိတဲ့ မိန်းမဟာ
ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အမိုက်မဲဆုံးမိန်းမ
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
မုန်းစရာကြီး

• • •

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပြမယ်”
“ပြုံးပွင့်”

တောင်ကြီးကနေ ကိုထွေးထည့်လိုက်တာ၊ ပြုံး
ပွင့် နေကောင်းရဲ့လား။ ဒေါ်ငယ်လည်း နေကောင်းပါ
စေလို့ ကိုထွေးထောင်နေပါတယ်။ ပြုံးပွင့်ရေ တောင်
ကြီးမြို့လေးဟာ တော်တော်သာယာတယ်ကွာ။ ကိုထွေး
မြို့အနှံ့ရောက်ခဲ့တယ်။ တောင်ကြီးမြို့လေးက စိုရန်
ကုန်မြို့လေးလို့ပါ။ ထူးခြားတာက တောင်ပေါ်မှာရှိ
တာရယ်။ ကားလမ်းလေးတွေဟာ မြေလိပ်မြေကောက်တွေ
ပဲလေ။ မြန်လာရင် ကြည့်ရအောင်လို့ ထူးခြားတဲ့
နေရာလေးတွေကို အမှတ်တရတစ်ပုံရိုက်လာခဲ့တယ်။
ဝတ္ထုက ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အပြန်
မှာ စာခြားမြို့ကလေးတွေပင်ပြီ။ လှေလားဦးမယ်၊
နောက်ထွက်မယ် ဝတ္ထုတွေအထွက်ပေါ့။

ပြုံးပွင့် တို့တွေဟာ လေးကျနေပေမယ့် ပြုံး
ပွင့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ကိုထွေးကြားနေရတယ်။ ဘာ
ကြောင့်ကြားနေရတာလဲ သိချင်လား။ ပြုံးပွင့်ရဲ့ အသည်း
နှလုံးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာရှိတဲ့ ကိုထွေးရဲ့ ဆွဲကြိုးလေး
ကတစ်ဆင့်ပေါ့ကွာ။

လွမ်းရင်နဲ့ စဉ်းစားထားနော်။ ကိုယ်ပြန်လာ
ရင် ချစ်အမြဲလေးကြားချင်တယ်။

အဝေးတစ်နေရာက
ကိုထွေး

စာလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့
ထားမိ၏။ ဒေါ်ငယ်က နားလည်စွာ
ဖြင့် ကျွန်မအနားမှ ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့်
ထွက်ခွာသွားရှာသည်။ အခန်းထဲသို့
ရောက်တော့ တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ်
ကြည့်မိပြန်၏။ ကျွန်မအပြင်ပြန်
ထွက်လာချိန်တွင် ကိုလေးအသံကို
ထမင်းစားခန်းထဲမှ ကြားနေရသည်။

“ကြက်ဥကြော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါးရဲ့
ခြောက်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးပါလား
ဒေါ်ငယ်၊ ဒီဟင်းတွေ ကျွန်တော်နဲ့
မတည့်ဘူး”

“အေး.....အေး ခဏလေး နော်၊ ဒေါ်ငယ်လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟင်း.....ချေးများလိုက်တာ။ ကျွန်မက မီးဖိုထဲတန်းဝင်လာပြီး ကြက်ဥကြော်ရန် စီစဉ်နေစဉ် ဒေါ်ငယ် ရောက်လာ၏။

“ဪ...အေး...အေး၊ ငါးရုံ ခြောက်လေးပါဖုတ်ပြီး ဆီရွှဲလေး ဆမ်းပေးဦးနော်”

ကျွန်မ မဲပြလိုက်၍ ဒေါ်ငယ် ပြုံး၏။ မကြာမီ ထမင်းစားခန်းထဲ ကိုကြီးနှင့်ကိုလတ် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့စကားသံများကိုကြား နေရပါသည်။

“ကိုကြီးနဲ့ကိုလတ်ကို ပြောရဦးမယ်”

ကိုလေးစကားကြောင့် ထမင်းကို မစားသေးဘဲ ရပ်ထားကာ နားထောင်နေကြသည်။

“မန္တလေးမှာ စီမံကိန်းတစ်ခု ဆောက်ဖို့ မြေနေရာသွားကြည့်ရမယ်၊ သုံးလေးရက်ပဲကြာမှာပါ”

သွားစမ်းပါ။ ကိုလေးသွားလို့ ကတော့ ကပြီးတော့တောင် လိုက်ပို့ချင်တာ။

“ဒါဆို မန္တလေးက ကိုကြီး မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်အိမ်မှာ တည်းပါလား၊ စာရေးပေးလိုက်မယ်”

“နေပါစေ ကိုကြီး၊ ဟိုတယ်မှာတည်းဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေလည်း ပါဦးမှာ၊ မနက်ဖြန် သွားရမယ်”

“အေးကွာ၊ တို့ညီအစ်ကိုတွေလည်း ခရီးထွက်နေတာနဲ့ အရင်လို မဆုံကြတော့ဘူး၊ ထမင်းပွဲက

ခြောက်ကပ်နေသလိုပဲလေ၊ ကိုလတ်ရော ဘယ်နေ့သွားရမှာလဲ၊ ကိစ္စတွေရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ကိုလတ်ဆို၍ ကျွန်မ သေချာ ကြားရန် နားစွင့်ထားမိသည်။

“အားလုံးပြီးပါပြီ၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာထွက်မှာ၊ ကိုလတ်က နောက်ဆုံးမှထွက်ရပေမယ့် အကြာဆုံးဖြစ်မှာပါ၊ သုံးနှစ်လောက်ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ရောက်တဲ့နေရာမှာ ဘုရားမမေ့နဲ့၊ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်၊ အပျော်အပါးကိုလျှော့၊ ဒီတစ်ခေါက်ထွက်ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာပဲ ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖွင့်ဖို့ကြိုးစား၊ မင်းက နောက်ဆို အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာနေနိုင်အောင်စဉ်းစား၊ အခုဆို ရန်ကုန်မှာလည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲနေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ကိုလေးအတွက် ဟင်းအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီမို့ ယူလာပြီး ချပေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးရော တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား”

“နေပါစေ ကိုကြီး၊ ကျွန်မ မဆာသေးပါဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ ပြုံးပွင့်ရာ၊ လာဝင်စားလိုက်”

ကျွန်မလက်ကို အတင်းဆွဲကာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ထမင်းတွေထည့်နေပြန်သည်။

“စားလိုက်သမီး၊ ဒေါ်ငယ်က စောစောဆာတတ်လို့ စားထားပြီးပြီ”

“စားစမ်းပါဟာ၊ နင်လည်း တို့အိမ်သားတစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဝင်စားပေးပါဦး၊ ဒါမှထမင်းပိုင်းလေး စိပ်ပြည်လာမှာ”

ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးနေပြန်၏။

“စား.....ညီမလေး၊ ဒါမှဝပြီးပိုလှလာမှာ၊ ဟဲ.....ဟဲ”

ကိုကြီးက ပြုံးကာကြည့်နေသလို ကိုလေးက ထမင်းကိုသာ ဆက်စားနေပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကိုလေးမျက်နှာသည် အရင်လိုမဟုတ်တော့ပေ။ ကိုကြီးရှေ့တွင်မို့လို့လားမသိ။

“မိန်းကလေးရော ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ၊ အားမနာနဲ့နော်၊ ငယ်ရွယ်သူဆိုတော့လည်း အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်ချင်စိတ်ရှိရင် ကိုကြီးတို့ကို တိုင်ပင်နိုင်တယ်၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ မိန်းကလေး”

ကျွန်မ ပြောချင်လိုက်တာ။ ကိုကြီးသည် ကျွန်မ၏စိတ်ကူးကို သိထား၍လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်ငယ်ပြောလိုက်လို့လား၊ ဒေါ်ငယ်ထံ အကြည့်ကိုပို့လိုက်ရာ ကျွန်မကို ခေါင်းခါပြ၏။

“ကျွန်မလေ ကိုကြီးတို့မိသားစုအကျိုးကို တစ်သက်လုံး ဆောင်ရွက်နေမှာပါ၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်ပါဘူးရှင်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မိန်းကလေးပဲ စက်ချုပ်သင်တန်းက ရှေ့ရေးကို မျှော်တွေးပြီး သင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မစိတ်ထဲကို ကိုကြီးသိ

နေ၏။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဘက်က ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့ တံတိုင်းကြီး သာ ရှိမနေဘူးဆိုလျှင် မည်မျှ ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

“ကျွန်မကို ကိုကြီးတို့ရဲ့ ညီမ လေးလို စောင့်ရှောက်နေရင်ပဲ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေအပေါ် ဘယ်တော့မှ ခွဲထွက်မသွားပါဘူး”

ကိုကြီး၏ စိတ်မကောင်းဟန် မျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ရပြီး ကို လတ်နှင့် ကိုလေးတို့၏ မျက်လုံး များက ကျွန်မကို ပြိုင်တူကြည့် လိုက်ခြင်းကို ခံရ၏။ ပြီးတော့ ဒေါ် ငယ်၏ကျေနပ်သည့် မျက်လုံးများ ကိုလည်း ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရပြန် သည်။ သည်လောက်ဆို ကျွန်မ၏ အနစ်နာခံသော စိတ်ဓာတ်ကို သူ တို့နားလည်ကြမည်ပင်။

“ကို လတ် ကို ကြည့် ရတာ အလုပ်များလိုက်တာနော်၊ အိမ်မှာ တို့မရှိဘူး”

ကျွန်မစကားကြောင့် ဒေါ်ငယ် က ရှင်းပြပါသည်။

“နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုတာ သိပ်အလုပ်များတာ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ခုလောက် ဆို သူ့ချစ်သူနဲ့ အလွမ်းသည်နေ ကြရောပေါ့”

မျက်လုံးထဲတွင် မမသစ်သစ် ခေဇာပုံလေးကို မြင်နေမိ၏။ သုံး နှစ်ကြီးများတောင် ခွဲရဦးမှာဆိုတော့

ကိုလတ်တို့ကို သနားနေမိသည်။

“ကိုလတ်ကလည်းနော် ကိုယ့် နိုင်ငံမှာလုပ်ရင်လည်း အလုပ်ပဲ၊ ခု တော့ သနားပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို သနားလို့လဲ သမီးရဲ့”

“ကိုလတ်ချစ်သူကိုပေါ့၊ ဒေါ် ငယ် မသိသေးဘူးလား”

“ဟေ...အေး၊ ပြောပြစမ်းပါ ဦး”

“တက္ကသိုလ်က ဆရာမတဲ့၊ သစ်သစ်ဝေတဲ့၊ ဓာတ်ပုံတောင်မြင် ဖူးပြီးပြီ၊ ကိုလတ်ပြလို့ပါ ဒေါ်ငယ် ရယ်”

“ချောရဲ့လားကွယ်”

“ချောသမ္မ လမ်းတောင် လျှောက်လို့မရဘူး၊ ဟဲ.....ဟဲ”

“တယ်.....ဒီကောင်မလေး၊ စကားအကောင်းပြောတာမဟုတ် ဘူး”

ကျွန်မ၏ ရွတ်နောက်နောက် စကားကြောင့် ဒေါ်ငယ်လှမ်းငေါက် ၏။

“အရမ်းချော၊ အရမ်းလှတာ၊ ကိုလတ်နဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ၊ အဲ ဒီမမကို မနည်းပိုးခဲ့ရတာတဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားအေး၊ တို့ကိုလတ် ကြီးက ချောချောခုံခုံကြီး၊ နိုင်ငံခြား မင်းသားလေးအတိုင်းပဲဟာကို”

“ပြီးပွင့်တော့လေ ကိုလတ်ကို မကြိုက်တဲ့မိန်းကလေး ဒီလောက မှာ ရှိမယ်တောင်မထင်ဘူး၊ အဲဒီ မမက အိမ်ကိုတစ်ခါမှ လိုက်မလာ ဘူးနော်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်မိန်း

ယောက်ျားလေးအိမ် ဘယ်လိုက်ရဲ ပါ့မလဲကွယ်၊ ဘယ်သင့်တော်ပါ့ မလဲ”

ရွာမှာဆို ဝိုင်းနွယ်နှင့် မင်း မောင်ကို ဘယ်လိုပြောကြမည်မသိ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မအိမ်တွင် ဝိုင်း နွယ်လာအိပ်တိုင်း မင်းမောင် တစ် ညလုံးရှိနေတတ်ပြီး စကားတွေ ညဉ့် နက်ထိ ထိုင်ပြောပြီးမှ မင်းမောင် ပြန်သွားတတ်ပါသည်။ ဒါဆို မည် သို့ပြောကြမည်နည်း။

“သမီး ဒီညနေစာ ထမင်း လျှော့ချက်နော်၊ ကိုကြီးက နိုက်ဂျူ တီကျတယ်၊ ကိုလေးလည်း မန္တ လေးသွားပြီ၊ ကိုလတ်တော့ ထမင်း စားမလား၊ မစားမလားမသိဘူး၊ အပြန်မိုးချုပ်မယ်ပြောတာပဲ”

လူနည်းသွား၍ အလုပ်သိပ်မရှိ ကြတော့ပေ။ ကျွန်မနှင့်ဒေါ်ငယ်နှစ် ယောက်သာရှိနေ၍ အေးအေးဆေး ဆေးဖြစ်နေပါသည်။ ညနေစာစား ရန် ဒေါ်ငယ်က ငါးသလောက်ပေါင်း နေ၍ ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး ဟင်း ကျက်သည်နှင့် ကျွန်မတို့ထမင်းစား လိုက်ကြ၏။

ညနေ ၆ နာရီတွင် အင်္ကျီစ လေးများကို ညှပ်နေပြီး ကိုလတ် ပြန်အလာကို စောင့်နေမိရာ ဒေါ် ငယ်က အနားတွင်ထိုင်ကာ တီဗွီ ကြည့်နေရှာသည်။

“လက်ဖက်သုတ်လိုက်ဦးမယ် အေး”

ဒေါ်ငယ်ထသွား၏။ အပြင် တွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလာ၍

ပြတင်းတံခါးများကို လိုက်ပိတ်ရပြန်သည်။ ကိုလတ်က ထီးပါသွားသည် မဟုတ်၍ အပြန်မှိုမိပေလိမ့်မည်။ လုပ်လက်စအလုပ်များကိုသိမ်းပြီး ထိုင်စောင့်နေကြ၏။ ည ၁၀ နာရီ ပင်ရှိပေပြီ။ ကိုလတ်ပြန်မလာသေး။ လက်ဖက်တစ်ပန်းကန်လည်း ကုန်လေပြီ။

“အိပ်ချင်ပြီ သမီးရယ်၊ ငါးသလောက်တန်ခိုးကြောင့်ထင်တယ်၊ ကိုလတ်ကိုစောင့်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့နော်”

တဝါးဝါးသမ်းပြီး အိပ်ရာထဲဝင်သွား၏။ ခြံတံခါးလည်း ဖွင့်ရဦးမည်။

“မိုးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ”

တီဗွီမှ မိုးလေဝသသတင်းတွင် မုန်တိုင်းအထူးသတင်း ကြေညာထားသည်ကို သတိရသွားသည်။ မြို့တွင် အထူးသတင်းကြေညာသလို ရွာကလူတွေ ရေဒီယိုနားထောင်ပါမလား။ ဒါမှမဟုတ် သိပ္ပံမလား။ အဘနှင့်အစ်ကိုမြဆောင်လိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေပြီး မည်သူ့ကိုမျှ အန္တရာယ်မတွေ့စေချင်ပါ။ တောနှင့်မြို့နေလူတန်းစားများ၏ ကွာခြားချက်ကို သိမြင်လာရ၏။ မိုးအရမ်းရွာသည့်နေ့ဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်မှ အကာအကွယ်ကင်းမဲ့သောလေက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်တိုက်ခတ်၍ ချမ်းအေးလှသည်။ မြို့တွင်တော့ လုံခြုံသောအိမ်လေးအတွင်းတွင် နွေးထွေးစွာနေပြီး ဖိမ်ခံပစ္စည်း အစုံအလင်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးနေ

လို့ရသည်။ ထိုအခိုက် လေနွင့်မှိုကြောင့် ရုတ်တရက် လျှပ်စစ်မီးများ ပြတ်တောက်သွားတော့၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ မီးမှောင်မှောင်နဲ့ ကိုလတ် ပြန်ရဲ့ပါ့မလား”

တစ်ယောက်တည်းကြောက်လာ၍ ဒေါ်ငယ်ကို သွားနှိုးရကောင်းမလား စဉ်းစားမိပြန်သည်။ မိုးအေးအေးနှင့် နီးမည့်ပုံမပေါ်ပါ။ လက်လျှော့လိုက်ရ၏။ ဖယောင်းတိုင်မီးများလိုက်ထွန်းပြီး အချိန်ကြာသည်အထိ ရောက်မလာသေးပေ။ နာရီမှ ၁၁ နာရီအချက်ပေးသံ ပေါ်ထွက်လာသလို ခြံရှေ့တွင် ဟွန်းသံများ ဆူညံစွာကြားလိုက်ရ၏။ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးအပြီးတွင် အပြင်မှ ကားတစ်စီးထဲမှ.....

“ဂွတ်နိုက် ကိုလတ်၊ ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက်”

“သင့်ခယူး မိုင်ဖရန့်”

“ဆီးယူ ဆီးယူ”

ဆူညံသောအသံတွေကြားရပြီး ခြံတံခါးကို သေသေချာချာသော့ခတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထီးတစ်ချောင်းယူကာ ကိုလတ်ကိုပေးလိုက်ပြီး ကျွန်မက တံခါးဝ၌ စောင့်နေမိပါ၏။ ကားကိုထားပြီး ထီးမဆောင်းဘဲ ဒယ်မ်းဒယ်င်ဖြင့်ဝင်လာသော ကိုလတ်ကိုမြင်တော့....

“ဟင်ထီးဘာဖြစ်လို့ ဆောင်းမလာတာလဲ၊ စိုကုန်ပြီ”

“ဖွင့်ရတာကြာလို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီ”

အာလေးလျှာလေးအသံကြီးနှင့်

ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့အသက်ကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။

“ကိုလတ် သောက်လာတယ်၊ ဟင်း.....တစ်ကိုယ်လုံးနံ့စော်နေတာပဲ၊ ဝင်.....ဝင်”

ဟိုယိုင်သည်ယိုင်နှင့် စိတ်မရှည်ချင်တော့။ တွဲခေါ်ရန် စိစဉ်ရ၏။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို မနိုင်မနင်းနှင့် အပေါ်ထပ်ထိ ဖေးမခေါ်လာရာ လက်တစ်ဖက်က မီးတိုင်ကိုလည်း ကိုင်ရသေးသည်။

“ဘာလို့သောက်လာတာလဲ ကိုလတ်ရယ်”

“နိုင်ငံခြားသွားမယ့် သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဘီယာတိုက်ကြတာ၊ အဲဒါကွာ ကိုလတ်ကို အတင်းဝိုင်းတိုက်ကြလို့၊ ငြင်းလို့လည်းမရဘူး၊ ဒီကောင်တွေ သိပ်ဆိုးတယ်”

မူးမူးနှင့် စကားတွေများနေပြန်သည်။ ဘာတွေဆက်ပြောနေမှန်းမသိ။ ဗလုံးဗထွေး၊ မပီမသနှင့် စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှ၏။ ကိုလတ်ကို ခုတင်ပေါ်ပစ်ချကာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ မိုးစိုနေသော အဝတ်များကို ချွတ်လဲမှပင်ဖြစ်ပေမည်။ ကြာလျှင် အအေးပတ်၍ ဒုက္ခဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမွှေးပွမျက်နှာ သုတ်ပဝါဖြင့် ဦးခေါင်းမှဆံပင်များကို သုတ်ပေးရသည်။ ပြီး အင်္ကျီချွတ်ကာလဲပေးရပြန်သည်။ လုံချည်လဲပေးရန် အခက်တွေ့နေ၏။

“ကိုလတ် ဘောင်းဘီချွတ်ဦးပုဆိုးလဲမလို့”

“-----”

“ချွတ်လေ၊ ပုဆိုးဝတ်ဦး”

ထည့်သည့်ခြင်းထဲ လှမ်းထည့်ကာ
စောင်ခြုံပြီးကွေးနေသော
ကိုလတ် ကို လှုပ်နှိုးမိ၏။

“ကိုလတ်...နွားနို့
ပူပူလေး ထသောက်
လိုက်ဦး။ ဒါမှ အချမ်း
ပြေသွားမှာ”

“ချမ်းတယ်.....
ချမ်းတယ်”

နွားနို့ခွက်ကို
စားပွဲပေါ်တင်ထား
ပြီး လက်ဖျားလေး
ဖြင့် နဖူးပေါ်စမ်း
ကြည့်မိသည်။

ကိုလတ်တစ်

ကိုယ်လုံး တုန်နေရှာ၏။

စောင်တစ်ထည် ထပ်ခြုံပေး
တော့ ကျွန်မကို အတင်းဆွဲထား
ကာ.....

“ချမ်းတယ်၊ ဖက်ထားပေးပါ
ကွာ၊ ချမ်းတယ်”

ကျွန်မ ရုန်းကန်ချိန်မရလိုက်။
သို့ပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှအတင်း
ရုန်းထွက်မိ၏။

“လွှတ်ပါဦး ကိုလတ်ရယ်”

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကျွန်မကို
မော့ကြည့်ကာ အံ့သြနေသည်။ ပြီး
တော့ သူ့မျက်လုံးများကိုပွတ်ကာ
ထပ်ကြည့်ပြန်၏။

“ဟင်..ဝေ မောင်ရဲ့ဝေရယ်”

အထင်မှားပြီး ကျွန်မကိုမလွှတ်
တော့။

“ပြုံးပွင့်ပါ ကိုလတ်၊ မမသစ်
သစ်ဝေမဟုတ်ပါဘူး၊ လွှတ်ပါ”

“သိပ်ချစ်တယ် ဝေရယ်”

‘ချစ်တယ်’ ဆိုသည့်စကားများ
အထပ်ထပ် ကြားနေရ၏။ ပြီးတော့
အနမ်းများ.....

ကျွန်မရင်ထဲ၊ အသည်းထဲမှာ
မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိုကိုရယ်။
ကိုကိုဟာ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဦးပါ။
တစ်ချိန်က ကိုကိုအချစ်ကို တမ်းတ
ဖူးသလို ကိုကိုမျက်နှာလေးကို
တမ်းတမ်းတတ ငေးကြည့်ဖူးပါ၏။
မီးရောင်ပိန်ပိန်လေးမှ ကိုကိုကို နီး
ကပ်စွာ ပြန်ကြည့်နေဆဲ ကျွန်မမှာ
ရုန်းကန်နိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့
သလို ကျွန်မလေ ကိုကိုကို သိပ်
ချစ်သည်။

နလုံးသားတွေ

တစ်စစီ

ပဲ့ကြွေကျကုန်ပါပြီကွယ်။

ကိုကို မရှိသည့်

ခံစားမှုနှင့်

ကိုထွေးမရှိသည့်

ခံစားမှုချင်း မတူညီပါဘူး

ကိုကို။ ကိုကိုအပေါ်

ချစ်ခဲ့မိတာ

မှားသွားပြီဆိုရင်လည်း

အဲဒီအမှားအတွက်

ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး

ကျွန်မ ခံယူနေမှာပါ

...

တော်ကြာ အအေးပတ်ပြီး သေ
သွားလိမ့်မယ်”

လုံချည်ကို ခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ချ
ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ဘာသာဝတ်မယ်၊ ဖယ်”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဝတ်...
ဝတ်၊ မြန်မြန်လဲ”

အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာပြီး
နို့ပူလေး ဖျော်လိုက်၏။ ဒေါ်ငယ်
အခန်းဝမှ ဟောက်သံကြီးကို ကြား
မိသေးသည်။ ခွက်ကြီးကြီးဖြင့်ဖျော်
ပြီး အပေါ်ထပ်ပြန်တက်လာရပြန်
သည်။ တံခါးကို အသာဖွင့်ကြည့်
လိုက်တော့ ခုတင်ဘေးတွင်အဝတ်
စုံများကိုတွေ့ရ၍ အဝတ်ဟောင်း

“မောင့်ကိုချစ်လားဝေရယ်၊ ပြောပါဦးကွာ”

မျက်ရည်ပူများ လျှောခနဲကျ လာပြီး ရင်မှာစူးနစ်နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားသွားရ၏။ တကယ်တော့ ကိုကို ချစ်တာ ကျွန်မမှမဟုတ်ဘဲလေ။

“ကဲ.....မဖြေတဲ့မိန်းကလေး ကို ဖြေအောင်လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

ဒီတော့ အလျင်အမြန်ဖြေမိပါပြီ။

“ချစ်တယ်...ချစ်တယ်၊ ဖယ်ပါဦး”

ကျွန်မရင်ထဲက စကားတွေပါ ကိုကိုရယ်။ အရက်ခိုးတဝေဝေနှင့် မျက်လုံးအကြည့်များကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း ကျွန်မ နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ရင်မှာနာကျင်မိသလိုလိုပါပဲ ကိုကို။ ခရေကုံးလေး အိပ်ရာပေါ်ပြုတ်ကျသွားရှာသလို ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။

ဖယောင်းတိုင်မီးလေးငြိမ်းသွားပြီး မှောင်ကျသွားတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအချစ်ကို ကျွန်မ မရခဲ့ဘူးနော်။ ကျွန်မကသာ အချစ်တွေပေးဆပ်ခဲ့ရတာပါလား။ ကိုယ့်ဘဝကို အားငယ်မိပေမယ့် ကျွန်မ အဖြစ်က ပြန်ပြင်မရတော့ဘူးလေ။ နွမ်းကြွေသွားတဲ့ ပန်းခရေလေးတွေက သက်သေပါ ကိုကိုရယ်။

သည်နေ့ ကိုကို နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီနော်။ ခုချိန်မှာ မမသစ် သစ်ဝေ၏ ဝမ်းနည်းမှုတွေထက်

ကျွန်မက ပိုပါလိမ့်မယ်။ လေဆိပ်ကို သူတို့လိုက်ပို့ကြမယ်တဲ့။ ကျွန်မလည်း လိုက်ပို့ချင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ကျွန်မနဲ့လုံးသားတွေ တစ်စစီ ပဲ့ကြွေကျကုန်ပါပြီကွယ်။ ကိုကိုမရှိသည့် ခံစားမှုနှင့် ကိုထွေးမရှိသည့် ခံစားမှုချင်း မတူညီပါဘူး ကိုကို။ ကိုကိုအပေါ် ချစ်ခဲ့မိတာ မှားသွားပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီအမှားအတွက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကျွန်မ ခံယူနေမှာပါ။

အခုတော့ ကျွန်မ၏အဖော်သည် ခရေပင်ကြီးပင်ဖြစ်တော့သည်။ ခရေပင်ခြေရင်းတွင်ထိုင်ပြီး ကိုကိုကို တမ်းတမိ၏။ အခန်းထဲလှဲပြီး ကိုကိုကို သတိရတတ်သည်လည်းရှိ၏။

“သမီး.....နေမကောင်းဘူးလား”

အခန်းဝတွင် ဒေါ်ငယ်ကိုတွေ့ရ၍ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ထထိုင်လိုက်ရသည်။

“ခဏလှဲနေတာပါ။ သမီးဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲဟင်”

“မရှိပါဘူးကွယ်၊ အေးလေ၊ သမီးပျင်းမယ်ဆိုလည်း ပျင်းစရာပဲ၊ အိမ်မှာ ကိုကြီးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ရှိမနေကြတာပဲလေ၊ ကိုထွေးကို သတိရသား”

ကျွန်မဘဝမှာရော ကိုထွေးကို သတိရဖို့ လိုအပ်ပါတော့မည်လား။ ကျွန်မဘဝထဲက သူ့ကိုအပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်ရုံပဲရှိပါတော့သည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ကိုထွေးကို မေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမည်။

“ဆန်သွားရွေးလိုက်ဦးမယ်ကွယ်၊ သမီး အေးအေးဆေးဆေးသာ နေပါကွယ်”

နေ့ခင်းကြီး အိပ်စက်ပစ်လိုက်သည်။ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ။ နီးလာချိန်တွင် ကိုကြီးပင်ပြန်ရောက်နေပြီး ထမင်းစားနေ၏။ ကျွန်မကိုတွေ့တော့.....

“မိန်းကလေး.....ကိုထွေးရဲ့စာ၊ ဒီမှာ.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”
စာလေးကိုယူပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ဖွင့်မဖတ်ရက်။

“ပြုံးပွင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုထွေးရယ်”

မျက်ရည်များ လျှောခနဲ လိမ့်ဆင်းလာပြန်၏။ အပြင်တွင် လေပြင်းများတိုက်နေသလို ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ခံစားမှုတွေ ပြင်းထန်နေပါပြီ ကိုထွေးရယ်။

“သမီးရေ တံခါးတွေ လိုက်ပိတ်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”
တံခါးများပိတ် အပြီးတွင် ထမင်းစားရန် ဒေါ်ငယ်က အဆင်သင့်ခူးလာ၏။

“ကိုကြီးမလာခင်က သမီးကို ဒေါ်ငယ် လာနှိုးသေးတယ်၊ မနီးလို့ ပြန်ထွက်သွားတာ”

“ဟုတ်လား၊ ပြုံးပွင့် အိပ်မောကျသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

ဟင်းကိုခပ်ကာ ဒေါ်ငယ်ကို ဦးချလိုက်သည်။

“မျက်ရည်တွေကလည်း ရွှဲနေတာပဲနော်၊ အိမ်ခန်း သမီးငိုထား

သေးတယ်နဲ့တူတယ်၊ ကိုထွေးကို သတိရနေပြီလား”

ပါးပေါ်ကို ယောင်ပြီးစမ်းကြည့်မိသေး၏။ ကျွန်မအဖြစ်ကို ဒေါ်ငယ် ခိုင်မိနေပြီလား။ စားနေသောထမင်း က အခုတော့ အရသာမရှိသလိုပင်။

“ကဲ.....ခုတော့ စာလာပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာတွေများရေးထား သေးလဲ၊ ဒေါ်ငယ်ကိုရော သတိမရ ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံးကို သတိ ရနေပါတယ်တဲ့၊ သူ့ဝတ္ထုပြီးရင် ပြန် လာမှာပါတဲ့”

“ဘာတွေထူးထူးခြားခြား ပါ နေသေးလဲကွယ်”

“သမီးကို သတိရနေတဲ့ အကြောင်းပါ”

ကျွန်မစကားကို ယုံကြည်သွား

ပုံရပါသည်။ ထမင်းကို မြိန်ရေရှက် ရေစားပြီး ပလုတ်ပလောင်းနှင့် စကားပြောနေသေး၏။

“ကိုထွေးဟာ သမီးဘဝနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပါအေ၊ သူပြန်လာ ရင် အမြန်ဆုံးအဖြေပေးလိုက် သိ လား၊ ဒါဆိုရင် သေသွားတဲ့ သမီး အဘနဲ့ အစ်ကိုတို့ ကျေနပ်ကြမှာ ပါ”

လောကကြီးမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း သာ ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် အလွမ်းတွေ၊ တမ်းတမှုတွေ၊ ငိုကြွေးခြင်းတွေ ရှိ လာကြမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကမ္ဘာ ကြီးဟာ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ၊ ဝမ်း သာပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်လာမှာမလွဲပါဘူး ကို ကိုရယ်။

“ဟဲ့.....ထည့်စားလေ၊ ဒီ

ကလေးမ တယ်ငိုငိုတာကိုးကွဲ့၊ ခြော်.....သမီးစားပြီးရင် ကိုလတ် အဝတ်တွေ သူ့အခန်းထဲ သေသေ ချာချာထားပေးဦး၊ နေ့လယ်က ဒေါ် ငယ် မီးပူတိုက်ထားတယ်”

ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုလတ်၏ မိုးစို၍လဲထားသော အင်္ကျီလေးကို ယုယစွာ နမ်းရှိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲထွေး ပိုက်ထားမိသည်။

“ကျွန်မဘဝရဲ့ အမှတ်တရ လေးတွေပါပဲ ကိုကိုရယ်”

ခရေပန်းခြောက်လေးကို အင်္ကျီ အိတ်လေးထဲထည့်ထားပြီး ကိုလတ် ဗီရိုထဲ ထည့်လိုက်၏။ သည်အခန်း လေးသည် သုံးနှစ်ခန့် ပိုင်ရှင်မဲ့နေ ရှာပေးဦးမည်။

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါရန်၊
လေးစားစွာဖြင့်
ထက်ထက်ဦးဝေ

စီးပွားရေးနှင့် ငွေကြေးကိစ္စမှန်သမျှ စိတ်ချမ်းသာစေရန်

- ★ သင့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ငွေကြေးမလည်မဝတ်၊ ငွေကျပ်နေလို့ ခပ်တန်ခပ်တော့မယ့်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလား။
- ★ ကိုယ်ရစရာရှိတဲ့ငွေတွေက ချိန်းထားတဲ့ကာလမှာ အလွယ်တကူပြန်မရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေပါသလား။
- ★ ကိုယ်ဝေးရုမယ့် အကြွေးဂူတွေ ပြန်ဆပ်ရမယ့်ကာလနီးလာလို့ ဖိအားများနေသလား။
- ★ စီးပွားရေးနဲ့ ငွေကြေးကိစ္စ အတူအညီသွားတောင်းရင် ကိုယ်ပြောစကားအောင်မြင်ဖို့၊ လွယ်တူအဆင်ပြေစွာ ရရှိဖို့၊ ဝန်ရှိမှုနည်း လမ်းကောင်းများနဲ့ ဝိုင်းကညီမှုတို့ ယုံကြည်အားတိုးရင် လာခဲ့ပါ။

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဆွဲ)၊ [လက္ခဏာဗေဒင်သုတေသီ]

အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးပိစာရလမ်း၊ (၃၄)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။

☎ ၃၀၁၇၀၈၇၅၊ ၀၉ ၇၃၀၀၅၉၂၄၊ ၀၉ ၅၀၆၂၀၄၃၊ ၀၁-၅၀၆၇၀၄။

ပြုံးထေ့ထေ့ဟာသများ

ဒေါ်မိုးပိုင် (မြန်မာစာ)

ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်ပါ

တက္ကသိုလ် သိပ္ပံစမ်းသပ်ခန်းတစ်ခုတွင် ကျောင်းသူနှစ်ယောက် သတ္တဗေဒသင်ခန်းစာ လက်တွေ့သင်ယူသည့်အနေဖြင့် ဖားအရှင်တစ်ကောင်အား ခွဲစိတ်စမ်းသပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သို့သော်လည်း ထိုကျောင်းသူနှစ်ယောက်စလုံး အသည်းငယ်၍ ကြောက်တတ်သူများဖြစ်သည်။ ဖားကို ခွဲစိတ်ခါနီးတွင် နှစ်ဦးသား သူ့အရင်ခွဲပါ။ ငါအရင်ခွဲပါဟု လုပ်နေကြသည်။ ထိုသို့လုပ်နေကြသည်မှာ မိနစ်

အနည်းငယ်ကြာသွားချိန်တွင် ဖားလေးဆီမှ အသံတစ်သံထွက်လာသည်။

“မခွဲရဲကြရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးကြပါလားဗျာ”ဟု အသံထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းသူနှစ်ယောက် မေ့လဲသွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ခွဲစိတ်ခန်း ခုံတန်းရှည်အောက်မှ အစသန်သော သူငယ်ချင်း ကျောင်းသူတစ်စုထွက်လာပြီး မေ့နေသော ကျောင်းသူနှစ်ယောက်အား ပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

လူ့ပြည်ပြန်ပို့လိုက်

ငရဲပြည်တွင်ဖြစ်သည်။ ယမမင်းကြီးရှေ့သို့ ငရဲကျခံရမည့်လူတစ်ဦးကို ဆွဲခေါ်လာကြသည်။

ယမမင်းကြီးက ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မည်သူနည်းဟု ငရဲသားတပည့်များအား မေးမြန်းလိုက်သည်။ ငရဲသားများက ယမမင်းကြီးအား.....

“လူ့ပြည် လျှပ်စစ်ဌာနကပါဘုရား”

တပည့်များ၏ လျှောက်တင်သံအဆုံး ယမမင်းကြီးက ကမန်းကတန်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့.....ဟေ့ လျှပ်စစ်ဌာနကဆို လူ့ပြည်ပြန်ပို့လိုက်၊ တော်ကြာ ငါတို့ငရဲပြည် မီးပြတ်နေဦးမယ်”ဟု ပြောလိုက်လေသတည်း။

အပိုင်ပဲ

ရဲစခန်းအတွင်းရှိ တာဝန်မှူးစားပွဲရှေ့သို့ နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်အတူ ကတုံးဆံတောက်နှင့်လူတစ် ယောက် ပါလာသည်။

“သူ့ကို ၁၈ နဲ့ရော၊ ၄၃၆ နဲ့ပါ ဆွဲလာပါတယ် တာဝန်မှူး”

တာဝန်မှူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“ဟေ.....ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ လမ်းပေါ်မှာ ဆန္ဒဖော် ထုတ်နေလို့လား”

နယ်ထိန်းကြီး ပြန်ဖြေလိုက်သောစကားကြောင့် တာဝန်မှူး ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဝါးနှင့်ရိုက်မိသွားတော့ သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ သူ့အိတ်ထဲမှာ နှစ်လုံးထိ ထိုးထားတဲ့ ၁၈ ဂဏန်းရေးထားတဲ့ စာရွက်ဘောက်ချာ ရယ်၊ သုံးလုံးထိထိုးထားတဲ့ ၄၃၆ ဂဏန်းရေးထားတဲ့ စာရွက်ဘောက်ချာရယ် လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိလို့ပါ တာဝန်မှူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဘာဘရပ်ဆိုးကြီး

ဦးထွန်းထွန်းတစ်ယောက် သူ့ဇနီးအလုပ်လုပ်ရာ ရုံးသို့သွားလည်သည်။ ရုံးတွင် ဇနီးသည် အလုပ်များ နေသဖြင့် ရုံးကင်န်တင်းတွင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ် ဦး သူ့စားပွဲဘေး လာဆော့ရင်း သူ့လက်ဖက်ရည်ခွက် တိုက်မိသွားသည်။

ဦးထွန်းထွန်း စိတ်ဆိုးပြီး ကလေးကို အော်ပြော လိုက်သည်။

“သွား.....ရပ်ဆိုးလေး၊ သွား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကလေးက သူ့ကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြေးထွက်

သွားသည်။

ခဏနေတော့ ဇနီးသည်ဆီမှ အလုပ်အား၍ ရုံး ခန်းကိုလာခဲ့ရန် ဖုန်းလာသဖြင့် ရုံးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲတွင် တွေ့သောကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရာ ကလေးက ရုတ်တရက် အသံပြကြီးနှင့် တစ်ရုံးလုံးကြား အောင် အော်ပြောလိုက်သံကြောင့် ဦးထွန်းထွန်း မျက် နှာကြီးနီရဲသွားတော့သည်။ ပြောလိုက်ပုံက.....

“ဘာဘရပ်ဆိုးကြီးလာပြီဟေ့၊ ဘာဘရပ်ဆိုးကြီး လာပြီ”တဲ့။

ကဲ.....မှတ်ကရော။

ဗျဗျး၊ ပညာရေး၊ ကင်ပေတိုင်

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ မတ်လဟုထင်ပါသည်။ ရက်ကိုမူ တိတိကျကျမမှတ်မိတော့။ ကျွန်တော်သည် နှစ်နှစ် ခြောက်ခြောက် အိပ်မောကျနေရာမှ ဆူဆူညံညံ စကားပြောသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာပါသည်။ နံနက် ၆ နာရီခန့်ရှိပြီဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့တွင် ကျောင်းသားကြီးများနှင့် ကျွန်တော့်ဖခင်တို့အသံကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်မှာ စစ်ကြိုခေတ်ကာလမှ ဂျပန်တို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအား သိမ်းပိုက် ထားသည့်ခေတ်အထိ ကျွန်တော့်ဇာတိစကုမြို့တွင် အထက်တန်းကျောင်းအုပ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရ သူဖြစ်သဖြင့် တပည့်များက လေးစားကြည်ညိုသူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်လက်သန်ရှင်း၍ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာသည်နှင့် ကျောင်းသားကြီး ကိုထွန်းကြွယ် (နောင်အခါ အလံနီ၊ တောခို၊ ကျဆုံး)နှင့် အခြားကျောင်းသားကြီး နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ပြောပြချက်အရ ကျောင်းသားဟောင်း ကုလားကိုသန်းအား မင်းဘူးမြို့မှ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် အရပ်အခေါ် ကိုကံပေါ်(ဂျပန်အမည် မသိပါ)ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့က ဗြိတိသျှစပိုင်ဟုဆိုကာ ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း၊ သူ့ အိမ်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဗြိတိသျှသုံး ငွေဒဂါးအနည်းငယ်ကို တွေ့သွားကြသည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ကုလားကိုသန်းမှာ အပေါင်းအသင်းများသူဖြစ်သည်။ မီးသတ်အဖွဲ့နှင့် ရပ်ရွာကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်တွင် “ကိုသန်း”
သုံးယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်ကိုမူ ရပ်ကွက်အမည်
တပ်၍ ဖောင်တန်းမောင်သန်းဟု ခေါ်ကြ၏။ ကိုသန်း
တစ်ယောက်မှာမူ ဦးခေါင်းအနည်းငယ်ရှည်သဖြင့် ခေါင်း
ရှည်ကိုသန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ကုလားကိုသန်းမှာ
အသားမည်းသူဖြစ်၍ ကုလားကိုသန်းဟု ခေါ်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များကမူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
တိုင်ဆောင်သူများသည် အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံများအား
အချက်ပေးပြသသည့် စပိုင်များဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲလေ့
ရှိပါသည်။ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် ရှေ့တန်းမှ တက်
တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသူ ကုလားကိုသန်းအား
ဂျပန်အလိုတော်ရိများက အင်္ဂလိပ်စပိုင်ဟု ဂျပန်ကင်ပေ
တိုင် ကိုကံပေါ်အား သတင်းပေးတိုင်ကြားခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုကံပေါ်”ဟု အရပ်က ကင်ပွန်းတပ်ထားသော
ဂျပန်ကင်ပေတိုင်(စစ်ရဲ)စစ်ဗိုလ်မှာ မြန်မာစကားကို
အတော်အသင့် ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်သာမက မြန်မာ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားထားသူ
ဖြစ်၏။ ကင်ပေတိုင် ကိုကံပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား လက်

ဂက်စတာပိုဟူသော
အသံကြားလျှင်
ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင်
ထိတ်လန့်ချောက်ချားခဲ့ကြရသည်။
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
အချိန်မတော်
အိမ်တံခါးကိုလာခေါက်၍
တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်မိရာ၌
အနက်ရှောင်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော
ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ဝင်များအား
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
ကြက်သီးမွေးဦးများထသွားပြီး
ကြက်သေသွားကြရသည်ဟု
ဆိုသည်...

သံပြောင်လှသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်(ရဲ)ဟု နာမည်ကျော်
ကြား လူသိများသူဖြစ်၏။ သင်္ကာမကင်း၍ ဖမ်းဆီးခံရ
သူများကို လူမဆန်စွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရာတွင် စံတင်
လောက်သူဖြစ်ရကား ကုလားကိုသန်း အဖမ်းခံရခြင်း
အတွက် ကျွန်တော်တို့တစ်မြို့လုံး သောကဝေဒနာ အဖြာ
ဖြာ ခံစားကြရသည်။

မြို့ရွာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် သခင်ခေါင်းဆောင်များ
နှင့် ကျွန်တော်တို့မြို့မှ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်များသည် မင်း
ဘူးမြို့သို့သွားရောက်ကြပြီး ကင်ပေတိုင်ဗိုလ် ကိုကံပေါ်
နှင့်တွေ့ဆုံကာ ကုလားကိုသန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စပိုင်မဟုတ်

ကြောင်း၊ မြို့ရွာကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်၍ လက်နက်
ဓာတ်မီး ကိုင်ဆောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမျိုးမျိုးရှင်းပြခဲ့
ကြသော်လည်း ကုလားကိုသန်းအား ရက်သတ္တ တစ်
ပတ်ကြာ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ကုလားကိုသန်း လွတ်
မြောက်လာသောအခါ ကုလားကိုသန်းမှာ ယခင်ကုလား
ကိုသန်းမဟုတ်တော့။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ လူမဆန်
သော နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့မှုကြောင့် စိတ်
ဓာတ်ထိခိုက် ပျက်ပြားသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ
တစ်ခုလုံးမှာ ကင်ပေတိုင်တို့၏ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခံခဲ့ရသဖြင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များတွေ
ကြရသည်။ ကုလားကိုသန်းမှာ ဤဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ
ကြောင့် ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရတော့၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဥရောပတိုက်တစ်
တိုက်လုံးအား နာဇီဂျာမနီတို့က သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြစဉ် ‘ဂက်
စတာပို’ဟူသော နာဇီပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့ကြီး၏အမည်သည်
ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သည်။ နာဇီဝါဒနှင့် နာဇီပါတီခေါင်းဆောင်
ကြီးများတည်ထောင်၍ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် တည်တံ့
ရမည်ဟု ဟစ်ကြွေးထားသော နာဇီဂျာမနီ တတိယနိုင်ငံ
တော်ကြီးအား ဆန့်ကျင်သူ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ရန်
သူ စစ်ပြိုင်နိုင်ငံများအား လိုလားသူများဟု ယူဆရသူ
များ၊ နာဇီပါတီ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်များအား ဂုဏ်
သိက္ခာကျဆင်းစေရန် ပြောဆိုကြသူများ၊ စာဖြင့်ရေး
သားကြသူများအား ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ရာ၌ သူမတူအောင်
လက်သံပြောင်ပေရာ ‘ဂက်စတာပို’ဟူသောအမည်ကို
ကြားရုံမျှဖြင့် အူတုန်အသည်းတုန် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်သာ
မက ကျောရိုးထဲကပင် စိမ့်သွားကြရသည်ဟုဆိုကြ၏။
ဂက်စတာပိုဟူသော အသံကြားလျှင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင်
ထိတ်လန့်ချောက်ချားခဲ့ကြရသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
အချိန်မတော် အိမ်တံခါးကိုလာခေါက်၍ တံခါးကို ဖွင့်
ကြည့်မိရာ၌ အနက်ရောင်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော
ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ဝင်များအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
ကြက်သီးမွေးညင်းများထသွားပြီး ကြက်သေ သေသွား
ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။

မှန်ပါသည်။ ဥရောပတိုက်သမိုင်း၌ ဩဇာထူးထူး
ခြားခြား ကြီးမားခဲ့သော အဖွဲ့အစည်းကြီးကား အထက်

ဖော်ပြပါ နာဇီပါတီ၏ စစ်ပုလိပ်(ရဲ)ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ဟု
မော်ကွန်းတင်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်း
ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ဝင်များ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းခံရသူများ
သည် မည်သည့်အခါမှ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာမည်
မဟုတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍
ဂက်စတာပိုအဖွဲ့လက်မှ ပြန်လွတ်လာသူများမှာ ရုပ်
ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ သေသည်အထိ နာလန့်မထူနိုင်
ဟု ဆိုကြသည်။

ဤကဲ့သို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကျော်ကာလ
က ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက
ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများတွင် အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်
ခဲ့သော နာဇီဂက်စတာပိုအဖွဲ့သည် ထိတ်လန့်ချောက်
ချားဖွယ်ကောင်းသကဲ့သို့ ထိုစဉ်ကာလက ကျွန်တော်
တို့မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများ
တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ “ကင်ပေတိုင်”အဖွဲ့ကြီးမှာ
လည်း လူအများ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာ
အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့သည် အစဉ်
အလာကြီးမားခဲ့သော နေမျိုးနွယ် ဂျပန်ကေရာဇ်၏
တပ်မတော်ကြီး၏လက်အောက်ခံ “ဂျပန်စစ်ပုလိပ်(ရဲ)”
အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ဩဇာအာဏာမှာလည်း ဂျပန်
ဘုရင့်တပ်မတော်မှ အရာရှိကြီးများထက် ကြီးမားလှ
သည်။ ထိုစဉ်ကာလက ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်
ထားသော အရှေ့တောင်အာရှရှိ နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဖက်
ဆစ်ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ကြသူများ၊ ဆန့်ကျင်အောင် စည်း
ရုံးလှုံ့ဆော်သူများ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ ချို့ကျိုးနားရွက်ပဲ့ကို
ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့သူများ၊ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်တို့
အား လိုလားသူမှန်သမျှကို ဤဆောင်းပါးအစတွင် ကျွန်
တော်ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော ကျွန်တော်တို့မြို့သား
ကုလားကိုသန်းကဲ့သို့ လူများအား အချိန်မရွေး၊ နေရာ
မရွေး၊ လူပုဂ္ဂိုလ်မရွေး ဖမ်းဆီးနိုင်ခွင့် အာဏာရှိ၏။
ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့ဝင်များသည် ဖမ်းဆီးထားသူများကို
မရေမတွက်နိုင်သော နည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် လူသားမဆန်စွာ
နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲရန်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ရက်ရက်စက်စက်
သတ်ပစ်ရန်အထိ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပညာသင်ပေး
ထားခဲ့သည်။

တပ်နယ်မြေတွင် ကင်ပေတိုင် [စစ်ထောက်လှမ်းရေး ပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့]သင်တန်းကျောင်းကို ဂျပန်ဘုရင့် တပ်မတော်၊ စစ်ဝန်ကြီးဌာနမှ တာဝန်ယူ၍ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ သည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်ဘုရင့်စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ကို သီးခြားဖွဲ့ စည်း တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဤသို့တည်ထောင်ခဲ့ရာတွင် နာဇီဂျာမန် ဂက်စတာပိုအဖွဲ့အား စံပြ၍ တည်ထောင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဂျပန်ဘုရင့် တပ်မတော်မှ အရာရှိအရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားများသည် “ဘူရှီဒိုခံယူချက်” (Bushido Concept)ကို အလေးအနက် ထား၍ ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့သူများဖြစ်သည်။ ထိုခံယူ ချက်မှာ စစ်ရေးဆောင်ရွက်ရာတွင် အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရေးဖြစ်သည်။

ဘူရှီဒိုခံယူချက်မျိုးရှိနေသော အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားတို့အဖို့ စစ်ဆင်နွှဲရာတွင် မည်သို့သော အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရစေကာမူ လက်နက်ချအညံ့ ခံသည့် ထုံးစံမရှိ။ မိမိအသက်သေသည်အထိ တိုက်ခိုက် သွားမည်သာဖြစ်သည်။ ဤသို့ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းသာ လျှင် ဂုဏ်ပြောင်သော ဆောင်ရွက်ချက်ဖြစ်သည်။ ဂျပန် ကေရာဇ်၏ တပ်မတော်သားတစ်ဦးအဖို့ ရန်သူကို တိုက် ခိုက်ရာတွင် နောက်ဆုံးကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကို သူ့ အတွက် ချန်ထားတတ်သည်။ သို့ဖြင့် ရန်သူ့အဖမ်းကို မချမလွှဲမသွေ ခံရတော့မည့် အခါမျိုးတွင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ရန်ဖြစ်၏။

အသက်မသေဘဲ ရန်သူ၏သံ့ပန်းအဖြစ် ခံရသည့် အခြေအနေ ရောက်ရှိလာပါက ဂျပန်ပြည်ရှိ သူ့မိဘ ဆွေမျိုးသားချင်းများအဖို့ လူတောထဲ၌ ခေါင်းမဖော်ဝံ့ ကြဟု ခံယူထားသည်။

မှတ်တမ်းများအရ ဂျပန်စစ်ဝါဒီ အာဏာပိုင်များ သည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ကိုရီးယားနှင့် မန်ချူးကိုးနိုင်ငံ များကို မကြေညာသောစစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲပြီးသည့်အချိန်က ၍ သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေများတွင် ဂျပန်ဖက် ဆစ်ဝါဒ ဆန့်ကျင်သူများကို စနစ်တကျ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေး နိုင်ရေးအတွက် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ တိုကျိုမြို့တော်ဆင်ခြေဖုံးရှိ

မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှသူလျှို့ဟု စွပ်စွဲဖမ်းဆီးခံရသော
မလေးအိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ဦးအား ကင်ပေတိုင်တို့ နှိပ်စက်ပုံမှာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်၏။
ထိုသူအား ကင်ပေတိုင်များသည် သူတို့ရှုံးဝင်းရှိ မြေကွက်လပ်တွင် တွင်းကြီးတူး၍
သူ တစ်ကိုယ်လုံးအား မတ်တတ်ရပ်အနေအထားနှင့် မြှုပ်ထားခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းကိုဖော်ထားပြီး
သူတို့လက်စွဲတော်စားဖြင့် ထိုသူ၏လည်ပင်းကို တွေ့ထားပြီး ...

ဤသို့ မြင့်မြတ်သော သူရဲကောင်းတို့၏ ခံယူချက်များရှိသော ဂျပန်စစ်သားအများအား ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များက ဂုဏ်နိမ့်စေခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မှန်ပါသည်။ “ကင်ပေတိုင်”သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏သမိုင်းတွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့ရတော့၏။ ဘူရီဒို သူရဲကောင်း၊ သို့မဟုတ် မြင့်မြတ်သော သူရဲကောင်းဝါဒကို မှေးမှိန်စေရန် တိုကျိုကင်ပေတိုင်အဖွဲ့သင်တန်းကျောင်းသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်တက္ကသိုလ်၊ မည်သည့်ကျောင်းတွင်မှ သင်ကြားပေးခြင်းမရှိသော အတွေးအခေါ်များ၊ ပညာရပ်များကို စနစ်တကျ တိတိပပ သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရ၏။

“ကင်ပေတိုင်”သင်တန်း တက်ရောက်ကြသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ သင်ကြားကြရသော ပညာရပ်များမှာ သင်္ကာမကင်းဖွယ် ဖမ်းမိသော လူတစ်ယောက်အား လက်သည်းခွံခွာနည်း၊ ထုပ်တွင် ကြိုးဖြင့် ဇောက်ထိုးဆွဲထားနည်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလွှတ်ထားသော ကျင်စက်ဖြင့်တို့နည်း၊ စိတ်ဓာတ်ထိခိုက်ပျက်ပြားအောင် ပြုလုပ်သောနည်း၊ အကျဉ်းသားအား ချုပ်နှောင်ထားပြီး ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် ရေများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် လောင်းထည့်နည်းစသော နည်းများကို သင်ကြားပေးသည်။

ဤကဲ့သို့ ရေဖြင့်နှိပ်စက်သည့် နည်းများအသုံးချသကဲ့သို့ မီးရှို့နှိပ်စက်သည့်နည်းကိုလည်း အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ သာဓကအားဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသူ၏ လက်မောင်း၊ ရင်ဘတ်၊ မျက်နှာစသည့် ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့အပြားအား ဆေးပေါ့လိပ်၊ စီးကရက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်မီးများဖြင့်တို့၍ စစ်ဆေးသည့်နည်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးဖုတ်ထားသဖြင့် ရဲရဲနီနေသော သံချောင်းကို အသုံးပြု၍ စစ်ဆေးခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့်တို့၍ စစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ လူမဆန်သော နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသည့် ပညာရပ်များ တတ်မြောက်လာသော ကင်ပေတိုင်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် တရုတ်၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစု(ယခု အင်ဒိုနီးရှား)၊ စင်ကာပူ၊ မလေးရှားနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံများတွင် အစွမ်းကုန် သူတို့ထားသော လူမဆန်သည့် ရက်စက်နည်းများကို

အသုံးချခဲ့ကြသည်။ ထိုနိုင်ငံများမှ လူထုအားလုံး နှလုံးနာစရာ၊ စက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်စေခဲ့သဖြင့် “ကင်ပေတိုင်”သည် လူထုအားလုံး၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာအမှတ်သင်္ကေတ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့သည် သူတို့တာဝန်ကျသည့် ဒေသအလိုက် ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခြင်းများကို အမျိုးမျိုးပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဤနည်းလမ်းများတွင် သာမန်အားဖြင့် နေအချိန်များတွင် အချိန်ပြည့် နေပူလှန်းခြင်း၊ အချိန်ပြည့် လက်မြှောက်နေခြင်း၊ ခြေဖြင့်ကန်ခြင်း၊ ရိုက်နှက်ခြင်းစသော ကိုယ်ထိလက်ရောက် အနာတရဖြစ်စေသည့် နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုကြ၍ စစ်ဆေးမရသည့်အဆုံးတွင်မူ ရက်စက်သည့် နည်းလမ်းများကို သုံးကြသည်။

အလွန်ခေါင်းမာသော သူလျှိုများ၊ ဆန့်ကျင်ရေးသမားများ၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများ၊ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးသမားများ စသည်တို့အား ကင်ပေတိုင်တို့က နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြရာတွင် နေရာဒေသချင်း ကွာခြားသော်လည်း ညှဉ်းဆဲပုံ၊ ညှဉ်းဆဲနည်း၊ နှိပ်စက်ပုံ၊ နှိပ်စက်နည်းများမှာ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ပြောပလောက်အောင် ကွဲပြားခြားနားခြင်းမရှိခဲ့။ နှိပ်စက်နည်းများအားလုံးသည် အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော နှိပ်စက်နည်းများနှင့် ဆင်တူနေပေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် ဒေသအလိုက် တည်ထောင်ခဲ့သော ရန်ကုန်စစ်ခုံရုံး၊ ဖိလစ်ပိုင်စစ်ခုံရုံး၊ စင်ကာပူစစ်ခုံရုံးနှင့် တိုကျိုစစ်ခုံရုံးများတွင် ထွက်ဆိုခဲ့ကြသော မျက်မြင်သက်သေများ၊ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့ရုံးများမှ သိမ်းဆည်းရမိသော စာရွက်စာတမ်းအထောက်အထားများတွင် ကင်ပေတိုင်ငရဲမင်းများ၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပုံများကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိရှိရ၏။

သာဓကအားဖြင့် မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှသူလျှိုဟု စွပ်စွဲဖမ်းဆီးခံရသော မလေးအိန္ဒိယ အမျိုးသားတစ်ဦးအား ကင်ပေတိုင်တို့ နှိပ်စက်ပုံမှာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်၏။ ထိုသူအား ကင်ပေတိုင်များသည် သူတို့ရုံးဝင်းရှိ မြေကွက်လပ်တွင် တွင်းကြီးတူး၍ သူတစ်ကိုယ်လုံးအား မတ်တတ်ရပ်အနေအထားနှင့် မြှုပ်ထားခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းကိုဖော်ထားပြီး သူတို့လက်စွဲ

ကင်ပေတိုင်တို့သည် ကာသီဂါဆုအား ရိုက်နှက်ခြင်း၊
 ရေနွေးပူလောင်းခြင်း၊ လက်သည်းခွဲခွာခြင်း၊ အသားများထဲသို့
 အပ်ရိုက်သွင်းခြင်း၊ ထုပ်တွင် ဇောက်ထိုးဆွဲထားခြင်းများ
 ပြုလုပ်ခဲ့သည်သာမက သူမ၏ သမီးငယ်လေးအား
 ကင်ပေတိုင်ရုံးဝင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏သစ်ကိုင်းတွင်
 တွဲလောင်းချည်ထား၍ သူ့အောက်တည်တည်တွင်
 မီးဖိုတစ်ခုဖိုထားပြီး စစ်ဆေးခဲ့သည်ဟု...

တော်စားဖြင့် ထိုသူ၏လည်ပင်းကို တွေ့ထားပြီး ဦးခေါင်း
 ကို ဖြတ်မည့်ဟန်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍ စစ်ဆေးသည်။
 ထို့နောက် ထိုသူအား မြေမှပြန်ဖော်ပြီး ကြိုးနှင့်တုပ်၍
 နေပူလှန်းပြန်သည်။

ထို့နောက် ၎င်းအား ရေအပြည့်ထည့်ထားသော
 ရေစည်ကြီးအတွင်းထည့်ထားပြီး ရေစည်အဖုံးကို ပိတ်
 ထားခဲ့တော့သည်။ ထိုသူအဖို့ အချိန်ကြာအောင်မနေ
 နိုင်။ အသက်ရှူမရသဖြင့် အဆုံးတွင် သူတို့စွပ်စွဲသည့်
 အတိုင်း မှန်ပါသည်ဟု ဝန်ခံရတော့သည်။

စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ၊ ဒေသခံပြည်သူများ၏ပြော
 ပြချက်များ၊ သေမင်းတမန်ငဲ့ရဲခန်းများမှ ကံအားလျော်
 စွာ ပြန်လွတ်လာသော ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး တော်လှန်
 ရေးသမားများ၊ မဟာမိတ်သံ့ပန်းများ၏ ပြောပြချက်များ
 အရ ကင်ပေတိုင်တို့သည် ရက်စက်ညှဉ်းဆဲရာ၌ အမျိုး
 သမီးပါမကျန် လူမဆန်သောနည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကိုသုံး
 ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၄၄ ခုနှစ်များတွင် မလေး
 ကျွန်းဆွယ်၌ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုများ၏ဒီရေမှာ
 တိုးတက်ကြီးမားလာခဲ့သည်။ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြား
 သော ကင်ပေတိုင်များသည်လည်း ထိုနှစ်ကာလ ရက်
 များအတွင်း ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်သူ
 များ၊ အားပေးသူများကို ပိုက်စိပ်တိုက်ဖမ်းဆီး၍ နှိပ်
 စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့သည်။

ကင်ပေတိုင်များသည် ဥရောပတိုက်နိုင်ငံအသီးသီး
 နှင့် နာဇီတို့၏ ခြေရာအတိုင်း မလေးအမျိုးသားများ။

အမျိုးသမီးများကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီးကာ ကင်
 ပေတိုင်ငဲ့ရဲခန်းတွင် ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းခဲ့သည်။
 သာဓကအားဖြင့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် ငွေ
 ကြေးနှင့် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များအား တိတ်
 တဆိတ်ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သူ ကာသီဂါဆုဆိုသော အမျိုး
 သမီးတစ်ဦးမှာ ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွင်း ဂျပန်
 ကင်ပေတိုင်များက ဖမ်းဆီး၍ မလေးပြည်နယ်(ယနေ့
 မလေးရှား)၊ အိုင်ဖိုမြို့ရှိ ကင်ပေတိုင်ငဲ့ရဲခန်းတွင် ချုပ်
 နှောင်ထားခဲ့သည်။ ကင်ပေတိုင်တို့သည် ကာသီဂါဆု
 အား မြေအောက်တော်လှန်ရေးရဲဘော်များအကြောင်းကို
 နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၍ စုံစမ်းမေး
 မြန်းခဲ့သည်။

ဂျပန်နေမျိုးနွယ် ကင်ပေတိုင်တို့သည် ကာသီဂါဆု
 အား ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ရေနွေးပူလောင်းခြင်း၊ လက်သည်း
 ခွဲခွာခြင်း၊ အသားများထဲသို့ အပ်ရိုက်သွင်းခြင်း၊ ထုပ်
 တွင် ဇောက်ထိုးဆွဲထားခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်သာမက
 သူမ၏ သမီးငယ်လေးအား ကင်ပေတိုင်ရုံးဝင်းအတွင်းရှိ
 သစ်ပင်တစ်ပင်၏သစ်ကိုင်းတွင် တွဲလောင်းချည်ထား၍
 သူ့အောက်တည်တည်တွင် မီးဖိုတစ်ခုဖိုထားပြီး စစ်ဆေး
 ခဲ့သည်ဟု ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် မလေးရှားနိုင်ငံ၊
 တိုင်မွာမြို့၌ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သော စစ်ခုံရုံးတွင်
 ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။ ကာသီဂါဆိုသည် ဤသို့ ခုံရုံး
 တော်တွင် ထွက်ဆိုသွားရာတွင် ထိုစဉ်က သူ့အား လူ
 မဆန်သောနည်းဖြင့် စစ်ဆေးခဲ့သော ကင်ပေတိုင်စစ်

ပိုလ်များ၏ အမည်များကိုပင် တိတိကျကျ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ကင်ပေတိုင်များသည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင်လည်း အလားတူ ရက်စက်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ ဖိလစ်ပိုင်မျိုးချစ်များ၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်မတော်အား ကူညီပေးသူများ၏ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများကိုပါမကျန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ဦးအား သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသော ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၊ မနီလာမြို့တော် ဆင်ခြေဖုံးရှိ ကျေးရွာတစ်ရွာလုံးရှိ ရွာသူရွာသား ကလေးငယ်ပါမကျန် အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်ဟု သိရ၏။ ဤဖြစ်ရပ်ကိုလည်း မျက်မြင်သက်သေများက မနီလာစစ်ခုံရုံးတွင် ခိုင်မာတိကျစွာ ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်ဟု သိရ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးနောက် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများတွင် ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်သား

ဘူရီဒိုသူရဲကောင်းများ၊ ကင်ပေတိုင်ငရဲသားများ၏ အပြစ်မဲ့ပြည်သူများ၊ မဟာမိတ်သံ့ပန်းများ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးသမားများ၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများအား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့သော တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လီဗာပူးလ်မြို့သား လော့(ဒ်)ရပ်ဆဲလ်သည် စနစ်တကျ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ခဲ့ပြီး “The Knight of Bushido” ဘူရီဒိုသူရဲကောင်းများအမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ လွန်စွာရောင်းချရသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ အကြိမ်ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသော စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ပါ ဖြစ်ရပ်များသည် မှန်ကန်တိကျသည်ဟု ဆိုကြပါကြောင်း။ ။

လှမိုး(ပညာရေး)

ကျမ်းကိုး-(၁) The Knights of Bushido

(၂) Forgotten Voices of Burma

ခရသင်း၊ သမင်ဖြူ

ခရသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ အနာကြီးရောဂါ၊ Fungus-Psoriasis
မိစ္ဆဲရောဂါများ၊ ဖြူ-နီ-နက်ကွက်များ၊ ကာလသားရောဂါ၊ ဆီးပူညောင်းညာကျ၊
ဂနီရီးယား၊ ဆစ်ပလစ်၊ ရှန်ကရွိုက်၊ ရေယုန်၊ ဓိဖြူ-ရီနီဆင်းရောဂါ၊
အသားမည်းခြောက်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ယားယံခြင်းရောဂါ၊ ပွေး-ဝဲ-နှင်းခူ-ညှင်း၊
ယားနာအမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုပေးသည်။

CHISHTI MISSION ကျွန်းကလေးဆရာကြီးဆေးတိုက်
အမှတ်(၂၅)၊ ၂လမ်း၊ ၈၁x၈၂ ကြား၊ ဈေးချိုအနီး၊ မန္တလေးမြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၄၉၂ ၇၀၉၅၊ ၀၉ ၄၀၂၅၄၆၂၉

ပင်ရင်း-အမှတ်(၇၀၆)၊ ကျွန်းကလေး၊
လှည်းကူး၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၁ ၆၂၉၅၄၈၊ ၀၉ ၄၂၁၀၀၆၅၄၅

၁၅၇၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၂ ရက်၊ နေ့စဉ် သင်္ဂြိုဟ် ၃၀ မိနစ်.....

ပိရူးနိုင်ငံမြို့နယ် ဆင်ခြေနီရပ်ကွက် ဆန်တာကသာရာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ နေ့စဉ် ၁၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်အချိန်ဖြစ်သော်လည်း လမ်းမဆီတွင် မော်တော်ကားအသွားအလာ ကွဲလွန်ရှိသည်။ လူအသွားအလာလည်း ပြတ်လျက်ရှိ၏။ လူတစ်ယောက်တလေ ဖြတ်သွားကြသော်လည်း ထိုသူတို့မှာ ခပ်သွက်သွက်သွားနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြတ်မောင်းသွားသော မော်တော်ကားတစ်စီးတလေသာ တွေ့ရ၏။ ထိုရပ်ကွက်ရှိ အထင်ရှားဆုံးအဆောက်အအုံမှာ အသက် ၆၆ နှစ်အရွယ် ဂျာမန်အမျိုးသား ဖရက်ဒရစ်ရှပ်စ်ဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်သောတိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ သူနေထိုင်သည့်တိုက်ကြီးမှာ ဥရောပတိုက် အလယ်ခေတ်က ရဲတိုက်ခံတပ်ကြီးသဖွယ် ထူထည်ကြီးမားလှသည်။ ထိုခံတပ်ဝင်းကြီးအတွင်း အဆောက်အအုံများစွာရှိသော်လည်း ထိုအဆောက်အအုံများမှာ မည်သည့်အဆောက်အအုံများ ဖြစ်သည်ဟု တိတိကျကျ မသိရ။

သူပြော၊ ကိုယ်ပြော ပါးစပ်ဂေဇက် သတင်းများအရ ထိုအဆောက်အအုံငယ်များသည် ကြက်ခြံများသာဖြစ်သည် ဆိုသည်။ ဂျာမန်အမျိုးသား ဖရက်ဒရစ်ရှပ်စ်မှာ

ကြက်တိုက်ဆွဲနည်းလုပ်နည်း လုပ်သည်ဟုဆိုသောကြောင့် သူ မည်သည့်လုပ်ငန်း လုပ်သည်ကိုမူ တိတိကျကျ မသိကြ။ သို့သော် ဖရက်ဒရစ်ရှပ်စ်မှာ ပိရူးနိုင်ငံ အစိုးရနှင့် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းမှ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ဝင်ဆံ့သူဖြစ်သည်။ အတည်မပြုနိုင်သော သတင်းများအရ ဖရက်ဒရစ်ရှပ်စ်သည် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ၊ ခရီးသွားလုပ်ငန်းများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် ရာဘာထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်သည်ဟုဆိုကြ၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီး ဂျာမနီနိုင်ငံမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပိရူးနိုင်ငံသို့ရောက်ရှိလာကြသော ဂျာမန်အမျိုးသားများတွင် ဖရက်ဒရစ်ရှပ်စ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး

ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးမှ ပိရူးနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပိရူးနိုင်ငံတွင် ရှေးယခင်က အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြသော ဂျာမန်နွယ်ဖွားများအား ခုန်ပျံကျော်လွှား၍ နေ့ချင်းညချင်း အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

လျှမ်းထက် ဖွတ်မရတေးမဆုံး

ပိရူးနိုင်ငံ၏ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ၊ ရာဘာလုပ်ငန်းများ၊ ခရီးသွားလာရေးလုပ်ငန်းများ၊ ဓာတ်သတ္တုတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းများကို ဆုပ်ကိုင်ထားသူဖြစ်၏။ ပိရူးအစိုးရအဖွဲ့ဝင်များကလည်း သူ့အား အထူးလေးစားကြသည်။ ဤမျှနစ်ကာလတိုတိုအတွင်း ပိရူးနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင် “သူမပါဘယ်ဟာမှမပြီး”ဟု စာဖွဲ့လောက်အောင် ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ရကား ပိရူးအစိုးရ အာဏာပိုင်များက ဖရက်ဒရစ်ရှပ်အား လေးစားအားကိုးကြ၏။

ဤမျှအောင်မြင်ပေါက်ရောက်သော အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နှင့် သူ၏ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော လုပ်ငန်းကြီးများ ထူထောင်နိုင်သော ငွေအရင်းအနှီး မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်အချိန်က ရရှိထားသည်ကို မသိကြ။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ပိရူးနိုင်ငံသားများအဖို့ ဒဏ္ဍာရီဆန်သော အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။

အတည်မပြုနိုင်သော ပါးစပ်ဂေဇက်များအရဆိုရလျှင် ဖရက်ဒရစ်ရှပ်သည် နာဇီစစ်တရားခံ၊ ဝရမ်းပြေးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ မှန်ပါသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် နာဇီထိပ်သီးခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာနှင့် ဖနီး အီဗာဘရောင်း၊ နာဇီပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဒေါက်တာဂိုးဘယ်နှင့် မိသားစုအားလုံးသည် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခဲ့ကြသည်။ အခြားခေါင်းဆောင်အချို့လည်း မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်းဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ရ၏။

စစ်ရှုံး နာဇီဂျာမန် စစ်တရားခံများသည် စစ်ကြီးအပြီးတွင် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် နာဇီထိပ်သီးခေါင်းဆောင်များသည် ၁၉၄၄ ခုနှစ်ခန့်ကပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် သူတို့ရှုံးနိမ့်ကြရတော့မည်ကို သိကြပြီးဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကာလကပင် သူတို့ဥရောပနိုင်ငံအသီးသီးမှလည်းကောင်း၊ ဂျူးလူမျိုးများထံမှလည်းကောင်း တရားမဲ့သိမ်းယူထားသည့် ရတနာပစ္စည်းများ၊ ရွှေချောင်းများ၊ နိုင်ငံခြားသုံးငွေများကို ဂျာမနီ

ပြည်တွင်းမှ ဂျာမန်ခရီးနီကြီးများအကူအညီနှင့် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီစသော ကြားနေနိုင်ငံများ၊ နာဇီဝါဒကို ထောက်ခံကြသော တောင်အမေရိကတိုက်၊ လက်တင်အမေရိကတိုက်ရှိတစ်ချို့များတွင်လည်းကောင်း၊ ထိုနိုင်ငံများတွင်ရှိသော ကုမ္ပဏီများတွင် အစုရှယ်ယာများပါဝင်ခြင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ထူထောင်ခြင်းများကို စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်ထားခဲ့ကြသည်။

အကယ်၍ နာဇီဂျာမနီ တတိယနိုင်ငံတော်ကြီးလက်နက်ချအရှုံးပေးခဲ့ပါက နာဇီခေါင်းဆောင်များ၊ စစ်တရားခံများ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကူညီဆောင်ရွက်မည့် အဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း အဆင်သင့်ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်ကာလက တောင်အမေရိကတိုက်၊ အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံအစိုးရသည် နာဇီဝါဒကို အလေးအနက်ထားသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နာဇီပါတီပိုင် ရန်ပုံငွေများကို အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံရှိ လုပ်ငန်းများတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်သာမက စိတ်ချယုံကြည်ရသော နာဇီပါတီဝင်များအား ထိုနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ထားခဲ့ကြသည်။

ရှေးပဝေဏီကပင် လက်တင်အမေရိကတွင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသော ဂျာမန်အမျိုးသားများကလည်း နာဇီတို့အား လက်ကမ်းကြိုဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ လက်တင်အမေရိကတိုက်ရှိ ပိရူး၊ အီကွေဒေါ၊ ဘရာဇီးလ်၊ ကိုလံဘီယာ၊ ဘိုလီဗီးယားစသော နိုင်ငံများတွင်လည်း နာဇီဂျာမန်တို့၏ ငွေလုံးငွေရင်းများ မြှုပ်နှံထားနိုင်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဂျူးလူမျိုးများ၊ အပြစ်မဲ့ပြည်သူများအားလည်းကောင်း၊ မဟာမိတ် စစ်သုံးပန်းများအားလည်းကောင်း တရားမဲ့ညှဉ်းဆဲခဲ့ကြ၍ ထိုသူတို့ပိုင် ပစ္စည်းများကို အဓမ္မသိမ်းယူခဲ့ကြသော ပြစ်မှုများကျူးလွန်သူများအား စစ်နိုင်ငံများက တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ၏။ ဤတွင် ကြိုတင်စီမံထား ပြီးဖြစ်သော နာဇီစစ်ဝရမ်းပြေးများသည် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍ တိမ်းရှောင်ခဲ့ကြသည်။

နာဇီစစ်ပြေးတရားခံအချို့မှာ ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့်

ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများတွင် နာမည်အမျိုးမျိုးနှင့် ကိုယ်
ယောင်ဖျောက်နေခဲ့သည်။ ဤသို့ ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် ဥရောပ
နိုင်ငံများတွင် ကိုယ်ယောင် ဖျောက်၍မဖြစ်နိုင်ကြသူများ
သည် အထက်ဖော်ပြပါ လက်တင်အမေရိကတိုက်နိုင်ငံ
များတွင် ဝင်ရောက်အခြေစိုက် ခိုလှုံခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်
၍ ဂျာမန်နယ်ပွား ဖရက်ဒရစ်ရှပ်သည် နာဇီဝမ်းပြေး
တရားခံတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။
သို့သော် ပီရူးအစိုးရ အာဏာပိုင်များက ထိုသတင်းများမှာ
ကောလာဟလ ယုံတမ်းသတင်းများဟု မှတ်ယူထား၏။
သို့ဖြစ်၍ ဖရက်ဒရစ်ရှပ်မှာ ပီရူးနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးနှင့်
နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် ဟိတ်ကြီးသော အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ သူ့အား မည်သူကမှ နာဇီဂျာမန်
ဝမ်းပြေးစစ်တရားတစ်ဦးဟု မယူဆခဲ့ကြပေ။ သူသည်
ပီရူးအစိုးရ၏ လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့နှင့် စစ်ထောက်လှမ်းရေး
တပ်များမှ အရာရှိကြီးများကို အိတ်ထဲထည့်ထားနိုင်
သူဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က ပီရူးနိုင်ငံမှ သတင်းမီဒီယာများကမူ
သူ့အား “တစ်မိုးလုံးဖျောက်ဆိပ်”ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့
ကြသည်။

သို့သော် သူ့အား စောင့်
ကြည့်နေသူများမှာ ပီရူးနိုင်ငံ၊
တရားရေးဌာနမှ ထိပ်တန်းတရား
သူကြီးများ၊ တရားဥပဒေအကျိုး
ဆောင်များဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်
အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော
အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
တရားရေးဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည်
ဖရက်ဒရစ်ရှပ်အား လက်ရှောင်
နေကြ၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ဆို
ရပေတော့မည်။ ဖရက်ဒရစ်ရှပ်
အား စောင့်ကြည့်နေသူများအဖို့
အခွင့်အရေးတစ်ခု ရုတ်တရက်
ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပီရူးမှ လျှမ်း
လျှမ်းတောက်၊ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့
သော ပီရူးနိုင်ငံ၏ အချမ်းသာ

ဆုံးခရီးကြီးဟု သတ်မှတ်ခံရသော လူဝတ်တန်နာဂိုရော
ဆီမှာ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ နှစ်သစ်ကူးအခါတော်နေ့တွင်
အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ဤလူသတ်မှုမှာ ပီရူးနိုင်ငံမှထုတ်
ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် မျက်နှာဖုံးသတင်း
အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံတကာမှထုတ်ဝေသော
သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ထိုသတင်းကို ကျယ်
ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့ကြ၏။ ရုပ်သံလွှင့်
အစီအစဉ်များကလည်း ထိုသတင်းကို ထုတ်လွှင့်ခဲ့ကြ
သဖြင့် ဤရေလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး လူဝတ်တန်နာဂို
ရောဆီ အသတ်ခံရမှုမှာ ပီရူးနိုင်ငံအဖို့ “ပျားရည်
တစ်စက်” ကြောင့် တိုင်းပြည်ပျက်ရသည်ကိန်း ဆိုက်
လာသည်။ ပီရူးအာဏာပိုင်များကလည်း ရဲနှင့် စစ်
ထောက်လှမ်းရေးတို့အား ဖိအားပေးခဲ့ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများအရ အသတ်ခံရ
သူ သူဌေးကြီးလူဝတ်တန်နာဂိုရောဆီသည် မွေးမြူရေး
လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဖရက်ဒရစ်ရှပ်နှင့် စီးပွားရေးပြိုင်ဘက်
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူဌေးကြီးလူဝတ်တန်နာဂိုရောဆီ
အား ဖရက်ဒရစ်ရှပ်က လူ
သတ်သမားငှားရမ်း၍ သတ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော ကောလာ
ဟလသတင်းများလည်း ပျံ့နှံ့
လာခဲ့သည်။ သို့သော် ရဲနှင့်
စုံထောက်များ၊ ပီရူးတပ်မတော်
ထောက် လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ကမူ ဖရက်ဒရစ်ရှပ်၏ ရဲတိုက်
ကြီးကို စီးနင်း၍ သဲလွန်စရာ
ဖွေရန် လက်ရွှံ့ကြသည်။ ဤ
တွင် ပီရူးနိုင်ငံ ဥပဒေအကျိုး
ဆောင်အဖွဲ့အစည်းမှ တာဝန်ရှိ
သူများနှင့် သူဌေးကြီးလူဝတ်တန်
နာဂိုရောဆီ အသတ်ခံရမှုကို
တာဝန်ယူထားရသော တရား
သူကြီးများသည် ပီရူးအစိုးရ
အာဏာပိုင်များ၏ ခွင့်ပြုချက်
အရ ဖရက်ဒရစ်ရှပ်၏ရဲတိုက်

အား ရှာဖွေရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ၏။

၁၉၇၂ ခု၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်၊ နေ့လယ် ၁၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်တိတိတွင် အထူးရဲတပ်သား ၁၅၀ တို့အား ဦးဆောင်လာသော ပိဏ္ဍနီတပ်များသို့ နှင့် ဥပဒေအကျိုးဆောင်များသည် ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဂျာမန်နယ်ဖွား သူဌေးကြီး ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ ရဲတိုက်ကြီးအား စီးနင်းရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

တရားသူကြီး ဒေါက်တာ ဆန်းတို့(စ်)နှင့်အဖွဲ့သည် ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ ရဲတိုက်ကြီးအား စီးနင်းခြင်းမပြုခင်ကပင် ရဲတိုက်ကြီး၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့ကြ၏။ အတော်အသင့်မြင့်မားသော

အခိုင်အခံကာရံထားသည့် တံတိုင်းကြီးနောက်တွင် အဆောက်အအုံပေါင်းများစွာရှိနေသည်။ ထိုအဆောက်အအုံများအနက် ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ ဒုတိယဇနီး နေထိုင်သော နေအိမ်ရှိသည်ဟုလည်း သိထားကြ၏။

သူပြောကိုယ်ပြော သတင်းများအရ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ်သူမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း သတင်းဆိုးနှင့်ကျော်ကြားခဲ့သော နာဇီပါတီ၏ အထူးထောက်လှမ်းရေးတပ်မတော် အက်(စ်)အက်(စ်)တပ်ဖွဲ့မှ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဒေါက်တာဆန်းတို့(စ်)တို့အဖွဲ့အား ခြံအဝင်ဝရှိ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ သစ္စာခံအစောင့်အမျိုးက အတော်အသင့်ခံမှုရှိခဲ့ကြသော်လည်း မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ဒေါက်တာဆန်းတို့(စ်)ဦးဆောင်သောအဖွဲ့မှာ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးအား စီးနင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း ရဲများနှင့်

ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏
ရဲတိုက်ကြီးမှာ
တကယ့်ဝက်ပါ
စံအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ စင်္ကြံများ၊
ပေါင်းကူးများ၊
အခန်းများဖြင့်
ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာ
ရုတ်တရက်
ဝင်ရောက်သူများအဖို့
ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း
မည်သည့်အခန်းတွင်
ရောက်ရှိနေသည်ကို
မသိရှိနိုင်

...

စုံထောက်များ၊ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ စီးနင်းရှာဖွေကြသည့်ဖြစ်ရပ်အား နောင်အခါ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ပိဏ္ဍနီတပ်မှထုတ်ဝေသော ဂျာနယ်တွင် အသေးစိတ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။ ရှာဖွေကြရသည့် ဖြစ်စဉ်မှာ တကယ့်သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ဖြစ်၏။ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏ ရဲတိုက်ကြီးမှာ တကယ့်ဝက်ပါစံအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ စင်္ကြံများ၊ ပေါင်းကူးများ၊ အခန်းများဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာ ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်သူများအဖို့ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်းမည်သည့်အခန်းတွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို မသိရှိနိုင်။

သို့သော် ဝင်ရောက်စီးနင်းသူများတွင် ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း၏

ရဲတိုက်စံအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသော အရာရှိအချို့ပါဝင်သဖြင့် ဖရက်ဒရစ် ထာဝစဉ် အချိန်ပြည့် နီးပါးရှိလေ့ရှိသော စာဖတ်ခန်းအတွင်း အတင်းဝင်ရောက်သွားခဲ့ရာ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်းအား စာအုပ်စီရိများအတွင်းမှ ဖိုင်တွဲများ၊ စာရွက်စာတမ်းများအား ဖျက်ဆီးဆွဲဆုတ်နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

ထိုစာကြည့်တိုက်အတွင်းမှတွေ့ရသော စာရွက်စာတမ်းများတွင်မူ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ခဲ့ရ။ ရှာဖွေသူများသည် စာကြည့်တိုက်အတွင်း ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြသည်။ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်း ဖျက်ဆီးဆုတ်ဖြုတ်ထားသော စာရွက်စာတမ်းများကိုမူ သိမ်းဆည်းခဲ့ကြသည်။

စီးနင်းရှာဖွေသူများသည် ပင်မအိမ်ကြီး၏ မီးဖိုချောင်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း မီးဖိုကြီးနှစ်လုံးကိုတွေ့ကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ တာဝန်ရှိသူများက မီးဖိုကြီးတစ်လုံးအား ဆွဲ၍ရွှေ့လိုက်သောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်

www.burmeseclassic.com

သင်္ကာမကင်းဖွယ် တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ကြရာ ရှာဖွေသူများမှာ တအံ့တသြဖြစ်သွားကြတော့၏။ ထိုတံခါးတစ်ချပ်ကို ဆွဲဖွင့်သည်နှင့် မြေအောက်သို့ဆင်းသော လှေကားကို တွေ့ရတော့သည်။

တရားသူကြီး ဒေါက်တာဆန်းတို့(စ်)နှင့် ရှာဖွေသူများသည် အားတက်သွားကြသည်။ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်သည့် အထောက်အထား သံလွန်စ တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ကြရမည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရှာဖွေသူများသည် မြေအောက်ခန်းအတွင်း ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ဟု ယူဆရသော ဖိုင်တွဲများ၊ စာရွက်စာတမ်းများကို တွေ့ရတော့၏။ ထိုစာရွက်စာတမ်းအချို့တွင် ရေးသားဖော်ပြထားချက်အရ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်မှာ ပိရူးနိုင်ငံနှင့် အခြားလက်တင်အမေရိကတိုက်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးတွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍ နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေသော နာဇီဝရမ်းပြေး စစ်တရားခံများအတွက် အထူးရန်ပုံငွေများ မည်သို့မည်ပုံ ရှာဖွေနေကြသည့်အကြောင်းများ၊ နာဇီဝရမ်းပြေးအဖွဲ့မှ လျှို့ဝှက်ဦးဆောင်နေသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအကြောင်းနှင့် အစီရင်ခံစာများကို တွေ့ကြရ၏။

မှန်ပါသည်။ ထိုစဉ်က လက်တင်အမေရိကတွင် နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေကြသော နာဇီဝရမ်းပြေး စစ်တရားခံများသည် “ဘိုးမင်းရန်ပုံငွေ”(မာတင်ဘိုးမင်းမှာ နာဇီပါတီ၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ပျောက်ဆုံးနေသူဖြစ်၏)တစ်ရပ်ထူထောင်ထားပြီး လက်တင်အမေရိကတိုက်နိုင်ငံများတွင် နာဇီစတုတ္ထနိုင်ငံတော်ထူထောင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

ရှာဖွေသူများသည် ဆက်လက်ရှာဖွေကြရာ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်၏ ခယ်မဆိုသူ နေထိုင်သော အိမ်တွင်မူ အထူးထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ဟု ယူဆရမည့် စာအုပ်လေးအုပ်အား တွေ့ကြရသည်။ ထိုစာအုပ်၌ လက်တင်အမေရိကတိုက်တွင် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေကြသော နာဇီဝရမ်းပြေး စစ်တရားခံများ၏ နေရပ်လိပ်စာများနှင့်အတူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး မဟာမိတ်နိုင်ငံများက ဘာလင်မြို့တွင် သေဆုံးခဲ့သည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ယူဆထားကြသော နာဇီပါတီထိပ်

သီးဒုတိယခေါင်းဆောင် မာတင်ဘိုးမင်း၏ သူငယ်လှုပ်ရှားမှုများ၊ လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၍ “ဘိုးမင်းရန်ပုံငွေ”(Borman Brotherhood) ဖွဲ့စည်း၍ ဘိုးမင်းရန်ပုံငွေအဖွဲ့တည်ထောင်ကာ နာဇီရာဇဝတ်သား စစ်ဝရမ်းပြေးအား လက်တင်အမေရိကတိုက်ရှိ နိုင်ငံများရှိ လုပ်ငန်းအသီးသီးတွင် ဝင်ရောက်နေသူများ၏ စာရင်းများပါ တွေ့ကြရသည်။

ထိုမှတ်တမ်းစာအုပ်များအရ နာဇီဝရမ်းပြေး စစ်တရားခံများသည် စတုတ္ထကမ္ဘာမနီနိုင်ငံတော် တည်ထောင်မည့်အစီအစဉ်များကိုပါ မှတ်သားထားသည်ဟု သိရ၏။ ပိရူးနိုင်ငံသား အချမ်းသာဆုံးခရီးစဉ်စာရင်းဝင် သူဌေးကြီး လူဝစ်တန်နာဂိုရော့ဆီအား သတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယမကင်းဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရ။ သို့သော် ဖရက်ဒရစ်ရှုန်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သော နာဇီပါတီ အထူးထောက်လှမ်းရေး အက်(စ်)အက်(စ်)တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟူသော အလောက်အထားနှင့် အကယ်၍ နာဇီဝရမ်းပြေး စစ်တရားခံများ တည်ထောင်မည့် စတုတ္ထကမ္ဘာမနီနိုင်ငံတော် နာဇီအစိုးရ၏ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးအဖြစ် လျာထားသတ်မှတ်ခြင်းခံထားရသူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိကြရတော့၏။ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်မှာ နယ်နယ်ရရ နာဇီစစ်ရာဇဝတ်သားမဟုတ်။ အနောက်ကမ္ဘာမနီနိုင်ငံ(ထိုစဉ်က ကမ္ဘာမနီနိုင်ငံမှာ အရှေ့ကမ္ဘာမနီနိုင်ငံနှင့် အနောက်ကမ္ဘာမနီနိုင်ငံဟု စစ်နိုင်မဟာ မိတ်နိုင်ငံများက ပိုင်းခြားထားခဲ့သည်)အစိုးရက ဝရမ်းပြေး စစ်ရာဇဝတ်သားအဖြစ် အလိုရှိနေသူဖြစ်၏။ ထိုအတူ အီတလီနိုင်ငံကလည်း ဖရက်ဒရစ်ရှုန်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ရောမမြို့တော်တွင် ခေတ္တတာဝန်ယူစဉ် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သော နာဇီအက်(စ်)အက်(စ်)ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့ကလည်း ဖရက်ဒရစ်ရှုန်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏စီးပွားရေးအား ကူးမက်ကမ ဖြစ်စေသည်သာမက မဟာမိတ်တို့၏ နိုင်ငံရေး

စီးပွားရေးကို ချွတ်ခြုံကျစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့သော ဘားနပ်ဒ် စစ်ဆင်ရေးတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်ဟူသော အထောက်အထားများကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။ ထိုစစ်ဆင်ရေးအား ဦးဆောင်သူမှာ နာဇီပါတီ ဒုတိယထိပ်သီးခေါင်းဆောင်နှင့် အက်(စ်)အက်(စ်)တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟင်းမလားဖြစ်၏။

ယင်းစစ်ဆင်ရေးတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရသော အက်(စ်)အက်(စ်)အရာရှိ ဘားနပ်ဒ်ကဏ္ဍများဆိုသူ အရာရှိတစ်

ဦး၏အမည်ကိုပေး၍ ဘားနပ်ဒ်စစ်ဆင်ရေးဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစစ်ဆင်ရေး၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်နှင့် အသေးစိတ်ဆောင်ရွက်ရမည့် အစီအစဉ်ကိုမူ အက်(စ်)အက်(စ်)ခေါင်းဆောင် ဟင်းမလားကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းစစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်ခဲ့မည်ဆိုပါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံအဖို့ ငွေများဖောင်းပွလာခဲ့ပြီး စီးပွားရေးကျဆင်းသွားမည်ဖြစ်သည်သာမက နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးပါ ကျဆုံးရမည့်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုစစ်ဆင်ရေးမှာ အင်္ဂလန် ဘဏ်မှထုတ်ဝေသော ပေါင်စတာလင် ငွေစက္ကူအတုများကို သန်းချီရှိကန်ထုတ်ဝေပြီး နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွင်း ခိုးသွင်းရန်ဖြစ်သည်။ သာဓကအားဖြင့် နာဇီသူလျှို့ဝှက်မှုများမှလည်းကောင်း၊ ကြားနေနိုင်ငံများဖြစ်သော စပိန်နှင့် ပေါ်တူဂီနိုင်ငံများမှလည်းကောင်း ထိုဗြိတိသျှသုံး ပေါင်စတာလင်ငွေစက္ကူအတုများကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပေးပို့ခြင်းဖြင့် ဗြိတိသျှတို့၏ စီးပွားရေး ကျဆင်းသွားရမည်ဟု ဂျာမန်နာဇီပါတီအာဏာပိုင်များက ယူဆထား၏။

ထိုဘားနပ်ဒ်စစ်ဆင်ရေးအတွက် အဓိကတာဝန်ယူရမည့်သူများသည် ပုံနှိပ်ကျွမ်းကျင်သူများ၊ ငွေစက္ကူပုံစံဘလောက်ပြုလုပ်ရမည့်သူများကို ရှာဖွေရမည်ဖြစ်၏။ ဤတာဝန်ကိုမူ ဖရက်ဒရစ်ရှုန်နှင့် အခြားအက်(စ်)အက်(စ်)တပ်မှူးများက တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် ပိုလန်နိုင်ငံ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ သြစတြေးလျနိုင်ငံများရှိ နာဇီဂျာမန်တို့ တည်ထောင်ထားသော နာမည်

ဖရက်ဒရစ်ရှုန်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးအား ကမောက်ကမ ဖြစ်စေသည်သာမက မဟာမိတ်တို့၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးကို ချွတ်ခြုံကျစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့သော ဘားနပ်ဒ်စစ်ဆင်ရေးတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်ဟူသော အထောက်အထားများကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။ ထိုစစ်ဆင်ရေးအား ဦးဆောင်သူမှာ နာဇီပါတီဒုတိယထိပ်သီးခေါင်းဆောင်နှင့် အက်(စ်)အက်(စ်)တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟင်းမလားဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး

အဖွဲ့ဝင်များက

ထိုစစ်ဆင်ရေးသတင်းကိုရရှိသွားခဲ့ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ အင်္ဂလန်ဘဏ်ကြီးသည်

ချက်ချင်း ငွေစက္ကူအသစ်များ

ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သဖြင့်

ယင်းဘားနပ်စ်စစ်ဆင်ရေးမှာ

ထင်သလောက်မအောင်မြင်ခဲ့။

ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသော ချွေးတပ်စခန်းများဖြစ်သော အော့စ်ဝစ်၊ ဒါချောင်း၊ ဘူကင်ဝေါ၊ မေဒါနက်၊ ထရီ ဘလင်ကာနှင့် မော်သော်ဆင်ချွေးတပ်စခန်းများမှ ဂျူး လူမျိုး ပုံနှိပ်စက် တတ်ကျွမ်းသူများ၊ ဘလောက်လုပ် ငန်း လုပ်ဆောင်နိုင်သူ အကျဉ်းသားများကို ပိုက်စိတ် တိုက် ရှာဖွေခဲ့ကြရသည်။ ထိုအကျဉ်းသားများကိုလည်း အထူးအခွင့်အရေးပေးမည်ဟုဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂျူးလူမျိုး ပုံနှိပ်နှင့် ဘလောက်ပြုလုပ်

နိုင်သည့် ပညာရှင် ၁၄၀ ဦး ရရှိခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်း များအရ သိရ၏။ ထိုသို့တို့၏ အရည်အချင်းကိုလည်း စစ်ဆေးခဲ့ကြပြီး ဘာလင်မြို့ရှိ လျှို့ဝှက်နေရာတစ်နေရာ တွင် ဗြိတိသျှပေါင်စတာလင်ငွေစက္ကူအတုများကို သန်း သီရိုက်နှိပ်ခဲ့သည်သာမက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသုံး ငွေစက္ကူအတုများကိုပါ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ ၏။ ထိုစဉ်က မှတ်တမ်းများအရ ဗြိတိသျှသုံး ပေါင်စတာ လင်ငွေစက္ကူအတုများမှာ အစစ်နှင့်ခွဲခြားရန်မလွယ်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤငွေစက္ကူအတုများကို နည်းလမ်းအမျိုး မျိုးနှင့် ဖြန့်ချိရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ဤစစ်ဆင်ရေးတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ဖရက်ဒရစ်ရှင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များက ထိုစစ်ဆင်ရေးသတင်းကို ရရှိသွားခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ အင်္ဂလန်ဘဏ်ကြီးသည် ချက်ချင်း ငွေစက္ကူအသစ် များ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနိုင် ခဲ့သဖြင့် ယင်းဘားနပ်စ် စစ်ဆင်ရေးမှာ ထင်သ လောက်မအောင်မြင်ခဲ့။ သို့သော် ထိုစစ်ဆင်ရေး ၏ အဓိကဇာတ်ဆောင် ဖရက်ဒရစ်ရှင်မှာ ဗြိတိ သျှအစိုးရ၏ အလိုအရှိ ဆုံးစစ်တရားခံ ဝရမ်းပြေး ဖြစ်၏။

ပီရူးနိုင်ငံအဖို့ သူ့ ရဲတိုက်အား စီးနင်းဝင်

ရောက်ရှာဖွေခဲ့ခြင်းကြောင့် လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းမိ ခြင်းမရှိခဲ့သည်သာမက ပီရူးနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးကို တစ် ဖက်တစ်လမ်းမှတိုးတက်စေအောင် ဆောင်ရွက်နေသည့် ခရိုနိုတစ်ဦး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတော့၏။

လွှမ်းထက်

ကျမ်းကိုး-(၁) The Bormann Brotherhood

By-W.Stevenson

-(၂) Operation Bernard

အိန္ဒိယ

မြင့်မြတ်နုလုံးသားရဲ့
ဝှံ့လွတ်ပြင်းတရား

www.burmeseclassic.com

ရုံးပိတ်ရက်များတော့ ကျောင်း
တွေလည်းပိတ်၊ ရုံးတွေလည်းပိတ်
တော့ အိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေး
ဆေးနေလိုက်မဟဲ့ဟဲ့ အားခဲလိုက်
သည်။ ဒါတောင် ရုံးက လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများက.....

“အပျိုကြီး ဒီနှစ်ဘယ်သွား
လည်မှာလဲ”

“နီး.....နီး၊ တို့ကသင်္ကြန်မှာ
ဘယ်မှသိပ်မလည်ဘူးဟဲ့၊ ဥပုသ်
စောင့်ရင်စောင့်၊ မစောင့်ရင် အိမ်ထဲ
မှာပဲ စာအုပ်ဖတ်ဖြစ်တယ်ဟေ့”

“တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါလည်ရတဲ့
သင်္ကြန်၊ တစ်နှစ်မှမလည်ဘူးဆို
ကေန္တ အပျိုကြီးတစ်ယောက်
သင်္ကြန်အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းတွေ
ဘာတွေ ရှိခဲ့ပုံရတယ်ဟေ့”

ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်
ကောင်မလေးကဝင်ကာ အရွှန်း
ဖောက်လိုက်တော့ သူမက “ကြံ
ကြံဖန်ဖန်ဟယ်”ဟု ပြောလိုက်ပေ
မယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ အတွေးက ဘာ
ရယ်မဟုတ် လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်
ခန့်က သင်္ကြန်ဆီသို့ ရောက်သွားမိ
သည်။

အဲဒီတုန်းက ငယ်ရွယ်သေး
သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်တာ
ကတစ်ကြောင်း၊ အုပ်စုတောင့်သော
ကြောင့် စွာလည်းစွာတာမို့ ‘ချော
ချောထိုက်’တို့အုပ်စုကို မသိသူမရှိ
လောက်အောင် ရှားလှပါသည်။

‘ဟမ်းမူဆည်’သွားကြမည်ဆို

သင်္ကြန်တွင်း
ဘယ်အလုပ်မှ
မဖွင့်ဘူး၊
ဖွင့်တဲ့အလုပ်ကလည်း
လာရင်မှန်ဖိုးပေးမယ်၊
မလာရင်လည်း
လခပြတ်လိုမရဘူး၊
မှန်ဖိုးကို
မျှော်ကိုးပြီး
တစ်နှစ်မှာတစ်ခါ
ဆင်နွှဲရတဲ့
သင်္ကြန်ကို

...

“သင်္ကြန်လေ...သုတ်ဖြူးဆော်
သွေး...အေးအေးညင်းညင်း...ဂီတ
တွေ...ဆောင်ကြဉ်းလို့ပင်...ပျောင်း
သွဲ့တူယှဉ်...နွဲ့ယိမ်းကာ..ဖော်သွေး
ငင် သင်္ကြန်မာလာ ဖော်ဆွေ
ပျော်စေချင် မာကြစေအတာရေ
သဘင် သာကြစေ ခါရေသဘင်
ခွဲအောင်စိုအောင် လောင်းပါတော့
လေ ငန်းငွေတေးနဲ့ပင် ငေးလို့နေ
အောင် လှစေနှမတွေ တောင်းတဲ့
ဆုများပင်.....”

သင်္ကြန်ခါတော်ကတော့ ဘယ်
ဆီနေမှန်းမသိ။ သင်္ကြန်တေးသွား
များကတော့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မရိုး
နိုင်စွာ ဟိုကဒီက အပြိုင်အဆိုင်
ထွက်လို့လာနေသည်။

ဒီနေ့ ဘာနေပါလိမ့်ဟု စာရေး
နေရာမှ ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်
တော့ လေးလပိုင်၊ ရှစ်ရက်နေ့။
ဘာ လိုလိုနှင့် သင်္ကြန်ရောက်ဖို့ လေး
ရက်သာလိုတော့သည်။

လျှင် တစ်ဖွဲ့လုံးအဆင်သင့်။ သိန္နီ
တပေါင်းပွဲ သွားကြမည်ဆိုလျှင်
လည်း လာခဲ့။ ဆိုင်ကယ်ရှိတဲ့ သူ
ငယ်ချင်းတွေနှင့် ညှိပြီးသား။

အဆောင်နေကြသူများဖြစ်
သဖြင့် မေဂျာတူသူငယ်ချင်းက
နည်းနည်း၊ အဆောင်မှာ စိတ်တူ
ကိုယ်တူ စုမိသည့် သူငယ်ချင်းတွေ
ကများများ။ တက်ရသည့်နှစ်က
လည်း ယခု စနစ်သစ်ဟု လူအများ
ပြောကြသကဲ့သို့ လေးနှစ်သင်တန်း
ဖြစ်သည်။

သူမတို့အဆောင်တွင် ရည်း
စားနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသီးသန့်
သွားလည်ကြသူတွေရှားသည်။
ဘယ်ပဲသွားသွား မီးရထားတွဲလို
အုပ်စုနှင့်၊ အဖွဲ့နှင့်မို့ ယောက်ျား
လေးသူငယ်ချင်းတွေလည်းပါသည်။
သမီးရည်းစားစုံ တွဲတွေလည်းပါ
သည်။ သူမတို့ရဲ့ အဆောင်မှူးက
လည်း အရမ်းချုပ်ချယ်တတ်သော
ဇီဇာကြောင်သည့် အပျိုကြီးမဟုတ်
ချေ။ အဆောင်ပိတ်ချိန် ည ၉ နာရီ
အဆောင်ထဲပြန်ရောက်လျှင် ကျေ
နပ်ပြီ။

အဆောင်ပြင်ပ၌ အဒေါ်အိမ်
သွားအိပ်မည်၊ အိမ်ပြန်မည်ဆိုလျှင်
ယုံယုံကြည်ကြည် ခွင့်ပေးသည်။ ဟို
တုန်းက အခုခေတ်လို ညဘက်၌
ကောင်လေးတွေနှင့် တရုန်းရုန်း
သွားဟယ်လာဟယ် သိပ်မရှိလှ။
ယောက်ျားလေးတွေနှင့် တစ်ဝိုင်း
တည်းအတူထိုင်ကာ ဘီယာယဉ်
ကျေးမှု ပြုလုပ်တာလည်း မရှိသေး
ပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်အခါ
နွေးထွေးသော
ခံစားချက်တစ်ခု
ဖြစ်လာတာကိုတော့
မထိုက် အံ့ဩလို့
မဆုံးတော့ချေ။ သူ့လက်ရဲ့
နွေးထွေးမှုက မထိုက်ရဲ့
နုလုံးသားထဲအထိ
နွေးထွေးသွားခဲ့တာကတော့
အတော့်ကို
အံ့ဩစရာ...

ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း
တွေကတောင် တကယ့်ညီမအရင်း
သဖွယ် စောင့်ရှောက်ကြသည်။ သူ
တို့သွားမည့်နေရာ မိန်းကလေးတွေ
ပါလို့မသင့်လျှင် ကိုယ့်ရည်းစား
တောင် နေခဲ့ဆိုပြီး ထားခဲ့တာမျိုး
ဖြစ်သည်။

ညပိုင်းပြုလုပ်သည့် ဘုရားပွဲ
တွေ၊ နှစ်သစ်ကူးပွဲတွေမှာဆိုလျှင်
ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးကို
ကောင်လေးက ဆွဲခေါ်ထားပြီး မသိ
မသာ နေရစ်လျှင်တောင်.....

“ဟဲ့.....ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊
သေသွားမယ်” လို့ပြောလျှင်.....

“အမယ်လေး.....မလွယ်ပါ
လား”

ဆိုလျှင် သူ့ကောင်မလေးက ချက်စောင်းထိုးကာ.....

“အဲဒါဆိုလည်း လွယ်မယ့်သူ ဆီသွားပါလား” ဟု ပြောတတ်သေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ငယ်စဉ် ဘဝက အတော်ကိုပျော်စရာကောင်းခဲ့သည်။

“မထိုက်ရေ.....ဒီနှစ်သင်္ကြန် တို့သူငယ်ချင်းတွေ အတူလည်ချင်လိုက်တာဟယ်”

“အေး.....ငါလည်း စိတ်ဝင်စားသား။ ဒါပေမဲ့ တို့တစ်တွေက တစ်ယောက်တစ်နယ်ဆီမှာနေ ပီတောက်နဲ့ချယ်ရီပမာအခြေဖြစ်နေ တော့ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ သင်္ကြန်တွင်းကျောင်းပိတ်တော့ တို့မှာ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာပြန်ရတာနဲ့ ဘယ်လိုဆုံကြမှာလဲ၊ အိမ်ကို သင်္ကြန်လည်ဖို့ ကျောင်းစောစောသွားပါစေပြောကြည့်၊ ဖနောင့်စာမိမှာဟ”

“သင်္ကြန်လည်ဖို့ သင်္ကြန်တွင်း ခဏလာရင်ကော”

“ကျောင်းပိတ်တဲ့အချိန် ဘယ်အဆောင်က ဖွင့်မှာလဲဟ”

ကျော်စိုးက ဝင်ပြောသဖြင့်...

“အောင်မယ်.....နင့်ဘာသာ နေချင်တဲ့နေရာနေပေါ့၊ ငါတို့က တော့ အဆောင်မှူးဆီ လေးရက် လောက်နေပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းမှာပေါ့၊ သုံးနှစ်လုံးလုံးနေခဲ့တဲ့ အဆောင်သူတွေကို ဒီလောက်အခွင့်အရေးတော့ ပေးရမှာပေါ့၊ အိမ်ကနေ ထွက်လာဖို့ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကြပ်ကျလီ”

ဇင်ဝေဝေရဲ့ စကားကြောင့်

အချို့သော ကျောင်းသူတွေက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးကာ.....

“သူက အိမ်မှာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရတော့ ပြောအားရှိပါ၊ ငါတို့က နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး အလုပ်လုပ်ရတာဟဲ့”

“ဟုတ်ပါ၊ သူဌေးသမီးတွေကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်တာပေါ့”

အာကာထွန်းက စာအုပ်နှင့် စားပွဲပေါ်သို့ တဖြန်းဖြန်းရိုက်ကာ...

“တော်ကြပါတော့ အမေတို့အစ်မတို့၊ သင်္ကြန်တွင်း ဘယ်အလုပ်မှမဖွင့်ဘူး၊ ဖွင့်တဲ့အလုပ်ကလည်း လာရင်မုန့်ဖိုးပေးမယ်၊ မလာရင်လည်း လခဖြတ်လို့မရဘူး၊ မုန့်ဖိုးကိုမျှော်ကိုးပြီး တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါဆင်နွှဲရတဲ့သင်္ကြန်ကို လက်လွတ်မခံစမ်းပါနဲ့၊ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် ဒီလူအားလုံးကို တစုတစည်းတည်း တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

“အောင်မယ် လေသံကိုက”

မိန်းကလေးတွေ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားသော်လည်း အာကာထွန်းရဲ့စကားက အတည်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဖြူဖြူပြာပြာ.....နီနီဝါဝါ..... ဝေဆာမြူးလို့လွင်.....ဟောတစ်ရံ ဟောတစ်ရံ...ပန်းမျိုးစုံတဲ့အပြင်..... ရွှေမန်းမာလာ ပန်းဥယျာဉ် ရှုမပြီး အောင်ပင်...နှစ်ကူးရေနန်း..... ငွေငန်းမောင်လန်းရွှင်.....”

“ဟေး.....ဟေး”
“သူများပျော်လို့...မပျော်နိုင်တာဝန်ကျလို့မို့”

ဗရုတ်ကျသည့် ကောင်မလေးတွေကတော့ ရေကစားမထွာတွေမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ကျနေသည့် ရဲတို့ မော်တော်ပီကယ်တို့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ အော်လေသည်။ ထိုသူတို့မှာလည်း အမှန်တကယ်ပဲ တာဝန်ကျ၍ မပျော်ရသဖြင့် မခွဲတရိပြီး ကြရာသည်။ တချို့ကလည်း...

“တစ်ယောက်လိုဟေ့.....တစ်ယောက်လို”

ဟု ကောင်မလေးတွေကိုကြည့်ပြီး အော်သွားတတ်ကြသည်။

“အိမ်တွင်းပုန်းတဲ့ အပျိုတွေ မုဆိုးဖို့နဲ့သွားပါစေ”

ဟု ယောက်ျားလေးတွေက အော်တော့ မိန်းကလေးတွေထဲက ခပ်စွာစွာတစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံ.....

“အိမ်တွင်းပုန်းတဲ့လူပျိုတွေ..”

ဟု တိုင်ပေးလိုက်ရာ ကျန်သော မိန်းကလေးအားလုံးကလည်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ..

“မုဆိုးမနဲ့သွားပါစေ”

ဟု အော်လေသည်။

“ဟေ့.....သင်္ကြန်မှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ အိမ်တွင်းမပုန်းဘူး၊ နင်တို့မိန်းကလေးတွေကသာ ပဲများပြီး ရေကြောက်သလေး၊ လူကြောက်သလေးနဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းနေတာ၊ သိကြားမင်းရဲ့ ခွေးသားရေပုရပိုက်ထဲ ထည့်မှတ်ခံရမယ်၊ သိလား”

“အောင်မယ် .. မှတ်ချင်တဲ့ ပုရပိုက်ထဲမှာ မှတ်ပလေ့စေ၊ အဓိကက သိကြားမင်းနာမည်မှတ်တဲ့အထဲ ပါသွားတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား”

“တော်ကြစမ်းပါ။ ဒီနှစ်ကောင်ကလည်း အိမ်ရောက်မှ ဆက်ကိုက်ကြ”

ဟု မထိုက်က ဆရာမကြီးပုံစံဖြင့် ဝင်ပြောတော့ ရန်ဖြစ်သော နှစ်ယောက်က သူတို့ကို ခွေးနှင့် နှိုင်းပြောရပါမလားဆိုပြီး မထိုက်ကို ဝိုင်းထုကြသည်။

သူငယ်ချင်း ဆယ့်ငါးယောက်လောက်မှာ ဆယ်ယောက်လောက်သာ စုမိသည်။ တချို့လည်း မိဘတွေက စိတ်မချလို့၊ တချို့လည်း နယ်မြေဒေသ မအေးချမ်းသဖြင့် လာ၍မရသဖြင့် ရောက်မလာကြချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိတဲ့လူတွေနဲ့တော့ ပျော်ကြပါသည်။

ရေပက်ချိန်က နေ့စူးစူးရုရုပူသော မနက် ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီလောက်ဖြစ်သည်။ မနက် ၈ နာရီလောက် ကားစထွက်လျှင် ရေမစိုသေးချေ။

“ဒီအချိန် ဘယ်မဏ္ဍပ်မှ မကကြသေးဘူး၊ ဘယ်သွားကြမလဲ”

တစ်ယောက်က လည်ဖို့အဆိုတင်သွင်းလိုက်ရာ ရေပက်လျှင်ခြုံရန်ယူလာသော တဘက်စောင်ကို ပခုံးပေါ်တွင် ခြုံသူကခြုံ၊ ခေါက်သူကခေါက်နှင့်ရှိနေရာမှ တစ်ယောက်က.....

“ဟုမ်းမူဆည်အရင်သွားကြမလား”

ဒီလူက
မထိုက်တို့အုပ်စုထဲက
မထိုက်တို့
သူငယ်ချင်းမှမဟုတ်ဘဲ။
သူက ဘယ်သူ
သူငယ်ချင်းမို့
ဒီကားပေါ်
ပါလာရတာလဲ။
ဒါမှမဟုတ်
ဘယ်သူကောင်လေးလဲဟု
တွေးရင်း
ကမ်းလင့်လာသည့်
မွေးညင်းစိမ်းတွေနှင့်
ပွေးသန့်နေသောလက်ကို
ဆုပ်ကိုင်အားယူ၍

ထိုစဉ်က ဟမ်းမူဆည်မှာ ဖွင့်
ခါစို့ လူအရမ်းစည်သည်။ ဤကဲ့
သို့သော သင်္ကြန်တွင်းကာလဆို ပို
ဆိုးသည်။ ကားတွေပြည့်သိပ်ကျပ်
ညပ်ကာ ဘီးလိမ့်ရုံသာ မောင်းရ
သည်။ တချို့ မစောင့်နိုင်သူများက
လမ်းလျှောက်၍ ဟမ်းမူဆည်သို့
ရောက်အောင်သွားကြသည်။ ကား
က သူ့ဘာသာ ကားသမားနှင့်လာ
ချင်သည့်အခါမှလာ။ တစ်ခါတလေ
ရေကစားပြီးသွားသည့်အထိ ကား
က ရောက်မလာတတ်သေး။

ဟမ်းမူဆည်၏ အထက်ဘက်
တွင် ဆည်ကြီးတစ်ဆည်ရှိကာ ထို
ဆည်ကိုပိတ်၍ ရှည်လျားပြီး ခပ်
ပြေပြေ လျှောဆင်းသည့် ရေကာ
တာကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်ထားသည်။
ရေကာတာ၏အပေါ်မှတက်ကာ
လျှောစီး၍ရသည်။ တချို့ဆိုလျှင်
လျှောအစီးကောင်း၍ ဘောင်းဘီများ
ပြဲသဖြင့် ဖိုင်ဘာပြားကြီးများခံပြီး
စီးလေ့ရှိသည်။

ရေကာတာရဲ့ အပေါ်ဘက်မှ
အောက်ဘက်သို့ ရေများတဝါတဝါ
စီးနေသည်။ လျှောစီးလျှင် ရေနင့်
လူနှင့် လုံးထွေးပါသွားတတ်သည်။
ဆည်၏တစ်ဖက်ခြမ်း၌ ရေကန်ကြီး
တစ်ကန်ရှိကာ ဗောကွင်းများ၊ လှေ
များကို အခပေး၍ စီးနိုင်သည်။

“ဟေး.....ကောင်းတယ်၊ ဒီ
အချိန်သွားရင် ကားမကျပ်လောက်
သေးဘူး၊ ဟမ်းမူဆည် အရင်သွား
ကြရအောင်ဟေ့”

တစ်ယောက်က အော်ပြော
လိုက်ရာ အားလုံး ကားပေါ်တက်ဖို့

အဆင်သင့်ဖြစ်သွားကြသည်။
ဘောင်းဘီနှင့်တက်သော မိန်း
ကလေးများသည် ကားပေါ်သို့
အလွယ်တကူရောက်သွားကြပြီး
ထဘီနှင့် မိန်းကလေးများမှာ တက်
ရခက်လေသည်။ အပေါ်မှ သူငယ်
ချင်းတွေ ကူဆွဲမှသာ အလွယ်တကူ
တက်နိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲထား
ပါ”

မထိုက်တစ်ယောက် သူမရဲ့
ရှေ့သို့ရောက်လာသော လက်ကို
ကြည့်၍ လက်လှမ်းလာသူရဲ့မျက်
နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

အို.....ဒီလူက မထိုက်တို့အုပ်
စုထဲက မထိုက်တို့သူငယ်ချင်းမှ
မဟုတ်ဘဲ။ သူက ဘယ်သူ့သူငယ်
ချင်းမို့ ဒီကားပေါ် ပါလာတာလဲ။
ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူ့ကောင်လေး
လဲဟုတွေးရင်း ကမ်းလင့်လာသည့်
မွေးညင်းစိမ်းတွေနှင့် ဖွေးသန့်နေ
သောလက်ကို ဆုပ်ကိုင်အားယူ၍
ကားပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။

ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း
တွေနှင့် ပုတ်ဟယ်ထိဟယ် ခင်ခွဲ
ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်အခါ
နွေးထွေးသော ခံစားချက်တစ်ခုဖြစ်
လာတာကိုတော့ မထိုက် အံ့သြလို့
မဆုံးတော့ချေ။ သူ့လက်ရဲ့ နွေး
ထွေးမှုက မထိုက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲ
အထိ နွေးထွေးသွားခဲ့တာကတော့
အတော့်ကို အံ့သြစရာ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ မထိုက်
သူ့ကိုမကြည့်တော့ဘဲ ကားရှေ့

ဘက်သို့ ရောက်နိုင်သမျှရောက် အောင်တိုးသွားပြီး ကားခေါင်းအစပ် နား၌ ရပ်နေသည့် ဇင်ဝေဝေနား ရောက်တော့ လေသံတိုးတိုးဖြင့်.....

“အဲဒီတစ်ယောက်က ဘာလို့ ပါလာတာလဲဟယ်၊ ပြီးတော့ ကား ပေါ်မှာပါတဲ့ တချို့ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေက တို့အုပ်စုထဲက ဟုတ်ပါဘူး”

ဟု မေးလိုက်တာက ခပ်တိုး တိုးရယ်။ ဒါကို အာကာထွန်းကြား တော့ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်.....

“အဲဒါ ဘာမှလူစီမံမီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ကားက ဆယ့်ငါးယောက်ပြည့်မှ ပုတ်ပြတ်ငှားလို့ရမှာမို့ လူပြည့် အောင် တို့သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ဆွဲ ခေါ်လာတာ”

“အဲဒီအာကာထွန်းဟာလေ လျှာကိုရှည်တယ်၊ သူ့မေးတာကျ လို့ နေရာတကာကိုပါတယ်၊ ဟဲ့... အာကာ၊ နင် လေမရောင်းစားနဲ့ သိ လား၊ ရှေ့နေပဲလုပ်”

ဓာတုဗေဒကျောင်းသားမို့ H2O တို့ Oxygen တို့နှင့် အမြဲထိတွေ့ နေရသော အာကာထွန်းကို မထိုက် က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောတော့ ကျောင်းသား

တစ်ယောက်က ပြုံးစိစိနှင့်.....

“ဘာထူးမှာလဲဟ၊ ရှေ့နေက လည်း လေရောင်းစားရတာပဲလေ”
ဟုဆိုသဖြင့် ပွဲကျသွားလေ သည်။

ဟုမ်းမူဆည်က အပြန်ကျ တော့ ရေတွေစပက်နေကြပြီ။ အချို့ က မီးသတ်ပိုက်နှင့် လှမ်းပက်ကြ သည်။ ကားကို ဝါးလုံးတန်းတားပြီး ကြောက်ပါပြီမအော်မချင်း ပက်တာ မရပ်ချေ။ ရေမွန်း၍သေတော့မည်။ အချို့က ကားအောက်ဘက်မှနေ၍ ကောင်မလေးတွေကို မတော်တရော် ဆွဲလားယမ်းလား လုပ်သဖြင့် သူ ငယ်ချင်းယောက်ျားလေးတွေက အလိုက်သိစွာ ဘေးနှစ်ဖက်မှာရပ် ကြပြီး မိန်းကလေးတွေကို အလယ် မှာနေစေကြသည်။

တချို့ ဗရုတ်ကျသော ကောင် လေးတွေက.....

“အမေရေ အမေ့သား ကောင်းစားနေတယ်၊ လာကြည့်ပါ ဗျို့”

ဟု အော်တတ်သေးသည်။

အေးရှားဝေါလ်မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ ရောက်တော့ ကားက ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်သွား၍ မရတော့ချေ။ ထို့ ပြင် မင်းသမီးတွေ သီချင်းဆိုနေ ခြင်းကြောင့် ခပ်ကဲကဲလူတွေက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ က နေသဖြင့် ယောက်ျားလေးသူငယ် ချင်းအချို့က.....

“နင်တို့ ကားပေါ်မှာနေခဲ့ကြ၊ မင်းသားမင်းသမီးတွေကို ကြည့် ချင်တယ်ဆိုပြီး ရှေ့ဆက်တိုးမလာ နဲ့နော်၊ ဟိုမှာတွေ့လား၊ အမူး သမားတွေ”

ဟု သူငယ်ချင်းကောင်းပီသ စွာ မှာရစ်ပြီး သူတို့ကတော့ လူ အုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်သွားကာ မင်းသမီးတွေဆိုသည့် သီချင်းတွေ ကို လိုက်ဆိုရင်း ကနေကြသည်။

အချို့ကောင်လေးတွေကတော့ ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ထို ကောင်လေးတချို့ထဲတွင် မထိုက် ကို လက်ကမ်းခဲ့သော ယောက်ျား ပျိုလည်း ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သူက မထိုက်နောက်မှာရပ်ပြီး မင်းသမီး တစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေတာကို ကြည့်နေသဖြင့် မထိုက် အနေကျ ကာ သူငယ်ချင်းဘက်သို့ အတင်း

လားရှိုးတက္ကသိုလ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကဲ့သို့
ကံ့ကော်တောနှင့် အဓိပတိလမ်းမရှိသလို မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကဲ့သို့လည်း
ရေခဲမြောင်း မရှိပါ။ သို့သော်
မည်သည့်တက္ကသိုလ်နှင့်မှမလဲနိုင်အောင် ...

တိုးနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် သီချင်းနားထောင်
သည့်ဆီသို့ အာရုံမရောက်ချေ။ သို့
သော် တစ်ခုကျေးဇူးတင်စရာရှိတာ
က သူ မထိုက်ရဲ့နောက်မှာ ရှိနေ
ခြင်းကြောင့် အောက်ဘက်ကလူ များ
လှမ်းမဆွဲရဲ၊ လှမ်းမစရဲကြချေ။
ထို့ပြင် ထိုကောင်လေးသည် တည်
တည်ကြည်ကြည်နှင့် အသားယူ၍
ထိကပါးရိကပါး မလုပ်တတ်တာကို
လည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မင်းသမီး သီချင်းဆိုပြီးသော
အခါ ဝန်ထမ်းတချို့က ရေပိုက်တွေ
ဖြင့် လှမ်းပက်လေတော့သည်။ ရေ
အနည်းငယ်စစ်ချိန် နောက်ထပ်ရေ
ပက်ခံရသောအခါ ပို၍အေးလာကာ
လှမ်းအော်ကြသည်။

“ဦးလေးကြီးရေ မောင်းပါ
တော့ဗျို့”

ဟု အော်ကြတော့သည်။ ရေ
ပက်ခံထွက်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်
မိကြသောအခါ စကားပြောကြဆို
ကြရင်း မိတ်ဆက်ကြသည်။ အချို့
သော ယောက်ျားလေးတွေရဲ့အမည်
ကို သေချာမမှတ်မိပေမယ့် သူ့နာ
မည် ‘ဇံထွန်းညီ’ဆိုသည့်နာမည်ကို
တော့ မှတ်မိနေပါသည်။

“ကျောင်းမှာ တစ်ခါမှမတွေ့
ဖူးဘူးနော်၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ”

စုထားကို ကျေးဇူးတင်သွား
သည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျတော့ မေး
ဖို့ရာ နှုတ်မသွက်။ ပြီးတော့ သူက
လည်း ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားသည့်
အရိပ်အယောင်တွေ ပြနေသဖြင့်
မေးဖို့ရာ မဝံ့ရဲချေ။

“သူက အဝေးသင်တတ်ယ
နှစ်ဟ၊ အခု တပ်ကနေ ခွင့်ရလို့
ပြန်လာတာ၊ ငါတို့လည်း လည်ဖို့
ဆွဲခေါ်လာတာ”

“စစ်တပ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က ငါ
တို့နဲ့အတူ ဆယ်တန်းအောင်တာ၊
ဗိုလ်ဖြစ်ချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေ
လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ စာမေးပွဲကျလို့မရ
ဘူး၊ အဲဒါ စစ်သားဝင်လုပ်ပြီး
ဗိုလ်သင်တန်းဖြေဖို့ ကြိုးစားမှာတဲ့”

“ဟယ်.....ဆယ်တန်းအောင်
ထားတာ နှမြောစရာကြီး”

လို့ မထိုက်က မနေနိုင်မထိုင်
နိုင် ဝင်ပြောမိတော့ သူက မထိုက်
ကို ပြုံးပြကာ.....

“ဗိုလ်ဖြစ်မှရယ်လို့ မဟုတ်
ဘူး၊ ဘယ်လိုနေရာပဲရောက်ရောက်
ကျွန်တော်က စစ်တိုက်ချင်တာ၊
ကိုယ်ဘယ်မှာနေနေ ကိုယ့်တာဝန်
ကို အကောင်းဆုံး ကျေပွန်အောင်
ထမ်းဆောင်ရင်တော့ ပညာတွေက
နှမြောစရာမကောင်းပါဘူး”

သူ့ပုံစံက ရည်ရွယ်ရာပန်း
တိုင်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ
အပျက်ခံမည့်လူမဟုတ်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် သင်္ကြန်အကျ၊
သင်္ကြန်အကြတ်၊ သင်္ကြန်အတက်
နေ့အထိ သုံးရက်စလုံး အတူလည်
ခဲ့ကြသဖြင့် တွေ့ခါစလို မစိမ်းတော့
ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေကဲ့သို့ ရင်းနှီး
သွားကြသည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးလာသောအခါ
လိပ်စာတွေဖလှယ်ကြသည်။ သို့
သော် အတက်နေ့ညနေဘက်ကျ
တော့ အရောက်ပြန်လာဖို့ ကတိ
ပေးခဲ့သောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ
ထဲကနေ ခွဲထွက်ပြီး ပြန်ရတော့
မည်။

မိဘတွေက သင်္ကြန်လည်ဖို့
ငှားပြုပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းတက်ဖို့ကိုတော့ မိဘ
တွေနှင့်အတူ တက်ရမည်ဆိုသဖြင့်
မထိုက် ကိုယ့်ကတိနှင့်ကိုယ် တည်
အောင်ပြန်ရတော့မည်။

“မထိုက်ရယ် ညဘက် ငါတို့
နဲ့အတူလည်လိုက်ပါဦးလား၊ မနက်
ကျတော့ ငါတို့လည်း ပြန်ရမှာပဲ
ဟာ”

“မရဘူး ဇင်ဝေရဲ့၊ ငါ့အမေ
က ကတိတစ်ခုကို ပေးနိုင်မှပေး၊
ပေးပြီးရင်လည်း အဲဒီကတိပျက် တာ
မကြိုက်ကြဘူး”

ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း
တချို့က ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့ကြ
သည်။ ထိုလိုက်ပို့ပေးသည့်ထဲတွင်
မမျှော်လင့်ဘဲ သူပါနေသဖြင့် မထိုက်
ရင်ခုန်ရင်း ဝမ်းသာရသည်။

“မထိုက်တို့က ကျောင်းတစ်
နှစ်ကျန်သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတစ်နှစ်က
နှစ်ဝက်တက်ပြီး နောက်နှစ်ဝက် ဘွဲ့
ကြိုစာတမ်း (Team Paper) တင်ရ
မှာဆိုတော့ အလုပ်ရှုပ်နေပြီ”

“ကျွန်တော် သတိရရင်
မထိုက်ဆီ စာရေးမယ်နော်”

“ရှင်.....”

မထိုက် ဘာမှမပြောရသေး
ခင် သူက မထိုက်ဘေးမှလှည့်
ထွက်သွားလေသည်။ ဘယ်လိုပါ
လိမ့်၊ ပုံစံကလည်း စစ်သားဖြစ်ပြီး
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကျားကျားလျားလျားမရှိ
လိုက်တာဟု မထိုက်တွေးရင်း သူ
စကားတွေကို အဲဒီလောက် မှတ်
မှတ်သားသား ထားမနေတော့ပါ။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ တွေ့တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ဘာ
ကိုပုံ၍ ယုံရမည်နည်း။ ထို့ပြင်
မထိုက်က နုနုနွဲ့နွဲ့ စိတ်ကူးယဉ်
တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ ယူထား
တဲ့မေဂျာကိုက လက်တွေ့လုပ်ရ
သည့် ဓာတုဗေဒမေဂျာ။ သူငါ့ကို
များ စိတ်ဝင်စားနေသလားဟုတွေး
ဖို့ နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားနေချင်ပေ။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ည မိဘတွေ
နှင့် ရပ်ကွက်ထဲက မဏ္ဍပ်တွေကို
လိုက်လည်တဲ့အချိန် ‘ရှာပုံတော်
မင်းသားကြီး’ ဆိုသည့်သီချင်းနှင့်
ကလေးလေးတွေ ကနေတော့ ‘သူ့’
ကို မြင်ယောင်မိသေးသည်။

“ရှာပုံတော်မင်းသားကြီး...
မဏ္ဍပ်တကာရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဘယ်ရပ်
သူဇာတိမှန်းလည်း မသိတော့
အခက်တွေ့ပြီ၊ မနှစ်ကပေးတဲ့မင်း
လိပ်စာ ရေတွေစိုလို့ပျက်ကုန်ပြီ
မမှတ်မိတော့ အခက်သားလှဒေဝီ”

ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ပြီးတစ်လ
လောက်အကြာ မမျှော်လင့်ထားသူ
တစ်ယောက်ဆီက စာတစ်စောင်ကို

ထိုက်တန်တဲ့ နေရာတစ်နေရာ မရောက်သေးဘဲ
အသက်မစွန့်စေချင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
နင့်နေရာကို နင်ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက်
အသက်စွန့်ခဲ့တာ ဘယ်သောအခါမှ
ငါမမေ့ဘူး ...

မထိုက်ရခဲ့ပါသည်။

မထိုက်....

ဒီအချိန်မှာ မထိုက်တစ်ယောက်
ကျောင်းစာကို အေးအေးချမ်းချမ်း သင်နေ
ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကတော့ စစ်
ကြိုက်မှာ ပယ်နန်းကြီးစွာ ချီတက်နေရချိန် ပေါ့။
ကိုယ်နှစ်သက်လို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ လမ်းကို
ပင်ပန်းလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် နဲ့
ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်
မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာရယ်မသိဘူး။ မထိုက်
ကို အရမ်းသတိရနေမိတယ်။ မထိုက် ကျွန်
တော်ကို သတိရနေမှာလားဆိုပြီး စိတ်ကူး
မယဉ်ရဲဘူးဗျာ။

ခင်သော

ဇံထွန်းညီ

“အလိုတော်...ကိုယ့်ဘာသာ
ပူချင်လို့ စုံနိုက်တာများ ကျုပ်တို့ကို
များ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ၊ ကျုပ်တို့က အေး
အေးချမ်းချမ်းနေနေချိန်၊ သူတို့က
တော့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသတဲ့”

မထိုက်က စာရွက်ကို စားပွဲ
ပေါ်သို့ လှမ်းတင်ရင်းပြောတော့ ဇင်
ဝေဝေက တဟ်ဟ်ရယ်ရင်း.....

“အလွန်အေးတဲ့ရာသီ.....
အလွန်ချမ်းတဲ့ရာသီ.....မယ်တစ်ရွာ

မောင်တစ်မြို့တော့.....နေလို့လည်း
မဖြစ်နိုင်ပါပြီ.....ပလို့ဂျီ”

“တော်စမ်းပါဟယ်”

မထိုက် ဇင်ဝေဝေရဲ့လက်
မောင်းကို လှမ်းရိုက်၍ တားလိုက်
တော့ ဇင်ဝေဝေ ပြုံးစိစိမျက်နှာနှင့်
အစအနောက် ရပ်သွားပေမယ့်
မထိုက်ပစ်ချလိုက်သော စာရွက်
လေးကို ကောက်ကိုင်၍ ထပ်ဖတ်
နေသည်။ စာရောက်လာရင် မထိုက်
အရင်ဖတ်တာလည်း သူ့ပဲ။ မထိုက်
ဖတ်ပြီးတော့လည်း သူထပ်ဖတ်နေ
ပြန်သည်။

မထိုက် အိပ်ရာပေါ်လှဲပြီး မေ
ဂျာစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပေ
မယ့် အမြင်အာရုံထဲမှာ အေးဆေး
တည်ငြိမ်လှသော သူ့ပုံစံကို မြင်
ယောင်မိပါသည်။

“မထိုက် ကျွန်တော့်ကို သတိ
ရနေမှာလားဆိုပြီး စိတ်ကူးမယဉ်ရဲ
ဘူး”ဟု ဆိုထားခြင်းကြောင့် မထိုက်
သူ့ကို သနားသလိုလို၊ ရယ်ချင်
သလိုလို။

နုလုံးသားရေးဆိုသည်မှာ
မထိုက်တို့လို နောက်ဆုံးနှစ် စာ

တမ်းပြုစုနေသော ကျောင်းသူ၊
ကျောင်းသားများအဖို့ မစဉ်းစားရဲ
သေးသည့် ကာလဖြစ်သည်။

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သွား
လိုက်၊ ပြန်ကြားရေးသွားလိုက်၊ တစ်
ခါတလေ စာအုပ်ဆိုင်သွားလိုက်နှင့်
ကိုယ်လိုချင်သော စာအုပ်တွေစုကာ
ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ဆရာမ ချပေး
သော ခေါင်းစဉ်အတိုင်း စာတမ်း
တစ်စောင်ဖြစ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားရ
ပါသည်။

အောင် စာရင်းထွက်တာ၊
မထွက်သေးတာ အသာထား။ စာ
တမ်းတစ်ခု အကောင်းဆုံးနှင့် ရှေ့
ရှေ့ရှူရှူ ပြီးသွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာ
လှသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် စာမေးပွဲပြီး
လျှင် မထိုက်တို့ ဤကျောင်းတော်
ကြီးနှင့် ခွဲခွာရတော့မှာပါလား။

လားရှိုးတက္ကသိုလ်သည် ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်ကဲ့သို့ ကံ့ကော်တောနှင့်
အဓိပတိလမ်းမရှိသလို မန္တလေး
တက္ကသိုလ်ကဲ့သို့လည်း ရေနီမြောင်း
မရှိပါ။ သို့သော် မည်သည့်တက္ကသိုလ်
နှင့်မှမလဲနိုင်အောင် လားရှိုးတက္ကသိုလ်
ကို ချစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ မထိုက် လားရှိုးသို့
ဝန်ထမ်းစာမေးပွဲလာဖြေစဉ် ဇံထွန်း
ညီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သော အာ
ကာထွန်းနှင့် ဆုံမိသော် အာကာ
ထွန်းက.....

“မထိုက် နင် ဇံထွန်းညီနဲ့
အဆက်အသွယ်ရသေးလား”

“မရပါဘူးဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ကြန်
မတိုင်ခင်တုန်းကတော့ စာတစ်စောင်
ရသေးတယ်ဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

သူ့ရဲ့ရက်လည်ကို သူတို့အိမ်မှာလုပ်
နေကြတယ်”

“ရှင်.....”

မထိုက် ကတုန်ကယင်ဖြစ်
သွားသည်။ ယခုလောလောလတ်
လတ်ဖြေဆိုခဲ့သော စာမေးပွဲပင် ထို
လောက် ရင်ခုန်စရာ၊ တုန်လှုပ်စရာ
မကောင်းခဲ့။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်
မြင့်မြင့်နှင့် ခပ်အေးအေးပုံသဏ္ဌာန်
ရှိသော သူ့ရှင်သွင်ကို မြင်ယောင်
မိကာ.....

နင်နဲ့ လည်ခဲ့တဲ့
သင်္ကြန်ဟာ
ငါ့အတွက်
နောက်ဆုံးလည်တဲ့
သင်္ကြန်ဖြစ်ပြီး
ငါ့ဘဝမှာ
သင်္ကြန်လည်ဖို့
ဘယ်တော့မှ
ရှိမလာနိုင်တာ
သစ္စာပါ

...

သင်္ကြန်မတိုင်ခင်က မထိုက်ဆီ
သို့ပို့သောစာသည် ငါးစောင်မြောက်
စာဖြစ်ပြီး မထိုက်အား စိတ်ဝင်စား
သည့်အကြောင်း စောင်းပါးရိပ်ခြည်
ရေးထားသည်။ ထိုအတွက် ယခု
ထက်ထိ စာမပြန်ရသေးပေ။

“ဇံထွန်းညီ....ဇံထွန်းညီ ရှေ့
တန်းမှာ ကျသွားပြီ မထိုက်၊ ဒီနေ့

“ဒါ..ဒါ တကယ်ပဲလား ဟင်”

“စိတ်ထိန်းပါ မထိုက်ရာ၊
တိုင်းပြည်အတွက် ကျရာနေရာက
နေ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်
သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အတွက် နင် ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ”

“အပျိုကြီးရေ.....ရုံးဆင်းပြီ၊
မပြန်သေးဘူးလား၊ ဘာတွေငေး
ငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်.....”

ဘေးစားပွဲမှ စာရေးမတစ်
ယောက်က သိမ်းစရာရှိတာများကို
သိမ်းပြီး ပန်းလွယ်အိတ်ကိုကောက်
လွယ်သည်။ မထိုက်လည်း လက်
ရှိကာလဆီသို့ အတွေးပြန်ရောက်
သွားပြန်သည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ရုံးဆင်းလာ
ခဲ့ရင်း အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်
စိတ်ထဲမှာ.....

“နင့်ကိုလေ ထိုက်တန်တဲ့ နေ
ရာတစ်နေရာ မရောက်သေးဘဲ
အသက်မစွန့်စေချင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
နင့်နေရာကို နင်ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်
ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်
ခဲ့တာ ဘယ်သောအခါမှ ငါမမေ့
ဘူးဟာ၊ ဒါကြောင့်လည်း နင်နဲ့
လည်ခဲ့တဲ့သင်္ကြန်ဟာ ငါ့အတွက်
နောက်ဆုံးလည်တဲ့သင်္ကြန်ဖြစ်ပြီး
ငါ့ဘဝမှာ သင်္ကြန်လည်ဖို့ ဘယ်
တော့မှ ရှိမလာနိုင်တာ သစ္စာပါ ဇံ
ထွန်းညီရယ်”

ရှင်လွန်းပယ်

- တိုက်(၁)၊အခန်း(၁၁၁)၊၄-လွှာ၊စက်ရုံလမ်း၊မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၁-၂၀၄၉၁။
- အမှတ်(၂၀၃)၊ပထမထပ်၊ယုဇနပလာဇာရှေ့၊ဗညားဒလလမ်း၊တာမွေမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊ဖုန်း- ၀၉-၅၀၄၁၊၂၈။

ရွှေဘိုဘုမထီခင်အောင်

ခင်ဇေ
ထောင်ကျသွားပြီ

သူရဲကောင်းဘွဲ့ရ အငြိမ်းစား
ခွင့်ရောက်ဖြစ်သူ ဖေဖေဦးဖေခင်
သည် တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ကို သို့
အလားတူ ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို
ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမငါးယောက်
အား ရာဇဝတ်မှု မှုခင်း တကယ့်
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ် မြောက်မြား
စွာကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ စိတ်ပါလက်
ပါ ဝတ္ထုသဖွယ် ပြောပြလေ့ရှိ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ၁၉၂၂ ခုနှစ်က
မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ (C.I.D) အင်းစိန်တွင်
ရာဇဝတ်အုပ်သင်တန်း၌ ပထမစွဲခဲ့
သူဖြစ်သလို တာဝန်ထမ်းရွက်ရာမှာ
ခဲရဲပုံ နောက်မတွန့်ဘဲ ထမ်းဆောင်
တတ်၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့
မှ စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏
စုံထောက်မှုတွေကိုဖတ်ပြီး အားကျ
အားရကာ Crazy ဖြစ်နေသူပါ။ ဖေ
ဖေက အင်္ဂလိပ်လိုကျွမ်း၏။ ရှား
လော့ဟုမ်း၏စုံထောက်မှုတွေကိုဖတ်
ခြင်းဖြင့် အမှုလိုက်ရာတွင် အလွန်
ပဲအထောက်အကူရသတဲ့။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဖေ
ဖေသည် ရှားလော့ဟုမ်းစုံထောက်
ဝတ္ထုများ(အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသည့်
စာအုပ်ကြီး)ကို ရန်ကုန်၊ ဆူးလေ
ဘုရားလမ်းရှိ Smart and Mokdenn
Books Shop မှ မှာဖတ်ရသည်။ ထို
စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ ကျူးလူမျိုးဖြစ်
သည်ဟု ဖေဖေကပြောသည်။

၁၉၂၂ မှ ၁၉၅၂ ခုနှစ် အောက်
တိုဘာလအထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်
ပြီး ခရိုင်ရဲဝန်ထောက်(D.Y.S.P)ဘဝ
ဖြင့် ပင်စင်ယူခဲ့သည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်အား သူ
ပြောခဲ့သမျှ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်များကို လက်ရေးတို Short-
Hand ဖြင့် လိုက်ရေးစေသည်။ ထို
၁၉၅၄ ခုနှစ်က ကျွန်တော်သည်
လက်ရေးတိုသင်တန်း တက်ထား
သဖြင့် တတ်၏။ ယခု မရတော့ပါ။
လက်ရေးတိုဆိုသည်မှာ အမြဲရေး
နေပါမှ ရေးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖေဖေက အင်္ဂလိပ်အစိုးရ

မခင်မေ

အခန်းကလေးအတွင်းသို့
သူရောက်ရှိလာပြီ။
သူလာတော့မည်ကို သိနေ၍
ခင်မေတစ်ယောက်

ကြောက်နေလေသည်။
ရင်တုန်၊ ရင်ခုန်ရသည်မက
တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို
ဖြစ်နေရပါပြီ။

သူ မခင်မေ၏
အခန်းသို့ ည (၂)ချက်တီး၊
(၃) ချက်တီးခန့် မခေါ်ဘဲ
ရောက်ရောက်လာခဲ့သည်မှာ
သုံးလအတွင်း
အကြိမ်ပေါင်းမှာ(၃၀)ထက်
မနည်းတော့ပါချေ

...

ခေတ်တွင် ပုလိပ်အရာရှိရာထူးဖြင့် အမှုထမ်းရွက်နေသော်လည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကို မုန်းနေ၏။ မလိုလားတတ်။ ခွဲတိုက်တတ်သေး၏။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်အတွင်းက တို့ဗမာ အစည်းအရုံးသို့ တိတ်တိတ်လေး ဝင်ထား၏။ သခင်ဖေခင်ပေါ့။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရသိသွားလျှင် အလုပ် ပြုတ်မှာ သေချာသည်။

“ရေနံချောင်း၊ ချောက်မြို့၊ မကွေးမြို့တွေဆီက ရေနံမြေသပိတ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်နေလေတော့ သခင် အဖွဲ့ဝင်တွေကို လိုက်ဖမ်းနေပြီ။ ရွှေဘိုဘက်ဆီက သခင်မကြည်၊ သခင်စံမြ၊ သခင်ဘအုပ်၊ သခင်ဘချုပ်၊ သခင်ဘမောင်တို့ကို ဖေဖေတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့က မနက်ဖြန်ဆို ဖမ်းရတော့မှာ၊ ဒီနေ့လိုဆီက သခင်တွေကို ဖေဖေက လက်ထောက်ချလိုက်ပြီ။ ဆရာတို့ ပြေးကြတော့၊ မနက်ဖြန် ဆရာတို့ကို ဖမ်းရတော့မှာလို့ တိတ်တဆိတ် ပြောထားလိုက်သကဲ့”တဲ့။

ထို ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မိုးတွင်းကာလ အတောအတွင်းမှာ ရွှေဘိုမြို့၊ ရဲစခန်းအရှေ့ဘက်တွင်ရှိ ကျုံးကော(ရန်အောင်မင်္ဂလာကွက်သစ်) ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းတွင် ဖေဖေ၊ မေမေဒေါ်သန်းမေ၊ မမ မမကြည်၊ ကိုကို ကိုတင်အောင် (နောင်တွင် တေးရေး/တေးဆို၊ ကဗျာဆရာ/စာရေးဆရာ ရွှေဘိုတင်အောင်၊ နိုင်ငံတော်ကချီးမြှင့်သော ကဗျာပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆုရ)၊ မငြိမ်းလွင်(နောင်တွင် ယုဝတီဂျာ

နယ်၊ ပထမဆုရ စာရေးဆရာမ ရွှေဘိုမငြိမ်းလွင်)နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းထိုင်နားထောင်ကြ၏။ အစ်ကိုကြီး ဦးလှအောင်ကတော့ တပ်မတော် တပ်ရင်း (၁၆)မှ တပ်ကြပ်ကြီးပါ။ လွယ်ကော်ရှေ့တန်း တစ်နေရာတွင် တရုတ်ဖြူနှင့် ရဲရဲတောက် တိုက်ပွဲဝင်နေလျက်မို့ အိမ်၌မရှိပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုနေ့၊ ထိုည ၁၀ နာရီတွင် သတင်းထူးတစ်ခုဝင်လာသည်။ ဖေဖေက (ခင်မေထောင်ကျသွားပြီ)ရာဇဝတ်မှု တကယ့်ဖြစ်စဉ် ပြော၍ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် ဖုန်းဖြင့်သတင်းဝင်လာသည်။ (တပ်ကြပ်ကြီး လှအောင် ရှေ့တန်းတွင် ဒဏ်ရာရ)ဟူ၍ဖြစ်၏။

အချိန်ကား ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ပထမအပတ်။ အရှေ့မြောက်လေ ဝေလေတိုင်း နှင်းပုလဲကလေးများ ကြွေကျ မြေခနေရှာသည်။

ဟေမန္တရာသီပေပေမို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးမှအေးသနဲ့ အေးခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့်အချိန်တွင် ခင်မေတစ်ယောက်ခမျာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သလို ခံစားနေရရှာသည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ရွှေဘိုမြို့၏အပြင် တောစပ်မှာမို့ ပို၍ပိုမိုတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

သစ်တောအရေးပိုင်မင်း၏ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးသည် (၁၀)ကေကျော်

ဆရာရှိ ဝင်းကျယ်ကြီး၏ အလယ်
 ဆရာတွင် ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေ၏။
 ဝတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာရှိကြီးတို့
 တိုက်တာအချို့သည် တစ်နေ
 နေတစ်နေရာ အလှမ်းကွာဝေး
 သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ခြံ
 ကျယ် ဝင်းကျယ်၊ အိမ်ကြီး၊ တိုက်
 ခြံသော နေကြတာကလား။ ရန်
 ကုန်ရှိ ဘုရင်ခံ ကရက်ဒေါက်ဆို
 သူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့မှ
 မြို့များကို သင်္ဘောဖြင့်သယ်ကာ
 သူနေအိမ်ဝင်းအတွင်း ဖြန့်ခင်းထား
 ၏။

ည (၂)ချက်တီးအချိန်တွင်
 ခင်မေအခန်းကလေးအတွင်းသို့
 သူရောက်ရှိလာပြီ။ သူလာတော့
 သည်ကို သိနေ၍ ခင်မေတစ်ယောက်
 ကြောက်နေလေသည်။ ရင်တုန်၊ ရင်
 နှုတ်ခုန်သည်မက တစ်ကိုယ်လုံး နုတ်
 ကျသလို ဖြစ်နေရပါပြီ။ သူ မခင်
 မေ၏အခန်းသို့ ည (၂)ချက်တီး၊ (၃)
 ချက်တီးခန့် မခေါ်ဘဲ ရောက်ရောက်
 လာခဲ့သည်မှာ သုံးလအတွင်း
 အကြိမ်ပေါင်းမှာ (၃၀)ထက်မနည်း
 တော့ပါချေ။

သောက်လေ သောက်လေ
 တော်မပြေ ဖြစ်နေပုံရ၏။ ခက်ကပြီ။
 အသက် (၂၀)ခန့်ရှိ ကိုယ်ဟန်
 ကြော့ရှင်း အဆင်းလှသော အသား
 မဖြူမညို၊ ဒီပဲယင်းသူကလေး မခင်
 မေတစ်ယောက် သူ့ကြောင့် အပျို
 စင်ဘဝ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပါပဲကလား။
 ဒီပဲယင်းရွာက ချစ်ရည်းစား
 ကိုညှိမိုင်းအား သည်မဖြူစင်တော့
 သော ခန္ဓာကိုယ်ကို မအပ်တော့ရန်

ကျုပ်ကို သူ့ယောက်ျားကြီးက

အကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို
 ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းက နင်နဲ့ငါ့ယောက်ျား
 တန်သလား၊ တောသူမ၊ ငါ့ယောက်ျားလို လူကြီးလူကောင်းကို
 စော်ကားတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ရဲ့ပိုးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်တယ်၊
 ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး ဝမ်းဝိုက်ကို ခြေထောက်နဲ့ လေးငါးချက်
 ဆောင့်ဆောင့်ကန်တယ်...။

နှင့် လက်မထပ်တော့ရန် ခင်မေ
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်သည်။

ကိုညှိမိုင်းလို လူရိုးလူကောင်း
 ကြီးနှင့် မတန်တော့ပါချေ။ ကိုညှိ
 မိုင်းရေ ဒီဘဝတော့ ကျုပ်တို့နှစ်
 ယောက် ဝေးရပြီတော့လို့ တိတ်
 တိတ်ကလေးကျိတ်၍ ကျိတ်ကာ ငို
 ခဲ့ရပေါင်း မနည်းတော့ပေ။

လေသံဖြင့်ခေါ်သည်။

“ခင်မေ”

ခင်မေမထူး။

“ခင်မေ အိပ်နေသလား”

နည်းနည်းအသံကျယ်၏။

“ဘဘ ခင်မေ့ကို သနားပါ။

ခင်မေ ဒုက္ခဖြစ်တော့မယ် ဘဘ”

“အိုး.....ခင်မေကလည်း

ကွယ်၊ ဘာဒုက္ခဖြစ်စရာမှ မရှိပါဘူး။

အခုအချိန်ဟာ သုခ၊ သုခပါ ခင်

မေရဲ့ ကဲ.....ကဲ”

မာန်ဖီ နေလေသောသူက

အမွေကြီးစားရန် ကြံစဉ်တွင်.....

“ဘဘ..ဘဘ၊ ခင်မေ...ခင်

မေ့မှာ ကိုယ်ဝန်..ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

သူလန့်သွားပုံရသည်။

“ဘာ.....ဘာပြောတယ်”

ခင်မေက တုန်တုန်ယင်ယင်

ဖြင့်.....

“ကိုယ်ဝန်ရှိ...ရှိနေပြီရှင့်”

“ဘာကွ.....ဘယ်ကကိုယ်ဝန်

လဲ၊ ငါမသိဘူး.....ငါမသိဘူး၊ ငါနဲ့

မဆိုင်ဘူး”

သူလည်း ကူခြေမရဖြစ်သွား

သည်။

ထိုညက ခင်မေသက်သာသွား

သည်။ သူ သူ့အခန်းသို့ပြန်သွား

တော့သည်။ ထိုညက ခင်မေ ပြန်

အိပ်မရတော့ချေ။ သူဘာလုပ်မည်

နည်း။ စိတ်ညစ်ရပြီ။ ဆုံးဖြတ်ရ

ခက်လှသည့် ကိစ္စကြီးမို့ တွေးရ၊

ဆုံးဖြတ်ရ ခက်မှခက်။

နံနက် ၉ နာရီလောက်ဆိုလျှင်

သူ၏ဇနီးချော ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်း ခေါ်

Gracy ရောက်ရှိလာတော့မည်ဖြစ်

၏။ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းက မန္တလေးကော

လိပ်ရှိ သားနှင့်သမီးထံ တစ်ညအိပ်

သွားရောက်လည်ခြင်းဖြစ်သည်။

အသက် (၄၅)နှစ်ခန့်ရှိ ဒေါ်ဖြူဖြူ
ဝင်းသည် ဖြူ၏၊ ဝင်း၏၊ လှ၏၊
ကျက်သရေရှိ၏။ အရာရှိကတော်မို့
ထင်ရဲ့။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ညွှန့်နဲ့။

ကောလိပ်ရောက် သားမောင်
မောင်လတ်က အသက်(၂၀)နှစ်၊
သမီး (Hellen)ဟယ်လင်က (၁၈)
နှစ်။ အင်မတန်မှ မာနကြီးလှသူ။
သူတို့၏ဖခင်က သစ်တောအရေးပိုင်
ကြီး ဦးမောင်ကလေးပင်တည်း။ သူ့
အသက်က (၅၀)မျှ။ ညနေတိုင်း
အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးတွေနှင့် Golf
ရိုက်လေ့ရှိ၏။ ကျန်းမာသန်စွမ်း၏။
အရပ်က (၅)ပေ(၉)လက်မ၊ ကိုယ်
အလေးချိန် ပေါင်(၂၀၀)ခန့်။ ဦး
မောင်ကလေး၊ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းတို့၏
ဇာတိက ရန်ကုန်မြို့ဖြစ်သည်။ ဒေါ်
ဖြူဖြူဝင်းက မာနကြီး၏၊ ဆက်ဆံ
ရေးကျဲ၏။ လူတန်းစားခွဲတတ်၏။

ခင်မေလေးသည် ဒေါ်ဖြူဖြူ
ဝင်းအား အလွန်ကြောက်ရွာသည်။
သို့သော် မပြောမပြီး၊ မတီးမမြည်
ဆိုသည့်စကားအရ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ
သည်ကို ဖွင့်ပြောမှဖြစ်တော့မှာမို့
မပြေးသော်လည်း ကံရာရှိ ဖွင့်ပြော
ရပေတော့မည်။

ထိုနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီကျော်
ကျော်တွင် ဩစတင်(Auston)ကား
လေးဖြင့် ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းရောက်လာ
တော့သည်။ ဩစတင်ကားမောင်း
သူက အသက်(၅၀)အရွယ်ရှိကလား
လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သဘော
ကောင်း၊ စေတနာကောင်း၊ သနား
တတ်၏။ ခင်မေအား သမီးတစ်
ယောက်လို ဆက်ဆံ၏။

“ငါ့မှာလည်း သမီးနှစ်ယောက်
ရှိတယ်၊ သူတို့က စာတတ်တယ်၊
ကျောင်းထားတယ်၊ စာတတ်ရင်၊
ပညာတတ်ရင် သမီးလို ကျွန်မလုပ်
ရတော့ဘူး”

ထိုသို့ပြောတော့ ခင်မေ စိတ်
မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

ခင်မေသည် အပြန်ပြန်အလှန်
လှန် တွေးတောပြီးသည်၏နောက်
ဆုံးဖြတ်ချက်လုံးလုံးချလိုက်ချေ၏။
ဦးမောင်ကလေးတစ်ယောက် ရုံး
သွားချိန်ဆိုတော့ ပြောဖို့သင့်ပြီဟု။

“ကျုပ်ကို သူ့ယောက်ျားကြီး
က အကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့
အတွက် ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို ဖွင့်
ပြောပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ဒေါ်
ဖြူဖြူဝင်းက နင်နဲ့ငါ့ယောက်ျား တန်
သလား၊ တောသူမ၊ ငါ့ယောက်ျား
လို လူကြီးလူကောင်းကို စော်ကား
တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ရဲ့ပါးကို ဘယ်ပြန်
ညာပြန်ရိုက်တယ်၊ ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး
ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေထောက်နဲ့ လေးငါး
ချက် ဆောင့်ဆောင့်ကန်တယ်၊ ကျုပ်
ပက်လက်လန်လဲကျတော့ ဗိုက်ပေါ်
ကိုတက်ပြီးခုန်တယ်၊ ကျုပ် နာလွန်း
လို့ တအားအော်တယ်၊ ကားသမား
ကြီး ဦးဟူစိန်က ဝင်တားတယ်၊ ဦး
ဟူစိန်ကို ကျုပ်နဲ့ပေးစားပြီး ဆဲသံ
ကြားရတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့
ကျုပ် မေ့သွားလို့ ဘာမှမသိတော့
ဘူး၊ ဘယ်လောက်ကြာတယ်တော့
မသိတတ်ဘူး၊ ကျုပ် ပြန်သတိရ

တော့ ကောင်မ၊ သူခိုးမ၊ နင့်ကို
ခိုးမှုနဲ့ ပုလိပ်ဌာနမှာ အမှု ဖွင့်မယ်၊
သူခိုးမ၊ ငါ့စိန်လက်ကောက်ကိုခိုး
တယ်လို့စွပ်စွဲပြီး ကျုပ်ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး
ပါးကို တဖြန်းဖြန်းနဲ့ အဆက်မပြတ်
ရိုက်ပါတယ်”

“နောက်တော့ ဘာဆက်ဖြစ်
သလဲဗေဗေ”

ဗေဗေ ဦးဗေခင်က ခဏနား
လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောခဲ့သည်။ ခင်
မေ ဘာဆက်ပြောသလဲဆိုတော့...

“နားတွေအူကုန်တယ်၊ ကျုပ်
ပါးစပ်က သွေးတွေကျလာတယ်၊
အနားမှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊
ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးလည်း မရှိ
တော့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်း
နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိနေတယ်၊ အဲ
ဒီအချိန်မှာ ဗေဗေ ပြောထား၊ မှာ
ထားတဲ့ စကားသံ နားထဲကြားလာ
ရတယ်၊ ‘မတရားတာ ဘာတစ်ခုမှ
မလုပ်နဲ့ ငါ့သားသမီးတို့၊ အေး...
မတရားရင်လည်းပဲ မခံနဲ့’ဆိုတဲ့ ဗေ
ဗေ ဦးချစ်ပိုရဲ့စကားသံ နားနား
ကပ်ပြောနေသလို ကြားယောင်လာ
တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်အမြဲဆောင်
ထားတဲ့ ဒီပဲယင်းက ယူလာသိမ်း
ထားတဲ့ ဟောဒီဓားရှည်နဲ့ ဒေါ်ဖြူ
ဖြူဝင်းကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်တာပဲ၊
ခေါင်းကိုတစ်ချက်ခုတ်မိတယ်၊ နား
ရွက်ပြတ်ကျသွားတယ်၊ လက်နဲ့ကာ
တယ်၊ လက်ခုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊
နောက်ဆုံးအချက်က လည်ပင်းဆီ
ကို ဓားလွယ်ခုတ် ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ
မှာ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့
ခေါင်း တခြားစီ ဖြစ်သွားရတော့

တာပါပဲ၊ ကဲ.....ဒါပဲ၊ ကျုပ် လူ
သတ်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်ကို စက်တိုင်ကို
ပို့ပေးတော့ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတဲ့”

“ဖေဖေ ခင်မေ ထောင်ဘယ်
နှုတ်ကျသွားလဲဟင်”

“တော်တော်စိတ်ထိခိုက်စရာ၊
သင်ခန်းစာယူစရာကောင်းလှတဲ့ လူ
သတ်မှုပဲကွာ၊ ဖေဖေ ဒီအမှုကိုစစ်
ရတာ စိတ်အထိခိုက်ဆုံးပဲ၊ ခင်မေ
က အားလုံးကို ဝန်ခံတဲ့အတွက်
အထူးစစ်ဆေးစရာမလိုပါဘူး၊ လွယ်
မှလွယ်၊ အဲ.....ဟိုကောင်ကြီးက
တော့ သူနဲ့မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘူး
ကွယ်ခဲ့တယ်ကွ၊ သစ်တောအရေး
ပိုင်မို့လို့ အရာရှိ ပုလိပ်မင်းကြီး၊
ခရိုင်တရားသူကြီးတို့က သစ်တော
အရေးပိုင်ဘက်က ဖေးဖေးမမ၊လုပ်
ပေးကြတယ်၊ အဲ....မြန်မာ့အလင်း
သတင်းစာနဲ့ သူရိယသတင်းစာတွေ
က ခင်မေဘက်ကရပ်ပြီး သစ်တော
အရေးပိုင် လူယုတ်မာကြီးလို့ ရေး
ကြတယ်၊ ရွှေဘိုက သခင်တွေက
လည်း ခင်မေဘက်က ရပ်တည်ကြ
တယ်၊ တရားသူကြီးကို ဓားနဲ့ခုတ်
သတ်ပစ်ဖို့ ခင်မေအမျိုး ဒီပဲယင်း
ဘက်က လူစစ်စဉ်ခွဲကြသေးတယ်၊
နောက်တော့ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ ဒီပဲ
ယင်းပုလိပ်အဖွဲ့ ထိန်းလိုက်နိုင်
တယ်၊ ခင်မေလေး ထောင်တစ်
သက်ကျရှာတယ်၊ မတရားပိုင်းဖိကြ
တာပေါ့ကွာ၊ ခင်မေ မန္တလေး
ထောင်မှာ ကလေးမမွေးနိုင်လို့ သေ

သွားတယ်ကွယ်”
အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြ
သည်။

“ကလေးရာ ခေခေ”
အစ်ကိုတင်အောင်က မေး
တော့.....

“ကလေးက အသေလေးပါ”
“ဟိုလူယုတ်မာ သစ်တော
အရေးပိုင်ကြီးက ဘာဖြစ်သွားသေး
လဲဟင်”

“အဲဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ရန်ကုန်ကို
ပြောင်းပြေးတယ်၊ ဦးမောင်ကလေး
လည်း ရန်ကုန်ရောက်ပြီး စိတ်ကျန်း
မာရေးဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရတယ်လို့
သိရတယ်၊ သူ့ကလေးတွေလည်း
ကိုးရိုးကားရားဘဝ ရောက်ကုန်တာ
ပေါ့၊ ခင်မေ့ဘဝ၊ ဦးမောင်ကလေး
ဘဝ၊ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းရဲ့ဘဝ၊ ကော
လိပ်ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကလေး
နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ၊ ဘဝတွေအား
လုံး ပျက်စီးကုန်တော့တယ်ကွာ၊ ဦး
မောင်ကလေးသာ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို
နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်ခဲ့ရင် ကိုယ့်အရိပ်
ကို လာရောက်ခိုနေရတဲ့ တောက
သမီးပျိုလေးကို ကိုယ့်သမီးလို
သဘောထားစောင့်ရှောက်ရင် သူ
တို့ဘဝ ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊
တကယ်တော့ ကံကြမ္မာရိုင်းလေ
ခြင်းပါပဲကွယ်၊ ကဲ.....ကဲ ဒီည
တော့ ခင်မေထောင်ကျသွားပြီ
ရာဇဝတ်မှုကို နိဂုံးချုပ်ဖို့”

ရွှေဘိုကမထိခင်အောင်

ဦးမောင်ကလေးသာ
စိတ်ဆင်ရိုင်းကို
နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်ခဲ့ရင်
ကိုယ့်အရိပ်ကို
လာရောက်ခိုနေရတဲ့
တောက သမီးပျိုလေးကို
ကိုယ့်သမီးလို သဘောထား
စောင့်ရှောက်ရင်
သူတို့ဘဝ
ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊
တကယ်တော့
ကံကြမ္မာရိုင်းလေ
ခြင်းပါပဲကွယ်

...

မောင်သာမန် (စိကုန်း) ဥဉ်ဆိုး

က သဘောကျ၍ ရယ်နေတတ်၏။ မိဘများက သူ့အားကြည့်၍ ရယ်နေကြသည်ကို စိုးတင့်သည် ပိုမိုဒေါသထွက်လျက် နီးစပ်ရာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်သည့် ကြွေပန်းကန်လုံးများအား တစ်လုံးချင်း ခွဲပစ်လေ့ရှိ၏။ သို့တိုင် သားဖြစ်သူသည် ချစ်စရာကလေးအရွယ်မို့ ကြွေပန်းကန်လုံးများ ကိုင်ပေါက်ခွဲပစ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ချစ်စရာဟု ထင်ခဲ့ကြ၏။ သဘောကျစွာ ရယ်မောခဲ့ကြ၏။

စိုးတင့်တစ်ယောက် အသက်ခြောက်နှစ်ကျော်၊ ခုနစ်နှစ်အတွင်း၌ မိဘများက ကမကထပြု၍ တစ်ရွာလုံး စုပေါင်းရှင်ပြုလုပ်စဉ် မြင်းများဖြင့် ရှင်လောင်းလှည့်ရာ သူ့စိတ်တိုင်းကျမြင်းကို မစီးရမချင်း ထင်တိုင်းကြဲခဲ့၏။ ဖခင်ဦးဘိုးမောင်မှာ ငွေကြေးချောင်လည်၍သာ တော်တော့သည်။ ရှင်သာမဏေဖြစ်၍ တစ်ရက်ပင်မပြည့်သေး။ စိုးတင့်သည် ဗွေဖောက်၍ လူထွက်မည်ဟု ပူဆာပြန်၏။ သားဖြစ်သူ လူဆိုးကြောင့် အလှူရှင် ဦးဘိုးမောင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်တို့မှာ ငိုရအခက်၊ ရယ်ရအခက် ဖြစ်ရ၏။ ကျောင်းပေါ်တွင် တစ်ညပင်မအိပ်။ ငိုယို၍ ကျီကျလွန်းသဖြင့် ဦးဘိုးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို ခွင့်ပန်၍ အိမ်သို့ခေါ်လာရ၏။ နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် စိုးတင့်တစ်ယောက် လူထွက်လေတော့၏။

မိဘများက အလိုက်သည်က

တစ်ကြောင်း နဂိုကတည်းက ဉာဏ်ဆိုးသည်ကတစ်ကြောင်းစသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အရွယ်ရောက်သော် ပိုဆိုးလာ၏။ ယဉာရေးတွင်လည်း ငါးတန်းပင်မအောင်၊ စိုးတင့်သည် ဉာဏ်ထိုင်းသည် မဟုတ်သော်လည်း စာကျက်၊ စာဖတ် လွန်စွာပျင်းသူဖြစ်၏။ သူ၏ မိဘများမှလည်း သားသမီးကို အချစ်မှားနေခဲ့သည်။ အရာရာသွန်သင်မှု အားနည်းလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် သိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ စိုးတင့်သည် ကျောက်ဒိုးရိုက်၏။ အန်စာတုံးလိုမဲ့၏။ ကြက်တိုက်ဝါသနာပါ၏။ သူငယ်ချင်းများအပေါ်တွင်လည်း ဗိုလ်ကျ၏။ ဗိုလ်ကျခြင်းကို မိဘများက သည်းခံသော်လည်း ကျန်သောသူများ သည်းမခံကြ။ သို့ဖြင့် ခဏခဏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ၏။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကြ၍ ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက် ဖြစ်ကြရ၏။

စိုးတင့်၏ ဆိုးသွမ်းမှုသည် အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ မိဘများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေရ၏။ ထိုအချက်ကို ဦးဘိုးမောင် စဉ်းစားလာရ၏။ မိခင် ဒေါ်မြနှစ်သည်လည်း သားဖြစ်သူ၏ လုပ်ရပ်များကြောင့် အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာရသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသောသားအား မည်သို့ဆုံးမရမည်မသိသော ဒေါ်မြနှစ်သည် သားဖြစ်သူ၏ရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးလာရသည်။ သို့ဖြင့် ဦးဘိုးမောင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်တို့နှစ်ဦး ရင်ထဲမှဖြတ်ပေါ်နေသော ပရိဒေဝသေဏ်မီးအား

လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘိုးမောင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သား စိုးတင့်သည် ဂုံမင်းမြောင်တစ်ရွာလုံး၏ အော့ကြောလန်ဖြစ်၏။ လယ်ပိုင်ရှင်မိဘနှစ်ပါးလုံး စိတ်သဘောကောင်းကြပြီး ဘုရားအိယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာများဖြစ်သော်လည်း သားဖြစ်သူ စိုးတင့်မှာ မြောင်းဆန်အောင် ဆိုးသွမ်းလှ၏။ စိုးတင့်သည် ဉာဏ်ဆိုးရှိ၍လား။ သို့ဟုတ် မိဘများမှ အလိုလိုက်၍ ဆိုးခဲ့သည်လားမသိ။ ငယ်စဉ်ကပင် ဆိုးခဲ့ပါ၏။

မိဘများကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထုန်နေအောင်ချစ်ကြ၏။ စိုးတင့်တစ်ယောက် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ငိုသည်ကိုပင် မိဘများဖြစ်သော ဦးဘိုးမောင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်တို့

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိုးရိမ်တကြီး ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ၏။

“သားဖြစ်သူရဲ့ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ကျုပ်တော့ တွေးပူနေမိပြီ ကိုဘိုးမောင်၊ ငယ်တုန်းကတော့ ကလေးငယ်လို့၊ ငယ်လို့နဲ့ အလိုလိုက်မိခဲ့သမျှ အရွယ်ရောက်တော့လည်း သူ့ရဲ့အဆိုးတွေ မရပ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဦးဘိုးမောင်သည် ဒေါ်မြနှစ်စကားကြောင့် ပိုမိုစိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရပြီး.....

“ငါလည်း အဲဒါကိုစဉ်းစားနေတာ၊ ကလေးအရွယ်တုန်းကတော့ ငါ့သားငယ်သေးလို့ ကလေးပီပီ နဲ့ ဆိုးဆိုးတယ်ပဲထင်ထားခဲ့တာ၊ အသက်အရွယ်ကြီးလာတော့ ငယ်ငယ်ကအချိုးတွေ ပြောင်းလဲသွားမယ်လို့ ထင်မြင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ မဟန်တော့ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ သူဆိုခဲ့သမျှ မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ငါတို့တွေ ခါးစည်းခံနေရတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုးနေရင်တော့ ရွာမိရွာဖ၊ ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယိကာမတွေ ဖြစ်တဲ့ ငါတို့တွေသိက္ခာကျ၊ အရှက်ရတော့မယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ သူမထက် ပိုမိုစိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်အတွက် ဒေါ်မြနှစ်က ဦးဘိုးမောင်အား စိတ်ဖိစီးမှုများ ပြေလျော့စေရန် ပြန်လည်နှစ်သိမ့်ရတော့သည်။

“သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာက တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်ခု

မဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်လာမှာ တော်ရော ကျုပ်ပါ သိပြီးသားပဲလေ၊ ပြဿနာဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီပြဿနာကိုဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းရှိလာမှာပါ၊ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ရှင်”

ဇနီး ဒေါ်မြနှစ်၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် ဦးဘိုးမောင်တစ်ယောက် သားဖြစ်သူစိုးတင့်အတွက် အတွေးများ ပို၍လေးနက်စေ၏။ ဦးဘိုးမောင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်တွင် ရှားရှားပါးပါး စိုးတင့်ဆိုသည့် သားတစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်၏။ စိုးတင့်

သားသမီးကို
ချစ်တာက
လွန်ပါတယ်ကွာ၊
သားသမီးကိုချစ်တာ
ချစ်တာပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ သားဖြစ်သူ
လူဆိုးစာရင်း
ဝင်သွားအောင်
မချစ်သင့်ဘူးပေါ့

...

အထက်တွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သေး၏။ သို့သော် ထိုသားသမီးနှစ်ယောက်မှာ သက်ဆိုးမရှည်ခဲ့။ ယင်းနောက် ဇီးတင့်ကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဇီးတင့်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဖျားနာခြင်း အလျှင်းမရှိ။ တခြားကလေးများ ကျောက်ရောဂါဖြစ်၏။ သူကမဖြစ်။ တခြားကလေးများ ဝက်သက်ဖြစ်၏။ သူမဖြစ်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် ဒေါင်ဒေါင်မြည်ထူသည်။ ထိုစဉ်က ဦးဘိုးမောင်သည် သားဖြစ်သူအတွက် ဂုဏ်ယူခဲ့၏။ မော်ကြားခဲ့၏။

“ဘယ်သူတွေဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့သားကတော့ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်တဲ့သားဟေ့၊ မိဘကို အကျိုးပေးမယ့်သား”

ထိုစဉ်အခါကမော်ကြားခဲ့သမျှ ယခုအချိန်တွင်မူ မျှော်လင့်ချက်များ သံထဲရေသွန်သည့်ပမာ ဖြစ်နေမည်ကို ဦးဘိုးမောင်တစ်ယောက် ရင်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေရတော့၏။

ဂုံမင်းမြောင်ရွာလယ်တွင် ဆင်ဝင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ ထိုအိမ်ကြီးအား ကျွန်းကြီးသားများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး ရာသီဥတု သုံးပါးစလုံး ခံနိုင်စေရန် ရေနံချေးများ တစ်ဝသုတ်ထားပါ၏။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် ဘုရားဒကာ၊ ရွာမိရွာဖ ဦးဘိုးမောင်၊ ဒေါ်မြနှစ်၊ သားဖြစ်သူ စိုး

တင့်တို့ နေထိုင်ကြ၏။ မိဘများဖြစ်သော ဦးဘိုးမောင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်တို့မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ပြုမူနေထိုင်သဖြင့် တစ်ရွာလုံး၏လေးစားခြင်းကို ခံယူရပါ၏။

သို့သော် သားဖြစ်သူ၏ ယိုင်နဲ့သော စိတ်ဓာတ်အင်အားနှင့် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုမရှိသော လုပ်ရပ်များကြောင့် မိဘများ၏ အပြစ်မကင်းသော အုပ်ထိန်းမှုဟု ရွာသူရွာသားများက တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး အသံထွက်လာရ၏။

“သားသမီးကိုချစ်တာကလွန်ပါတယ်ကွာ၊ သားသမီးကိုချစ်တာချစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သားဖြစ်သူ လူဆိုးစာရင်းဝင်သွားအောင်မချစ်သင့်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က လူလေးစားစရာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေရှိပေမယ့် သားဖြစ်သူကိုတော့ သူတို့လိုဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အမှန်တော့ သားသမီးကိုချစ်တာ သူတို့အချစ်မှားနေတာကွ”

“အင်း...သားသမီးယုံပြီး မိဘတွေ မျက်လုံးစုံကန်းတာ မသိလို့နဲ့တူတယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်၏သုံးသပ်ချက်များသည် မှန်ကန်နေသည့်အတွက် ဦးဘိုးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများစွာ ကြုံတွေ့နေရသည်။ ဦးဘိုးမောင်တို့နှစ်ဦးသည် သားဖြစ်သူအား ငယ်စဉ်အခါကပင် သူ့ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားဖို့ရန် ရည်မှန်းထားခဲ့ကြ၏။ ငွေကြေးအကုန်အကျခံကာ မြို့ပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ်

ကျောင်းတွင် ကျောင်းထားခဲ့၏။ အင်္ဂလိပ်စာကို စိတ်ပျက်၊ စိတ်ကုန်သည်ဆို၍ ရွာရှိကျောင်းတွင်ပြောင်း၍ ကျောင်းထားရ၏။ ရွာကျောင်းတွင် ကျောင်းထားရ၍ ငွေကြေးအကုန်အကျ သက်သာသော်လည်း စိုးတင့်သည် ကျောင်းစာကို စိတ်မဝင်စား။ အပျော်အပါး၊ ကစားမက်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် စိုးတင့်သည် နှစ်တန်းတွင် တစ်နှစ်ကျ၏။ သုံးတန်းတွင် တစ်နှစ်ကျ၏။ လေးတန်းတွင် တစ်နှစ်ကျ၏။ ငါးတန်းရောက်သည်တွင် စာမသင်ချင်တော့။

“သား.....လူလေး၊ ဒီနှစ်ငါးတန်းကို အောင်အောင်ဖြေလိုက်ပါလားကွယ်”

“ဟာ.....အမေကလည်း၊ ကျွန်က တစ်တန်းကို နှစ်နှစ်နေတာဆိုတော့ အတန်းကငယ်ပြီး လူကောင်ကြီးလာတယ်၊ ကျုပ်ရှက်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူး”

ဒေါ်မြနှစ်သည် ပြော၍မရသော သားကို မပြောလိုတော့။ ဦးဘိုးမောင်သည်လည်း သားဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်မိပါ၏။ သို့သော်.....

“ကျောင်းမတက်ချင်တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပညာပါရမီမရှိလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ကျောင်းမတက်ချင်ရင် မိဘလက်ငုတ်ဖြစ်တဲ့ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုပဲ အာရုံစိုက်ရမယ်ဆိုတော့ အခုကတည်းက နွားကျောင်း၊ ပျိုးနွယ်လုပ်ရမယ်”

“ဟာ.....အဖေကလည်း၊

ကျောင်းမတက်ချင်ဘူးပြောတာနဲ့ လယ်ထဲသွားခိုင်းပြီ”

“ဒါကတော့ လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ပညာပါရမီမှ မရှိတာကိုး”

သို့ဖြင့် မိဘများ၏ မျက်ကွယ် ရာတွင် ပျောက်နေသော စိုးတင့် သည် နွားကျောင်းရင်း နွားကျောင်း သားများနှင့်အတူ ဖဲရိုက်၏၊ ဖဲရိုက် ခြင်းမှာ အပျော်မဟုတ်၊ ငွေကြေး ပါ၏။ သို့ဖြင့် လောင်းကစားလုပ် ရင်းမှ နွားကျောင်းသားအချင်းချင်း စကားများရန်ဖြစ်ကြ၏။ စိုးတင့် သည် မြို့ကျောင်း၊ တောကျောင်း များတွင် နေခဲ့သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် အရာရာလူလည်ကျချင်၏။ ဉာဏ် နီဉာဏ်နက်များ၏၊ အငြင်းသန်၏။ သို့ကြောင့် အချင်းချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ အရှေ့ပိုင်းမှ ဒေါ်ဘုတို၏သား အုန်းဆန်းမှာ စိုး တင့်လက်ချက်ကြောင့် နဖူးတွင်သုံး ချက်ချုပ်လိုက်ရ၏။ သားဖြစ်သူ၏ ကောင်းမှုကြောင့် ဦးဘိုးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အုန်းဆန်းအား ဆေးကုသပေးရသကဲ့သို့ ဒေါ်ဘုတို ကိုလည်း အကျယ်အကျယ် မငြိမ်း ဖွယ်မဖြစ်ရလေအောင် ဆေးကုသ စရိတ်အဖြစ် ငွေကျပ်သုံးသောင်း ပေးလိုက်ရ၏။

နောက်ပိုင်းကာလများတွင် စိုး တင့်သည် ထန်းချည်မှတစ်ဆင့် ချက် အရက်ကို သောက်သုံးလာ၏။ ထို့ ပြင် ကြက်တိုက်၊ နွားတိုက်၊ ဂျင် လုံးများကို တိုးချဲ့၍ လောင်းကစား ပြုလာ၏။ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့် စုံသောအတတ်ကို မတတ်စွမ်းနိုင်

သော်လည်း လောင်းကစားနှင့် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကိုမူ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်လာ၏။ အသက်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ်တိုင် ရောက်နေပြီဖြစ် သော်လည်း လောင်းကစားကိုမစွန့် လွှတ်။

ဦးဘိုးမောင်၏ ရွာဖွေစု ဆောင်းထားသမျှ သားဖြစ်သူက အလွယ်တကူ သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့၏။

ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရတည်း ဟူသော တရားသဘောကို ဦးဘိုး မောင် သိပါ၏။ မိမိရှာဖွေစုဆောင်း ထားသည့် နေဥစ္စာတို့သည် အမြဲ တမ်းမရှိနိုင်သည်ကို သိထားခြင်း ကြောင့် သားဖြစ်သူ သုံးဖြုန်းနေ သည်ကို တွန့်တိုသည့်စိတ်မရှိသော် လည်း သားဖြစ်သူဘဝ ပျက်စီးရ မည့်အရေးကိုတွေး၍ စိုးရိမ်မိပေ၏။ သားဖြစ်သူ၏ဘဝသည် ယိုင်နဲ့ပျက် စီး၍ ရေရှည်ဒုက္ခရောက်မည်ကို မလိုလား။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ဦးဘိုး မောင်က စိုးတင့်အား သတိပေး ဆုံးမခဲ့သည်။

“ဒီမှာ လူလေး၊ လောကမှာ လူဖြစ်လာရင်တော့ လောကရဲ့ နိယာမတရားတွေကို နားလည်ထား ရသလို လိုက်နာဖို့လည်း လိုတာပေါ့ ကွာ၊ လောကမှာ ဆန်ကျင်တဲ့ အရာ နှစ်ခုရှိပြီး ဒွန်တွဲနေတယ်လူလေး၊ အဲဒါက အကောင်းဆိုတာနဲ့ အဆိုး ဆိုတာပါပဲ၊ ပညာရှိပြီး ဆင်ခြင်တုံ တရားရှိသူတို့အဖို့ အကောင်းဆို တာ ရွေးချယ်ကြတယ်၊ ပညာမဲ့တဲ့ လူတွေအဖို့ ဆိုးသည်ကောင်းသည် မစဉ်းစားပဲ ဇွတ်တရွတ် ရွေးချယ်

ကြတယ်၊ အများအားဖြင့် အဆိုးကို ပဲ ရွေးချယ်တတ်ကြတယ်၊ အကောင်းတွေနည်းပြီး အဆိုးတွေ များလာရင်တော့ လောကကြီးတစ် ခုလုံး အမှောင်ဖုံးလွှမ်းသွားမှာတော့ အသေအချာပေါ့ကွာ၊ အခုအချိန်မှာ မင်းဟာ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်၊ ကိုယ့်မိသားစု အတွက်၊ ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ အတွက် အမှားတွေကို ပြင်ဆင်သင့် ပါပြီ၊ အဖေတို့လည်း ကျန်းမာရေး ကောင်းတော့တာမဟုတ်သလို အိမ် ရဲ့ လယ်ယာစီးပွားတွေကိုလည်း မကြည့်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သားအနေနဲ့ အချိန်မီပြင်ဆင်ဖို့ အထူးလိုအပ်နေပါပြီ”

ကျွဲပါးစောင်းတီးနေပါက ကျွဲ က အသံပြုနေဦးမည်ဖြစ်၏။ စိုး တင့်ကား ဖြူသည်၊ မည်းသည် ဘာ မှမပြော၊ ဖခင်ပြောသမျှ ပေ၍နား ထောင်၏။ ခံမပြောပါ။ ခံမပြော နား မထောင်ဆိုသည်မှာ သူ့လိုလူစားကို များ ညွှန်းဆိုသည်လား မသိပါပေ။

သားလိမ္မာတစ်ဦး မဟုတ်သည့် အတွက် မိဘစကားကို မြေဝယ် မကျ နားမထောင်ပါ။ ဆက်၍သာ ဆိုးမြဲ၊ ပေမြဲ၊ တေမြဲပင်ဖြစ်၏။ တစ်စတစ်စဆိုသလို စိုးတင့်၏ဘဝ အဖတ်ဆယ်မရမည်ကို စိုးရိမ်၍ ရင် လေးလာကြ၏။ သားဖြစ်သူအကျိုး ကိုလိုလား၍ စိုးတင့်အား မိဘများ က စဉ်ဆက်မပြတ် ဆုံးမ၏၊ သတိ

ပေး၏။ လမ်းညွှန်၏။ သားဖြစ်သူက
လည်း မိဘများ၏ ဆုံးမစကားများ
အား နားမထောင်။ ရှေ့တိုး၍သာ
ဆိုးသွမ်း၏။ မိဘများ၏ ခွင့်ပြုချက်
မရဘဲ လယ်လေးကေ ထုတ်၍
ရောင်းသည်ကို ကြားသိရ၍ ဖခင်
ဖြစ်သူ ဦးဘိုးမောင်မှာ နှလုံးကြေ
ကွဲ၍ အိပ်ရာတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲရတော့
၏။ လေငန်းရောဂါလည်း ဖြစ်ပေါ်
ခံစားရ၏။ ဒေါ်မြနုစ်မှာ မျက်ရည်
မျက်ခွက်ဖြင့် စိုးတင့်အားတောင်း
ပန်၏။

“အမေတို့မှာ ကျောထောက်
နောက်ခံဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲ
နို့ပါတယ်။ အမေတို့အဖေတို့ ပိုင်
ဆိုင်ထားတဲ့အရာမှန်သမျှ တစ်ချိန်
ကျရင် သားတစ်ယောက်တည်း ခံ
စားရမှာဖြစ်ပေမယ့် သားက မိဘ
တွေရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘိုးဘွား
ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို တန်ဖိုးမဲ့စွာလုပ်
လေတော့ သားရဲ့အနာဂတ်မှာ
ဗညာ၊ ဥစ္စာဓန ဗလာနတ္ထိဖြစ်ခဲ့ရ
ပြီ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း အဆိုး
ဝါးဆုံးဘဝတစ်ခုကို သားတွေ့ကြုံ
ခံစားရနိုင်ပါတယ်။ အခုကတည်းက
ဆင်ခြင်တုံတရားထားပြီး ကျန်ရှိနေ
သေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်း
ပြီး အရာရာ လေ့လာသင်ယူပြီး
ကျန်ရှိလယ်တွေအတွက် တိုးတက်
အောင်လုပ်ပါလို့ အမေပြောချင်
တယ်”

စိုးတင့်သည် မည်သို့ညဉ်ဆိုး
ပါလာသည်မသိ။ ပြော၍မရ သင်
၍မရ။ ဆိုးမြဲတိုင်းဆိုး၏။ ဖြုန်းမြဲ
တိုင်း ဖြုန်း၏။ မိခင်ဖြစ်သူ၏စကား

အား မနာခံသည့်အပြင် ဆင်ခြေ
ပေးခဲ့၏။

“ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေ မှား
တယ်။ မှန်တယ် ဘယ်လိုပဲဝေဖန်
ဝေဖန် ကျုပ်အပိုင်းကတော့ ကျုပ်
လုပ်တာ မှန်တယ်လို့ပြောချင်တယ်။
မိဘတွေ ခွင့်ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မပြု
သည်ဖြစ်စေ မိဘပိုင်ပစ္စည်းကို
သားသမီး ရပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ နောက်
ပြီး ရပိုင်ခွင့်ရှိတာတွေကို ထုတ်
ရောင်းပြီး ငွေကြေးအမြတ်အစွန်း
အတွက် အရင်းအနှီးလုပ်တာကို
တော့ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်

သည်ဖြစ်စေ လက်ခံသင့်တယ်။
ကျုပ်ရဲ့ဘဝက အခုကံမကောင်းပေ
မယ့် နောင်တစ်ချိန်မှာ ကံကောင်း
မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ကံကောင်း
ခြင်းဆိုတာ ကံဆိုးခြင်းကို အခြေခံ
ခဲ့တာပါ အမေရာ”

ကိုယ်လုပ်ချင်သော အလုပ်
အတွက် လူမိုက်တို့တွင် ဆင်ခြေရှိ
၏။ စိုးတင့်သည်လည်း ဆင်ခြေရှိ
၏။ ဆင်ခြေဆင်လက်တို့ဖြင့် စိုးတင့်
တစ်ယောက် ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်စိုင်း
၏။ ဆက်လက်၍ ဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်
ပေါ်၏။ လယ်များကို ရောင်းလိုက်
ရ၏။ နှစ်ကေခန့်ကျယ်ဝန်းသောမြို့
ကိုလည်း လျှော့ဈေးပေါ့ဈေးဖြင့်
ရောင်းလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် လူ
မတန် ကံချခြင်းပင်။ ဤကား လူ
မိုက်တို့၏ ကျင့်ထုံးများလေလား

မသိပေ။ ဖခင်ဦးဘိုးမောင်မှာ လေ
ငန်းကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲနေရသကဲ့
သို့ မိခင်သည်လည်း အိုမင်းမစွမ်း
ခြင်းကြောင့် သားဖြစ်သူ စိုးတင့်၏
လက်ထဲ၌ သူတို့၏ကြံမ္မာသည်
ရှိနေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် လယ်
ဆယ်ကကျန်ရာမှ ငါးဧကနှင့် နွား
တစ်ရှဉ်းကို ရောင်းလိုက်သည့်
အတွက် လယ်ငါးဧကနှင့် နွားတစ်
ရှဉ်းသာ ကျန်တော့၏။ ထိုရောင်းချ
ရသောငွေများအား မိဘများအား
အသိမပေးဘဲ ဂျင်ဝိုင်းတွင် သွား
ရောက်လောင်းကစားခဲ့၏။ တစ်နာ
ရီမျှပင် မကြာလိုက်။ ချက်ချင်းဆို
သလို ပြောင်သလင်းခါသွားရ၏။

သို့ဖြင့် စိုးတင့်သည် ဂုံမင်း
မြောင်ရွာ၌ လူမိုက်ဟူသောဘွဲ့ကို
ရရှိခဲ့၏။ စိုးတင့်သည် မိဘများ၏
နေဥစ္စာများ ဖြုန်းတီး၍အားမရ။
မိဘလက်ထက် ဆင်ဝင်အိမ်ကြီး
အား ရောင်းချရန် စီစဉ်၏။ မိခင်
ဖြစ်သူက ကန့်ကွက်၏။ မျက်ရည်
စက်လက်ဖြင့် လူမိုက်စိုးတင့် ခြယ်
လှယ်သည်ကို ခံနေရ၏။

“ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေထိုင်
ခဲ့တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးက ကျုပ်လက်ထက်
မှာ ဒီလောက်ကြီး ကျယ်စရာမလို
အပ်တော့ပါဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောင်း

ပြီး အိမ်သန့်သန့်တစ်လုံး ပြန်
ဆောက်ပြီးနေရင် အားလုံးအတွက်
အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်
အမေ၊ ကျုပ် ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်း
မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်”

စိုးတင့်၏စကားကို ကြားလိုက်
သော ဖခင်ဦးဘိုးမောင်မှာ လေငန်း
ကြောင့် စကားမပြောနိုင်သည့်ကြား
မှ ဂူးဂူးဝါးဝါး ထ၍ကန့်ကွက်၏။
ဖခင်၏ အခံရခက်စွာ ကန့်ကွက်
သည်ကို စိုးတင့်က ရယ်ပွဲပွဲ၍.....

“အဖေကလည်းဗျာ လူမမာ
လူမမာလိုနေပါဗျာ၊ ကျုပ်လုပ်တာ
တွေ ကံမပါပေမယ့် အဖေတို့အမေ
တို့အတွက် လုပ်တာပါဗျ”

ဒေါ်မြနုစစ်ကလည်း.....

“နင့်အစွမ်းအစမပါဘဲ ဒီအိမ်
ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းရမှာလဲ၊
ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပြီးရင် နင်ဂျင်
ဝိုင်းကိုသွားမယ်ဆိုတာ ငါသိပြီး
သား စိုးတင့်၊ နင်မဟုတ်တာတွေ
လုပ်နေသမျှ နင်ကံမကောင်းနိုင်ဘူး
ဆိုတာ ငါသိတယ် စိုးတင့်၊ အိမ်
ရောင်းမယ့်ကိစ္စကို ရပ်တန့်ကရပ်
ပါ”

လယ်ယာ၊ ခြံနှင့်နွားများမှာ
ရောင်းချသုံးဖြုန်း၍ ကုန်လုနီးပါး
ဖြစ်လာသည့်အတွက် နောက်ဆုံး

ပစ်မှတ်ဖြစ်သော အိမ်ကြီးအား စိုး
တင့်သည် မျက်စောင်းထိုးနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအတွင်း စိုးတင့်သည်
လင်ရှိမယားအား ခိုးယူပေါင်းသင်းမှု
ဖြင့် တရားစွဲခံရ၏။ စိုးတင့်ခိုးပြေး
သော အမျိုးသမီးသည် စိုးတင့်နှင့်
ငယ်ရည်းစားဟု ဆိုပြန်၏။ ထို
အမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းသည်မှာ ရပ်
ဝေးတစ်နေရာတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်
လျက်ရှိရာ သူ၏ဇနီးသည် စိုးတင့်
နှင့် ခိုးရာလိုက်သွားသည်ကို မသိ
ရှိပေ။ ထိုခင်ပွန်းသည်၏ မိဘများ
က တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်းတွင် စိုးတင့်
ထောင်တစ်နှစ်ကျသွားပြီးနောက်
ပြန်လွတ်လာချိန်တွင် ကမ်းနား၌နေ
ထိုင်သော အေးနွယ်ဆိုသော မိန်း
ကလေးနှင့် အကြောင်းပါခဲ့၏။ အေး
နွယ်သည် နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာ
မရှောင် အလုပ်လုပ်သော မိန်း
ကလေးဖြစ်၏။ နေပူဒဏ်နှင့် လေ
သလပ်ခြင်းဒဏ်များကြောင့် သူမ၏
အသားအရေသည် မည်းပြာနေ၏။
သူမ၏အလှအပကို မည်သို့ရှာဖွေ
ရမည်မသိနိုင်ပေ။ သို့သော် စိုးတင့်
သည် သူမမှ သူမ ဖြစ်ခဲ့၏။ အေး
နွယ်အား စိုးတင့်ခေါ်လာစဉ် ပတ်
ဝန်းကျင်မှလူများက အေးနွယ်အား

အေးနွယ်သည် နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် အလုပ်လုပ်သော မိန်းကလေးဖြစ်၏။
နေပူဒဏ်နှင့် လေသလပ်ခြင်းဒဏ်များကြောင့်
သူမ၏ အသားအရေသည် မည်းပြာနေ၏။ သူမ၏အလှအပကို မည်သို့ရှာဖွေရမည်မသိနိုင်ပေ။
သို့သော် စိုးတင့်သည် သူမမှ သူမ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှပြည့်ပါလေစဟု ဆံသယဖြစ်ကြရ၏။ မည်းမည်းတူး တူး အေးနွယ်နှင့် ဖူးစာဆုံသော စီးတင့်အား “သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် တန် ခုံသာရှိတော့မပေါ့”ဟု မကြား တကြားဆိုကြ၏။ ဒေါ်မြနှစ်သည် သားဖြစ်သူအား စကားမပြောသော် လည်း အေးနွယ်ကိုမူ သားသမီးချင်း စာနာစွာ ဆက်ဆံပြောဆိုပါ၏။

မိန်းမရ၍ တစ်လပင်မကြာ လိုက်။ စိုးတင့်နောက်တွင် မြို့ပေါ် ၌ အိမ်ဟောင်းများကို ဝယ်ယူရောင်း ချသည့် မူဆာဆိုသူလူတစ်ဦးပါလာ ၏။ စိုးတင့်က အိမ်ကြီးကိုပြ၏။ မူ ဆာမှာ လွန်စွာသဘောကျ၏။ သစ် သားမှန်၊ ပစ္စည်းမှန် အိမ်ကြီးဖြစ် သဖြင့် တောင်းသလောက်ပေးမည် ဟု မူဆာက ပြောလာ၏။ စိုးတင့် နှင့် မူဆာ အိမ်အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ ပြောနေသည်ကို အိပ်ရာထဲ တွင် လဲနေသော ဦးဘိုးမောင် မသိ ပါ။ မိခင် ဒေါ်မြနှစ်ကလည်း အိမ် အနောက်ဘက်တွင် အေးနွယ်နှင့်ရှိ နေ၍ မသိ။

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ စိုးတင့်၊ မင်းလိုတာထက် ငါပိုပေးမယ်၊ မင်း ခဲ့အိမ်ကြီးကို ငါ သိန်းအစိတ်နှဝယ် မယ်၊ ရော့.....လောလောဆယ် ငါး သိန်းယူထား၊ အိမ်ဖျက်တဲ့နေ့ကျ ကျန်တဲ့ငွေ အကုန်ချေမယ်”

စိုးတင့်သည် သူ၏အလိုဆန္ဒ သာသိ၏။ ငွေရရှိရန်သာ စဉ်းစား ၏။ နောက်ပိုင်းကိစ္စကို လှည့်ကြည့် တတ်သူမဟုတ်။ လက်မှတ်ထိုး၍ စရန်ငွေယူလိုက်၏။ ထိုအကြောင်း

ကို အေးနွယ်ပြောမှ ဒေါ်မြနှစ် သိ ရခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်မြနှစ်တစ်ယောက် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိလျက် မျက် ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်ရတော့၏။

“တယ်မိုက်ပါလား စိုးတင့် ရယ်၊ သားသမီးယုံ စုံလုံးကန်းဆို တာ နင့်ကိုပြောတာနဲ့တူတယ်၊ ဒီ အိမ်ကြီးကို လက်လွှတ်စပယ်ရောင်း ရအောင် နင့်အဖေရော ငါရော မသေသေးဘူးဟဲ့၊ လုပ်ရက်လေ ခြင်းဟယ်၊ နင့်ရဲ့ ဆင်ခြင်မှုမရှိတာ ကြောင့် ငါတို့တစ်တွေ အိမ်မဲ့ရာမဲ့ ဖြစ်ရတော့မယ်”

စိုးတင့်သည် မျက်နှာကြော တင်းလျက် မိခင်ဖြစ်သူအား.....

“အစကတည်းက အိမ်ကို ရောင်းမယ်လို့ ပြောပြီးသားပဲဗျာ၊ ဒါ ပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိ ဘူးဗျ၊ ကိုမူဆာကို ခေါ်လာခဲ့တာ ကလည်း ဒီအိမ်ကြီးကို တန်ဖိုးဖြတ် ခိုင်းဖို့ပဲ၊ သူက အိမ်ကြီးကို ကြိုက် တယ်ဆိုပြီး စရန်ပေးသွားတော့ ကျုပ်ယူထားလိုက်တာပါ”

ဒေါ်မြနှစ်သည် ခင်ပွန်းသည် သိမည်စိုး၍ ကျိတ်ငိုနေရာမှ.....

“မိုက်ရိုင်းလိုက်ပါဘိ စိုးတင့် ရယ်၊ ဒီကိစ္စတွေကို နင့်အဖေမသိ သေးဘူး၊ သိများသိခဲ့ရင်တော့ ကိုယ် ကျိုးနည်းတော့မှာပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးက တို့လက်ထက်က ဆောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးဘိုးဘွားတွေလက် ထက်က ဆောက်ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီး၊ ဒီ အိမ်ကြီး ဆုံးရှုံးသွားရင် ဒီလိုအိမ် ကြီးမျိုး နောက်ပြန်ရတော့မှာမဟုတ် ဘူးဟဲ့၊ နင်က မမြင်ဘူး မူးမြစ်ထင်

မူဆာ ဝယ်ယူသွားခဲ့သော အိမ်ကြီး၏
 ကျွန်းတိုင်လုံးတစ်ခုအတွင်းမှ တန်ဖိုးဖြတ်ရန်ခက်ခဲလှသော
 ရတနာထည်သည် သေတ္တာငယ်တစ်လုံးအား
 မူဆာကတွေ့ရှိ၍ ပိုင်ပိုင်ရလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။
 ထိုသတင်းစကားကြောင့် စိုးတင့်မှာ တမိုင်မိုင်တတွေတွေဖြစ်၍
 ရူးမန်းဖြစ်ရပေတော့၏ ...

နေတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း မဖြစ်
 လောက်တဲ့ငွေနဲ့ ပေးဝယ်တာကို
 ဟုတ်လှပြီထင်နေတာ၊ တကယ်
 တော့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဘယ်လိုမှ
 တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့အကြောင်း ငါ
 တို့ဘိုးဘွားတွေက ပြောခဲ့တယ်၊
 အခုတော့ ငါတို့ဘဝတွေ ပျက်စီးခဲ့
 ပြီ၊ ရေစုန်မျောခဲ့ပြီဟဲ့ လူမိုက်ရဲ့”
 ဒေါ်မြနစ်မှာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငို
 ကြွေးနေလင့်ကစား စိုးတင့်ကတော့
 ငွေထုပ်ပိုက်၍ ခြံအပြင်သို့ ထွက်
 သွားခဲ့ပေ၏။

စိုးတင့်သည် ဒီမီ၏အိမ်
 အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းအား မိခင်
 က စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်
 လုပ်သည်ဟုဆိုလျက် အရွဲ့တိုက်၍
 စရန်ငွေအားလုံးအား ဖဲရိုက်ပစ်ခဲ့၏။
 နှီးဖြစ်သူ အေးနွယ်က လိုက်လံ၍
 တားဆီးသော်လည်း မရခဲ့ပေ။ စိုး
 တင့်သည် သူထင်ရာသူစိုင်းခဲ့၍
 စရန်ငွေအားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းရ
 လေတော့၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသည့်အခါ
 တွင် မူဆာတို့အဖွဲ့သည် အိမ်ဖျက်
 ရန် ရောက်လာကြ၏။ လူသံသူသံ
 များကြောင့် ဦးဘိုးမောင်သည် တုံး
 လုံးလဲ့နေရာမှထရန်ကြိုးစားလျက်
 မူဆာအား လက်ညှိုးထိုးကာ.....

“မင်း.....မင်းတို့တစ်တွေ ငါ့
 အိမ်ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

မူဆာက လေအေးဖြင့်ပင် ဦး
 ဘိုးမောင်မေးသမျှ ဖြေဆိုလိုက်၏။

“ဒီအိမ်ကြီးကို ဦးကြီးသား စိုး
 တင့်က သိန်းအစိတ်နဲ့ ရောင်းထား
 ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကိုဖျက်
 မလို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

ဦးဘိုးမောင်သည် ရင်ခုန်တုန်
 ယင်စွာဖြင့် စိုးတင့်ကို မဝီမသဖြင့်
 လှမ်းခေါ်လျက်.....

“ဒီ.....ဒီကိစ္စတွေ ငါလုံးဝ
 မသိဘူးကွ၊ ငါ့အိမ်ကို ငါရှိနေသမျှ
 မရောင်းဘူးလို့ ပြောပြီးသားပဲ၊ ငါ့
 အိမ်ကို မရောင်းဘူးကွ၊ မင်း...မင်း
 တို့ ငါ့အိမ်က ထွက်သွားပါ”

မူဆာနှင့် ဦးဘိုးမောင် အချေ
 အတင်ဖြစ်ရာသို့ စိုးတင့်တစ်ယောက်
 ရောက်ရှိလာပြီး ဖခင်ဖြစ်သူအား

ပျာပျာသလဲဖြင့်.....

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အဖေ
 ရယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြောပြီးဆိုပြီး
 စရန်လည်းပေးပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်ကိုခွင့်
 လွှတ်ပါတော့ အဖေရာ”

ဦးဘိုးမောင်သည် စိုးတင့်အား
 လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် မဝီ
 ကလာပီကလာဖြင့်.....

“မင်းဟာ လူမိုက်၊ မင်းဟာ
 ခွေးမြီးကောက်ကျည်တောက်စွပ်၊
 ဘယ်လိုပြောပြော နားမဝင်တဲ့
 ငမိုက်သားပဲကွာ၊ မင်းကို သား
 တော်ရတာ တကယ်ရင်နာရတယ်၊
 ဒီအိမ်ကြီးက ဘိုးဘွားတွေ ခေတ်
 အဆက်နေလာခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးကွ၊
 မင်းလုပ်တာမှန်သမျှ ငါလက်မခံဘူး
 ကွာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အဖေရာ၊
 ဒီအိမ်ကြီးက အိမ်နဲ့မတူတော့ပါဘူး၊
 ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေပါပြီ၊ ဒီ
 အိမ်ကြီးကို ရောင်းရတဲ့ငွေနဲ့ အိမ်
 တစ်လုံးကောင်းကောင်းပြန်ဆောက်
 လို့ ရပါတယ် အဖေရာ၊ မျက်နှာ
 ပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး စိုးတင့်ရ၊ ငါ့
 အိမ်ကြီးကို ရောင်းရအောင် မင်း
 ဒီ အိမ်ကြီးအကြောင်း ဘယ်လောက်
 သိလို့လဲ၊ နောက်ပြီး ငါတို့တစ်တွေ
 မသေသေးဘူးကွ၊ လုပ်ရက်လိုက်
 တာ စိုးတင့်ရ၊ ငါ့အိမ်ကြီးကို
 မဖျက်ရဘူးကွာ၊ မင်းတို့ဆက်ပြီး
 လုပ်ရင် ကျေးရွာလူကြီးကတစ်ဆင့်
 ရဲစခန်းကို တိုင်ရလိမ့်မယ်”

စိုးတင့်သည် စိတ်အရှည်တော့
 အိမ်ဖျက်ပြီးမှ ငွေရမည်ဖြစ်ခြင်း

ကြောင့် အိမ်ကိုဆက်၍ဖျက်ခိုင်း၏။
ဆန်းနန်းဖြင့် အိမ်ကိုဖျက်နေစဉ်
ဦးဘိုးမောင်သည် သူ၏လေငန်း
နည်းရောဂါများကို ဂရုမပြုဘဲ အိမ်
ဆုမှထရာမှ ပြန်လဲကျသွားသည့်
နောက်.....

ဦးဘိုးမောင်ထံသို့ ဒေါ်မြနုစံနှင့်
အေးနွယ်တို့ ရောက်လာသည့်အချိန်
တွင် ဒေါ်မြနုစံထံမှ ကြေကွဲဖွယ် ဆို
နည်းသောအသံများ ထွက်လာရ၏။

“အမယ်လေး ကိုဘိုးမောင်ရဲ့
သားမိုက်ကြောင့် ရှင်သေရပြီ
ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို တော့သား
နိုက်လက်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ထားခဲ့ရ
တာလဲရှင်၊ တစ်ခါတည်းခေါ်သွား
ပါတော့လား ကိုဘိုးမောင်ရယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးဘိုးမောင်၏
ဈာပနကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ အိမ်ဖျက်
ခြင်းကိစ္စအား ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့၍
ဆွမ်းသွတ်ပြီးမှသာ ဆက်လက်လုပ်
ကိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုးမောင်၏
ဆွမ်းသွတ်ကိစ္စ ပြီးဆုံးသည့် နောက်
တစ်ရက်တွင် ဖျက်လက်စအိမ်ကြီး
အား မူဆာတို့အဖွဲ့က ဆက်၍ဖျက်
ကြ၏။ ဖျက်၍ထွက်လာသော ကျွန်း
တိုင်လုံးများနှင့် ကျွန်းသားကြီးငယ်
တို့အား ကားကြီးသုံးစီးဖြင့် မြို့ပေါ်
သို့ သယ်ယူသွားကြ၏။

စိုးတင့်သည် မူဆာအား ကြင်
နာသနားတတ်သူဟုထင်မြင်ခဲ့ပါ၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မူဆာသည်
မီးဖိုချောင်တွင် ကာရံထားသော
ထရံဟောင်းများ၊ သစ်ဟောင်းများ
ကို ထားခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

စိုးတင့်သည် တိုင်ဟောင်းများ၊

လုံးတံငယ်များဖြင့် သူ၏သောက်
ဖော်သောက်ဖက်များ၏ အကူအညီ
ဖြင့် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးဆောက်
၍ မိန်းမဖြစ်သူနှင့် မိခင်တို့အား နေ
စေ၏။

မိခင်ဒေါ်မြနုစံမှာ ပစ္စည်း
သင်္ချာ၊ လူသင်္ချာဆိုသည့်သဘော
ကို နားလည်သွားရ၏။ လူသည် လူ
များသာဖြစ်သည်ဟု ရှင်းလင်းစွာသိ
ရ၏။ သို့ဖြင့် ဒေါ်မြနုစံသည် သား
ဖြစ်သူ စိုးတင့်အား မည်သည့်
အကြောင်းမျှ မပြောမဆိုတော့ဘဲ
ဆွေမျိုးများရှိရာ စစ်ကိုင်းသို့ အပြီး
တိုင် ပြန်သွားလေတော့၏။ မိခင်
စစ်ကိုင်းသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းကို စိုး
တင့်သည် စိတ်မကောင်းမဖြစ်။ အပူ
တစ်ခုလျော့သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့၏။
စိုးတင့်သည် မိခင်မရှိ၍ နောင်တ
မရ။ ဆက်လက်၍ မိုက်ဆဲ၊ ဆိုးဆဲ
ပင်ဖြစ်၏။ စိုးတင့်တစ်ယောက် ဖဲ
ဝိုင်းတွင် လူသတ်မှုဖြစ်၍ အချုပ်ထဲ
တွင်ရှိနေစဉ် သတင်းတစ်ခု သိုးသိုး
သန့်သန့်ကြားရာမှ ထိုသတင်းသည်
တဖြည်းဖြည်း ခိုင်လုံလာရသည်။

ထိုသတင်းမှာ သူ့ထံမှ မူဆာ
ဝယ်ယူသွားခဲ့သော အိမ်ကြီး၏
ကျွန်းတိုင်လုံးတစ်ခုအတွင်းမှ တန်
ဖိုးဖြတ်ရန် ခက်ခဲလှသော ရတနာ
ထည့်သည့် သေတ္တာငယ်တစ်လုံး
အား မူဆာကတွေ့ရှိ၍ ပိုင်ပိုင်ရ
လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုသတင်း
စကားကြောင့် စိုးတင့်မှာ တပိုင်ပိုင်
တတွေတွေဖြစ်၍ ရူးခမန်းဖြစ်ရပေ
တော့၏။

ယခုအချိန်အခါတွင် ယိုင်နွဲ့နေ

သော တံငယ်လေးတစ်ခုတွင် စိတ်
ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့် ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူအား ဆင်းရဲကျပ်တည်းစွာ
ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုနေသော မိန်း
ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် စိတ်၏
ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းတို့
ဖြင့် ပြည့်စုံလျက်ရှိပေ၏။ သူမကား
အေးနွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးပင်
ဖြစ်တော့၏။

မောင်သာမန် (စီးကုန်း)

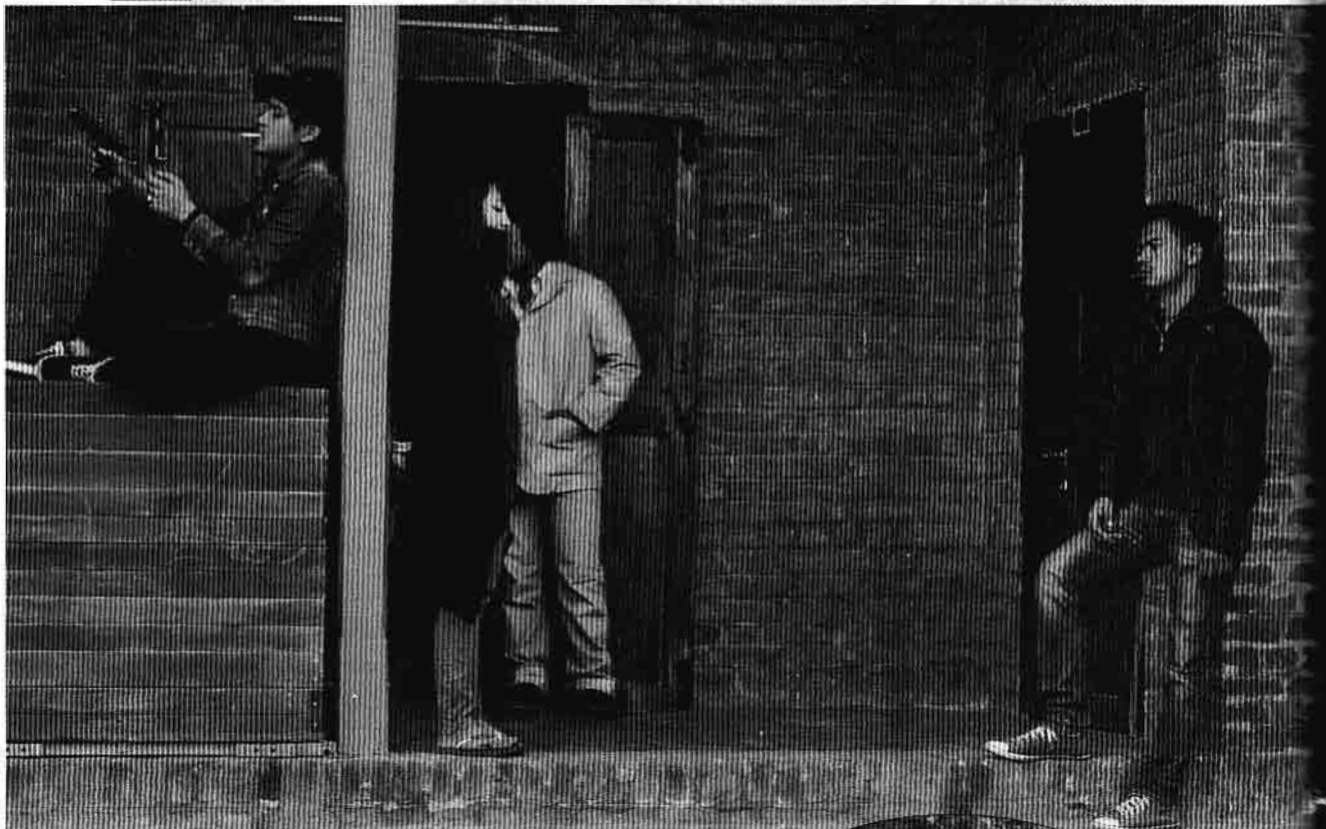

ကာရန်ညီတုံ အိမ်ကလေး

ဦးဝင်းမြင့်

(သရုပ်ဆောင်)

လူ့လောကသဘာဝမှာ ကြောက်စရာကောင်းတာက “လောဘ”၊ “တဏှာရာဂ”၊ “ဒေါသ” တစ်ခုခုများ အစွန်းထွက်လာပြီဆိုရင် ရှေ့နောက်မဆင်ခြင်နိုင်ကြတော့ဘူး။ လောဘအစွန်းထွက်လာရင် သွေးရင်းသားရင်းလည်း စာရင်းထဲမထားတော့ဘူး။ ကိုယ့်အတွက်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်၊ အကျိုးအမြတ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရက်စက်မှုမျိုးကို လျှို့ဝှက်လုပ်ရမလဲ၊ လုပ်သွားလိမ့်မယ်။ တဏှာရာဂအစွန်းထွက်လာရင် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုရက်စက်ယုတ်မာရမလဲ။ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပဲ။ ရှေ့နောက်မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘူး။ ကျူးလွန်လိုက်တာပဲ။ ဟော....ဒေါသအစွန်းထွက်လာရင်ရော။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရက်စက်မှုတစ်ခုခုကို ဖျတ်ခနဲကျူးလွန်လိုက်မိတတ်တယ်။ ဘာအစွန်းထွက်တာမှ မကောင်းပါဘူး။ တစ်ခုခုအစွန်းထွက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပေးဆပ်ပေးတော့။ ဘဝမှာ အမည်းစက်၊ အစွန်းအထင်းတွေ ဖျက်မရတော့ဘူး။ ကိုယ်ရော၊ ကိုယ်နဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ မိသားစုပတ်ဝန်းကျင်ရော မျက်နှာမဖော်တမ်းခံစားကြပေရော။

ဒီလ ပီတိဆက်ပေးမယ့် “ကာရန်ညီတဲ့ အိမ်ကလေး”ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးက အဲဒီအစွန်းထွက်မှုတွေကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်အပျက်လေးကို အခြေပြပြီး ဖွဲ့နွဲ့တင်ပြထားတာပါ။ “Queen & Jewel” ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးက စီစဉ်တာပါ။

ဒေါ်နန်းနွယ်ဆိုတာ နာမည်ကြီး သူဌေးမကြီးပါ။ သူက သူ့ဘဝမှာ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်သူပါ။ အဲဒီလိုရအောင်ယူဖို့ အတွက် ဘာကိုပဲ ပေးဆပ်ရပေးဆပ်ရ နောက်တွန့်လှေ့မရှိဘူး။ ဒေါ်နန်းနွယ်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်က ပီတိတဲ့။ ပီတိက ကလေးဆန်တယ်။ အနေအေးတယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ်နဲ့ ပီတိတို့ဟာ သားအမိတွေဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နွေးထွေးမှုမရှိဘူး။ ရင်းနှီးမှုမရှိဘူး။ ဘာသိဘာသာ နေကြတယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ်ရဲ့ခင်ပွန်းက ဦးထိန်ဝင်းတဲ့။ ဦးထိန်ဝင်းက အရုပ်။ ဒေါ်နန်းနွယ်ရဲ့ စိမ့်ခန့်ခွဲမှုအောက်

မှာပဲရှိတယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ်က အရမ်းလည်းမောက်မာတယ်။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတယ်။ မတူဘန်ဆက်ဆံတတ်တယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ်အဖြစ် ခိုးမြတ်သူဇာ၊ ဦး

ထိန်ဝင်းအဖြစ် လူမှန်း၊ ပီတိအဖြစ် မင်းသမီး သစ်လေး
ရတနာဖြူဖြူအောင်တို့က သရုပ်ဆောင်ထား ကြပါတယ်။

ဦးထက်မြင့်ဆိုတာက Top Ten စာရင်းဝင် သူဌေး
ကြီးတစ်ယောက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် စီးပွားရေးကျား
ကြီးတစ်ယောက်ဆိုပါတော့။ ဒေါ်နန်းနွယ်က ဦးထက်
မြင့်ကို အပိုင်ပေါင်းထားတယ်။ ဒါမှ စီးပွားရေးခရီးလမ်း
မှာ ခလုတ်ကန်သင်း မရှိမှာလေ။

ဒေါ်နန်းနွယ်က အရမ်းကိုကြီးပွားချမ်းသာချင်တာ။
သူဖြစ်ချင်တဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာမှုမျိုးက ဦးထက်မြင့်လို
ဗိုလ်မျိုးရဲ့ ထောက်ပံ့ရပ်တည်မှုမျိုးရှိမှ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့
ဒေါ်နန်းနွယ် ယုံကြည်ထားတယ်။ ဦးထက်မြင့်က စီးပွား
ရေးမှာ ပါးနပ်တယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ အရည်အချင်း
နို့တယ်။ လုပ်ငန်းတွေအများကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။
ဦးထက်မြင့်အဖြစ် စာရေးသူ ကျွန်တော် ဦးဝင်းမြိုင်က
သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဒေါ်နန်းနွယ်ရဲ့ အလုပ်သမား စိုးတင့်
က ဒေါ်နန်းနွယ်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းလာတယ်။
သူ့ မိန်းမ ကလေးမီးဖွားဖို့ ငွေမရှိလို့ ကူညီပေးဖို့ပြောတာ
ကို နင်က မိန်းမတော့ယူတတ်တယ်၊ ကလေးမွေးဖို့

စရိတ်လိုတာကျတော့ ငါ့ဆီလာတောင်းတယ် အဓိပ္ပာယ်
မရှိဘူး၊ မကူညီနိုင်ဘူးလို့ ပြောလွှတ်တယ်။ တောင်း
ပန်ပေမယ့်လို့ မကူညီဘူး။ စိုးတင့်မိန်းမ မီးဖွားနိုင်လို့
ဆုံးသွားတယ်။ စိုးတင့်မိန်းမရဲ့မောင်က လူသစ်တဲ့ လူ
သစ်က သူ့အစ်မဆုံးသွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောက်
မာတဲ့ ဒေါ်နန်းနွယ်ကို အစာမကြေဘူး။ အငြိုးထားလိုက်

တယ်။ လူသစ်အဖြစ် မြင့်မြတ်က သရုပ်ဆောင်ထားပါ
တယ်။

ဒေါ်နန်းနွယ်က ဦးထက်မြင့်ရဲ့ ကျောက်တွင်းတွေ
ကို မျက်စိကျတယ်။ ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းကိုလုပ်ချင်
လို့ ဦးထက်မြင့်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတယ်။ ဦးထက်မြင့်က
သူ့ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းကို သူလည်းမလုပ်ဘူး။ သူ
များကိုလည်း ပေးမလုပ်ဘူး။ ဒါကလည်း သူ့ပညာလေ။
ဘေးကကျောက်တွင်းတွေ ကျောက်ထွက်ညံ့လာတဲ့
အချိန်ကျမှ သူ့ကျောက်တွင်းကိုတူးမှာ။ ဒေါ်နန်းနွယ်
တောင်းဆိုလာတာကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီးရှောင်
လာခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ဒေါ်နန်းနွယ်က ဦးထက်
မြင့်ကို အကျပ်ကိုင်တဲ့စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်။ ကျောက်
တွင်းလုပ်ငန်း ပေးမလုပ်ဘူးဆိုရင် ဒီအသက်အရွယ်ကျ

မှ ရှင်အရှက်ကွဲချင်လားတဲ့။ ဦးထက်မြင့် မျက်နှာပျက်
သွားတယ်။ ဦးထက်မြင့်နဲ့ ဒေါ်နန်းနွယ်ကြားမှာ လျှို့
ဝှက်ချက်တစ်ခုခုတော့ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဦးထက်
မြင့်က ရှောင်လွှဲသေးတယ်။ ဒီကျောက်တွင်းကို ဆွေ
မျိုးသားချင်းကလွဲပြီး ပေးမလုပ်ဖို့ ကတိရှိထားလို့ပါတဲ့။
ဒေါ်နန်းနွယ်က လှစ်လှစ်လေး။ “လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်
သမီးပီတိနဲ့ ရှင့်သားရဝေကို ပေးစားလိုက်၊ ဒါဆို ကျွန်
က ရှင်နဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်သွားပြီလေ”တဲ့။

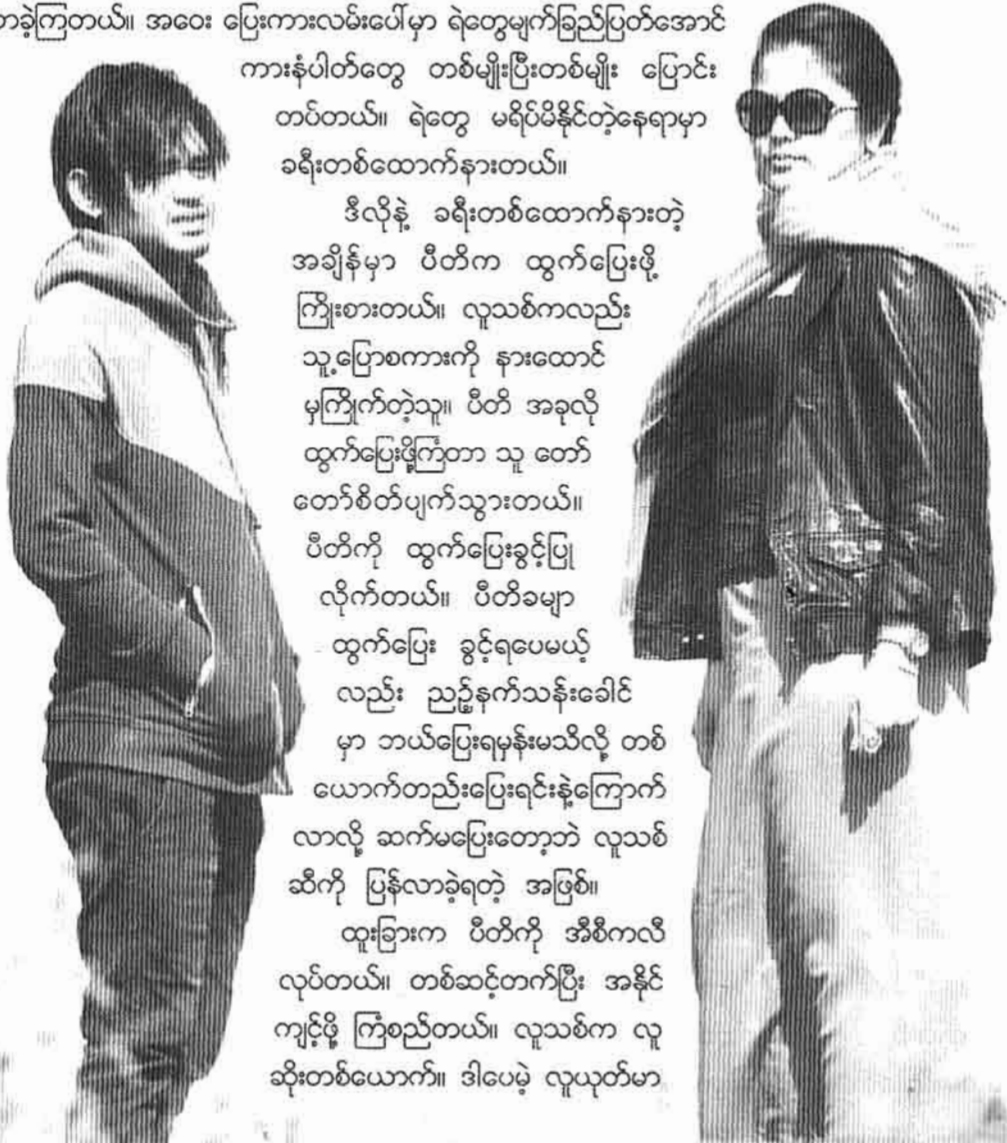
ပီတိက ရဝေဆိုတာကို ဖြူသလား။ မည်းသလား
တောင် မသိရသေးဘူး။ မိခင်ရဲ့အမိန့်ကို မလွန်သန်နိုင်
လို့ လက်ထပ်ရတော့မှာ။ မိဘတွေက လူငယ်ချင်းရင်း
နှီးအောင် ကားလျှောက်စီးခိုင်းတယ်။ ရဝေနဲ့ပီတိ ကား
လျှောက်မောင်းရင်း မြို့ပြင်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ

လူသစ်တို့အဖွဲ့နဲ့တိုးတယ်။ လူသစ်က ဒေါ်နန်းနွယ်ကို မကျေနပ်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့သမီးကိုလည်းတွေ့ရော လက်စား
ချေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပီတိကို ပြန်ပေးဆွဲလိုက်တယ်။ လူသစ်တို့အဖွဲ့မှာ ထူးခြားနဲ့ဖိုးပေတို့ပါတယ်။ လူသစ်တို့ရဲ့ခေါင်း
ဆောင်က အေးဆွေတဲ့။ လူသစ် ပီတိကို ဖမ်းခေါ်လာတာလည်း အေးဆွေသိရော ခေါင်းကိုမြွေကိုက်တော့တာပဲ။
ဒေါ်နန်းနွယ်ဆိုတာ တော်ရုံလူ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီတော့ လူသစ်ကို ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းဖို့ ပြောလိုက်တယ်။
ဒီတော့ လူသစ်က ပီတိကို နယ်စပ်မှာရောင်းစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ထူးခြားနဲ့ ဖိုးပေကိုခေါ်ပြီး နယ်စပ်ကို
ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဝေး ပြေးကားလမ်းပေါ်မှာ ရဲတွေမျက်ခြည်ပြတ်အောင်

ကားနံပါတ်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်း
တပ်တယ်။ ရဲတွေ မရိပ်မိနိုင်တဲ့နေရာမှာ
ခရီးတစ်ထောက်နားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ခရီးတစ်ထောက်နားတဲ့
အချိန်မှာ ပီတိက ထွက်ပြေးဖို့
ကြိုးစားတယ်။ လူသစ်ကလည်း
သူ့ပြောစကားကို နားထောင်
မှကြိုက်တဲ့သူ။ ပီတိ အခုလို
ထွက်ပြေးဖို့ကြတာ သူ တော်
တော်စိတ်ပျက်သွားတယ်။
ပီတိကို ထွက်ပြေးခွင့်ပြု
လိုက်တယ်။ ပီတိခမျာ
ထွက်ပြေး ခွင့်ရပေမယ့်
လည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
မှာ ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိလို့ တစ်
ယောက်တည်းပြေးရင်းနဲ့ကြောက်
လာလို့ ဆက်မပြေးတော့ဘဲ လူသစ်
ဆီကို ပြန်လာခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်။

ထူးခြားက ပီတိကို အိမ်ကလီ
လုပ်တယ်။ တစ်ဆင့်တက်ပြီး အနိုင်
ကျင့်ဖို့ ကြံစည်တယ်။ လူသစ်က လူ
ဆိုးတစ်ယောက်။ ဒါပေမဲ့ လူယုတ်မာ

မဟုတ်ဘူး။ ပီတိကို ရောင်းစားဖို့ပဲ စဉ်းစားထားတာ။ ယုတ်မာဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ထူးခြားယုတ်မာတာကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ထူးခြားကို ထိုးကြိတ်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ နေရာရွှေ့လိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သွားရင်းလာရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးလာကြတယ်။ လူသစ်ရဲ့အတွင်းစိတ်ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ပီတိသိလိုက်ရတယ်။ လူသစ်ကို ယုံကြည်အားကိုးလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူမရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို လူသစ်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့.....

ပီတိ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်နေ့မှာပေါ့။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်နန်းနွယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဦးထက်မြင့်ရောက်လာတယ်။ ဘယ်အထိ ရောက်လာလဲဆိုတော့ ပီတိရဲ့ အိပ်ခန်းထဲအထိဆိုပါတော့။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ပီတိလေးကို ပန်းခြံဇာတ်ခင်းလိုက်တယ်။ ဦးထက်မြင့်ပြန်သွားတယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ် ပြန်ရောက်လာတော့ ဦးထက်မြင့်ယုတ်မာသွားတာကို တိုင်ပြောတယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ် အမူအရာ ပျက်မသွားဘူး။ ဦးထက်မြင့်နဲ့ စီးပွားရေးလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်တဲ့။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ပျက်သွားလို့မဖြစ်ဘူးတဲ့။ တခြားပြဿနာတွေဖြစ်မလာအောင်သာ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားလိုက်တယ်။

“သမီးရယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့”တဲ့။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ပီတိရဲ့ဘဝက ရှင်လျက်နဲ့ သေခဲ့ရတာပါ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝစွာ နေနေရတဲ့ ပီတိဘဝကို ပျော်နေတယ်လို့ အားလုံးက ထင်နေကြတာ။ တကယ်တော့ အပျော်ကင်းဝေးပြီး ဟန်ဆောင်မျက်နှာနဲ့အသက်ရှင်နေခဲ့ရတာ။ အခု လူသစ်နဲ့တွေ့တော့မှ ပီတိပျော်လာခဲ့ရတာ။ အပေါ်ယံ မာကျောတယ်။ ဆိုးသွမ်းတယ်လို့ထင်ရတဲ့ လူသစ်ရဲ့ရင်ထဲက စိတ်ရင်းအမှန်ကို ပီတိခံစားတတ်လာတယ်။ ပီတိ လူသစ်နဲ့နေရတာ ပျော်လာတယ်။ ပီတိရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုကင်းတဲ့ ရင်ဖွင့်ချက်တွေကို နားထောင်ရင်း လူသစ် ပီတိကို သနားလာတယ်။ ပီတိ သူ့အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးလာတာတွေ၊ သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ်လာတာတွေကိုလည်း လူသစ်ခံစားမိလာတယ်။

ပီတိရဲ့ သိသာလာတဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုကိုပြောရမယ်ဆိုရင် နယ်စပ်ကိုသွားရင်းနဲ့ ဂိတ်တစ်ခုမှာ ရဲတွေစစ်တော့ ပီတိရဲ့ လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေးပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ရဲတွေမမြင်အောင် ပီတိ ပုန်းနေလိုက်တယ်။ လူသစ်အနေနဲ့ ပီတိကို မရောင်းစားရက်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်း အိမ်ပြန်ပို့မယ်ဆိုရင်လည်း ပီတိအမေက

ဩဇာနာရှာမှာ။ အဲဒီတော့ ပီတိကို ရဲစခန်းမှာ သွား အပ်မယ်ပေါ့။ ပီတိက လက်မခံဘူး။ သူနေချင်တာက လူသစ်ရဲ့အနားမှာလေ။ နောက်ဆုံး ပီတိက လူသစ်နဲ့ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပီတိရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လူသစ် တော်တော်ကျေနပ်သွားတယ်။

ပီတိရဲ့စိတ်ကူးအတိုင်း တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးကို ငှားလိုက်တယ်။ ပီတိက တောင်ကုန်းလေးရယ်၊ အိမ်လေးရယ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာကြာပြီ။ သူနှစ်သက်တဲ့ နေရာလေးမှာ သူချစ်တဲ့ကောင်လေးနဲ့ အတူနေရတော့ ပျော်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။ ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေကို ပီတိက ချက်တယ်။ လူသစ်နဲ့အတူ စားကြ

သူတို့ဆီရောက်လာကြတယ်။ လူသစ်ဆီမှာ သေနတ်ရှိတာကို သိထားကြတဲ့ ရဲတွေက လူသစ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖမ်းကြတယ်။ လူသစ်ကို သေနတ်မှန်သွားတယ်။ လူသစ် သေသွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပီတိတစ်ယောက် မိခင်ဒေါ်နန်းနွယ်ရဲ့ အပိုင်အောက်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ပီတိရဲ့အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြန်ပြီ။ ပိုဆိုးတာက ပီတိ စိတ်ရောလူပါ ကောင်းကောင်းအနားမယူရသေးခင် ဦးထက်မြင့်ရဲ့သား ရဝေနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်တယ်။ ပီတိ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ပွဲ လူပုံအလယ်မှာ ဦးထက်မြင့် အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာကို ဖွင့်ချလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဒေါ်နန်းနွယ်လည်း

တယ်။ ကြင်နာမှုတွေနဲ့ နွေးထွေးပျော်ရွှင်စွာနေကြတယ်။ ပီတိက မိခင် ဒေါ်နန်းနွယ်ဆီကို လူသစ်ကိုခေါ်သွားပြီး တွေ့ပေးမယ်ပေါ့။ လူသစ်ကလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်။ လူသစ်ကလည်း သူ့ရဲ့ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝခရီးကို စွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့။ လူဆိုးလူမိုက်ဘဝကနေ လူယဉ်ကျေးဘဝကို တူးပြောင်းမယ်။ ပီတိက လူသစ်ကိုင်နေကျ သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်ခိုင်းတယ်။ လူသစ်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

လူသစ်နဲ့ပီတိတို့ရဲ့ အပျော်လေးက သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ သူတို့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်နေတဲ့ရဲတွေ

သူမရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး နောင်တရသွားတယ်။ သမီးကိုတောင်းပန်တယ်။ ပီတိက ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး။ အပြစ်လည်းမယူတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်နန်းနွယ်နဲ့အတူမနေချင်တော့ဘူး။

လူသစ်နဲ့အတူနေခဲ့ဘူးတဲ့ တောင်ကုန်းလေးပေါ်က အိမ်လေးမှာပဲ နေချင်တယ်လို့ ဒေါ်နန်းနွယ်ကိုတောင်းဆိုတယ်။ ဒေါ်နန်းနွယ် မတားရက်တော့ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ သည်တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကလေးက ပီတိအတွက်တော့.....

“ကာရန်ညီတဲ့ အိမ်ကလေး” ပါပဲ။

ဇွေအလွန် အချစ်စစ်ပွဲ ၁၀အရံး

“ဆရာမအိမ်ကအပြန်မှာ ဝင်ကြည့်ကြမယ်နော်”

“အေး.....ဟုတ်တယ်”

“ဒေါ်လေးခင်နှင်းက အပြင်မထွက်ခိုင်းလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ပြန်ရောက်၊ မရောက်ကို ဆရာမဆီ ဖုန်းဆက်ကြပါကွယ်၊ မွန်မွန်အတွက် စိတ်ပူနေလို့ပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မွန်မွန်က သူ့အမေအိမ်မှာများ ပြန်ရောက်နေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ စိတ်ချပါရှင်၊ သမီးတို့ သွားကြည့်ပါမယ်”

ကျွန်မလည်း တပည့်များအား အစားအသောက်နှင့် ညှော်ခံလိုက်သည်။ နောက်ထပ်တပည့်များက အုပ်စုလိုက် ရောက်လာကြပြီး သူတို့လေးတွေ၏ အောင်မြင်စွာဖြေဆိုနိုင်မှုကို ကျွန်မအား ပြောပြကြတော့၏။

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ မင်းတို့တွေ ကြိုးစားထားတဲ့အတိုင်း အောင်မြင်ကြမှာပါ၊ ဆက်လက်ပြီး ဘဝပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့ နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အလိုအပ်ဆုံး သင်တန်းတွေ ဆက်တက်ကြ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် လမ်းမမှားပါစေနဲ့၊ ဒါမှ မင်းတို့လေးတွေရဲ့ဘဝ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ကြမှာကွယ်”

တပည့်များအားလုံးက ကျွန်မပြောနေသော စကားအား ကျိုးနွံစွာ မှတ်သားလိုက်နာနေကြသည်။ ထိုစကားသည် သူတို့လေးတွေ၏ ဘဝတွင် မမေ့သင့်သော စကားများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အားလုံးက

တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုပြီးပြီးချင်း ကျွန်မအိမ်သို့ တပည့်လေးများ ရောက်လာကြသည်။

“ဆရာမ.....သမီးဖြေနိုင်ပါတယ်၊ အောင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်”

“နေခြည်လည်း ဖြေနိုင်တယ် ဆရာမ၊ အနည်းဆုံး 3D မှန်းထားပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ မော်မော်ကရော”

“သမီးလည်း 2D မှန်းထားပါတယ်ရှင်”

ဆရာတစ်ယောက်၏ ပီတိအရသာကို ကျွန်မက ခံစားလိုက်ရ၏။ သူတို့လေးတွေ၏ မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးက ကျွန်မရင်ဝယ် အေးချမ်းလိုက်ပါတယ်။ သူတို့သည် အောင်ပွဲခံရန် ပန်းဝင်လာသော အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့်။

“ဟယ်...အခုမှသတိရတယ်၊ မွန်မွန်ရောဟင်.....မွန်မွန်”

“သမီးတို့နဲ့ မတွေ့သေးဘူး ဆရာမ”

“သူက နေခြည်တို့ကိုမစောင့်ဘဲ အရင်ထွက်သွားတာပါ ဆရာမ”

“ဖြူဖြူလည်းရှာတာပဲ၊ မတွေ့မိဘူးရှင်”

ကျွန်မက မွန်မွန်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်သွားတော့၏။ တပည့်များအားလုံးတွင် မွန်မွန်က စာအတော်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် မွန်မွန်တွင်ရှိနေသည့် ပြစ်ချက်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ပူမည်ဆိုလည်း ပူစရာပါ။ ကျွန်မတင်မကပေ။ မွန်မွန်၏ဒေါ်လေး ကျွန်မ၏ငယ်သူငယ်ချင်း ဒေါ်ခင်နှင်းမေလည်း စိတ်ပူပန်နေရ၏။

“မွန်မွန်လည်း ဖြေနိုင်မှာပါလေ၊ ခင်နှင်းက သူ့တူမကို လာကြိုသွားတာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မကို ကန်တော့နေကြ၏။

“ကိုယ်ရည်ရွယ်ရာပန်းတိုင်ကို ဆက်လျှောက်ပါ။ အဲဒီလမ်းမှာ အခက်အခဲ၊ အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံကြရင်လည်း မတွန့်မဆုတ်ကြဘဲ အောင်မြင်မှုဆီ တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆရာမ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလို့၏”

တပည့်များ၏ ပြန်လည်ဆုတောင်းသံအဆုံးတွင် ကျွန်မမျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်လေးများ ရစ်ဝဲလာရတော့သည်။

ဪ.....တစ်နှစ်တာ ပညာသင်ကာလတစ်ခု အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်မမှာ တာဝန်ကြီးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားသည့်အလား ခံစားနေရ၏။ တစ်နှစ်တာကာလအတွင်းတွင် စေတနာအလျောက် ပြောဆိုဆုံးမ၊ ဆူပူခဲ့ခြင်းအား သူတို့လေးတွေ နားလည်ခွင့်လွှတ်သဘောပေါက်သွားကြမည်ဟု ယုံကြည်၏။

ညနေစောင်းမှ တပည့်များ အားလုံးက ကျွန်မအား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြတော့သည်။ အော်ဟစ်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်ခွာသွားကြသည့် အပျော်က ကျွန်မထံပါးသို့ ကူးစက်လာရ၏။

“ဪ...ကိုယ်ဒီအရွယ်တုန်းကလည်း ပညာရေးကို တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားလာခဲ့လို့ အခုလိုဘဝကို တင့်တင့်တယ်တယ် ရောက်လာတာပါလား။ ဒီအရွယ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မထိန်း

သိမ်းနိုင်ရင် လမ်းပျောက်သွားတတ်တယ်။ လမ်းမှားကို လျှောက်မိရင်လည်း ပျက်စီးသွားတတ်ပြန်ရော”

ကျွန်မက အတိတ်ကိုသတိရရင်း ကျွန်မအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဥမ္မာခိုင်ကို သတိရသွားမိ၏။ ဥမ္မာခိုင်၏အဖြစ်က တကယ့်ကို ရင်နာစရာပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မက တပည့်မိန်းကလေးများကို ဆုံးမတိုင်း ဥမ္မာခိုင်၏အဖြစ်အပျက်လေးကို ပြောပြခဲ့သည်။

“ဥမ္မာရေ.....မင်းက တို့ဘဝထဲကနေ ပျောက်သွားတာ အနှစ် ၂၀ ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့ကွာ၊ အထူးသဖြင့် ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ မင်းကို ပိုသတိရမိတယ်။ မင်းရဲ့ပုံရိပ်လေးက တို့မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ထွက်မသွားနိုင်ပါဘူး ဥမ္မာရယ်”

မိန်းကလေးဆိုတာ
ဘယ်လောက်ပဲ
ယက္ခကျွန်
ဝန်းရံစောင့်ကြပ်ပေမယ့်
ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်
စောင့်ထိန်းမှ
လုံခြုံတာ

...

ထိုအချိန်က ကျွန်မနှင့် ဥမ္မာခိုင်တို့သည် ကျောင်းသွားဖော်၊ အတန်းဖော်များဖြစ်ကြ၏။ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်ကြသည့်အပြင် မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးကြသည်။ ကျွန်မတွင် မောင်နှမများသော်လည်း ဥမ္မာခိုင်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်တောက်လေးက ဥမ္မာခိုင်တွင် စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးဟု ဆိုရမည်ပင်။

“ဥမ္မာက ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာကွ”

“မင်းက စာတော်တာပဲဥမ္မာ၊ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်လာမှာပါ”

သည်လိုရည်ရွယ်ချက်ကြီးခဲ့သူ ဥမ္မာခိုင်တစ်ယောက် ဆယ်တန်း ရောက်သည့်နှစ်တွင် အညတရ ကောင်လေးတစ်ယောက်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်ရာကအစ ချစ်သူ ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

“ပညာသင်ချိန်မှာ ချစ်သူမရှာ နဲ့လေ ဥမ္မာ၊ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်ခံချင်လို့လား”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ချစ်သူထား တိုင်း ရည်ရွယ်ချက်ပျက်ရမတဲ့ လား၊ အချစ်နဲ့ပညာက တစ်ကန်စီ ပါနော်”

“ပညာသင်တဲ့အရွယ်မှာ မင်း အတွေးထဲမှာ အချစ်ရှိနေတော့ စာ ထဲပြည့်ပြည့်ဝဝ ဘယ်ရောက်ပါ့မလဲ ဥမ္မာရယ်”

“မယုံလည်း စောင့်ကြည့်ပေါ့ ကွာ”

ဆယ်တန်းပညာသင်နှစ်ဝက် တွင်တော့.....

“ဥမ္မာမှာ ချစ်သူရှိနေတာကို ဖေဖေနဲ့မေမေ သိသွားပြီကွာ၊ သူ နဲ့ဥမ္မာကို ရုပ်ရှင်ရုံထဲကထွက်လာ တာ တွေ့လိုက်လို့လေ”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဥမ္မာကို ကျောင်းပြောင်းဖို့ စီစဉ်နေ ကြပြီ၊ ဥမ္မာ သူ့ကိုမခွဲနိုင်ဘူးကွာ”

“ဥမ္မာချစ်သူရော ဒီအကြောင်း တွေ သိပြီးပြီလား”

“သိပြီးပြီ၊ သူလည်း ဥမ္မာ

အတိုင်းပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိ တော့ပါဘူးကွာ”

ထိုအချိန်ကစပြီး ဥမ္မာခိုင်လည်း အချစ်ဝေဒနာ ခံစားရတော့သည်။ ဥမ္မာခိုင်မိဘများက ကျောင်းပြောင်း ထားကြပြီး ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ ကို အိမ်ကားဖြင့် ကြိုပို့လုပ်၏။ သည်တော့လည်း ဥမ္မာခိုင်မှာ ထွက် ပေါက်မရတော့ပေ။ ကျူရှင်မထား တော့ဘဲ အိမ်ခေါ်၍ Guide ဖြင့်သာ သင်၏။ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲဖြေ ဆိုခါနီးအချိန်တွင်လည်း.....

“သမီးသူငယ်ချင်းကို စောင့် ကြည့်ပေးပါကွယ်၊ ဟိုလေ.....စာ မေးပွဲဖြေရင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ဥမ္မာ စာ ဖြေခန်းထဲဝင်သွားပြီးမှ သမီး စာဖြေ ခန်းကိုသွားမှာပါ၊ ဖြေပြီးရင်လည်း ပြန်ခေါ်လာပါ့မယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်၊ အန်တီတို့လည်း ကျောင်းပေါက်ဝ မှာ စောင့်နေမှာပါ”

မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ် လောက်ပဲ ယက္ခကမ္ဘာနဲ့ ဝန်းရံစောင့် ကြပ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်စောင့် ထိန်းမှ လုံခြုံတာမဟုတ်လား။ အဲဒါ ကို စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးတဲ့ နောက်ဆုံး နေ့မှာမှ ကျွန်မ သိသွားရတော့ သည်။

“ဟယ်.....ဥမ္မာက မစောင့်ဘဲ ထွက်သွားပါလား၊ ကျောင်းထဲလိုက် ရှာမှပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ့အမေက ငါ့ကို အပ်ထားမှ”

ကျွန်မရင်မှာ ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်ခြင်းများစွာဖြင့် ဥမ္မာခိုင်ရှိနိုင်

မည့် နေရာများကို လိုက်ရှာကြည့် ရသည်။ တစ်ကျောင်းလုံး မတွေ့ရ ပေ။ ကျောင်းထဲတွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ရှင်းစပြုလာ၏။ ကျွန်မမှာ စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် ကျောင်းပေါက်ဝတွင်ရှိနေမည့် ဥမ္မာ ခိုင်၏မိခင်ဖြစ်သူထံသို့ ရောက်သွား ရတော့သည်။

“သမီးလေးရောဟင်၊ ပါမလာ ဘူးလား”

“ဥမ္မာက ကျွန်မကိုမစောင့်ဘဲ ထွက်သွားတာ အန်တီ၊ သူ့အခန်း ထဲမှာလည်းမရှိဘူး၊ တစ်ကျောင်းလုံး နဲ့နေပါပြီ”

“ဟင်.....သွားပါပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းမထိုးခင် နာရီဝက်ကတည်းကရောက်နေတာ ပါ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားပါ လိမ့်”

တာဝန်ကျဆရာမတစ်ဦးက ကျွန်မတို့ ယောက်ယက်ခတ်နေပုံ ကြောင့် လာမေးတော့မှ.....

“ကျောင်းသူတစ်ယောက် စာ ဖြေခန်းထဲကနေ အချိန်မစေ့သေး ဘဲ ထွက်သွားတာပါ၊ မဖြေနိုင်လို့ လားတော့မသိဘူး၊ သူ့မေးခွန်းစာ ရွက်ကို ယူထားလိုက်ရတယ်၊ ဒီမှာ လေ၊ မေးခွန်းပုံမှာ ခုံနံပါတ်ရေး ထားတယ်”

“ဟာ..ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ အဲဒါ ဥမ္မာခိုင်ခုံနံပါတ်ပဲ အန်တီ”

“သွားပါပြီ၊ မိဘကို အယုံ သွင်းပြီးမှ နောက်ဆုံးဘာသာ တောင် ဆက်မဖြေဘဲ လင်နောက် လိုက်သွားခဲ့တာပဲ၊ တော...မိဘ

ရင်ခွင်ထဲကနေ ခြေစုံကန်ထွက်သွား
တာ၊ သွားပလေ့စေ”

ကျွန်မလည်း တာဝန်မကျေသူ
တစ်ယောက်နယ် ခံစားရသည်။
ဥမ္မာခိုင်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးမိ၏။ တစ်
ဘာသာကျန်တာကို ဆက်မဖြတ်
ချစ်သူနောက်သို့ အစဉ်းစားမရှိဘဲ
လိုက်သွားရဲသည့် သတ္တိကို အံ့ဩ
မိသည်။ ပို၍ရင်မောစရာကောင်း
သည်က ဥမ္မာခိုင်၏ချစ်သူမှာ ပညာ
ဆက်မသင်သော ဆေးသမားတစ်
ယောက်ဖြစ်နေ၏။ သည်တော့ အား
ကိုးမရသော လင်ယောက်ျားကြောင့်
ဥမ္မာခိုင် ဒုက္ခရောက်ရတော့သည်။
လင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများက သူဌေး
သမီးကို ခိုင်းစားပြ၏။ ဥမ္မာခိုင်မိဘ
များမှာလည်း ဆွေဆွေခွန်ဖြစ်သော်
လည်း လင်ကိုမပြတ်နိုင်သည့်သမီး
ကြောင့် အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ရ
သည်။

“အန်တီရယ် သူ့ကိုစွန့်လွှတ်
လိုက်တော့ ဥမ္မာသနားပါတယ်၊
အားငယ်နေရှာမှာပဲနော်”

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင် သမီးရဲ့သူ
ငယ်ချင်းက ဒုက္ခဆိုတာကို နားလည်
လာမှာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အန်တီတို့
လည်း သမီးလေး နောင်တရအောင်
သာ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာပါ။ သူပြန်
လာရင် ရုပ်သိမ်းဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ
ကွယ်”

မေတ္တာတရားကြီးမားလှသည့်
မိဘများဟု ကျွန်မက နားလည်
လိုက်၏။ တကယ်တော့ ဒုက္ခနှင့်
ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမှ အခက်အခဲကို
နားလည်ပါမည်။ မီးရောင်ကို ရွှေ
တောင်ထင်ပြီး တပ်မက်ခဲ့သမျှ
အဆုံးတွင် အမှားနောင်တမျိုး ရရှိ
လာမည့်နေ့ကို မိဘများက ရင်နာနာ
ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည့်သဘောပါ။
ဥမ္မာခိုင်ဘက်ကသာ အမြန်ဆုံးသိ

မြင်လာပါစေဟု ကျွန်မ ဆုတောင်း
မိသည်။

“ဪ.....ရွှေပင်နားတော့ ရွှေ
ကျေးဖြစ်သတဲ့။ ဥမ္မာခိုင်မှာတော့ မူး
ယစ်ဆေးဝါးသမားကို ယူခဲ့မိသည့်
အတွက် အနှိပ်စက်ခံရသည့်ဘဝ၊
အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲဖြင့်
ဒုက္ခပင်လယ်တွင်မျောပါရင်း နောက်
ဆုံးတော့.....

“နုမြောလိုက်တာ ဥမ္မာရယ်၊
မင်းဘဝလေးက အကြွေစောလို့
စိတ်မကောင်းစရာပါလား၊ ဒါပေမဲ့
မင်းရဲ့ဝဋ်ကေးက လွတ်ကင်းသွားပြီ
ပေါ့ကွာ”

ယောက်ျားက မူးယစ်ဆေးဝါး
ကြောင့် အဖမ်းခံရပြီး ဥမ္မာခိုင်မှာဖြင့်
အေအိုင်ဒီအက်(စ်)ရောဂါဆိုးကြီး
ကူးစက်ခံခဲ့ရ၏။ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် မူး
ယစ်ဆေးကို အကြောထဲထိုးသွင်း
သော ခင်ပွန်းမှတစ်ဆင့် ဇနီးကိုပါ
ကူးစက်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးရယ် ဒီလိုမှန်းသိရင် မေ
မေတို့ ပြန်ခေါ်ပါတယ်ကွယ်၊ အိမ်မှာ
ထားခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊
အီး.....ဟီး.....ဟီး”

“မိန်းမရေ.....တို့သမီးလေး
ဆုံးရှုံးရပြီကွာ၊ ပညာတတ်အောင်
သင်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တဲ့သမီး၊
ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ အသက်ကြီးရင်
လုပ်ကျွေးပါ့မယ်တဲ့၊ အခုတော့ ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပညာမရှာဘဲ အချစ်
ကိုရှာမိလို့ အကြွေစောလို့ နုမြော
လှချည်ရဲ့ သမီးရယ်”

ပိုးမွေးသလို မွေးလာခဲ့ရသော
မိဘနှစ်ပါး၏မျက်ရည်မှာ မည်သည့်

အခါမျှ ကုန်ဆုံးနိုင်မည်မဟုတ်တော့
ပေ။ ကျွန်မလည်း ခံစားခဲ့ရပါ၏။

ဒါကြောင့်လည်း ဥမ္မာခိုင်၏
အဖြစ်ဆိုးမျိုး ကျွန်မ၏တပည့်မ
လေးများအား မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဆယ်
ကျော်သက်အရွယ်၏ စိတ်ကစား
တတ်ခြင်းမျိုးကို ကျွန်မက နားလည်
သော်လည်း အချစ်နွဲ့ထဲနစ်မည်ကို
စိုးရိမ်၏။ အိမ်ထောင်ရေး ချောက်
ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ခုန်ဆင်းမည်ကို
လည်း မလိုလားပါ။

“ပညာမီးအိမ်
ထွန်းညှိချိန်ဝယ်
အချစ်စစ်ပွဲ မဆင်နွှဲနဲ့
မင်းရဲ့ဘဝရှုံးလိမ့်မယ်”

ကျွန်မ မှတ်သားဖူးသော
အဆုံးအမ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တပည့်
များသိစေရန် ရှင်းပြ၊ ပြောပြနေ
သည့်ကြားမှပင် မွန်မွန်အကြောင်း
က ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတော့
၏။

“ဆရာမ.....မွန်မွန်ကို အမျိုး
သားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ Coffee ဆိုင်
မှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ဆရာမ
ကို ပြောပြတာပါ။ သူ့အမေနဲ့ဒေါ်
လေးသိရင် မွန်မွန် မလွယ်ဘူး
ဆရာမ”

တပည့်မလေးတစ်ယောက်၏
ပြောစကားအရ ကျွန်မမှာ မွန်မွန်
အတွက် စိတ်ပူသွားမိ၏။ မွန်မွန်မှာ
မိသားစုပြဿနာရှိသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မွန်

မွန်အမေက မိသားစုအတွက် ဦး
ဆောင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးသူတစ်
ယောက်ပါ။ မွန်မွန်တွင် ခေင်မရှိ
တော့ပေ။ ပထွေးကို အဖေခေါ်နေရ
သည့်ဘဝတွင် မလုံခြုံသော မွန်မွန်
ဘဝအတွက် ကျွန်မက စိုးရိမ်၏။
ပထွေးကလည်း အရက်ကို မိုးမွန်
အောင်သောက်တတ်သူတစ်ယောက်
ပါ။ မွန်မွန်တွင် ပထွေးနှင့်ရသော
မောင်တစ်ဦး၊ ညီမတစ်ဦးရှိသည်။

မွန်မွန်ဘဝလေးကိုသိသဖြင့်
ကျွန်မက ခေါ်ယူဆွေးနွေးခဲ့ဘူး၏။
အဓိကမှာ ပထွေးနှင့် အတူနေရသူ
ဖြစ်၍ မွန်မွန်အတွက် အန္တရာယ်ရှိ
နေသည်။ ထိုအချိန်က မွန်မွန်
အဒေါ် ဒေါ်ခင်နှင်းမေက နယ်တွင်
တာဝန်ကျနေ၏။

“သမီးက ကလေးထိန်းရပါ
တယ် ဆရာမ၊ ဒီတော့ စာတွေ
ကျက်ချိန် မရတော့ဘူးပေါ့၊ ကျောင်း
စာလုပ်တာနဲ့ အမေကအပြစ်တင်၊
ပထွေးက ဆူဆူပူပူ လုပ်တော့တာ
ပဲ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း အိမ်စာတွေ
မပြီးတာပါ ဆရာမရယ်”

“ဪကွယ်...စိတ်မကောင်း
လိုက်တာ”

“တစ်ခါက သမီးကြောင့်
အမေတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ
တယ်၊ ပထွေးက အရက်ကုန်သွား
လို့ သမီးကို ဆိုင်မှာသွားဝယ်ခိုင်း
တယ်လေ”

“ဟယ်.....မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊
သူ့သားသမီးဆို ခိုင်းရက်ပါ့မလား၊
မွန်မွန်က သွားဝယ်ပေးလိုက်လား
ဟင်”

ရွှေပင်နားတော့
ရွှေကျေးဖြစ်သတဲ့။
ဥမ္မာခိုင်မှာတော့
မူးယစ်ဆေးဝါးသမားကို
ယူခဲ့မိသည့်အတွက်
အနိပ်စက်ခံရသည့်ဘဝ၊
အစားဆင်းရဲ၊
အနေဆင်းရဲဖြင့်
ဒုက္ခပင်လယ်တွင်
မျောပါရင်း
နောက်ဆုံးတော့

မွန်မွန်က ကျွန်မအား ခေါင်းလေးခါယမ်းပြပြီး.....

“အမေက မသွားခိုင်းဘူး၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြရော၊ ကြာတော့လည်း သမီးစိတ်ညစ်လာရတယ်၊ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ဖြစ်မိပါတယ်ရှင်၊ ဒေါ်လေးခင်နှင်းသာရှိနေရင် မွန်မွန် အမေနဲ့မနေပါဘူး ဆရာမရယ်”

ကျွန်မက မွန်မွန်ဘဝလေးကို နားလည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း နှစ်သိမ့်ပေးမိ၏။

“အိမ်ကထွက်သွားဖို့ မကြံစည်နဲ့နော်၊ မွန်မွန်က မိန်းကလေးဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့၊ အန္တရာယ်ပိုများတယ်၊ စိတ်ညစ်ရင် ဆရာမအိမ်ကို လာခဲ့ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ဆရာမ စကားလေးတွေကြောင့် သမီး ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ စာကိုကြိုးစားပါမယ်၊ ပညာတတ်မှ သမီးဘဝအတွက် အောင်မြင်မှုလမ်းစ တွေ့မယ်လို့ ဆရာမ ဆုံးမခဲ့ဖူးတာ မမေ့ပါဘူး”

“ဒါပေါ့ မွန်မွန်၊ လူဆိုတာ ရည်မှန်းချက်ရှိရမယ်၊ လမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းပျောက်မသွားအောင် သတိထားရမယ်၊ ဘဝဆိုးက လွတ်မြောက်ချင်ရင် ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားရုန်းကန်ရမှာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်မ၏စကားကို မွန်မွန်တစ်ယောက် သဘောပေါက်ပါ၏။ သို့ပေမယ့် အခုတော့ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့လေးတွင် မွန်မွန်ပျောက်နေသည့်ကိစ္စအား ကျွန်မမှာ ဘဝင်

မကျပေ။ ညနေစောင်းသည်အထိ ကျွန်မထံသို့ ရောက်မလာခဲ့သည့်အပြင် မွန်မွန်သတင်းအား စုံစမ်းမရဖြစ်နေသည်ဟု တပည့်များထံမှ ကြားသိခဲ့ရ၏။

“သူ့အမေက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆရာမ၊ မနေချင်လို့ဆင်းသွားတာ သွားပလေ့စေတဲ့”

“ဟယ်.....ကိုယ့်သားသမီးကို အပူအပန်မရှိပါလား၊ ဘယ်လိုမိခင်မျိုးပါလိမ့်နော်”

“ပြီးတော့ လိုက်လည်းမရှာဘူး၊ မွန်မွန်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတော့မှာပဲ”

ကျွန်မက တပည့်မလေးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသူပီပီ မွန်မွန်အမေအိမ်သို့ ရောက်သွား၏။ မွန်မွန်ပထွေးက အရက်မူးနေပြီး

“ဟေ့...ခင်မ အပြင်မှာညှော်သည့်ရောက်နေတယ်၊ ထွက်ခဲ့ဦးဟ၊ ကြည့်ရတာ ဟိုဟာမကိစ္စပဲဖြစ်ရမယ်”

မူးသံကြီးနှင့် အိပ်ခန်းထဲအော်ပြောလိုက်မှ ဆံပင်ဖိုသီဖတ်သီဖြင့် မွန်မွန်အမေ ထွက်လာ၏။

“ဟင်.....ဆရာမပါလား၊ လာပါရှင်.....ထိုင်ပါ၊ မိမိ အမိုက်မအကြောင်း ကြားပြီးပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပြီးလို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာ လာမေးတာပါရှင်”

“သူမနေချင်လို့ ထွက်သွားတာပဲရှင်၊ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဆရာမ၊ သူ့အဒေါ်က ချင်းတောင်ဘက်ရောက်နေတယ်”

ကျွန်မစိတ်ထဲ တော်တော်လေး ဒေါသထွက်မိ၏။

“မွန်မွန်က ရှင့်သမီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မရှာချင်ဘူး၊ သူ့ဘဝနဲ့သူပဲထားလိုက်ပါတော့”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ မွန်မွန်က မိန်းကလေးရှင်၊ အလိမ်အညာသမားနဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဟင်း.....ခက်တယ်ရှင်၊ ဒီညတော့ လိုက်ရှာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ မနက်မှပဲ သူ့သတင်းကို စုံစမ်းပါမယ် ဆရာမရယ်”

“အခုကိစ္စက လင်နောက်လိုက်သွားတာလား၊ လူပျောက်သွားတာလား၊ လူပျောက်တာဆိုရင် ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ရမှာပေါ့”

“လင်နောက်လိုက်သွားတာ သေချာပါတယ်ရှင်၊ သူ့ဆီလာလာတွေ့နေတဲ့လူပဲဖြစ်မှာပါ”

“သိရင်လည်း အကျိုးအကြောင်းလေး မေးဦးမှပေါ့ရှင်၊ တော်ကြာ တစ်ညလုံးအတူနေခဲ့ပြီးမှ မိုးလင်း အိမ်ပြန်ဖို့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မွန်မွန်ပဲ နာမည်ပျက်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မလိုက်ပါမယ်၊ ပြီးရင် ဆရာမကို လာပြောပါမယ်နော်”

မွန်မွန်အမေက ယောက်ျားကို လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြ၏။

“ကျွန်မလည်း သမီးအတွက်

စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပေါ့ ဆရာမ
ရယ်၊ မွန်မွန် အခုလိုလုပ်လိုက်တဲ့
စာရေးခံက သူ့ပထွေးပါရှင်၊ ပထွေး
ကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
လက်ခံလိုက်ရတာပါ။ အဲဒီ
ယောက်ျားက သူ့ဘဝလေးကို
စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံ
ကြည်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ပထွေး
လက်က လွတ်သွားတာပေါ့ ဆရာမ
ရယ်”

ကျွန်မက မွန်မွန်အမေအား
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။
စာကယ်ဆိုလျှင် ယောက်ျား
မကောင်းမှန်း သိပါလျက်နှင့် သမီး
ဖြစ်သူအား လုံခြုံစိတ်ချရသောနေ
ရာမျိုးတွင် ထားသင့်သည်။ ကျွန်မ
နှင့်သာ တိုင်ပင်ရန် စောစောစီးစီး
သိခဲ့လျှင် မွန်မွန်တစ်ယောက် ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အချစ်ခွဲထဲ ခုန်
ဆင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်း
ခင်နှင်းမေလို အပျိုကြီးဘဝနှင့်နေ
သွားနိုင်၏။

“အဲဒီလူကရော မွန်မွန်ကို
သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ်ပေါင်း
မို့မလား”

“ပေါင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်၊ သူက မွန်မွန်ထက် အသက်
၂၅ နှစ် ပိုကြီးတယ်တဲ့၊ မုဆိုးဖိုတစ်
ယောက်ပေါ့၊ သားသမီးမရှိဘူး”

“ဟင်း.....ရှင်ထက်တောင်
ကြီးနေပါလား၊ အဲဒါဆိုလည်း အဲဒီ
လူကိုဆက်သွယ်ပြီး ပြန်အပ်ခိုင်း
လေ၊ ကိုယ်က သမီးရှင်မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ကျွန်မ

ဆက်သွယ်လိုက်ပါ့မယ်ရှင်”
မွန်မွန်အကြောင်း တစ်စွန်း
တစ်စ သိလိုက်ရသည့်အတွက်
ကျွန်မလည်း အနည်းငယ် စိတ်
အေးသွားရ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ
မွန်မွန်တစ်ယောက် လင်နောက်
လိုက်သွားသည်က သေချာသွား၏။
ကျွန်မ တပည့်မလေးအား နှမြော
မိသည်ထက် အတောင်အလက်မစုံ
သေးဘဲ အပျံ့သင်စ ငှက်ငယ်လေး
ဖြစ်နေ၍ သနားမိ၏။
“ဪ...မွန်မွန်လည်း အချစ်
နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင်
လိုက်သွားခဲ့တာပါလား၊ ပညာသင်
ချိန်မှာ ဒီစိတ်ဝင်သွားရင် လမ်းဆုံး
ရောက်ပြီပဲနော်၊ အင်း.....မွန်မွန်
လည်း ဥမ္မာခိုင်လိုပါပဲလား၊ မင်းရဲ့

ဘဝလေး လုပ်စေလို့ ဆရာမ ဆု
တောင်းပေးပါတယ်ကွယ်”

သည်လိုနှင့် မွန်မွန်သတင်းက
ပျောက်သွားရတော့၏။ ကျွန်မလည်း
မွန်မွန်ကိုစွဲထက် စာစစ်သွားရ၊
ကျောင်းကိစ္စများလုပ်ရနှင့် အလုပ်
များနေသည့်အတွက် မအားလပ်
ပေ။ သည်တော့ မွန်မွန်အကြောင်း
မမေးနိုင်ခဲ့ပေ။ တစ်နေ့ ကျွန်မထံ
သို့ မွန်မွန်အမေ ရောက်လာ၏။

“ဆရာမနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ
ရှင်”

“ပြောပါရှင်၊ မွန်မွန်မကံလာ
ကိစ္စမဟုတ်လား၊ ဘာလိုအပ်နေလဲ၊
အားမနာပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကူညီနိုင်
သလောက် ကူညီမှာပါရှင်”

မွန်မွန်အမေက ကျွန်မစကား
ဆုံးသည်နှင့် မျက်ရည်များက
အထွေးလိုက် ကျလာတော့၏။
ကျွန်မလည်း စိတ်ထင့်သွားပြီး.....

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဟင့်...ဟင့်၊ ဆရာမရဲ့သမီး
ကို ခုချိန်ထိ ဘယ်ပျောက်နေမှန်း
မသိရသေးပါဘူးရှင်”

“ဟင်.....ဒါနဲ့ ဟိုလူနဲ့လိုက်
သွားတယ်ဆို”

“သွားမေးတော့ မဟုတ်ဘူး
တဲ့၊ အဲဒီလူက အိမ်မှာရှိနေတယ်၊
သူ့ဆီမှာ မိမွန်မရှိဘူး ဆရာမ”

“ဟယ်.....ဒါဆိုလည်း စော
စောစီးစီး ပြောမှပေါ့၊ ရဲစခန်းတိုင်
မှဖြစ်မယ်ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီကိစ္စ အတွက် ဆရာမနဲ့ လာတိုင်ပင်တာ ပါ။ အခုဆို တစ်လပြည့်တော့မှာပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မသမီးလေးတော့ အီး.....ဟီး.....ဟီး”

“ကဲ.....ကဲ ငိုနေလို့မပြီးဘူး၊ လာ.....ရဲစခန်းသွားကြမယ်”

ကျွန်မက ဦးဆောင်ပြီး ရဲစခန်း သို့ လူပျောက်တိုင်ချက်ဖွင့်ခိုင်းလိုက် ရသည်။

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ဆရာမ ရယ်၊ ယောက်ျားက အားကိုးလို့မရ ဘူး၊ နေ့ရောညပါ သေရည်တွေ သောက်ပြီး မူးနေတော့တာရှင်၊ သူ က ဘာမှစိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုက်ကားနင်းပြီးရင် အိပ်ရော”

“ရှာကျွေးလို့ တော်သေးတာ ပေါ့နော်”

“ဒါလည်း သူ့ကလေးတွေရှိ နေလို့ပါ ဆရာမရယ်၊ မူးပေမယ့် ဒါ တော့သိသား၊ ကျွန်မက ယောက်မ လေး ခင်နှင်းမေနဲ့ ထည့်လိုက်ရ ကောင်းသား”

မွန်မွန်အမေလည်း ခုချိန်မှ သမီးအတွက် စိတ်ပူရကောင်းမှန်း သိသွား၏။ ပထွေးရန်ကြောင့် သမီး ဖြစ်သူ ချစ်သူရှာခြင်းအား မတား မြစ်ခွဲခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သည်တော့ မွန်မွန်တစ်ယောက် အန္တရာယ်ဆိုး တစ်မျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံနေမည်ဟု ထင်မိ၏။

“အချိန်လွန်မှလာတိုင်တော့ စခန်းမှူးပြောသလို ဒုစရိုက်သမား အတွက် အချိန်ရသွားတာပေါ့ရှင်၊ ဒါမျိုးက စောစောသိလေ ကောင်း

လေပေါ့၊ သူတို့ကို လှုပ်ရှားချိန်ပေး လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး နယ်စပ်ကိတ် အထိ ဖြတ်သွားနိုင်တယ်ရှင်၊ တစ် ဖက်နိုင်ရောက်သွားရင် ရှာတွေ့ဖို့ ခက်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဆရာမရယ်..... ကျွန်မသမီးလေးတော့ ဒုက္ခရောက် နေမှာပေါ့နော်၊ မိမွန်.....အမိုက်မ၊ အီး...ဟီး...ဟီး...အီး”

ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ မွန်မွန်က ကိုယ်လုံးလှလှ လေးနှင့် ဖွံ့ထွားထွား၊ ရုပ်ရည်လေး က မဆိုးပါ။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်း၏။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် လူကုန်ကူးသူ များနှင့် ပါသွားလေရောသလားဟု တွေးမိ၏။ သို့ပေမယ့် မွန်မွန်အမေ သိလျှင် စိတ်ပူမည်စိုး၍ ပြောမပြမိ တော့ပေ။ မွန်မွန်သတင်းကိုသာ ရဲ စခန်းတွင် စုံစမ်းနေမိ၏။

“စိတ်ချပါ ဆရာမ၊ မွန်မွန်ကို ရှာတွေ့တာနဲ့ ဆရာမဆီ အရင်ဖုန်း ဆက်လိုက်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မလည်း တပည့်မလေးအတွက် အရမ်းစိတ် ပူနေလို့ပါရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ ဟုဆိုသော်လည်း မွန်မွန်က အပုန်း ကောင်းသလား၊ မြန်မာပြည်တွင် မရှိလေသလားတော့ မပြောတတ် ပေ။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် မြန်မြန်ရှာ တွေ့ပါစေဟု ဆုတောင်းမိ၏။

တက္ကသိုလ်ဝင်အောင်စာရင်း များ ထွက်လာသောအခါ မွန်မွန်က ဂုဏ်ထူးသုံးခုပါ၏။ ကျွန်မ နှမြော လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်းပါ။ အောင်စာ

ရင်းထွက်သည့်အချိန်တွင် မွန်မွန် အဒေါ် ခင်နှင်းမေ ရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်မှ မွန်မွန်သတင်းကို ကြား သိခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်နှင်းတူမလေးကို နှမြော လိုက်တာကွာ၊ မခင်မက အစ်ကိုရို ချိန်ကတည်းက နဲ့အအပါ၊ မွန်မွန် ကို ပထွေးနဲ့စိတ်မချလို့ ခင်နှင်း နောက်ကိုထည့်လိုက်ဖို့ ပြောပါသေး တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်နှင်းက ဆိုင်သာ ဆိုင်တယ်၊ မပိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ အစ်ကိုမရှိပေမယ့် အစ်မ ခင်မကို ယောက်မလိုပဲ သဘောထားဆဲပါ ကွာ”

“ဟင်း.....မွန်မွန်လည်း တို့ သူငယ်ချင်း ဥမ္မာခိုင်လို ပညာမရှာ ဘဲ အချစ်ကိုရှာခဲ့လို့ ဒုက္ခရောက် ပြန်ပြီပေါ့နော်၊ ဥမ္မာလိုအဖြစ်မဆိုးပါ စေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းနေမိတယ်”

“ကလေးက သိပ်မိုက်တယ်၊ ဒီကြားထဲ ပထွေးက ချောင်းနေ တော့ သူ့ခမျာ စိတ်ရဲ့ထွက်ပေါက် ကို ရှာမှာပေါ့လေ၊ သူ့ဘဝမှာ အား ကိုးရှာပြီး ချစ်သူထားမှာပဲပေါ့၊ မခင်မပြောတဲ့လူကြီးနဲ့ လိုက်သွား တာမဟုတ်ရင် နောက်ထပ်ချစ်သူနဲ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာနော်”

“အတတ်ပြောလို့ မရသေး ဘူး ခင်နှင်း၊ ချစ်သူနောက်လိုက် သွားတာမဟုတ်ဘဲ အလုပ်ရမယ်ဆို ပြီး လိမ်ညာခေါ်တဲ့ လူကုန်ကူးသူ တွေနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မိန်းကလေး ဆိုတာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက်

ပုန်နေရတာပဲမဟုတ်လား။ သူ့မှာ အန္တရာယ်ဖြစ်နေလို့သာ ခင်နှင်းဆီ တို့ မဆက်သွယ်တာပေါ့။ ဖုန်းနံပါတ် သိနေတာပဲနော်၊ ဟုတ်မှာပါလေ။ ခင်နှင်းတူမလေးတော့ အန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေတာ သေချာပါပြီ”

ခင်နှင်းမေလည်း တူမအတွက် နှင့် သောကရောက်နေရ၏။ မွန်မွန် အမေလည်း တင့်တိုး တရယ်ရယ်နှင့်။ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင် ဆိုသည့်စကားပုံအတိုင်း ရှာမတွေ့ သမျှ စိတ်ဆင်းရဲနေရပါဦးမည်။

ခွင့်ရက်ရှည် ယူလာသည့် ခင် နှင်းမေက ကျွန်မကိုအပ်ခဲ့ပြီး သူမ တာဝန်ကျရာ နယ်မြို့သို့ပြန်သွား ၏။ မွန်မွန်သတင်းက အစအန ရှာမရဖြစ်နေသည်။

“ဒီအချိန်ထိ ရှာမတွေ့သေး တော့ မွန်မွန်တစ်ယောက် လူ့ လောကကြီးထဲမှာ ရှိမှရှိသေးရဲ့လား။ မင်းဘက်က မားမားမတ်မတ် ရပ် တည်ပေးတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက် လုံးရှိနေတာ မေ့နေပြီလား တပည့် ရယ်၊ ဆရာမဆီ ဆက်သွယ်သင့်ပါ တယ်ကွယ်”

“သမီးရေ.....ကျောင်းကပြန် လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးရှိလို့ နောက်ကျသွား ပါတယ်၊ အမေဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်”

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်သည် နှင့် အမေက ထွက်ကြို၏။ မိခင်

ကြီးမျက်နှာကိုတွေ့ရမှ ကျွန်မလည်း အမောပြေသွားရသည်။ အမေက လက်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကိုင်လာပြီး.....

“နေ့လယ်က ကလေးတစ် ယောက် ဒီစာလာပေးသွားတယ် သမီး၊ သူလည်း အချိန်မရလို့ ဒီစာ ပဲပေးသွားပြီး အဝေးပြေးဂိတ်ကို

ပထွေးက သူ့မိတ်ဆွေ
ဦးဇော်ဖေနဲ့
လွှတ်ပေးခဲ့တယ်။
မွန်မွန်ဘဝက
ပထွေးလက်ခုပ်ထဲက
ရေဖြစ်နေတော့ သမီးလေ
မချစ်သော်လည်း
အောင့်နမ်းခဲ့ရတာပါ။
ဦးဇော်ဖေကို
သမီးမချစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ငွေကြေးကြောင့် နဲ့
ပထွေးရန်ကြောင့်သာ
လက်ခံရတာပါ။
နောက်တော့

...

အမြန်ထွက်သွားတယ်ကွယ်၊ အိမ် ရှာမတွေ့လို့တဲ့ တော်တော်ရှာရ တယ်တဲ့”

“ကျောင်းလိပ်စာနဲ့ဆို ချက် ချင်းတွေမှာပဲ၊ ဒီကလေးက ဘာစာ များ ယူလာပါလိမ့်”

“အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ဖတ်ပါ တော့ကွယ်၊ အမေ့သမီးလည်း မော လာတာမဟုတ်လား၊ ကဲ..ကဲ အိမ် ထဲသွားချေတော့”

ကျွန်မက ကြိမ်ခြင်းလေးကို ဗီ ရှိပေါ်တင်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင် ကာ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲလိုက် ၏။ ကျွန်မစိတ်က စာအိတ်ထဲ ရောက်နေသည်။ ကျွန်မထံသို့ အခု လို စာလာဖူးခြင်းမရှိသည့်အတွက် ထူးခြားနေ၏။ သည်တော့ အိပ်ရာ ပေါ်လှဲကာ စာကိုဖတ်လိုက်တော့ သည်။

ဆရာမ...

သမီး မွန်မွန်ပါပွင့်၊

မွန်မွန်ဆို၍ ကျွန်မက ဝမ်းသာ
သွား၏။

“ဟယ်.....မွန်မွန် ဆီကပဲ၊

ဘာ များရေးထားပါလိမ့်နော်”

သိချင်စိတ်ဖြင့် စာကိုဆက်ဖတ်
လိုက်တော့.....

ဆရာမက သမီးကို ဖိတ်ဆီးနော့ ခေါ်
ချာပါတယ်။ သမီးအဖြစ်ကို ဆရာမ ညီအောင်
ရှင်းပြပါမယ်ရှင်။ ဒီလူပါ ဆရာမ။ သမီးမှာ
အမွေရှိစွင့်ပြောလို့မရတဲ့ အမွန်စာများတွေရှိခဲ့
ရပါတယ်။

“ဘုရား.....ဘုရား၊ ဘာတွေ
များပါလိမ့်နော်၊ ရင်တုန်လိုက်တာ”

ကျွန်မက စာလေးကို ဆက်
ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။

တိုတိုပြောရင် ပထွေးကြီးက သမီးဘဝ ကို
ဈာန်ဆီးလိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ အမွေ
ကိုတိုင်ရင် နှင့်အမွေကို သတ်မှတ်မိသလို သမီး
က အမွေမသိအောင် နေပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒါဒါ
ကြောင့်လည်း ကျောင်းဟာတက်ရင် အနွေးထည်
ကြီးဝတ်ပြီး ဆရာမတွေ မပိုမိအောင် သမီးက
နေမိတယ်။

ကျွန်မက မွန်မွန်ပထွေးကိုမုန်း
မိ၏။ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ
နာသည့် အမျိုးယုတ်တစ်ယောက်
အပေါ် မည်သူမျှ ခွင့်လွှတ်ကြမည်
မဟုတ်ပါ။

“ဖြစ်ရလေ မွန်မွန်ရယ်၊ မင်း
ဘဝ ရေတိမ်နစ်နဲတော့ပါလား”

နောက်တော့ ပထွေးက ညှိမိတ်ဆွေ ဦး
ဇော်ဗေဒနဲ့ လွှတ်ပေးခဲ့တယ်။ မွန်မွန်၊ ဘဝက
ပထွေးလက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေတော့ သမီးလေ
မချစ်သော်လည်း ဒေါင့်နှင်းခဲ့ရတာပါ။ ဦးဇော်

တော့ သမီးချစ်သူ။ ဒါပေမဲ့ တွေးကြောင့်
နဲ့ ပထွေးချစ်ကြောင့်သာ လက်ခံရတာပါ။ နောက်
တော့ ဦးဇော်ဗေဒီတော့ သမီးက လိုက်သွားခဲ့ပါ
တယ်။ စာမေးပွဲကြီးပြီးချင်း သမီးထွက်သွား
ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်ပဲဆိုရင် သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်
ရှိနေလို့ပါ ဆရာမ။

“ဪ.....ဆရာမတို့သာ သိ
ခဲ့ရင် မင်းဘဝလေးကို တစ်မျိုးတစ်
ဖုံ ကယ်တင်ပေးမှာပါ မွန်မွန်ရယ်”

စိတ်လက်မသာယာစွာနှင့် မွန်
မွန်စာလေးကို ဆက်ဖတ်လိုက်ရ
သည်။

ဦးဇော်ဗေဒီတော့ ညီက တာဝန်
မယူနိုင်ဘူးတဲ့။ ပထွေးနဲ့ဖြစ်နေတာ ညီပြီး
သားဆိုတော့ သမီးလေ ဦးဇော်ဗေဒီ ကောက်
စားကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေ
ထောက်ကိုတင်ပြီး မတောင်မနိုင်ပါဘူး။ သမီး
ရဲ့မာန၊ သမီးရဲ့ဘာကြည့်မှတော့ အတူ ညီတို့နဲ့
ဝေးရာကို ထွက်ခဲ့မိပါတယ်။ အမွေသိလည်း
မမြဲနဲ့ချင်တော့ဘူး။ သမီးပြန်လာလို့ အကြောင်း

စုံတွဲသိရင် အမွေကို ညီကသတ်မှတ်မိသလို ကြီး
ဝေးထားလို့ပါပွင့်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့
ကလေးပါလားကွယ်”

လောကဝံတွေကို လှိမ့်ခံနေရ
သော မွန်မွန်ဘဝလေးကို ကျွန်မက
စာနာစိတ်ဖြစ်မိ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ၏
အသက်ကို ငဲ့ညှာပြီး ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်
ခုကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမျိုးက မိဘ
အပေါ်ထားရှိသည့် မွန်မွန်၏မေတ္တာ
တရားဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သဘော
ပေါက်မိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သမီးလည်း နယ်စပ်မြို့
ရွာမှာ အခြေချခဲ့ပါတယ်။ ဂုဏ်အာဏ်ကိုလုပ်ရင်
လွယ်ထားတဲ့ကိုယ်ဝန်လည်း ဖျက်ကျသွားခဲ့တယ်။
မလုပ်ချင်တဲ့အာဏ်မျိုးကို မှန်ရည်ကျပြီးလုပ်ခဲ့ရ
တာဝန်မကျတဲ့ သမီးခိုက် အဖြစ် အမွေကိုလည်း
လုပ်ကျွေးခွင့်မရတော့ သမီးဘဝလေးဟာ
သေတာကမှကောင်ပါလား လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။
ဒါမှလည်း ဝင့်ကြေးက လွတ်မှာမဟုတ်လား။
ကံမကောင်းခဲ့တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ အသက်ဆက်မရှင်
ချင်တော့ပါဘူး ဆရာမရယ်။ ဒေါ်လေးသာ
သမီးရဲ့အဖြစ်ဆိုးကိုသိရင် ခံစားရမှာပါပဲ။
ဒါကြောင့်မို့ ဒေါ်လေးကို ဘယ်သောအခါမှ
စွင့်ပြောမပြပါနဲ့နော်။ သမီး တောင်မုန်ပါတယ်
ဆရာမရယ်။ သမီးလေ ဒီစာရေးပြီးချိန်မှာ
ကိုယ်ဘဝကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။
ဒါကြောင့် သမီးရဲ့အဖြစ်ကို ဆရာမကလွဲပြီး
ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့တော့။ သမီးကို ကတိပေး
ပါနော်။

ဆရာမရဲ့စာညှိမိက်

ဇွန်

စာလေးဆုံးသွားသော်လည်း
ကျွန်မမျက်ဝန်းဒဏ်မကျလာသော
မျက်ရည်များမှာ မဆုံးနိုင်တော့ပေ။

မွန်မွန်အတွက် ရင်နာခြင်း၊ သနားခြင်း၊ နှမြောခြင်းမျက်ရည်စက်များ က နှလုံးသားမှစီးဆင်းလာသည့်နှယ် ခံစားရပါသည်။ ဝိုင်းစက်ညီညာသော ကျွန်မ၏တပည့်မလေးလက်ရေးက ကျွန်မမျက်ဝန်းထဲတွင် အလွတ်ပင်ရနေ၏။

“စိတ်ချပါ မွန်မွန်ရယ်၊ သမီးရဲ့အမေနဲ့ ဒေါ်လေးကို ဆရာမ ဘယ်တော့မှ မပြောပြပါဘူးကွယ်၊ အားလုံးကို ဆရာမရင်ထဲမှာပဲ မျှိုသိပ်ထားလိုက်ပါတော့မယ်၊ သမီးသာ နောင်ဘဝ လူပြန်ဖြစ်ရင် ဒီဘဝလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ ဆရာမ ဆုတောင်းပေး လိုက်ပါတယ်ကွယ်”

ကျွန်မမှာ မျက်ရည်များဖြင့် မွန်မွန်အတွက် ဆုတောင်းပေးမိ၏။ မွန်မွန်ကဲ့သို့ နောက်ထပ်တပည့်လေးများ ပေါ်ထွက်မလာအောင် ကျွန်မက အစွမ်းကုန် ကာကွယ်၊ စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု သစ္စာပြုရင်း အချိန်မတိုင်ခင် ကြွေလွင့်ခဲ့ရသည့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်အတွက် နှမြောဝမ်းနည်းခြင်းများစွာဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတော့သည်။

လေးစားစွာဖြင့်
နွေအလွန်

ဆရာမ ဒေါ်နှင်းသူဇာဦး (အမျိုးသမီးသီးသန့်)

(လက္ခဏာမေဒင် ယတြာအဓိအရင်)

- * ရောင်းလိုသော အိမ်၊ မြဲ၊ ကား အမြန်ဆုံးရောင်းထွက်စေဖို့။
- * လုပ်ငန်းတူ အပြိုင်အဆိုင်များကြားတွင် မိမိက ထိပ်ဆုံးတွင် ရှိနေစေဖို့။
- * နေ့စဉ် ဆိုင်တွင် ဈေးဦးပေါက်ကောင်းပြီး အမြတ်ငွေများများရရှိစေဖို့။
- * ငွေဝင် လာသိရှိ စီးပွားတိုးတက်ခိုင်မြဲစေဖို့။
- * အကြွေးငွေများ အမြန်ဆုံးပြန်ရဖို့၊ ပြန်ဆပ်နိုင်စေဖို့။
- * မြို့တောင်း၊ နေရာတောင်း အမြန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့ရဖို့။

(ဟောခန်းဖွင့်ချိန် နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၄ နာရီအထိ)

အမှတ်—အေ ၂၊ တိုက်—၄၀၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဦးဝိဇာရလမ်း၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ ပြောက်ဒဂုံ။

ဖုန်း— ၀၉ ၅၀၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၇၃၁၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၂၅၀၇၇၃၆၃

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မာယာ
က ဒရောသောပါး အခန်းတွင်းသို့
ဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်ကာ ချက်
ထိုးလိုက်၏။ ပြီးမှ သန်းဦးဘက်သို့
လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း..

“ကိုဦး...ကိုဦး၊ မာယာလေ၊
မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

အမှန်တော့ မာယာအား မည်
သို့မှ မမှတ်မိနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ
ပေ။ သုံးနှစ်ဆိုသည့်အချိန်ကာလ
သာ ကုန်ဆုံးသွား၏။ မာယာပုံစံက
တော့ အရင်တုန်းကကဲ့သို့ပင် လှမြဲ
လှနေသည်။ ချောမြဲချောနေသည်။
တောင့်တင်းမြဲ တောင့်တင်းနေဆဲ။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အားလုံး
ကို ငါမှတ်မိနေတုန်းပါပဲ မာယာ၊
မင်းငါ့ကိုပစ်ပြီး အောင်သူဆိုတဲ့လူ
ရဲ့နောက်ကိုလိုက်သွားတာကအစ
ပေါ့၊ အားလုံးကိုပဲ မှတ်မိနေတယ်
ဆိုပါတော့”

စင်စစ် မာယာသည် တစ်ချိန်
တုန်းက သူ့ဇနီးဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့တစေ
စာရေးဆရာတစ်ယောက်မျှသည်
ဖြစ်သည့် သူ့အားပစ်၍ ကုမ္ပဏီဝန်
ထမ်း အောင်သူ့နောက်သို့ ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားခဲ့၏။
ယခုတော့ မာယာသည် သုံးနှစ်ခန့်
အဆက်အသွယ်ပြတ်နေပြီးနောက်မှ
ယခုတစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

“ကိုဦးကိုကြည့်ရတာ မာယာ
ကို အခုအချိန်အထိ စိတ်နာနေတုန်း
ပဲထင်တယ်၊ ကဲ....ထားပါ၊ မာယာ
ကို ထိုင်ခွင့်လေးဘာလေးတော့ပေး
ဦးမှပေါ့”

သန်းဦးက နှုတ်မှမပြောဘဲ
ညှော်ခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆီသို့
မေးခေါ်ပြလိုက်၏။ မာယာက ထိုင်
ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လက်မှာ
ကိုင်လာသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို
ဘေးချထားလိုက်၏။

“ကဲ.....ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာ
လဲ၊ မင်းရဲ့အချစ်တော်ကြီး အောင်
သူကော”

သန်းဦးက မာယာနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း
မာယာကို မေးလိုက်၏။

မာယာသည် ရွှေရင်ကလေး မို့
တက်လာသည်အထိ သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချလိုက်ရင်း

“သူ့အကြောင်းတော့ ပြော
မနေပါနဲ့တော့ ကိုဦးရယ်၊ သူက
ကုမ္ပဏီကငွေတွေကို အလွဲသုံးစား
လုပ်ပြီး တခြားတစ်နေရာကိုထွက်
ပြေးသွားပြီ ကိုဦးရဲ့”

“မင်းကိုရော တစ်ခါတည်း
ခေါ်မသွားဘူးလား”

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာ
ပေါ့၊ ကုမ္ပဏီကလူတွေက ဘယ်လို
ထင်နေသလဲဆိုတော့ မာယာနဲ့သူ
ပေါင်းပြီး အဲဒီငွေတွေကို အပျောက်
ရိုက်ခဲ့တယ်လို့ပေါ့၊ အဲဒီလူတွေက
လည်း နေ့တိုင်းလိုလို မာယာဆီလာ
ပြီး မေးခွန်းတွေချည်းပဲ လာလာ
ထုတ်နေကြတော့ မာယာလည်း
ကြာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဒီ
ကံထက်ပေါ့လာခဲ့တာတာပဲ ဒါ
တောင်မှ သူတို့ ဒီအထိပါလာကြ

သေးသလားမပြောတတ်ဘူး”

“ဒေါက်....ဒေါက်.....ဒေါက်”

အဆက်မပြတ်ခေါက်နေသည့်
တံခါးခေါက်သံကြောင့် သန်းဦး
ဆတ်ခနဲလန့်နိုးသွား၏။

မျက်လုံးအစုံကို ဗြုန်းခနဲ ဖွင့်
လိုက်မိသည်။ ဦးခေါင်းမှာ မိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေ
သွား၏။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးအစုံ
ကို ပြန်၍မှိတ်လိုက်မိသည်။ လူမှာ
လည်း လှုပ်ရှားမှုမပြုဘဲ အသာငြိမ်
နေလိုက်၏။

ဒါကိုပင် အပြင်မှလူက စိတ်
ချေညံဖြစ်သွားပုံရ၏။ တံခါးကို
အဆက်မပြတ် ခေါက်လာပြန်၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်.....ဒေါက်”

သည်တစ်ခါတော့ သန်းဦးငြိမ်
မိလေတော့။ နားထင်ကြော
ထက်၍ အသာဖိကိုင်ပြီး
အောက်သို့ဆင်းလိုက်ရာမှ တံ
ခါးခေါက်သံ

www.burmeseclassic.com

မာယာ၏စကားမှ မဆုံးတတ်သေး။ တံခါးဝနားတွင်ရပ်လာသည့် ခြေသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“အထဲကလူတွေ တံခါးကို အမြန်လာပြီး ဖွင့်ပေးစမ်း”

လေသံမာမာနှင့်ပြောလာသည့် အပြင်မှအသံကြောင့် မာယာမှာ ချက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားသည်။ အလျင်အမြန်လေး ထိုင်ရာမှ ရှေ့တိုးလာပြီး သန်းဦး၏ပေါင် နှစ်ဖက်ကိုကိုင်လျက်.....

“အဲဒါ.....အဲဒါ သူတို့ပဲထင်တယ်၊ သူတို့ မာယာ့ကို ခြေရာခံမိသွားကြပြီနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်၊ ကိုဦး.....မာယာ့ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ မာယာ ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့”

သန်းဦးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်ကအမှန်။ သို့တစေ တစ်ဖက်လူစိတ်ဓာတ်ကျမည် စိုးသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ချက်မှ မပျက်စေဘဲ ကူခြေမပျက်ပင် လေအေးကလေးဖြင့်.....

“စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားမှပေါ့ မာယာ၊ ဒီလောက်ကြီးလည်း စိတ်တွေသိပ်ပြီး လှုပ်ရှားမနေစမ်းပါနဲ့ အနာသိရင် ဆေးလည်းရှိရမှာပေါ့၊ ကဲ...ထ၊ အနောက်ဘက်မှာ ကြောင်လိမ်လှေကားရှိတယ်၊ အနောက်ဘက်က ဆင်းပြီး အပြင်ဘက်ထွက်နိုင်ဖို့သာလုပ်၊ သူတို့ကိစ္စကို ကိုဦးကြည့်ရှင်းထားလိုက်မယ်၊ ကဲ.....သွားဖို့လုပ်တော့”

“ကိုဦး ဒီအိတ်ကိုတော့ ဒီမှာပဲ ခဏလောက်အပ်ထားခဲ့ပါရစေ၊ အခြေအနေအေးဆေးမှ မာယာပြန်လာပြီး ယူမယ်လေ၊ ရတယ်မဟုတ်လား ကိုဦး”

သန်းဦးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ မာယာ အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ သန်းဦး အနောက်ကနေ လိုက်ခဲ့သည်။ အနောက်ဘက် ကြောင်လိမ်လှေကားသို့ဆင်းရသည့် တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

မာယာသည် ခိုဝေဝေမျက်လုံးများဖြင့် သန်းဦး၏မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဘာမပြောညာမပြော သန်းဦး၏ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲတစ်ချက်နမ်းပြီးနောက် ကြောင် လိမ်လှေကားအတိုင်း အောက်သို့ဆင်းသွား၏။

သန်းဦးက မာယာနမ်းသွားသည့်ပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ကြောင်လိမ်လှေကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အတွင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း မာယာ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ မိန်းမအဝတ်အစားတချို့နှင့်အတူ မန္တလေးသို့သွားမည့် ကြိုတင်ရထားလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။

သန်းဦးက တစ်ချက်မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် လက်ဆွဲအိတ်စစ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း.....ဒုန်း.....ဒုန်း”

တံခါးထုရှိက်သံက စောစောကထက်ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။ အပြင်မှပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်တိုဒေါသထွက်လာပုံရသည်။

သန်းဦးက လက်ဆွဲအိတ်ကို ခုတင်အောက်သို့ သွင်းထားလိုက်၏။ ပြီးနောက် တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟိုမိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ဘောင်းဘီဝတ် နှင့် လူနှစ်ယောက်က အတွင်းသို့ဝင်လာကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးများက ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်ရင်း ရှေ့မှလူကမေးသည်။

“သူမရှိတော့ဘူး၊ ပြန်ထွက်သွားပြီ”

သန်းဦးက လေသံတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် အဖြေပေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်လိုက်ကြ၏။ ရှေ့မှလူက သန်းဦးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ရင်း.....

“သူထွက်သွားတာလည်း ကျုပ်တို့ မတွေ့လိုက်ပါလား”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ သူက အနောက်ဘက် ကြောင်လိမ်လှေကားကနေ ထွက်သွားတာပဲဥစ္စာ”

“သူက ပြန်လာဦးမှာလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမလဲ”

“ကျုပ်တို့က ---ကုမ္ပဏီကပဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ယောက်ျားက ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ သူတို့နောက်ကို ခြေရာခံ

ပြီး လိုက်နေကြတာပဲ”

“သူတို့ ငွေတွေကို အလစ် ဆုတ်သွားတာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ် ဆိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

စိတ်ထဲမှာ မရှင်းသောကြောင့် သန်းဦးက တည့်တိုးပင် မေးလိုက် သည်။

“ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဆို ဘာ မောင်ရင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာ ပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပတ်သက်မှုမရှိဘဲနဲ့တော့ ဒီမိန်း ကလေးက မောင်ရင်ဆီကို ရောက် လာမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစေ ချင်တယ်”

သည်တော့လည်း သန်းဦးမှာ

ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ။ အမှန် အတိုင်းပြောဆိုတော့လည်း ပြောပြ ရသေးတာပေါ့။ မာယာဟာ တစ် ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့မိန်းမ ပဲ။ အခုတော့ အောင်သူရဲ့မိန်းမပေါ့။ သူနဲ့ကျွန်တော် လမ်းခွဲခဲ့ပြီးနောက် ဒီကနေ့မှပြန်ပြီး ပထမဆုံးအနေနဲ့ တွေ့ရတာပဲ။ ကဲ.....နောက်ထပ် ဘာသိချင်သေးလဲ”

ထိုသူက ပခုံးကို အသာတွန့် ပြလျက်.....

“နောက်ထပ်သိချင်တာ ဘာ မှမရှိတော့ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိ တယ်။ ကျုပ်တို့ကို အထဲကိုဝင်ရှာ ဖို့ ခွင့်ပြုပါ”

သန်းဦးကလည်း လိုလိုလား လားပင်.....

“ရှာပါဗျာ၊ ရှာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အိပ် ခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်ရှာပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် ပြန်ထွက်လာကြ သည်။ သူတို့သည် ခုတင်အောက် ဗုံ မာယာ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို တော့ မြင်မသွားခဲ့ကြပါ။

“အင်းလေ။ အခု လောက်ဆို အဝေးကို ရောက်သွားလောက် ပြီပေါ့။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်ပေါ့လေ။ သူ တို့ဘက်က

ပြန်ပြီးဆက်သွယ်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီကို လှမ်းပြီးအကြောင်း ကြားဖို့တော့ မမေ့ပါနဲ့ ရော... ကျုပ် တို့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေပါတဲ့ လိပ်စာ ကတ်ပြား၊ ဪ...ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် တောင် မိတ်ဆက်မပေးရသေးဘူး။ ကျုပ်က ဇော်ဦးပါ။ သူကတော့ ဝင်းလှိုင်ပါ။ ကဲ...ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ ကျုပ်တို့ပြောတာကိုသာမမေ့ပါနဲ့ နော်”

သန်းဦးက ဇော်ဦးဆိုသည့်လူ လှမ်းပေးသည့် ကတ်ပြားကိုလှမ်း ယူပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

သူတို့ ပြန်ထွက်သွားကြတော့ သည်။

သန်းဦးသည် စိတ်မောလူမော ဖြင့်ပင် စာရေးစားပွဲခုံနောက်ရှိ ထိုင် ခုံတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် မိ၏။

မာယာဆိုသည် မာယာ။ သူ နှင့် အတူ နေစဉ်တုန်းကလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးခဲ့၏။ သူစာရေး၍ ရသမျှသော စာမူငွေ တွေအားလုံးကို ဖဲရိုက်၊ ကလပ် တက်ဖြင့် ဖြုန်းတီးခဲ့သည်။ ကျန်း မာရေးမကောင်း၍ စာမရေးနိုင်တော့ သည့်အချိန်တွင် မာယာက အချစ် သစ်ရှာကာ အသိုက်ပြောင်းသွားခဲ့ သည်။

အခုတော့လည်း အတိတ် တစ္ဆေသည် ပြန်လည်ခြောက်လှန့် လာပြန်လေပြီ။ အေးငြိမ်းနေသည့် ရင်ကို ကြပ်ပြီး ပူစပ်ပူလောင်းမြှစ် အောင် လာလုပ်နေပြန်ပြီ။

သူ့အတွေးလွန်နေစဉ် မာယာက သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

“မင်း...မင်း အပြင်ကိုထွက်မသွားဘူးလား”

သန်းဦးက အံ့အားသင့်စွာပြန်မေးလိုက်မိသည်။ မာယာက အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် အဖြေပေးသည်။

“သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဝေးကြီးတော့မသွားဘူး၊ အောက်ဆင်းပြီး တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေလိုက်တာပေါ့၊ သူတို့ထွက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ အခု မာယာလည်း အပေါ်ကိုပြန်တက်လာတာ၊ ကျေးဇူးပဲ ကိုဦး၊ မာယာ့ကို အခုလို အကာအကွယ်ပေးတဲ့အတွက်၊ မာယာ သွားတော့မယ် ကိုဦး၊ မာယာ ဒီမှာရှိနေရင် ကိုဦးအတွက်မကောင်းဘူး၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ကျမှ ပြန်တွေ့မယ်နော် ကိုဦး”

“မင်းက အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းရမှာပေါ့ ကိုဦး၊ မာယာ့ရဲ့ မိဘတွေကိုသွားပြီး ခိုလှုံရတော့မှာပေါ့ ကိုဦးရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မာယာ့ရဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေကလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတော့တာကိုး”

ဝမ်းနည်းသံဖြင့် စကားဆိုပြီး နောက် မာယာက သန်းဦး၏ဦးခေါင်းကို ဆွဲယူကာ တရှိုက်မက်မက် နမ်းသည်။ ထို့နောက် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူပြီးနောက် အနောက်ဘက် ကြောင်လိမ်လှေကားဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

သန်းဦးသည် အခိုက်အတန့် မျှရပ်တန့်နေပြီး နောက်မှ အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ပွင့်နေသည့် နောက်ဘက်တံခါးမှ တစ်ဆင့် အောက်ဆီသို့ အသာငုံကြည့်သည်။

မာယာသည် အောက်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ နောက်ကြောင်းမလုံဟန်ဖြင့် အပေါ်သို့မော့ကြည့်သည်။ သန်းဦးက သူ့ကိုမမြင်အောင် အလျင်အမြန် ကွယ်ရပ်လိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ မာယာက ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မာယာ၏ဘေးနားသို့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကပ်လာသည်။ ထိုအမျိုးသား၏ လက်ထဲတွင်လည်း ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ပါရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အငှားယာဉ်တစ်စီးကို လက်ပြထားကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

သန်းဦး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ မာယာသည် မာယာဆိုသည့်အတိုင်း မာယာများလွန်းလှသည်။ သူ့အား ထောင်ချောက်ဆင်စားစာခံလုပ်ဖို့ ဖန်တီးခဲ့သည်။ မီးရထားခရီးစဉ်ဖြင့် သွားမည်ကိုပင် သင်္ဘောနှင့်သွားမည်ဟု လှည့်စားသွားလိုက်သေးသည်။ ရှိစေတော့။

သန်းဦးက သူ၏လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ဇော်ဦးတို့ပေးသွားသည့် ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ခေါ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးသံကြားရ၏။

“ဟယ်လို ကျွန်တော် ဇော်ဦးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သန်းဦးပါ။ ခင်ဗျားတို့ရှာနေတဲ့ အောင်သူကိုတွေ့ချင်ရင်တော့ ဘူတာရုံကို အမြန်လိုက်သွားပေတော့၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီညရထားနဲ့ မန္တလေးကိုသွားဖို့ ရထားလက်မှတ်ကို အဆင်သင့်ဝယ်ထားပြီးကြပြီဗျ၊ အဲဒါ အမြန်လိုက်ပေတော့”

“ခင်ဗျားဥစ္စာက ကျိန်းသေလို့လားဗျာ”

“ခင်ဗျားမယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ”

စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်ပြီး နောက် ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

မာယာနမ်းသွားသည့် ပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့်အသာပွတ်သပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဪ...မင်းကငါ့ကို နောက်ဆုံးအနမ်းပေးသွားတာများလားကွာ”

သန်းဦး

အတားအဆီးအပိတ်အဆို့များကို
ဖယ်ရှားပြီးလွယ်ကူညင်သာ
ချောမွေ့သောခံစားမှုအတွက်

ပုပုဒေါ့ဒေါင်
TMR. 011758(1215)

ဝမ်းမှန်အကြွေပြဆေး

အမှတ် ၁၂၀၊ ပြည်လမ်း၊ ၈ မိုင်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း ၆၆၇၀၉၃

ရဲလေး (ဝါးခယ်မ)

အိုင်အိုကျွန်ပီနှင့်
ထူးဆန်းသော အက်စ်အက်စ်ကွင်း

အချိန်ကား ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊
အရေးအခင်းပြီးစကာလ။

နေပြည်တော်စီမံချက်ဖြင့်
တပ်မတော်မှ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ (ယခု
မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့)သို့ ပြောင်းရွှေ့
တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြသူများထဲ
တွင် ကျွန်ုပ်လည်းပါဝင်ခဲ့၏။ တာဝန်
ကျရာ ရန်ကုန်တိုင်းပြည်သူ့ရဲတပ်
ဖွဲ့မှူးရုံး (ယခု ရန်ကုန်တိုင်းဒေသ
ကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး)တွင် သတင်းပို့
ပြီးနောက် ရန်ကုန်တိုင်းရုံး၊ ဌာနစု
တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ
သည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တိုင်းပြည်
သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၌ တိုင်းရဲမင်းကြီး
(ယခု တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူး)
အဖြစ် ရဲမှူးကြီး လှကြည်၊ ရဲမှူး
ကြီး ဖေကြည်၊ ရဲမှူးကြီး သိန်း
လင်းတို့သုံးဦးမှာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တစ်
နှစ်တည်း၌ တိုင်းရဲမင်းကြီးများအဖြစ်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်
လေသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်
ကာလ၌
ပုဇွန်တောင်
ဆိုသည်ကား
စက်ပစ္စည်းများ၊
သံထည်များနှင့်
ပတ်သက်သော
ဈေးကွက်
နယ်မြေကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။
ပုဇွန်တောင်
ကြက်တန်းကို
အားလုံး
သိကြသည်

...

ရန်ကုန်တိုင်းပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့
၏ အမှတ်အသားလက်မောင်းတံ
ဆိပ်မှာလည်း မိကျောင်းတံဆိပ်ဖြစ်
ပြီး အဆိုပါတံဆိပ်အား ၂၂-၁၀-
၁၉၆၄ မှ ၃-၁-၁၉၈၉ ရက်နေ့
အထိ တပ်ဆင်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပြီး
ယခုအသုံးပြုဆဲဖြစ်သည့် ကြယ်နီ
လက်မောင်းတံဆိပ်အား ထိုစဉ်က
ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်ပြော
ချင်သော အကြောင်းအရာကား
အထက် တွင် ဆိုခဲ့လေသော
အကြောင်းအရာများမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်
ပြောချင်သော အကြောင်းအရာမှာ
အက်စ်အက်စ်ကွင်းအကြောင်းဖြစ်
သည်။ အက်စ်အက်စ်ကွင်းသည်
အတိတ်က ကျွန်ုပ်နှင့် ရေစက်များ
စွာရှိခဲ့ဟန်တူ၏။ အစပိုင်းတွင်
ကျွန်ုပ် သတိမထားမိခဲ့။ ရာဇဝင်ပုံ
ပြင်လိုလို၊ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လိုလို
ကြားဖူးနားဝတစ်ခုအဖြစ်သာရှိခဲ့၏။
ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတရားတစ်ခုက
တိုက်ဆိုင်လာသဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်
သည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်ကာလ၌ ပုဇွန်
တောင်ဆိုသည်ကား စက်ပစ္စည်း
များ၊ သံထည်များနှင့်ပတ်သက်
သော ဈေးကွက်နယ်မြေကြီးတစ်ခု
ဖြစ်၏။ ပုဇွန်တောင်ကြက်တန်းကို
အားလုံးသိကြသည်။ အဆိုပါ ပုဇွန်
တောင်ကြက်တန်းအပါအဝင် ပုဇွန်
တောင်မြို့နယ်ကား ကျွန်ုပ်တို့
ကျရာ၊ သတင်းရင်းစာ ဖွဲ့နွဲ့
လေ၏။ ပုဇွန်တောင် ကြက်တန်း၌

ခိုးမှုကျူးလွန်သူများ မကြာခဏ လာရောက်ရောင်းချတတ်သည်။ ဒုစရိုက်သမားများ ကျင်လည်ကျက်စားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင် အသွင်ယူ၍ဖြစ်စေ၊ သတင်းပေးများထံမှဖြစ်စေ သတင်းရယူကာ လက်ဦးမှုရှိအောင် ဖော်ထုတ်ရလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဖြစ်ပွားတတ်သော ခိုးမှုမှ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများမှာ ကုန်းကြောင်း၊ ရေကြောင်းဖြင့် ပုဇွန်တောင်ကြက်တန်းသို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အချိန်မရွေးဝင်တတ်ပေသည်။

တစ်နေ့ ပုဇွန်တောင်ချောင်းဝ (ဒေါပုံချောင်းဝဟုလည်းခေါ်ဆို)၌ သတင်းတစ်ခုအရ ကျွန်ုပ်နှင့်အဖွဲ့အသွင်ယူကာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရောဝတီတိုင်း(ယခု ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး)သား ဖြစ်လေရကား ဒီရေအတက်အကျ အချိန်ကို ကောင်းစွာသိ၏။ ဒီရေအတက်လှိုင်းနှင့် သံထည်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာသော စက်သမ္ဗန်မှာ အန္တရာယ်ကိုမသိသော ယုန်သူငယ်ပမာ ကျွန်ုပ်နှင့်အဖွဲ့ရှေ့သို့ ကောင်းစွာဆိုက်ကပ်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အဆိုပါစက်သမ္ဗန်အား ကောင်းစွာကပ်စေပြီးမှ စက်လှေပေါ်ပါသူများအား ခေါ်ယူလိုက်သည်။ စက်သမ္ဗန်ပေါ်ပါအလီ၊ ကာဆင်၊ မာမွတ် အစရှိသော အမည်ရှိသူတို့အား ရပ်ကွက်ရုံး၌ စစ်ဆေးလေရာ ၎င်းတို့၏ အစစ်ခံထွက်ဆိုချက်၌ပါဝင်သော အမည်တစ်ခုက ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို

များစွာဆွဲဆောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအမည်ကား အခြားမဟုတ်။ အက်စ်အက်စ်ကွင်းဟူသောအမည်ပင်ဖြစ်ချေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ခိုးလာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုး...ပင်လယ်ဝကျောက်တန်းဘက်က ဝယ်လာတာပါ။ အက်စ်အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောပျက်ကနေ ဂက်စ်အိုးနဲ့ ဖျက်ယူလာတဲ့ သံပြားအဟောင်းတွေပါ”

“ဘာကွ.....အက်စ်အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်၏အသံက အံ့သြမှုအရှိန်ကြောင့် အနည်းငယ် ပိုမာသွားသည်ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကာဆင်ဆိုသော သံပြားဝယ်လာသည့်သူမှာ အနည်းငယ် ကိုယ်ကို နောက်သို့ဆုတ်သွား၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အက်စ် အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောကပါ။ အဲဒီက နေသံပြားသွားဖျက်တဲ့ သူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ဆင့်ပြန်ရောင်းတာပါ”

“အဲဒီသင်္ဘောကို မင်းတို့တွေ ဖူးလား”

“မတွေ့တော့ မတွေ့ဖူးပါဘူး ဆရာ၊ အဲဒီသင်္ဘောက နတ်ကြီးတယ်လို့တော့ ပြောတယ်၊ တွေ့တဲ့သူမှ တွေ့ရတာ၊ နောက်ပြီး လိုတာထက်ပိုပြီး လောဘတက်ဖျက်ရင်လည်း အန္တရာယ်တွေ့ရတတ်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သွားတဲ့သူတွေကလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြီးသွားမှတွေ့ရတာ

တဲ့၊ နောက်ပြီး သူက ပင်လယ်ထဲ
မှာ ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်ဖြစ်နေ
တာလို့ ပြောတယ် ဆရာ”

“ဟေ.....မင်းကလည်းကွာ၊
အဲဒီသဘောကလို့ မင်းတို့ကိုပြောပြီး
အခြားသဘောက ခိုးဖျက်လာတဲ့
သံပြားတွေဖြစ်နေရင်ရော မင်းက
အက်စ်အက်စ်ကွင်းက ဖျက်လာတဲ့
သံပြားလို့ပဲ ပြောမှာလား”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကြောင့် ကာ
ဆင်ဆိုသောသူမှာ မျက်နှာပျက်
သွားလေသည်။ အမှန်မှာလည်း
၎င်းမှာ သက်သေလက်ဆုပ်လက်
ကိုင်ပြရန် ခက်နေဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်
မှာလည်း တာဝန်အရဟူသောစိတ်
ဖြင့် မေးလိုက်ရသော်လည်း ၎င်းတို့
၏စကားကို မယုံကြည်၍မဟုတ်။
ဥပဒေအရ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်
သက်သေပြနိုင်ဖို့က အလွန်အရေး
ကြီးလေသည်။ လူသတ်တရားခံကို
သေသုဝင်ပူး၍ဖြစ်စေ၊ အခြားမမြင်
နိုင်သော ပရလောကမှ ကူညီ၍ဖြစ်
စေ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့်
ပေါ်ပေါက်နိုင်သော်လည်း တရားခွင်
၌ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိသောဝိဇ္ဇာ
နည်းအတွေးဖြင့် မှုခင်းဖော်ထုတ်
ကာ တင်ပြမရနိုင်ပေ။ သက်ရှိ၊
သက်မဲ့ သက်သေများဖြင့် တင်ပြ
နိုင်ရမည်ဖြစ်မည်။ ယခု ရှေးဟောင်း
အက်စ်အက်စ်ကွင်းကိုစွဲ၍လည်း
သက်သေအခိုင်အမာပြရန် အမှန်
မင်လိုအပ်နေပြီဖြစ်လေသည်။

နန်းတွင်း
ရတနာများအနက်
ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံ
ပတ္တ မြားများစွာ
ပါဝင်လေရာ
အချို့သော
ကျောက်မျက်
ရတနာများကား
နှစ်များစွာကြာမြင့်၍
နတ်မြတ်နတ်ကောင်းများ၏
အစောင့်အရှောက်များ
ရှိသည်ဟု
ယုံကြည်ကြသည်။
ကမ္ဘာမြေ၏
အမြဲတေများဖြစ်သော
...

အက်စ်အက်စ်ကွင်း ရှေး
ဟောင်းသဘော၏အမည်ကို ကျွန်ုပ်
တပ်မတော်မှတ်တမ်းရုံး၌ တာဝန်
ထမ်းဆောင်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးခဲ့၏။
ထိုစဉ်က တပ်မတော်ရေမှ သူငယ်
ချင်းများ၏ တစ်ဆင့်စကားပြော
ကြားချက်အရ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လိုလို

နားထောင်ခဲ့ဖူးသည်။ အက်စ်အက်စ်
ကွင်းသဘောသည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်
တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကျူးကျော်
စစ်သုံးကြိမ်ဆင့်ခွဲစဉ်၌ ပါဝင်ခဲ့ဖူး
သော သမိုင်းဝင် စစ်သဘောဖြစ်
သည်။

၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်
မာ တတိယကျူးကျော်စစ်အပြီး
မန္တလေး၊ ဂေါ်ဝီနီဆိပ်သို့ အင်္ဂလိပ်
ရေတပ် စစ်သဘော အများအပြား
ဆိုက်ကပ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ ရေတပ်
စစ်သဘောအုပ်စုတွင် အက်စ်
အက်စ်ကွင်းသဘောလည်း ပါဝင်
လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သီပေါ
ဘုရင်မိသားစုအား အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊
ရတနာဂီရိသို့ ပို့ဆောင်ရန် စီစဉ်ခဲ့
ပြီး နန်းတွင်းရှိ ခေတ်အဆက်ဆက်
ထိန်းသိမ်းခဲ့သော အဖိုးတန်ရတနာ
အမြောက်အမြားကို မွေနှောက်ရှာ
ဖွေ ယူငင်၍ သဘောများဖြင့်
အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ပို့ရန် စီစဉ်ကြ
သည်။ အဖိုးတန်စာပေနှင့် နန်း
တွင်းမှတ်တမ်းများကိုလည်း မီးရှို့
ဖျက်ဆီးကြသည်။ ဤသည်ကား
နယ်ချဲ့တို့၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှု
များအနက်မှ ပြယုဂ်တစ်ခုသာဖြစ်
လေသည်။

နန်းတွင်းရတနာများအနက်
ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများစွာ
ပါဝင်လေရာ အချို့သော ကျောက်
မျက်ရတနာများကား နှစ်များစွာကြာ
မြင့်၍ နတ်မြတ်နတ်ကောင်းများ၏
အစောင့်အရှောက်များရှိသည်ဟု ယုံ
ကြည်ကြသည်။ ကမ္ဘာမြေ၏ အမြဲ
တေများဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်ကျောက်

www.burmeseclassic.com

သံပတ္တမြားတို့သည် ထိုက်တန်သော သူ၏လက်ဝယ်သို့သာ ရောက်ရှိနိုင် သည်ဟု မှတ်သားဖူးလေသည်။

ထိုစဉ်က အက်စ်အက်စ်ကွင်း သဘောပေါ်၌ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်မည့် ရတနာ မြောက်မြားစွာ တင်ဆောင်ခဲ့လေရာ အထက်ဆိုခဲ့သော အစောင့် အရှောက်အများရှိသော ကျောက် မျက်များစွာပါဝင်လေ၏။ အဆိုပါ ရတနာများအနက် လူသိများ ထင် ရွားလှသည့် နန်းစဉ်ပတ္တမြား ငမောက်ကဲ့သို့သော ရတနာများပါ ဝင်လေသည်။ ဤနေရာ၌ ပတ္တမြား ငမောက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တင်ပြလို ပါသည်။ ပတ္တမြားငမောက်သမိုင်း ကြောင်း မူကွဲမျိုးစုံရှိပြီး အချို့က နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီး တရုတ်ပြည်၌ တစ်ခြမ်းရှိနေသည် စသည်ဖြင့် များ စွာရှိရာ တိကျစွာ မပြောဆိုနိုင်ကြ ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ပရင်ဒါဂတ်၊ ကာနယ် စလေဒင်၏ အစီအမံဖြင့် ရေတပ် ဗိုလ်ကြီး ရောဘတ်ဝင်းနား ဦးစီး သည့် အက်စ်အက်စ်ကွင်းစစ် သဘောသည် ရေတပ်သဘောအုပ် စုနှင့်အတူ မြန်မာပြည်မှ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများတင်ဆောင် လျက် ရောဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်တွင် တစ်ထောက်နားကာ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သည့်ရက်ကိုစောင့်ဆိုင်း ၍အင်္ဂလန်သို့ထွက်ကြရာ ပင်လယ်ဝ အရောက်၌ ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်မိပြီး ပင်လယ်ဝ၌ပင် အက်စ်

အက်စ်ကွင်းသဘော နှစ်မြှုပ်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအရာရှိများမှာ လည်း ခိုးရာ၊ တိုက်ရာပါ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ၏တန်ဖိုးကို သိရှိ၍ လွန်စွာနုမြောလေရကား အက်စ်အက်စ်ကွင်းသဘောအား အမြန်ပြန်လည်ဆယ်ယူရန် နည်းမျိုး စုံဖြင့် ကြိုးစားကြတော့သည်။ သို့ သော်လည်း အချည်းအနှီးသာဖြစ် လေသည်။ သဘောအား မဆယ်ယူ နိုင်လျှင်လည်း သဘောပေါ်ပါရှိသော ကျောက်မျက်ရတနာများရရှိရန် ရေ တပ်မှ ရေငုပ်သမားဖြင့် ငုပ်ယူရန် ကြိုးစားကြပြန်သည်။ သို့သော် ရေ ငုပ်သမားများမှာ ရေပေါ်သို့ ပြန် လည်ပေါ်လာခြင်းမရှိဘဲ အသက်ဆုံး ရှုံးခဲ့ကြရလေသည်။ နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်တို့မှာ ၎င်းတို့၏ ခေတ်မီ နည်းပညာများဖြင့် မရသည့်အဆုံး လက်လျှော့ကာ ရေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်လေတော့ သည်။ အဆိုပါမှတ်တမ်းကိုကား ယခုတိုင် လျှို့ဝှက်ထားဆဲဖြစ်၏။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့၏အကြံ ကား နည်းပညာဆန်းသစ်တိုးတက် မှုနှင့်အတူ အခွင့်အခါသင့်ပါက ပြန် လည်တူးဖော်ရန်ဖြစ်လေသည်။ သာဓကအနေဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့စစ် ရှုံးသဖြင့် မြန်မာပြည်မှ တပ်များပြန် ဆုတ်စဉ် မသယ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သော မစ်စပိုင်းယား တိုက်လေယာဉ်များ အား နေရာအတိအကျ မှတ်သားခဲ့ သည်များကို ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်းက ပြန်လည်တူးဖော်ရန် ဆောင်ရွက် သည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေ

သည်။ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်သွား
သဖြင့် မြေကြောရေကြော ရွှေ့
ပြောင်းသွားရာ မတွေ့ရှိဘဲ ယနေ့
ထက်တိုင် ရှာဖွေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ထို
နည်းတူ မြန်မာပြည်၏ မြေပေါ်မြေ
အောက်၊ ရေပေါ်ရေအောက်၌ ဂှက်
သိုခဲ့သော ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်
များစွာရှိနေပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာ
ရေပြင်အောက်ရှိ နှစ်မြုပ်နေသော
သင်္ဘောများ၊ ကိုယ်ပျောက်သင်္ဘော
များ၊ ရေအောက်မြို့တော်များ၊ ဘာ
မြို့ဒါရပ်ဝန်းရှိ ထူးခြားအံ့ဖွယ် ဖြစ်
ရပ်များကား အစီအရီရှိနေကြပြန်
သည်။ အနီးစပ်ဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့မြန်မာနိုင်ငံ၌ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်း
ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီး ဆယ်ယူ
သည့်ကိစ္စသည် လူများအလွန်စိတ်
ဝင်စားသော အကြောင်းအရာဖြစ်ခဲ့
လေသည်။ သိပ္ပံနည်း၊ ဝိဇ္ဇာနည်း
များဖြင့် ရက်တိုတိုအတွင်း ဆယ်ယူ
နိုင်မည်ဟု သတင်းများထွက်ခဲ့
သည်။

ပင်စင်စား ကျွန်ုပ် အိုင်အို
ဟောင်းကြီး စဉ်းစားမိ၏။ ယခု

၂၀၁၅ ခုနှစ်၌ ဓမ္မစေတီခေါင်း
လောင်းကြီး ရေညှိနှစ်မြုပ်ခဲ့သည်မှာ
၄၀၃ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၆၁၂ ခုနှစ်
တွင် ပေါ်တူဂီဇင်ကာမှာ ၁၂၃ နှစ်
ကြာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးရင်ပြင်
၌ တည်ရှိခဲ့သော ဓမ္မစေတီခေါင်း
လောင်းကြီးအား သန်လျင်သို့သယ်
ယူရန်ပြုစဉ် ရေသို့ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ယခုနှစ်ပေါင်း လေးရာကျော်
အချိန်၌ မြေကြော၊ ရေကြောပြောင်း
လဲမှု၊ ကမ္ဘာ့လျင်များကြောင့် မြေ
အနေအထား ပြောင်းလဲမှုများ
ကြောင့် ရွှေလျားပြောင်းလဲခြင်းမရှိ
သော ၂၉၄ တန် အလေးချိန်ရှိ
သော ခေါင်းလောင်းကြီးအား လွယ်
ကူစွာ ဆယ်ယူမည်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်
လည်း လူသိထင်ရှားခြင်းမရှိသော
အက်စ်အက်စ်ကွင်းအား ပြေး၍မြင်
ယောင်မိသည်။ ကျွန်ုပ် အက်စ်
အက်စ်ကွင်းကို ဖော်နိုင်လျှင်ကား
မီဒီယာလောကအသိုင်းအဝိုင်းမှ ညီ
နောင်များအား သတင်းစာရှင်းလင်း
ပွဲများ အရင်လုပ်ရပေမည်။

အမေရိကန်ရေတပ်မှ ဗိုလ်မှူး

ကြီးက ရေတပ်မှထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်
ကုမ္ပဏီတည်ထောင်၍ သမုဒ္ဒရာများ
အောက်ကြမ်းပြင်ကို ရေငုပ်သင်္ဘော
များ၊ စူးစမ်းရေးယာဉ်များဖြင့် လေ့
လာခဲ့ကြလေသည်။ ရှေးဦးစွာ ရှေး
ခေတ်ရွှေချောင်းများ တင်ဆောင်
လာသော သင်္ဘောတစ်စင်းအား
သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်အောက်မှ ရှာဖွေ
တွေ့ရာမှ များစွာကြီးပွားချမ်းသာပြီး
အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထို့ထက်ပို၍
သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်အောက် ရှာဖွေ
ရာမှ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ကမ္ဘာ
ရေအောက် နှစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးနေ
သော ရေအောက်မြို့တော်ကြီးကို
တွေ့ရှိလေတော့သည်။

ဤဇာတ်လမ်းဖြစ်စဉ်၌ ခေတ်
မီပစ္စည်းမျိုးစုံပါဝင်၏။ သို့သော်
နောက်ဆုံး ရေအောက်ကြမ်းပြင်၌
ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ခဲ့၏။ အိုင်အို
အငြိမ်းစား ကျွန်ုပ်ကား ဇွဲလျှော့မည်
မဟုတ်။ ဈေးသင့်တော်သော စက်
လှေတစ်စီးအား ဝယ်ရမည်၊ ငါးဖမ်း
လှေများသုံး ဂျီပီအက်စ်တစ်လုံး၊ ရေ
အောက်ကြည့်ကင်မရာ စသည်များ
ရှာဖွေစုဆောင်းရမည်။ ရေငုပ်သန်
သော ဆလုံလူမျိုး သုံးလေးယောက်
ကိုလည်း ထားဝယ်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူ
အား နေ့စားဖြင့်ခေါ်ပေးရန် လှမ်း
အကြောင်းကြားရမည်။ အလှူငွေ
လက်မခံကြောင်း၊ မိမိ၏နယ်မှအိမ်
လေးအားရောင်း၍ အက်စ်အက်စ်
ကွင်းအား ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ကြောင်း
အတိအလင်းချပြမည်။ ကျွန်ုပ်ပင်စင်
စားဘဝဖြင့် အသက်မသေမီ လမိုင်း
ကြောင်းတစ်ခုကျန်အောင်လုပ်ထား

ခေါင်းလောင်းကြီးအား လွယ်ကူစွာ
ဆယ်ယူမည်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်လည်း
လူသိထင်ရှားခြင်းမရှိသော အက်စ်အက်စ်ကွင်းအား
ပြေး၍မြင်ယောင်မိသည်။
ကျွန်ုပ် အက်စ်အက်စ်ကွင်းကို
ဖော်နိုင်လျှင်ကား . . .

ခဲ့ချင်သည်။ အက်စ်အက်စ်ကွင်းနှင့် ရတနာများအကြောင်းကို အများသိအောင် ချပြရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ပင်လယ်ဝသို့သို့မောင်း နှင်နေသော စက်လှေဦး၌ ပယ်လယ် လေကို တစ်ဝှူရင်း ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ သီလဝါဆိပ်ကမ်းကိုကျော်ပြီး မောင်းနှင်ခဲ့ရာ အချိန်အနည်းငယ်အကြာ၌ ပင်လယ်ဝထွက်သော ရိုးပေါက်နှင့် ကျောက်တန်းဘက်သွားသော လမ်းဆုံသို့ရောက်ရှိရာ ပင်လယ်ဝဘက် ဆက်မောင်းခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ်ကား အက်စ်အက်စ်ကွင်းအားမဖော်မီ ဆာပေးဆောင်ရွက်ရန်အတွက်နှင့် သင်္ဘောနှစ်မြုပ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ၎င်းသင်္ဘောနှင့် ပတ်သက်၍ အချက်အလက်များ၊ သမိုင်းမှတ်တမ်းများ ရရှိရန်အတွက်လည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အချိန်အတော်ကြာ မောင်းလာကြပြီး အက်စ်အက်စ်ကွင်းနှစ်မြုပ်နေရာဟုဆိုသောနေရာအရောက်တွင် ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသော သင်္ဘောတစ်စင်းကိုတွေ့ရလေသည်။ သင်္ဘောပေါ်၌လည်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဦးတင်မောင်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း သင်္ဘောချင်းယှဉ်ကာ ရပ်စေလိုက်သည်။ ၎င်းတို့သင်္ဘောမှာ ကျောက်ချရပ်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့်

ကျွန်ုပ်စီးလာသော သင်္ဘောမှာ အလွယ်တကူပင် ယှဉ်တွဲရပ်ကာ ကြီးများချည်ထားလိုက်ကြသည်။

သင်္ဘောချင်းယှဉ်ရပ်ပြီးနောက် ဦးတင်မောင်နှင့်အဖွဲ့ ကျွန်ုပ်တို့စက်လှေဘက်သို့ကူးလာကြသည်။

“ကဲ.....အိုင်အိုကြီး၊ နေကောင်းတယ်နော်၊ အသက်ကြီးလာတယ်ဆိုပေမယ့် အရင်အတိုင်းပါလားဗျ၊ ကျုပ်တို့က ဖုန်းပဲပြောနေကြတော့ လူချင်းမတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီ”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်ရေ၊ စိတ်ပျိုကိုယ်နုပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူတို့က ဘယ်သူတွေတုန်းဗျ”

“သူတို့က အက်စ်အက်စ်ကွင်း နဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေ့မြင်ဖူးကြတဲ့သူတွေလေ၊ သူတို့အတွေ့အကြုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိုင်အိုကြီး သိချင်တာရှိရင် မေးလို့ရအောင် ခေါ်လာတာပါ”

“ဟား..ဟား..ဟား၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားလည်း အသက်သာကြီးသွားတယ်၊ အိုင်အိုယာကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲလားဗျ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဦးတင်မောင်လည်း သဘောကျစွာရယ်နေသည်။ ဦးတင်မောင်ကား ကျွန်ုပ်၏ရဲတပ်ဖွဲ့လုပ်ငန်းနှင့် ဘာမျှပတ်သက်သူမဟုတ်။ မိဘများမှာ နှစ်ဖက်ချင်း သာသူများဖြစ်ပြီး ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်သည်ဆိုပေမယ့် မှုခင်းဖော်ထုတ်

မှုများ၊ ထူးဆန်းသော ကိစ္စရပ်များ၌ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝါသနာတူချင်း ခင်မင်ကာ များစွာရင်းနှီးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အားလည်း “အိုင်အိုကြီး”ဟုပင် ရင်းနှီးစွာ ချစ်စနိုးခေါ်တတ်လေသည်။

“အိုင်အိုကြီး.....ဒီနေရာက ကျောက်တန်းမြို့နယ်၊ ကမာကလုတ်အပိုင် သံတဲကျေးရွာနဲ့နီးတယ်ဗျ၊ အဲ.....ကုန်းပေါ်ကလာရင်တော့ ကျောက်တန်း၊ ကမာကလုတ်၊ ကုလားတန်း၊ သံတဲပေါ့”

“ဒီကနေလှမ်းကြည့်ရင် ကမ်းစပ်မှာတော့ ရွာနဲ့အဝေးသားပဲ ကိုတင်မောင်ရ”

“ဟုတ်တယ်၊ သံတဲရွာနဲ့ကိုး အတော်ဝေးသေးတယ် အိုင်အိုကြီးရေ၊ သင်္ဘောမြုပ်တဲ့အချိန်တုန်းကတော့ ကမ်းနဲ့အတော်ဝေးတယ်လို့ပြောတယ်ဗျ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာလည်း ရေအောက်ကျောက်ဆောင်တွေ အင်မတန်ပေါတာ၊ အိုင်အိုကြီးအမြင်ပဲ၊ အခုတော့ တစ်နှစ်ဆိုရင် ကမ်းစပ်က ပင်လယ်ထဲကို ဆယ်ပေနဲ့ ပေနှစ်ဆယ်ကြား အနည်ကျပြီး သောင်ထွန်းထွက်လာတာဆိုတော့ သင်္ဘောမြုပ်တဲ့နှစ် ၁၈၈၅-၂၀၁၅ ဆိုတော့ကာ နှစ်ပေါင်း (၁၃၀)ရှိပြီဗျ၊ ဒီတော့ နန်းမြေတက်တဲ့ အကွာအဝေးကို တွက်ဆကြည့်ပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်လေးရာကျော် နှစ်မြုပ်နေတဲ့ ခေါင်းလောင်းကြီးတောင် ဖော်ဖို့ကြိုးစားနေကြတဲ့ ခေတ်မှာ နှစ်ပေါင်း လေးပုံတစ်ပုံ

လောက် နောက်ကျတဲ့ သင်္ဘောကို ဖော်ဆိုတာ ပိုပြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဗျ”

“ဒါကတော့ အားမငယ်ပါဘူး ကိုတင်မောင်ရယ်၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်အောက်မှာတောင် ရှာနေကြတဲ့ခေတ်မှာ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းက အသေးအဖွဲ့အလုပ်ပါဗျ၊ နောက်ပြီး ဒီသင်္ဘောက မကြာမကြာ မြင်တွေ့တဲ့ မျက်မြင်သက်သေတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတော့ ပိုပြီးအားရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားခေါ်လာတဲ့ မျက်မြင်သက်သေတွေကိုမိတ်ဆက်ပေးပါဦးဗျ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူက ကိုဘာဘူလို့ခေါ်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဦးစိန်၊ သူတို့နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် အက်စ်အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောကို မျက်မြင်တွေ့ဖူးကြဖူးတဲ့လူတွေဗျ၊ ကဲ...ကိုဘာဘူကပဲ အရင်ပြောလိုက်ပါဗျာ”

နှုတ်ခမ်းမွှေးထူလှပစွာနှင့်လူက နီကျိုးသည့်ပုံစံ ဦးခေါင်းကိုညွတ်ရင်း ကောင်းဆိုလာသည်။

“ကျွန်တော်က ရေမြုပ်တဲ့ သင်္ဘောတွေကို လိုက်ဖော်တဲ့အဖွဲ့မှာ လုပ်ဖူးပါတယ်၊ အက်စ်အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောကို မြုပ်ဖော်အဖွဲ့အတော်များများက သိကြပါတယ်၊ ဒီသင်္ဘောက သံပြားတွေကို ဂက်စ်အိုးနဲ့ ဖြတ်တဲ့အဖွဲ့မှာ ကျွန်တော်တို့ယံတိုင် ပါဝင်ပြီး ဖြတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သင်္ဘောကို လာတိုင်းတွေ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လာမယ်ဆိုရင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ဆုတောင်းရတယ်၊

ဖြတ်တဲ့အခါမှာလည်း စကားအပြောအဆိုကအစ အမှားအယွင်းမရှိဖို့ သတိထားကြရပါတယ်၊ သင်္ဘောဘေးက သံပြားအတော်များများက ဖြတ်ထားတဲ့နေရာတွေ တွေ့ရပါတယ်”

“ကိုဘာဘူက ဘယ်နှခေါက်လောက် တွေ့ခဲ့ဖူးလဲဗျ”

“ကျွန်တော်က နှစ်ခေါက်တွေ့ဖူးပါတယ်၊ လာရှာတာက ခြောက်ခေါက်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ခါတော့ မျက်မြင်ကြုံခဲ့ရတယ်၊ လာမယ့်ရက်ကို ဒီရေကျတဲ့ရက်နဲ့တိုက်ဖို့ ရက်ကို တွက်ရတယ်၊ ဒါမှ ဒီရေကျချိန်မှာ သင်္ဘောက ရေပေါ်ကိုပေါ်လာပြီး သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်နိုင်ကြတယ်၊ တစ်ခေါက်နဲ့ တစ်ခေါက် တွေ့တဲ့နေရာကတော့ မတူကြပါဘူး၊ ရေစီးကြောင်းအနေအထားနဲ့ သင်္ဘောက ရေအောက်မှာ မျောပါနေပြီး ရေတိမ်ပိုင်းရောက်ချိန်၊ ရေကျချိန်ကြိုတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ရင် ရေပေါ်ပေါ်ပြီး မြင်ရတယ်လို့ ထင်တာပဲ ဆရာ”

“ဒါနဲ့ သင်္ဘောအထဲမှာ ဘာတွေများ တွေ့မိသေးလဲဗျ၊ ဥပမာ သေတ္တာလိုပစ္စည်းတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မတွေ့ရဘူး ဆရာ၊ သင်္ဘောက ၄၅ ဒီဂရီ လောက်စောင်းပြီး ပေါ်တဲ့အနေအထားနဲ့ မြင်ရတာ၊ သံပြားခွာထားတာက အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေပြီး အထဲမှာက ရွံ့နွံတွေနဲ့ပြည့်နေပြီး ဘယ်သူမှလည်း စိတ်မဝင်စားရဲဘူး၊

တစ်ခါက အထဲကပစ္စည်းတွေယူဖို့ ကြိုးစားတဲ့အဖွဲ့တွေ သေတဲ့သူသေကြတော့ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘာမှ မလုပ်ရဲကြတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောအမည် အက်စ်အက်စ်ကွင်းဆိုတဲ့အမည်ပါတဲ့ သံပြားရတဲ့အဖွဲ့တော့ ဈေးကောင်းရပြီး သူဌေးဖြစ်သွားတယ်ကြားတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီသတင်းတော့ ကျွန်တော်လည်းကြားဖူးတယ်ဗျ၊ ကြားထဲက တစ်ဆင့်ခံဝယ်ပြီး ပြန်ရောင်းတဲ့ ပွဲစားဝယ်လက်တောင် အင်္ဂလန်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝယ်တဲ့သူနဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး မှောင်ခိုဈေးကွက်မှာ ဒေါ်လာသိန်းချီရသွားတယ်ပြောကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ရသွားတဲ့အဖွဲ့က ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်လောက်မှာ ရတာ၊ အဲဒီအချိန်က ရွှေဈေး၊ ဆန်ဈေးနဲ့ဆို သူတို့ရတဲ့ သုံးဆယ့်ငါးသိန်းဆိုတဲ့တန်ဖိုးက မနည်းဘူးလေ”

“ကိုဘာဘူကို မေးရဦးမယ်၊ သင်္ဘောရဲ့အရွယ်အစားကိုလည်း မှတ်မိသလောက် ပြောပါဦးခင်ဗျ”

“အင်း.....သင်္ဘောအရွယ်အစားကို ခန့်မှန်းရရင်တော့ အလျားကတော့ ပေ ၁၅၀နဲ့အထက်မှာရှိလိမ့်မယ် ဆရာ၊ ဖင်ပိုင်းက ရေထဲနစ်နေတော့ အတိအကျ မသိရဘူး၊ အနံကတော့ ပေ ၃၀ ဝန်းကျင်လောက် ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြန်ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကိုဘာဘူ

ရေ၊ ဒါနဲ့ ဦးလေးစိန်ကရော ဘာ
တွေသိထားသေးလဲဗျ”

ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကိုဘာဘူ
၏စကား နားထောင်နေကြရာမှ
ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဦးစိန်ဘက်
မျက်နှာလှည့်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ဦး
စိန်မှာ ရေလုပ်သားဟောင်းကြီးတစ်
ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် အသားညို
ညို၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြင့် အသက်(၈၀)
ခန့်ရှိကာ ကျန်းမာရေးတော့
အတော်ကောင်းမွန်နေသေးဟန်တူ
၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ပင်လယ်
မှာ ကျားပိုက်ထောင်ဖို့ထွက်ရင်း
အခုပြောနေတဲ့ သင်္ဘောကြီး ခေါင်း
တိုင်ပေါ်နေတာကို တစ်ခါတစ်ရံမြင်
ဖူးပါတယ်။ နာမည်ဘာလဲဆိုတာ
မသိပေမယ့် ဒီနားမှာက နစ်မြုပ်
သင်္ဘောများတယ်။ နောက်
ကျောက်ဆောင်တွေလည်းများတော့
ဖြတ်သွားဖြတ်လာပဲရှိတယ်လေ။
အသေအချာ မှတ်မိတာကတော့
ကျွန်တော့်အသက် သုံးဆယ်ကျော်
လောက်က ဒီနေရာကို အထက်
လမ်းလား။ အောက်လမ်းလားမသိ
ဘူး။ ဘိုးတော်လိုလို၊ သိုက်ဆရာ
လိုလိုလူတွေအဖွဲ့ လှေငှားလို့ သူ
ငယ်ချင်း အောင်ကြီးနဲ့ အဖော်လိုက်
ပေးဖူးတယ်။ အဲဒီလူတွေက သိုက်
ဆရာတွေနဲ့တူပါတယ်။ စည်းပေါက်
လို့ဆိုလား သိုက်တူးရင်း ရူးတဲ့လူ
ကရူး။ သေတဲ့လူက သေနဲ့ ဖြစ်
ကုန်ကြတာပဲ။ နောက်ပိုင်းတော့ အဲ
ဒီလိုမတွေ့ရတာ အခုထိပါပဲ။ ဒါနဲ့
ဆရာတို့ကရော သိုက်တူးမှာလား။

မြုပ်ဖော်အဖွဲ့လား။ ဘာလုပ်မှာလဲ
ဗျ”

ဦးစိန်၏အမေးစကားကြောင့်
ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ လှေပေါ်ရှိသူအား
လုံး သဘောကျစွာ ရယ်မောမိကြ
သည်။ ဦးစိန်မှာကား နားမလည်
သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား
ကြည့်နေ၏။

“ဟား....ဟား...ဟား။ ဦး
လေးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဘိုး
တော်လည်းမဟုတ်လား။ သိုက်
ဆရာလည်းမဟုတ်ဘူး။ မြုပ်ဖော်
အဖွဲ့လားဆိုတော့လည်း ပြောရ
ခက်တယ်ဗျ။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က
သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေဆီ
တင်ပြပြီး ခွင့်ပြုချက်ရမှ ဆက်လုပ်
မှာပါ။ ဒီလို မထင်မရှား တိမ်မြုပ်
နေတဲ့ နိုင်ငံတော်ပိုင်ရတနာတွေကို
ပြန်ပြီးရစေချင်တာလည်း ပါတာ
ပေါ့။ နောက်ပြီး နည်းပညာဆိုင်ရာ
ခေတ်မီပစ္စည်းတွေ၊ ငွေနဲ့လူအင်
အားတွေ စုဆောင်းရဦးမှာပါ။ ခွင့်
ပြုချက်ရမယ်ဆိုရင်တောင် အချိန်
နည်းနည်းယူရဦးမှာပါ”

ကျွန်ုပ်၏ရှင်းလင်းချက်အား
ဦးစိန် နားလည်သည်။ နားမလည်
သည်ကိုတော့မသိ။ ကျွန်ုပ်အား ဦး
ခေါင်းကို တွင်တွင်ညှိတ်ပြနေ၏။
ကျွန်ုပ်က ဦးတင်မောင်ဘက်လှည့်
၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကိုတင်မောင်ရေ တကယ်
တော့ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က လွတ်
လပ်ရေးမပေးခင် ၁၉၄၇ ခုနှစ်
အထိ နယ်ချဲ့အစိုးရက သူတို့ရဲ့
လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းတွေမှာရှိတဲ့ စစ်

လက်နက်ပစ္စည်းတွေ၊ ရတနာတွေ
အားလုံးကို အပြီးသယ်ယူရွှေ့ပြောင်း
နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်ဗျ”

“ပြောစမ်းပါဦးဗျ။ အိုင်အိုကြီး
ရ”

“အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်
ပုလိပ်အဖွဲ့ဆိုတာက သူ့နိုင်ငံအကျိုး
အတွက် အဓိကဆောင်ရွက်ဖို့ ဖွဲ့
စည်းထားတဲ့အဖွဲ့ဗျ။ ဒီတော့ ၁၉၀၆
ခုနှစ်ကနေ ၁၉၄၇ ခုနှစ်အထိ
အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား ရန်ကုန်ပုလိပ်
မင်းကြီးတွေဟာ ဒီကိစ္စတွေကို သူ
တို့နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ အကြီးအကဲတွေဆီ
ကို စဉ်ဆက်မပြတ် သတင်းပို့ခဲ့ကြ
တဲ့ အထောက်အထားတွေ အပိုင်
အမာရှိတယ်ဗျ”

“အိုင်အိုကြီးက တယ်ပြီးသေး
ချာလှချည်လားဗျ”

အဲဒီပုလိပ်မင်းကြီးတွေ
လက်ထက်မှာလည်း
အခုနစ်မြုပ်နေတဲ့
အက်စ်အက်စ်ကွင်း
သင်္ဘောကိုပြန်ဖော်ဖို့
စုံစမ်းတာတွေ၊
အင်္ဂလန်ကို သတင်းပို့ခဲ့တဲ့
မှတ်တမ်းတွေလည်း
တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီတော့
သင်္ဘောပေါ်မှာ
အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း၊
တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ
ပါသွားတာ
ကျိန်းသေတယ်လို့
ယူဆတယ်ဗျ

...

“သေချာဆို ပြည်တော်မပြန်
ဘဲ ပုဇွန်တောင်ကြက်တန်းမှာနေပြီး
ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်
ပုလိပ်ကြီးတစ်ယောက် ပေးသွား
တာကိုးဗျ။ ဟောဒီမှာကြည့်.....
အင်္ဂလိပ်ခေတ် ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်း
ကြီးတွေရဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက် တာ
ဝန်ထမ်းဆောင်မှုစာရင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့
ဆောင်ရွက်ချက်မှတ်တမ်းတွေကို
ကျုပ်သိမ်းထားတာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ပြောပြောဆိုဆို
လက်ဆွဲအိတ်အတွင်းမှ လက်နှိပ်
စက်ဖြင့်ရိုက်ထားသော ဝါကျင်ကျင်
အရောင်ရှိသည့် စာရွက်ထပ်လေး
အား ဦးတင်မောင်ရှေ့ ချပေးလိုက်
သည်။ ဦးတင်မောင်က စာအုပ်ကို
ယူ၍ ဖတ်လိုက်သည်။

“အိုးမိုင်ဂေါ့.....ဟုတ်သားပဲ
ဗျ။ ၁၉၀၆-၁၉၀၈ ခုနှစ်မှာ ပုလိပ်
မင်းကြီး ရစ်ချက်ဂရင်ပီကာပူဆယ်
မက်ဒေါနယ်၊ ၁၉၀၈-၁၉၁၁ ခုနှစ်
မှာ ဝီလီယံ နယူးဘော်ဘီနစ်၊
၁၉၁၁-၁၉၁၇ ခုနှစ်မှာ ဝီလီယံဟင်
နရီတာလက်တွန်၊ ၁၉၁၇-၁၉၁၉
ခုနှစ်မှာ အက်ဝဒ်ချီဂီစမယ်လီရုပ်
ထယ်ဝပ်၊ ၁၉၁၉-၁၉၂၄ ခုနှစ်မှာ
ဟင်နရီကွန်ဒွန်နန်ဂလီ၊ ၁၉၂၄-
၁၉၂၆ ခုနှစ်မှာ ဝီလီယံဟင်နရီ
အယ်လ်ဘတ်ဝတ်စတာ၊ ၁၉၂၆-
၁၉၃၂ ခုနှစ်မှာ မက်သရူးစပင်ဆာ
မာရီကင်း၊ ၁၉၃၂-၁၉၃၃ ခုနှစ်မှာ
ဟင်နရီဖောဆက်ရေးနီးလ်၊ ၁၉၃၃-
၁၉၄၆ ခုနှစ်မှာ ရောဘတ်ဟာဒိုင်း၊
၁၉၄၆-၁၉၄၇ ခုနှစ်မှာ ချားလ်ဟင်
နရီရေးလ်နက်စတဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီး
တွေ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြတာပဲဗျ”

“အဲဒီပုလိပ်မင်းကြီးတွေလက်
ထက်မှာလည်း အခုနစ်မြုပ်နေတဲ့
အက်စ်အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောကိုပြန်
ဖော်ဖို့စုံစမ်းတာတွေ၊ အင်္ဂလန်ကို
သတင်းပို့ခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းတွေလည်း
တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီတော့ သင်္ဘောပေါ်
မှာ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့
ပစ္စည်းတွေ ပါသွားတာ ကျိန်းသေ
တယ်လို့ ကျုပ်တော့ယူဆတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် အိုင်အိုကြီးရေ
ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ကျုပ်တောင်ပိုပြီး
စိတ်ဝင်စားလာပြီဗျ။ နောက်ပြီး
အက်စ်အက်စ်ကွင်းဆိုတဲ့နာမည်က
ရော စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းဘူး
လားဗျ”

“အက်စ်အက်စ်ဆိုတာက
ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ တော်ဝင်ရေတပ်
သင်္ဘောတွေရဲ့ အရှေ့ဆုံးမှာ အမြဲ
ထည့်သုံးတဲ့ စကားလုံးအတိုကောက်
ဗျ။ စကားလုံးအပြည့်အစုံက အက်စ်
အေအက်စ်ဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်က
(Special Air Service) ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏
လျှို့ဝှက်ခက်ခဲသော တာဝန်များ
အတွက် အထူးလေ့ကျင့်ထားသော
တပ်ဖွဲ့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ဗျ။ ဒီ
တော့ အက်စ်အက်စ်ကွင်းဆိုတာ
လျှို့ဝှက်ခက်ခဲတဲ့ တာဝန်တွေထမ်း
ဆောင်တဲ့ ဘုရင်မပေါ့ဗျ။ တကယ်
လည်း ဒီအကြောင်းအရာတွေက
လျှို့ဝှက်ပြီး ဆန်းကြယ်နေပါတယ်
ဗျ။ နောက်ပြီး အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့
တွေမှာဆိုရင် ယူအက်စ်အက်စ်လို့
သုံးတယ်ဗျ”

“ကောင်းလိုက်တာ အိုင်အို
ကြီးရာ၊ ဗဟုသုတအရမ်းရပါတယ်၊
ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းလည်း
အမြန်အကောင်အထည်ဖော်လိုက်
ကြရအောင်”

“အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား
ရမှာပေါ့ဗျ။ ကဲ.....စမ်းသပ်တိုင်း
တာနေတဲ့အဖွဲ့တွေပြီးရင် သွားကြ
ရအောင်၊ ဘာထူးလဲမေးလိုက်ဦး”
ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဦးတင်
မောင်မှာ ၎င်း၏တပည့်ကလေးအား

လှမ်းခေါ်၍ တစ်ခုခုပြောလိုက်ရာ ခဏအကြာ စမ်းသပ်ရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုမြင့်အောင် ရောက်လာ၏။ ကိုမြင့်အောင်က စမ်းသပ်တွေ့ရှိချက်ကို ပြောပြလေသည်။

“ဒီနေရာက ရေအောက်ကျောက်ဆောင်တော့ အတော်ပေါတယ်ခင်ဗျ။ လှိုင်းနဲ့လေနဲ့ အရေးပေါ်အခြေအနေဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါတယ်။ နောက်ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းယူရရှိတဲ့ ပုံရိပ်တွေအရ သင်္ဘောပျက်လို့ ယူဆရတဲ့ ပုံရိပ်အတော်များများလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့်တော့ လောလောဆယ် ငါးဆယ်အချိုး ငါးဆယ်လောက် အောင်မြင်နိုင်မယ်လို့တော့ ယူဆရပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုမြင့်အောင်ရေကဲ....နေလည်းအတော်စောင်းသွားပြီဗျ။ ကိုတင်မောင်ရေ....ကျုပ်တို့အဖွဲ့တွေ အလုပ်သိမ်းပြီး ပြန်ကြရအောင်။ See you ကိုတင်မောင်။ Good Luck”

“အိုကေ See you အိုင်အိုကြီးရေ အောင်မြင်ပါစေဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောနှစ်စီး စက်နှိုး၍ အသီးသီးလက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်အတွင်း ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်တော့မည့် နေမင်းကြီးအား မြင်ရသည်မှာ အလွန်သာယာလှသည်။ အိပ်တန်းဝင်ရန် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းမှ အုပ်စုဖွဲ့ထွက်လာသော စင်ရော်ငှက်များအား အုပ်စုလိုက်တွေ့ရသည်။ သခွတ်ဝဘက်

ပင်လယ်ရေပြင်တွင် ရန်ကုန်ဝင်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများမှ မီးအလင်းရောင်နှင့် မီးပြဇာတ်ယာများမှ မီးရောင်များကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။ မကြာမီအချိန်အတွင်း ရေပြင်မှ ဗေဒါပင်လေးများမှာ အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရွှေရောင်ထွန်းလင်းနေသော ကြည်ညိုဖွယ် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အရိပ်သို့ နီးကပ်စွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ဤခေတ်ကြီးကား အလွန်ပင်သတင်းမြန်ဆန်သည်ဆိုသော အချက်ကို ကျွန်ုပ် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းအစအနရသည်မသိ။ နံနက်မိုးလင်း အိပ်ရာနိုးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်း၌ နာမည်ကြီးသတင်းဂျာနယ်မှ အင်တာဗျူးခွင့်ပြုရန် သတင်းထောက်နှစ်ဦး စောင့်ဆိုင်းနေသည်ဆိုတော့ တယ်ဟုတ်ပါလားဟု ဝမ်းသာမိသည်။ တကယ်နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ ဖြေရမည်ဆိုတော့ ရင်ခုန်နေမိသည်။ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်ုပ် ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေး။ လူသိမခံချင်သောကိစ္စဖြစ်သော်လည်း သတင်းထောက်များက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အိမ်သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဖြေရပေတော့မည်။ ပြည်သူကို အတိအလင်းချပြသော ကိစ္စတွင် ယုတ္တိ

နှင့် မညာချင်။ အိုင်အိုအငြိမ်းစားဟူသော ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အသာနေလျှင်ပင် ကောင်းလေစွတကားဟု နောင်တရမိသည်။ သို့သော်လည်း ပေါက်သည့်နဖူး မထူးလေတော့ပြီ။ အိမ်မှ အငြိမ်းစားကတော် မဟေသီကလည်း နာမည်ကြီးဂျာနယ်တွင် အင်တာဗျူးစာလုံးကြီးနှင့်ပါမည်ဆိုတော့ နောက်ကွယ်မှ အားပေးနေပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အင်တာဗျူးခန်းအား စတိုင်လ်အပြည့်ဖြင့်ကျွန်ုပ် ဖြေခဲ့လေသည်။

“အန်ကယ်တို့ ဒီလိုနစ်မြုပ်နေတဲ့ အက်စ်အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောကြီးကိုဖော်ဖို့ ဘယ်တုန်းကများ စီစဉ်ခဲ့ပါသလဲဗျ”

“အစီအစဉ်ရှိတာတော့ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တွေက တာဝန်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ မအားလပ်တာနဲ့ အခု အငြိမ်းစားယူပြီးတာနဲ့ ဝါသနာတူသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ဆောင်ရွက်ကြမှာပါ”

“တကယ်လို့ အန်ကယ်တို့ ဒီသင်္ဘောကြီးကိုဖော်ပြီးလို့ အဖိုးတန်ရတနာတွေရခဲ့ရင် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်သွားမလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“အန်ကယ်တို့က ဒီသင်္ဘောကြီးကို ဖော်ကတည်းက အောင်မြင်ရင် ရတနာတွေကို နိုင်ငံတော်ကို အပ်မယ်။ နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်တဲ့ ဆုကို လက်ခံမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆောင်ရွက်တာပါ”

ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို အခန်းနံရံမှာကပ်၍ ထိုင်ကြည့်နေသော မဟေ

သီ၏မျက်နှာပေးက မကြိုက်ကြောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းလာသော ခင်ပွန်းတစ်ယောက်၏ အတွေ့အကြုံအရ သိလေ၏။ သို့သော်လည်း ဂျာနယ်လစ်များရှေ့စယ် ကျွန်ုပ် ရာဇက္ခန္ဓာမပျက်နေလိုက်ပြီး မေးခွန်းများအား ဆက်ဖြေလိုက်သည်။

“အန်ကယ်တို့ ဒီလိုမြုပ်ဖော်ဆောင်ရွက်ရာမှာ ကုန်ကျမယ့်ကုန်ကျစရိတ်တွေကိုရော ဘယ်ကနေ ကျခံမှာလဲခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ် မေးခွန်းအားမဖြေမီ မဟေသီ၏မျက်နှာအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် မျက်လုံးအား စုံမှိတ်၍ မေးခွန်းအား ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီလုပ်ငန်းမှာ ကုန်ကျမယ့်ငွေတွေကို အန်ကယ်နယ်မှာရှိတဲ့ ခြံနဲ့အိမ်လေးကိုရောင်းပြီး ဆောင်ရွက်မှာပါ”

ကျွန်ုပ် မေးခွန်းအား ဖြေဆိုအပြီး မဟေသီ၏မျက်နှာအား ကြည့်လိုက်ရာ မုန်တိုင်း၏ အရိပ်အယောင်များအား အတိအကျတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်တို့လုပ်ငန်းက တကယ်မွန်မြတ်တဲ့လုပ်ငန်းမိခင်ဗျ။ ရည်ရွယ်ချက် အင်မတန် ကောင်းတာသိရလို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျ။ အောင်မြင်ပါစေလို့လည်း ကျွန်တော်တို့ မီဒီယာအဖွဲ့သားအား လုံးက ဆုတောင်းပါတယ်။ ဖော်ယူတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုနည်းပညာရပ်

တွေကို အသုံးပြုသွားမယ်ဆိုတာ လေးလည်း သိပါရစေ”

“အင်း.....အဲ အန်ကယ်တို့... အန်ကယ်တို့ ဝိဇ္ဇာနည်းရော၊ သိပ္ပံနည်းရော ပေါင်းစပ်ဆောင်ရွက်သွားမှာပါ”

“ဒီလိုဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတော့ အန်ကယ်တို့အရင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေလည်းရှိတယ်လေ၊ အဲဒါမျိုးကို အန်ကယ်တို့က နမူနာယူဆောင်ရွက်မှု ရှိ/မရှိ သိပါရစေခင်ဗျ”

“အဲဒီလိုတော့ နမူနာယူဆောင်ရွက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မိမိအစီအစဉ်နဲ့ သီးခြားဆောင်ရွက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလိုဖြေကြားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

သတင်းထောက်များ ပြန်သွားကြသည်နှင့် အိမ်မှမဟေသီ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာက ပေါ်လာ၏။

“ဒီမယ်.....အိုင်အိုကြီး၊ ရှင်က သူတော်ကောင်းလုပ်ပြီး နယ်ကအိမ်နဲ့ခြံရောင်းပြီး သင်္ဘောဖော်ရအောင် ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“မင်းကွာ ဒီမှာစိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ၊ အသာနေစမ်းပါ”

“မတော်နိုင်ဘူး တော်ရေ... မတော်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်တော်ရတော့ နိုင်ငံတော်အပ်မယ်၊ ရှာဖွေကျတော့ အိမ်နဲ့ခြံရောင်းမယ်ဟုတ်လား၊ ရှင်လိုလူမျိုး ရူးနေလားလို့

ကွယ်ရာမှာပြောကြမှာ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲ ကြားကြားဖူးပေါင်တော်၊ ဒီမယ်အိုင်အိုကြီး၊ အသက်ကြီးမှ ရှင်နဲ့ကျုပ် လင်ခန်းမယားခန်းစကားတွေ မပြောချင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ဒီတင်ရပ်တာ ကောင်းမယ်”

“ဟေ့.....မိန်းမ၊ နင်ရွေးနေလား၊ ခုတင်ပဲ နာမည်ကြီးဂျာနယ်မှာ တိုင်းသိပြည်သိ အင်တာဗျူးဖြေပြီးပြီ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါသိကွာတော့ အကျမခံဘူး၊ ငါ အောင်မြင်အောင် ကိုလုပ်မှာကွ”

“နားစမ်းပါတော်၊ နာမည်ကြီးဂျာနယ်မကလို့ ကမ္ဘာကပဲသိသိ၊ အဓိကက ဘာလဲဆိုတာ ရှင်သိဖို့လိုတယ်၊ ဒီမှာ ဒီခေတ်မှာ သိကွာထက် ရိက္ခာကအရေးကြီးတယ်ရှင်၊ သိနေလား”

“တောက်.....မင်းကွာ၊ တော်တော့.....တော်တော့၊ ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားစမ်းပါကွာ”

“သွားမှာပါ...သွားမှာပါ၊ ရှင်စဉ်းစားဖို့က ခြံနဲ့အိမ်ကို ရောင်းမလား၊ ကျုပ်ကိုဖြတ်မလား၊ အဲဒါပဲ စဉ်းစားထား”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မဟေသီ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ထွက်သွား၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်အားထုတ်၍ မီးညှိဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးငွေ့များနှင့် စိတ်အား လွင့်မျှောထုတ်လိုက်၏။

ဘယ်အချိန်က ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ သောက်ပ

သော အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုက မျက်နှာကို ဖြတ်သန်းသွားသလို ခံစားရပြီး အိပ်ရာမှနိုးထလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွှေရောင်ဝင်းထိန် နေသဖြင့် ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ရာ ရှေးဟောင်းလက်ရာများဖြင့် မွမ်းမံထားသော ခုတင်ကြီးတစ်လုံးပေါ် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ မည်သည့်နေရာဖြစ်ကြောင်း သိရန် အိပ်ရာမှထလိုက်စဉ် ခုတင်ရှိရာ အခန်းတွင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား မြောက်မြားစွာထည့်ထားသော သေတ္တာများ အစီအစဉ်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ထူးဆန်းသောပတ်ဝန်းကျင်အား သေချာစွာလေ့လာရန် လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်သော ပစ္စတိုသေနတ်အား ခေါင်းအုံးအောက်မှဆွဲယူပြီး ကြောင်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးစွာ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းဝ တံခါးမကြီးရှိ ပိုးကန့်လန့်ကာများ ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် အဆုံးအစမရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာအံ့သြသွားသည်။

“မင်္ဂလာပါ နောင်တော်အိုင်အိုကြီး၊ အိပ်ရာနိုးလာပြီကိုး၊ အက်စ်အက်စ်ကွင်းမှ ကြိုဆိုပါတယ်”

“ခင်ဗျာ.....ကျွန်တော် ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ၊ ဒါ...ဒါ...”

“ဟုတ်ပါတယ် အိုင်အိုကြီးရဲ့၊ နောင်တော်တို့ အသည်းအသန်ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အက်စ်အက်စ်

ကွင်းသင်္ဘောပေါ်ကို ရောက်နေတာပါ။ အက်စ်အက်စ်ကွင်းကို နာမည်ကြီးအောင်မလုပ်ဖို့နဲ့ ရပ်တန်းကရပ်ဖို့ နောင်တော်ကိုခေါ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

“ဘာဗျ...ကျုပ်က ဒီကိစ္စကို ဂျာနယ်တွေမှာ အတိအလင်းရှာဖွေဖို့ အင်တာဗျူးသတင်းတောင်ထုတ်ပြီးသွားပြီဗျ၊ ကျုပ်နောက်ဆုတ်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါကတော့ နောင်တော်ရဲ့ သဘောပဲလေ၊ ပြောမရလည်းဆက်လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ နောင်တော်ကိုကျုပ်တို့ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ခေါ်ပြောတာပါ။ ဆက်လုပ်လို့အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့ အလွန်မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ရွှေဝါရောင်ခေါင်းပေါင်း၊ ပိုးအင်္ကျီ၊ ပိုးပုဆိုးဝတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ၊ ဥပမီရုပ်သန့်သန့်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ခြိမ်းခြောက်သလို၊ သတိပေးသလိုဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း နန်းဝတ်နန်းစားများဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသောကြောင့်သာ အက်စ်အက်စ်ကွင်းသင်္ဘောဆိုသည်ကို ယုံကြည်မိပေမယ့် နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားလှသဖြင့် အံ့သြနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်အားပြောနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်လျောလိုက်ရင်ကောင်းမလား။

ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲမှသေနတ်ကို သတိထားမိလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် အား

တက်သွားစေပြန်သည်။

“နောင်တော်လက်ထဲက သေနတ်ကို အသာထားလိုက်စမ်းပါ။ အားကိုးမနေစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒါတွေက လူ့ပြည်မှာ အသုံးဝင်နိုင်ပေမယ့် အက်စ်အက်စ်ကွင်းမှာ သင်္ကြန်သေနတ်လောက် အသုံးမဝင်ပါဘူး နောင်တော်ရဲ့”

“ဗျာ.....ဒါလူ့ပြည်မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟား.....ဟား.....ဟား။ လူ့ပြည်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ နာမ်လောကသားတွေ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ သိုက်ဗျ၊ နောင်အရိမေတ္တယျဖြစ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူမယ့်အချိန်ရောက်မှ ကျုပ်တို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမှာ၊ ဒီတော့ ဒီရတနာတွေကို တလွဲမဖြစ်စေချင်သလို နောင်တော်တို့ကိုလည်း အန္တရာယ်မဖြစ်စေချင်လို့ ခေါ်ပြောတာပါ”

“ဟာ.....ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျုပ်က လုပ်မယ်လို့ ပြောပြီးသွားပြီဗျ၊ ကျုပ်နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကျုပ်အရှက်မကွဲချင်ဘူးဗျာ”

“ကဲ.....ကျုပ်တို့တာဝန်တော့ ကျေပြီ၊ ကျန်တာတော့ နောင်တော်အပိုင်းပါပဲ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟေ့.....နေဦး နောင်ကြီး၊ ဟေ့.....မသွားနဲ့ဦး”

ကျွန်ုပ်ပြောသော်လည်း ရွှေဝါရောင်အဝတ်အစားနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်သွား၏။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထုကလွမ်းမိုးသွားပြီး အမှောင်ထုထဲမှ နီနီရဲရဲမျက်လုံးများက ထွက်ပေါ်လာပြီး ပါးစပ်နေရာ၌ လျှာများမှာလည်း နီရဲနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပစ္စတိုသေနတ်အား ဝှေ့ယမ်းချိန်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းဘေးမှ ဂိုးခနဲ တင်းပုတ်လွှဲသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်းခလုတ်အား ဆွဲချလိုက်လေသည်။ သို့သော် သေနတ်ကား ကျည်ဆန်

လုံးဝထွက်မလာသဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များပြန်လာသည်။ အခန်းအတွင်း ကျွန်ုပ် ထွက်ပေါက်ကိုမှန်းဆရှာရင်း တင်းပုတ်ရှိက်ချက်များ အောက်မှ လွတ်အောင်ထွက်ပြေးနေရသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်ခြေထောက်တို့ လေးလံလာပြီး မောဟိုက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် လက်လျှော့ချင်သလိုဖြစ်နေ၏။ တင်းပုတ်ရှိက်ချက်များကို မရှောင်ချင်တော့။ ထိုအခိုက်“ဂုန်း”ခနဲထိသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေထဲသို့ လွင့်ပျောသွားသလို ခံစားရသည်။

“အား.....ကယ်ကြပါဦး.....ကယ်ကြပါဦး”

“ခွမ်း.....ချလွမ်း၊ ချမ်း...”
အိပ်ခန်းအတွင်း ကျွန်ုပ်ယောင်ရမ်းအော်ဟစ်ပြီး လှမ်းကန်လိုက်ရာ ခုတင်ဘေးတွင် တင်ထားသောဖန်ခွက်အား ထိမိသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျကွဲသံနှင့်အတူ မဟေသီနှင့်တကွ မိသားစုများ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အိုင်အိုင်ကြီး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ စွန့်စားခန်းတွေ ထွက်နေတာလား”

မဟေသီ၏စကားအား ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခပ်ပေးသောရေခွက်အား ကုန်အောင်သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိသားစုအားလုံးကို စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်။

“အေး.....ငါ အက်စ်အက်စ်ကွင်းကိုဖော်ဖို့ ဆက်မလုပ်တော့

ဘူး”

“ဟေး.....ဝမ်းသာလိုက်တာဟေ့”

မိသားစုအားလုံး ပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်နှင့် ထူးဆန်းသော အက်စ်အက်စ်ကွင်းအကြောင်းကိုကား မိသားစုများအား ကျွန်ုပ် မပြောဖြစ်ခဲ့။ အက်စ်အက်စ်ကွင်းသည် ထူးခြားမှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ကျောက်တန်းမြို့နယ်၊ ကမာကလုတ်အပိုင် သံတံကျေးရွာအနီး ပင်လယ်ပြင်မှ အက်စ်အက်စ်ကွင်းသဘောတရားပျက်ကြီး၏ ရာဇဝင်ကား လူအများစု သိကြသည်။ မြင်ဖူးကြသည်။

လက်တွေ့ဆန်သော တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပေမယ့် မည်သူမျှ တစ်ဆင့်စကားမပါးခဲ့ကြ။ လျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဖုံးကွယ်ထားရသည့် အကြောင်းများလည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှါ ရှိနေနိုင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ အိပ်မက်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ခဲ့ကြသူများလည်း ရှိနိုင်၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်ကတော့ “အိုင်အိုင်ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသောအက်စ်အက်စ်ကွင်းဟူသော ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်အား ရေးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဝဲလေး (ဝဲလယ်)

ကျန်းစဉ်ပြေစောက် မိန်းမတို့သဘော

ကျွန်းစဉ်
ဒေသ၏
ဆိုးမွေတစ်ခုမှာ
အကြင်ယောက်ျားပျို
တစ်ယောက်သည်
အကြင်မိန်းမပျို
တစ်ယောက်ကို
ကြိုက်ပါက
လက်ဆွဲအိမ်ထောင်
ပြု၍
ရခြင်းပင်

...

နုခင်ကို အောင်ရင် လက်ဆွဲ
ယူသွားပြီဆိုသော သတင်းသည်
စိတ္တရတစ်ရွာလုံးသို့ ချက်ချင်းပျံ့နှံ့
သွား၏။

“အဲဒီကောင်လေးက ဘာဖြစ်
တာလဲ၊ ရန်ကုန်ကပြန်ရောက်တာ
တစ်လပဲရှိသေးတာလေ”

“ကောင်မလေးက ကြိုက်ပုံ
မရပါဘူး၊ အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ် ပါသွားတာ”

“ခု ဘယ်မှာတဲ့လဲ”
“ထိန်တောဘက် ဆွဲယူသွား
တယ်တဲ့”

“မိဘတွေက ရဲတိုင်ဖို့လုပ်နေ
ကြပြီ၊ ဒီကောင်လေးတော့ ဒုက္ခဖြစ်
တော့မှာပဲ”

“အောင်ရင်တင်ဘယ်ကမလဲ၊
ဝင်ကူဆွဲပေးတဲ့ ချစ်ထူးလည်း ကြံ
ရာပါ ပူးတွဲတရားခံဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ”
အောင်ရင်မှာ ရွာကထွက်သွား

သည်မှာ ရှစ်နှစ်တိတိရှိပေပြီ။ ရွာသို့
ပြန်ရောက်လာသည်မှာ တစ်လ
ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးသည်။ ခု
မိန်းမ ဆွဲသွားပြီဆိုတော့ အထူး
အဆန်းလို ဖြစ်နေ၏။

စိတ္တရရွာမှာ မြေပုံမြို့နယ်ထဲက
ကျွန်းစဉ်ရွာဖြစ်သည်။ ကျွန်းစဉ်
ဒေသ၏ ဆိုးမွေတစ်ခုမှာ အကြင်
ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည်
အကြင်မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို
ကြိုက်ပါက လက်ဆွဲအိမ်ထောင်ပြု
၍ရခြင်းပင်။ သို့သော် ကောင်မလေး
က ငြင်းဆန်နေလျှင်တော့ ရဲကိုတိုင်
လို့ရသည်။ ထောင်ကျတန်းကျဖြစ်
ကြရသည်။ ဤအကျင့်ဆိုးမှာ မြန်မာ
နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ပြည်တွင်း
စစ်မီးတောက်ချိန် ပထမအစိုးရ
လက်ထက် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ပျူစော
ထီးတို့လက်ထက်က အစပြုခဲ့သည်။

ပျူစောထီးဆိုသူတို့မှာ မြန်မာ
ပြည်တွင်း၌ ရောင်စုံသူပုန်များထဲ
ချိန်က ဖွဲ့စည်းထားသော အစိုးရ
တပ်ဖြစ်သည်။ ပျူစောထီးတပ်ဖွဲ့ဝင်
ဆိုသူများမှာ ခပ်မိုက်မိုက် စရိုက်
ကြမ်းသမားများပင်ဖြစ်ကြသည်။
ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် နေ့ဆို အစိုးရ၊
ညဆို ဓားပြများပင် ဖြစ်ကြပါ၏။
သူတို့လက်အောက်တွင် နယ်မြေ
လုံးဝမအေးချမ်း၊ မငြိမ်သက်။ ခိုးမှု၊
တိုက်မှု၊ လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုထူပြော
သည်။ ကျွန်းစဉ်ဒေသမှ မိန်းမပျို
လေးများမှာ ရွာပြင်သို့မထွက်နိုင်၊
လယ်တောသို့မဝင်နိုင် ဖြစ်ကြရ
သည်။ လက်ဆွဲအိမ်ထောင်ပြုခြင်း
သည်လည်း သူတို့ခေတ်တွင် သန္ဓေ

တည်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသော ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေခဲ့ကြရသည်။ လွန်စွာဆိုးဝါးလှပါ၏။

ထိန်တောမှာ စိတ္တရရွာနဲ့ နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည်။ အရူးကြီးမြစ်ကမ်းနံဘေးတွင်ရှိသည်။ နုခင်မှာ အောင်ရင်နှင့်ချစ်ထူးလက်က လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အတင်းရုန်းကန်နေ၏။

“နုခင်ရယ် မင်းကို အရမ်းချစ်လို့ စွန့်စားခဲ့တာလေ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးစမ်းပါနော်”

“ရှင့်ကို မချစ်နိုင်ဘူး”

“နုခင် အဲဒီလိုငြင်းနေရင် ကိုယ်ထောင်ထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ကို သနားပါနော်”

“မသနားနိုင်ဘူး၊ ရှင်ယုတ်မာတာ”

နုခင်၏ စွဲလမ်းမှုမပါသော ငြင်းဆန်မှုများကြောင့် အောင်ရင် နှလုံးသားသည် အရမ်းပူလောင်နေ၏။

နေခြည်ညှိုးလို့ တစ်မိုးချုပ်ပေတော့မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှောင်ရိပ်လွန်းလာ၏။ ကျေးငှက်သာရ ကာတို့လည်း အိပ်တန်းပြန်ကြပြီ။

“အောင်ရင် နင် ငါ့လက်ကို လွှတ်နော်၊ ငါရွာပြန်တော့မယ်၊ ငါ့အစ်ကိုတွေ လိုက်လာရင် နင်ဒုက္ခဖြစ်တော့မယ်နော်”

“နင့်ကိုငါ အရမ်းချစ်လို့ပါကွာ၊ နုခင်၊ နင် ငါ့အချစ်ကိုလက်ခံပါကွာ”

“ဒီမှာ အောင်ရင်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုကြတယ်ဆိုတာ ဒီလောက်ထိ မလွယ်ဘူးနော်၊ နင် အရမ်းမှားနေပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် နုခင်ရယ်၊ နင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ ကြိမ်ကြရာ ကြရင်းနဲ့ ဒီအခြေအနေမျိုးထိ ဖြစ်လာခဲ့တာပါကွာ”

“မရဘူး.....မရဘူး၊ နင့်ကိုငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မချစ်နိုင်ဘူး”

အောင်ရင်နှင့် နုခင်တို့၏ သမုဒယစစ်ပွဲကား တင်းမာမြဲ တင်းမာနေသည်။

“ဘုတ်..ဘုတ်..ဘုတ်..ဘုတ်”

စက်လှေတစ်စီး အရူးကြီးမြစ်ကြောင်းအတိုင်း မောင်းလာသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ စက်သံမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထိန်တောဘက်ကမ်းသို့ ပိုမိုနီးကပ်လာသည်။ အောင်ရင်နှင့်ချစ်ထူး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နုခင်လက်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး ချုံ့ထဲသို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်ကြ၏။ စက်လှေသံ ရပ်သွားသည်။ ကမ်းသို့ ကပ်လိုက်ပြီဟု သူတို့နားလည်လိုက်ကြ၏။ အောင်ရင်ရင်ဘတ်ကြီးထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် တဒိန်းဒိန်း မြည်နေ၏။

“အောင်ရင်ရေ...အောင်ရင်”

ခေါ်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့.....အဲဒါ တို့ဦးလေး အောင်ထွေးအသံပဲ”

“အောင်ရင်ရေ...အောင်ရင်”

“ဗျာ.....ဦးလေး”

သည်တစ်ခါတော့ အောင်ရင် ထူးလိုက်ပေပြီ။

“လာခဲ့ကြပါဦးဟ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီဗျ”

အောင်ရင်တို့သုံးယောက် ချုံထဲက ထွက်လာကြ၏။

“အောင်ရင် မင်းတော့ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြပြီလဲဗျာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ၊ နုခင်တို့ အဖေအမေတွေ ရဲစခန်းတိုင်ဖို့သွားကြပြီလေ”

“အဲဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ နုခင်ကို နဖျောင်းဖျော့ဆိုပြီး တရားဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်မကိုပြောလည်း မရဘူး၊ ကျွန်မ ဦးလေးတူကို မကြိုက်နိုင်ဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ကိုယ့်အတွက် လူတစ်ယောက် ထောင်ကျသွားတယ်ဆို သမီး ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲနော်၊ အောင်ရင်ဟာ သမီးကို မယားမှတ်မှတ်၊ သားမှတ်မှတ်ပေါင်းဖို့အတွက် သူကြိုးစားတာပဲကွယ်”

“ကျွန်မ သူ့ကို မပေါင်းသင်းနိုင်ဘူး၊ သူ့လက်ကမလွတ်ရင် ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာပဲ”

“ချစ်ထူးရေ မင်းနဲ့လည်းခင်တာပဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းပဲ၊ နုခင်ကို ပြောပါဦးကွာ၊ မင်းတို့တွေ ဒုက္ခများ

ကြတော့မှာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ နုခင်သဘောမတူရင်တော့ ကျွန်တော်ပြောလည်း ရမှာမဟုတ်ပါဘူး”

နုခင်က ခေါင်းငုံ့နားထောင်နေ၏။

“ကဲ.....အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ ပြေးကြတော့ကွာ၊ ဒီမှာနေရင် တော်ကြာ ရဲတွေက လာလက်ထိတ်ခတ်ကြတော့မှာ”

အောင်ရင် သူ့ဦးလေး အောင်ထွေးကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ငါ့မှာ စက်လှေပါလာတယ်၊ မင်းတို့ ဒလက်ချောင်းဖျားကနေ ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြတော့နော်”

“ဦးလေး ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို ခြေကျင်ကျော်လို့ ဘယ်လွယ်မလဲဗျာ”

“အေးပြောပြမယ်၊ နားထောင်ကြ၊ မင်းတို့ တောင်ကုတ်လမ်းကပဲသွားသွား၊ အမ်းလမ်းကပဲသွားသွား ရဲကဆီးဖမ်းမှာပဲ၊ ခုခေတ်က ဖုန်းခေတ်လေ၊ မင်းတို့ဘယ်လိုမှ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးလေးဖြစ်သူ အောင်ထွေး၏ ပြောပြချက်မှာ မှန်နေသဖြင့် သူတို့တွေ မှိုင်းသွားကြသည်။ အောင်ရင်မှာ အခက်အခဲအတွင်းမှာ လျှောင်ပိတ်ခံနေရပြီမို့ မကြံသာနိုင်လေပြီ။

“ခုမှ ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်မယ်ကွာ၊ သေကာမှသေပေါ့၊ ဒီမှာနေရင် မင်းအဖမ်းခံရရင် ငါလည်း

ကြရာပါနဲ့ ခံရမှာပဲ”

အကုန်လုံး ချစ်ထူးကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ.....လာ သွားကြမယ်”

ချစ်ထူးကပင် ဦးဆောင်ပြီး နုခင်လက်ကိုဆွဲကာ စက်လှေပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်ကြပေပြီ။ အကုန်လုံး စက်လှေပေါ်သို့ ဝရန်းသုန်းကားရောက်သွားကြ၏။

“ဂျုံး.....”

“ဂျုံး.....ဂျုံး”

အံ့ဩဖွယ်ရာပင်။ နုခင်ကား ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပေပြီ။ ချက်ချင်းပဲ ချစ်ထူးနဲ့ အောင်ရင်တို့ကလည်း ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ သုံးယောက်စလုံး ရေထဲမှာ ထွေးလားလုံးလား။ မကြာပေ။ ယေဘုကျားလေးနှစ်ယောက်က ကောင်မလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ကမ်းခြေသို့ရောက်သွားကြ၏။ ကျွန်းစဉ်က ကလေးတွေမို့ ရေကူးလည်း ကျွမ်းကြသည်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက် နုခင်ကိုတွယ်ဖက်ပြီး စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဝိုး...ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

စက်လှေကား ကမ်းမှခွာလေပြီ။ ညအမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်ပြီး မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်နေသည်။ ညသန်းခေါင်လောက်တွင် ရိုးမတောင်ကြီးမှ စီးဆင်းနေသော ဒလက်ချောင်းသို့ဝင်လာ၏။ ရေဝေရေလဲ ကုန်းတန်းကြီးများက ချောင်းဘေးဝဲယာနှစ်ဖက် တည်ရှိနေကြရာ နက်ရှိုင်းမည်းမှောင်မော၏။ ချောင်းရေပြင်ကိုတော့ ကြယ်ရောင်

လဲ့လဲ့ကြောင့် မလင်းတလင်းမြင်နေရ၏။ အောင်ထွေးမှာ ဒလက်ချောင်းက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ လာကောက်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေကျမို့ လမ်းကျွမ်းသည်။ အောင်ရင်တို့ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားကြသော ရေစိုအဝတ်တွေကတော့ ကိုယ်ငွေ့နဲ့ပဲ ခြောက်သွားကြသည်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကတော့ သောကတွေနဲ့မို့ထင်သည်။ တစ်ညလုံးမအိပ်ကြ။ နခင်ကတော့ တစ်ညလုံးအိပ်သည်။ သောကများ မရှိလေရောသလား။

နံနက်မိုးလင်းစမို့ ရိုးမတောင်ခြေပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုသည် စိမ်းစိုချမ်းမြနေ၏။ သူတို့လေးယောက်ချောင်းကမ်းခြေသို့တက်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကြခင်းတစ်ခင်းနှင့် တဲကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြခင်းပတ်လည်တွင် ငှက်ပျောပင်များကို ခပ်ကျဲကျဲ စိုက်ထား၏။

သူတို့ ကိုင်းခင်းတဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ချင်းမိသားစုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ မိသားစုဝင်တွေ ဝါးနီးဖျာ ရက်လုပ်နေကြ၏။ စကားစမြည် ပြောကြတော့ ရခိုင်စကားကို မပီကလာ ပြောတတ်ကြသည်။ ပြည်မဘက်သို့သွားလိုကြောင်းပြောပြလိုက်ကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်သိန်းရလျှင် ပို့ပေးနိုင်ကြောင်းပြော၏။ နှစ်ရက်ကြာလျှင် ရောက်မည်

ဖြစ်ကြောင်းလည်းပြောသည်။ အောင်ရင်တို့ အမောကြားက ဝမ်းသာသွားကြ၏။ ချင်းမိသားစုဆီကပဲ လမ်းခရီးအတွက် ဆန်ဝယ်လိုက်ကြ၏။ စမ်းငါးလေးတွေ နေလှန်းခြောက်တွေ၍ ဝယ်လိုက်ကြသေးသည်။ သွပ်အိုးလေးတစ်လုံးတော့ ငှားလိုက်သည်။ အာဟာရပြည့်ရုံလေး စားရလျှင် တော်ပြီဆိုသည့် သဘောပင်။

အောင်ရင်ချစ်ခရီးက အစကတည်းက မချောမွေ့ခဲ့။

အောင်ရင်ဦးလေးမှာ စက်လှေနဲ့ ရွာပြန်သွားသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့တွင် သုံးယောက်ပဲကျန်တော့သည်။ ချင်းအမျိုးသား၏ လမ်းပြမှုနောက်ကိုလိုက်ပြီး အောင်ရင်တို့မှာ ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို ကျော်ဆဲ၊ ဖြတ်ဆဲ၊ လှမ်းနေကြဆဲ။

ထူးခြားသည်မှာ အောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်က မောပန်းဟန်ပြနေကြသော်လည်း နခင်မှာကား နွမ်းဟန်ယဲ့ယဲ့ပင်မပြခဲ့။ သန်တုန်း၊ မြန်တုန်း၊ သွားနိုင်တုန်းပင်။ ညအိပ်သည့်အချိန်သည်ကား သူတို့တွေအတွက် အလွန်အရေးကြီးသည့်အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ခြေကုတ်ယူပြီး လျှောက်လှမ်း၍ မလွယ်သောနေရာမျိုးတွင် ညအိပ်ရ၏။ အတွေ့အကြုံရှိသော ချင်းအမျိုးသားကြီးက စီစဉ်ပေးခြင်းပင်။ နှစ်နေ့နှင့် နှစ်ညတည်းဟူ

သောအချိန်ကို ကုန်လွန်ပြီးချိန်မှာတော့ ချင်းအမျိုးသားပြောသလို ပြည်မဘက်သို့ကား ရောက်မလာခဲ့ကြ။ ရိုးမတောင်ထိပ်၏ တောနက်နက် တစ်နေရာတွင် လမ်းပျောက်၍ လမ်းပိတ်နေခဲ့ကြပေပြီ။

သို့သော် သူတို့ ကံကောင်းကြပါသည်။ တောထဲတစ်နေရာတွင် မုဆိုးစခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ စခန်းတွင် မုဆိုးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ အိပ်စင်လင့်ကို သစ်ပင်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ တော်တော်အဆင်ပြေသည်ဟု သိရသည်။ သူတို့စခန်းတွင် ဆန်၊ ငရုတ်သီး၊ ဆားရှိ၏။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ အရိုး၊ အရေတွေလည်း တွေ့ရသည်။ လမ်းပြချင်းလူမျိုးနှင့် မုဆိုးနှစ်ယောက်မှာ ဘာသာစကားချင်းတူ၍ ပြောရဆိုရ အဆင်ပြေသွားသည်။

ရန်ကုန်ဘက်သို့ ရောက်ရှိရောအတွက် မုဆိုးနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ အကူအညီတောင်းလိုက်ကြသည်။ မုဆိုးတွေက သူတို့လမ်းလိုက်ပြပေးမည်ဟု ပြောကြ၏။ ဈေးစကားတော့ မပြောကြပေ။ သူတို့၏ ရိုးသားမှုပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် နခင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ နခင် ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

အောင်ရင်မှာ နခင်ကို လမ်းတစ်လျှောက် စည်းရုံးပြောဆိုလာ၏။ နခင်ကား လက်ခံမှုမရှိသလို တုံ့ပြန်မှုလည်းမရှိခဲ့ပေ။

နခင်တို့ ကြင်စဉ်း
ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်မှာ
ပါလာသည့်
လက်ဝတ်လက်စား
လေးတွေကို ရောင်းပြီး
မွေးရပ်မြေသို့
ပြန်ခဲ့ကြလေပြီ။
အချစ်ကံအကျိုးပေးနည်းသူ
အောင်ရင်ကတော့...

(၄)နေ့နှင့်(၄)ညမြောက်သော
ညတွင်တော့ အောင်ရင်တို့အဖွဲ့ ရန်
ကုန်သွားရာလမ်းဘက်သို့ ခြေချနိုင်
ခဲ့ကြပေပြီ။ အောင်ရင်နှင့် ချစ်ထူး
တို့မှာ ခရီးပန်းပြီး နွမ်းရိနေကြပေ
ပြီ။ နခင်မှာကား မည်သည့်ချို့ယွင်း
ချက်မှမရှိ။ ဒေါင်ဒေါင်မြည်လျက်ရှိ
ပေသည်တကား။ အောင်ရင်မှာ
မုဆိုးနှစ်ယောက်ကို သူတို့မတောင်း
သော်လည်း မေတ္တာဖြင့် ပိုက်ဆံတစ်
သိန်း ပေးလိုက်လေသည်။ အောင်
ရင်မှာ မည်သည့်စိတ်ကူးဖြင့် ကြံ
စည်ထားသည်မသိ။ ပိုက်ဆံ(၁၀)
သိန်းတိတိ ပါလာခဲ့သည်။
ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီး တည်းခို
အိမ်တွင်ပဲ နခင်က အဖြစ်အပျက်

ကို အိမ်ရှင်တို့အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောပြလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်ကတော့
ပြဿနာ ပိုမကြီးအောင် နခင်ကို
သူတို့သမီးလေးနှင့်အတူ သိပ်ထား
လိုက်ကြ၏။ အောင်ရင်မှာ နခင်ဆီ
က အချစ်ကိုမရသဖြင့် ရာဇဝတ်
ဘေးကိုတွေ့ပြီး ရင်ထဲမကောင်းရှာ။
ဆိုးလိုက်တဲ့ ချစ်ကံကြမ္မာရယ်။

ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီး သုံးရက်
မြောက်သောနေ့တွင် ချစ်ထူးနှင့် န
ခင်တို့ တည်းခိုအိမ်မှ ပျောက်သွား
ကြသည်။ အိမ်ရှင်မိသားစုမှာ တာ
ဝန်မကင်းသဖြင့် လိုက်ရှာကြရာ ရပ်
ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးတွင် သွား
တွေ့လိုက်ကြရသည်။
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဒေါ်ရယ်၊
ကျွန်မနဲ့ ချစ်ထူးနဲ့က အိမ်နီးနားချင်း
တွေ့လည်းဖြစ်တယ်၊ ငယ်သူငယ်

ချင်းလည်းဖြစ်တယ်၊ လယ်နီးနား
ချင်းတွေလည်းဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မက
ကိုယ့်ဒေသမှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းပဲ
လုပ်စားချင်ပါတယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါ အဒေါ်ရယ်
ကျွန်တော်နဲ့ နခင်နဲ့ နှစ်ဦးသဘော
တူ လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်
လိုက်ကြပါပြီ”
ချစ်ထူးနဲ့နခင်တို့စကားကို အိမ်
ရှင်သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အံ့သြ
စွာ နားထောင်နေကြလေသည်။
“နင်တို့ကိစ္စကို နားတောင်
မလည်တော့ဘူး၊ ခိုးလာတာက
အောင်ရင်ကပဲ ခိုးလာတာမဟုတ်
ဘူးလား”
“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊
ကျွန်မ အောင်ရင်ကို ဘယ်လိုမှစိတ်
ဝင်စားလို့ မရလို့ပါ”
အိမ်ရှင်သားအမိနှစ်ယောက်မှာ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေကြ
လေတော့သည်။
နခင်တို့ ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်
နှံနှစ်ယောက်မှာ ပါလာသည့် လက်
ဝတ်လက်စားလေးတွေကိုရောင်းပြီး
မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေပြီ။
အချစ်ကံအကျိုးပေးနည်းသူ
အောင်ရင်ကတော့ ပြည်ပအလုပ်
အကိုင်ရှာဖွေရေးအေဂျင်စီတစ်ခုမှာ
အမည်စာရင်းတင်သွင်းပြီး ကိုရီး
ယားဘာသာ စကားပြောသင်တန်း
ကို တက်ရောက်လို့ နေလေပြီ
တကား။
လူလူချင်းယွှတ်စိတ်ထားကြပါ။
ကျွန်ုပ်တို့အောင်ရင်

ကိုယ့် (ရွှေပြည်သာ)

ရာစုသစ်ဇနီးသည်၏
မှားဝက်ပါ

ထိုအမျိုးသားက လက်ကို ပတ်တီးစည်းထားရသည်။ လည်ပင်းတွင် ကြိုးနှင့်သိုင်း၍ ချည်ထားရုံမျှ မက ခြေထောက်မှာလည်း ဒဏ်ရာ ရခဲ့၍ ချိုင်းထောက်နှင့်အားပြုကာ အိမ်ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ငါ့နယ်ကွာ စက်ပြင်ရင်းနဲ့ အပေါ်က ကားကိုယ်ထည်ကြီး လူပေါ်ပိကျတယ်၊ လက်ကိုဖိမိသွားလို့ လက်ကျိုးသွားတယ်၊ ခြေထောက်လည်း အရိုးအက်သွားတယ်လို့ ဆရာဝန်ကပြောတယ်၊ တကယ်တော့ ကားအောက်ကို ဝင်အလုပ်လုပ်ခါနီး သေသေချာချာ မစစ်ခဲ့မိဘူး၊ အခုတော့ ပိုင်ရှင်က ဆေးကုပေးလိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်နားရမယ်တဲ့၊ ငါ့ကို ထမင်းလေးဘာ လေးခူးကျွေးပါဦးကွာ မိန်းမ၊ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“ဒီမှာ ဟင်းဝယ်စားဖို့တောင် ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ရှင်က အလုပ်ရုံမှာပဲ စားနေကျဆိုတော့ ဘာမှလည်း မချက်ရသေးဘူးပေါ့”

“ဟာကွာ.....အခုအလုပ်က တစ်ပတ်တောင် နားရတော့မှာ၊ မင်းကို ငါနဲ့တိုင်းပေးထားတဲ့ငွေတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ”

“ရပ်ကွက်ထဲမှာရော၊ ဈေးထဲမှာရော စုငွေတွေ ပေးနေရတယ်၊ တစ်နေရာက တစ်ထောင်၊ နောက်တစ်နေရာက ငါးရာလေ”

“အဲဒါပေးရတယ်ဆိုရင်လည်း ကုန်စရာမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါမင်းကို

တစ်ရက်ငါးထောင် ပေးတာမဟုတ်လား”

“အမယ်.....ရှင်ဟာလေးတွေက ဘာမှမစားဘဲနေလို့လား၊ မုန့်ဖိုးနဲ့၊ လိုတာဝယ်ပေးရတာ တစ်နေ့ ၂၀၀၀ လောက် ကုန်တယ်လေ၊ ညနေစာတောင် ကျွန်မပဲပြုတ်ဖိုးကယ်နေလို့ ဘာမှတ်လဲ”

“ဒါဆို ဟိုတစ်ခါ အလုပ်ရှင်ဘောက်ဆူးပေးလိုက်တဲ့ငွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ဟိုလေ.....ဟိုညစွာ ရှိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မရှိတော့တာလဲ”

“ဟိုဟာလေ ရှင်ကလည်း ကျွန်မ မန်ယူခရေဇီဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့၊ ချယ်လ်ဆီးနဲ့ပွဲမှာ ၃၀၀၀၀ လုံး ပုံအောလိုက်တာ ရှုံးသွားလို့ပါ၊ ဟဲ.....ဟဲ”

“ကဲ.....ထားလိုက်တော့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ပိတ်ရက်က ကားအောက်ပိုင်းကိုင်ပေးတာ အဆင်ပြေလို့ဆိုပြီး ကားပိုင်ရှင်က သတ်သတ်ပေးထားတဲ့ ငွေကျတော့ရော”

“အဲဒါလည်း ရှိတော့ဘူး”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒီရှိတော့ဘူးဆိုတာ မင်းလက်သုံးစကားလား၊ ငါအလုပ်မဆင်းရဲတဲ့ရက်တွေမှာ မင်းစုငွေတွေကို ဘယ်လိုထည့်မလဲ”

“ဪ.....ဒါကတော့ ကျွန်မဘာသာ ကြံဖန်ချေးငှားပြီး ငွေဆွဲထည့်ရတော့မှာပေါ့”

“အေး.....ထားလိုက်ပါတော့၊ အလုပ်မလုပ်တဲ့ရက်တွေ စားသောက်မယ့်စရိတ်ကိုပေါ့ မင်း

“ဈေးကလည်းရောင်းမကောင်းဘူး၊ ဝယ်စားတဲ့ ဖောက်သည်တွေကလည်း တကတည်း အကြွေးတွေချည်းပဲ၊ ဒီစားအိုးပေါက်တွေကို ဘယ်လိုထိန်းရမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူးတော်”

ပဲပြုတ်တောင်းကို ဘေးချပြီး မိန်းမတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်တာ စဉ်းစားခန့်ဖွင့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်။

“မိန်းမရေ...ဒီမှာ ငါ့ကိုလည်း ကြည့်.....ကြည့်ပါဦးဟာ”

“ဟယ်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒီမှာက ဈေးရောင်းမကောင်းရတဲ့အထဲ ရှင်ကပါ ပြဿနာရှာလာပြန်ပြီ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင် ဘာနဲ့သွားစားရမှာလဲ”

ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“ရှင်ကတော့ ဒါပဲ၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာက အလုပ်လုပ်ရင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်၊ မထိခိုက် အောင်လုပ်၊ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့ စားရတာ၊ အခုတောင် ကျွန်မ တော်တော်ခေါင်းစားနေပြီ၊ ဘာ သိလို့လဲ”

“ဪ.....ဟုတ်ပါပြီ မိန်းမ ရေ၊ တစ်ခုတော့ကျန်ဦးမှာပါ၊ ငါ့ အမေ ဟိုတလောက-အိမ်လာလည် တုန်းမှာ ကလေးတွေနဲ့ မလောက် မင စားနေရလို့ဆိုပြီး ငွေ ၅၀၀၀၀ ပေးခဲ့သေးတယ်လေ၊ အဲဒါတော့ ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း.....ရှိတော့ဘူး”

“ဟာကွာ.....လာပြန်ပြီ၊ ဒီရှိ တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က အဲ ဒီပိုက်ဆံရပြီးလို့ သုံးရက်ပဲကြာ တယ်၊ ညီမယောက်ျား အချုပ်ထဲ ရောက်နေလို့တဲ့၊ သူ့ကိုသွားပြီးပေး သုံးထားလိုက်တာ ပြန်ကိုမရတော့ ဘူး”

“သေလိုက်ပါတော့ဟာ၊ အဲ ဒါပဲ ပရိသတ်ကြီးရေ၊ ပြောချင်တာ ကတော့ မိန်းမကို ပိုက်ဆံအပ်တာ မကောင်းပါဘူးလို့”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်က မိန်းမသဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်ဆောင်ပြခဲ့သော မိန်းမကို

ပိုက်ဆံအပ်တာ မကောင်းဘူးဟူ သော စကားနပန်းအစီအစဉ်ကို ကို တင်ထွေး ကြည့်ခွင့်ရပြီး သက်ပြင်း မောတစ်ခုကို ချလိုက်မိသည်။

ကိုတင်ထွေးက တစ်နေကုန် ကားမောင်းနေရပြီး တနင်္ဂနွေတစ် ရက်သာ အိမ်တွင်နားနေခွင့်ရသည်။ သူ့အလုပ်က မိုးလင်း ၇ နာရီမှစ ၍ ပိုင်ရှင်အိမ်မှကားကို ဦးစွာထုတ် ရသည်။ ပိုင်ရှင်စေလွှတ်သောနေ ရာများသို့ ကားမောင်းပို့ဆောင်ပေး ရပြီး ည ၈ နာရီခန့်မှ အိမ်ပြန် ရောက်သည်။ ကိုယ်တိုင်နှစ်သက် သော ယစ်ရွှေရည်အနည်းငယ်ကို အိမ်သို့ဝယ်ယူပြန်လာခဲ့လေ့ရှိပြီး

ညစာထမင်းမစားမီ တစ်ခွက်နှစ် ခွက်သောက်ပြီး မိသားစုနှင့် ကျေ နပ်ပျော်ရွှင်နေသူဖြစ်သည်။

သူတို့မိသားစုတွင် မိသားစုဝင် ငါးဦးရှိပြီး သမီးကြီးတစ်ယောက်က အထည်ချုပ်တွင် လုပ်ကိုင်ပြီး မိဘ များကို ဝင်ငွေဖြည့်စွက်ရှာဖွေပေး နေခဲ့သည်။ သူ့လစာ တစ်သိန်း ကျော်နှင့် သမီး၏စရိတ်နုတ်ပြီး အိမ်အပ်ငွေ ငါးသောင်းခန့်နှင့် မိ သားစုအိမ်စရိတ်ကို ဖြည့်စွက်ရှင်း လင်းနေရသည်။ နောက်ထပ် ကျောင်းသူသမီးငယ်နှစ်ယောက် လည်း ရှိနေခဲ့ရာ.....။

ကျွန်မသမီးဆီကို
သွားချင်တဲ့
သူ့သူငယ်ချင်း
မိန်းကလေးကို
လိပ်စာပေးခဲ့မိတာပါ။
အခုမှ ကျွန်မသမီးက
ဟိုဥစ္စာလုပ်စား
နေတယ်ဆိုတာ
သိရတယ်၊
ကျွန်မကို ယုံပါနော်
ယောက်ျား

...

ကိုတင်ထွေး၏နံနက်စာကို အလုပ်ရှင်အိမ်မှ တာဝန်ယူသည်။ အထည်ချုပ်အလုပ်ဆင်းရသော သမီးကြီးကို နံနက် ၇ နာရီအမီ ထမင်းဘူးထည့်ပေးသည်။ ထိုသမီးကြီးက ဇနီးသည်၏အိမ် ကြီးတော်အိမ်တွင် ညအိပ်လေ့ရှိပြီး အလုပ်သွားခါနီးမှ ထမင်းဘူးလာယူလေ့ရှိခဲ့သည်။

ဇနီးသည်ကိုလုံးလုံးလျားလျား ယုံကြည်စိတ်ချပြီး သမီးကြီး၏လစာ၊ ယာဉ်မောင်းသူ၏ လုပ်ငွေအားလုံးကို သူအပ်နှံခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် မနက်ပုံမှန်အလုပ်ဆင်း၊ ညဘက် တစ်ခွက်တစ်ဖလားသောက်၍ ထမင်းစား၊ စကားစမြည်ပြောဆိုရင်း တစ်ရက်တာကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

တစ်ရက် ညဘက် ၈ နာရီကျော်မှ ကိုတင်ထွေးအိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့သည်တွင် ဘေးအိမ်က မအေးက ဆီး၍ပြောလာသည်။

“အစ်ကိုကြီး.....အစ်ကိုကြီးမိန်းမ အချုပ်ထဲရောက်နေတယ်၊ ဒီမှာ ကလေးတွေကို ကျွန်မ ကြည့်ပေးထားရတယ်၊ အကြီးမလေးလည်း သူ့ကြီးတော်အိမ်ကို ပြန်မရောက်သေးဘူး”

ကိုတင်ထွေး အရက်ပါဆယ်ထုပ်ကို တိုင်ရှိသံချိုတ်တွင် လှမ်းချိတ်ထားလိုက်ပြီး အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဟာ.....ဘာကိစ္စဖြစ်ရတာလဲ၊ ငါလည်းမသိရပါလား”

“ကျွန်မတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ ရဲစခန်းကလူတွေလို့ပဲသိ

ထားတယ်၊ အရပ်ဝတ်နဲ့လူနှစ်ယောက် အစ်ကိုမိန်းမနဲ့ စကားပြောပြီး ခေါ်သွားတာပဲ၊ ခဏနေပဲနေရမယ်ထင်တာ၊ နေ့လယ်ကတည်းက အခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်ဘူး၊ ရဲစခန်းလိုက်သွားမေးလိုက်လေ၊ အဲဒီကျမှ သိရမှာပေါ့”

မောမောနှင့်ပင် ရဲစခန်းဆီသို့ ဘတ်စ်ကားစီး၍ ကိုတင်ထွေးလိုက်သွားရသည်။ ရဲစခန်းဝင်းထဲသို့ အရောက် အချုပ်ထဲရောက်နေသော အမျိုးသမီးမှာ သူ့ဇနီးဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြလိုက်သည်။ တာဝန်ကျရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်က ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၍ အချုပ်ခန်းသံတိုင်များထဲမှ ဇနီးသည်ကို သူစကားပြောခွင့်ရသည်။

“မင်းကို ဘာပြစ်မှုနဲ့ ဖမ်းထားရတာလဲ”

“ဟိုလေ.....ယောက်ျားရယ် ကျွန်မလေ မညာဘူး သိလား၊ ကျွန်မသမီးဆီကိုသွားချင်တဲ့ သူ့ငယ်ချင်းမိန်းကလေးကို လိပ်စာပေးခဲ့မိတာပါ၊ အခုမှ ကျွန်မသမီးက ဟို ဥစ္စာလုပ်စားနေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ ကျွန်မကို ယုံပါနော် ယောက်ျား”

“မင်းကွာ ငါအမြဲပြောတယ်၊ မင်းအရင်အိမ်ထောင်ကရတဲ့သမီးကို မဆက်သွယ်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်သွယ်ရတာလဲ၊ ငါရှာဖွေပေးနေတာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မှ မစားဘဲကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စားနေရင် ရရဲသားနဲ့၊ မင်း သမီး သူ့ဘာသာသူ အဆင်ပြေနေတယ်ဆို၊ ဝိစကီစက်ရုံမှာ နေ

ရောညရော အလုပ်ဆင်းနေတယ်လို့ မင်းပဲပြောတာ၊ အဲဒါလည်း မင်းငါ့ကို ညာထားတာပဲမဟုတ်လား”

“အင်းပါ ယောက်ျားရယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီစက်ရုံမှာ အလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုတာ သိထားပါတယ်၊ အဲဒါတော့ ညာမိတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်နော်”

“အခု ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟိုလေ ဆရာတွေကိုပြောထားတယ် သိလား၊ အမှုဖွင့်ပြီးလို့ တရားရုံးရောက်သွားရင် အာမခံရအောင်တော့ လုပ်ပေးပါ ယောက်ျားရယ် နော်”

“အဲဒီအမှုအတွက် ရှေ့နေငှားရဦးမှာလား”

“လုပ်ပေးပါ ယောက်ျားရယ်၊ ငါက သူများချောက်တွန်းလို့ ခံရတာပါ၊ အိမ်မှာက သမီးနှစ်ယောက်လည်းရှိသေးတယ်၊ ရှင်ထိန်းရခက်မှာပေါ့၊ ကျွန်မကိုလည်း သနားပါဦးနော်”

ကိုတင်ထွေးကို အသိမပေးခဲ့ဘဲ ယောက်ျားအလုပ်သွားနေသည့် အချိန်အတွင်း သမီးထံ ဆက်သွယ်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ လစာငွေအပြင် အောက်ဆိုက်ရငွေတွေ ပိုမိုသာသာသုံးစွဲခွင့်ရသောအခါ ဇနီးသည်က ကြွားဝါလိုစိတ်နှင့် ဆွေမျိုးများထံ ဆက်သွယ်သည်။ သီးခြားအလုပ်တစ်ခုအပေါ် ငွေများရလေမလား ဟူသောစိတ်ကူးနှင့် လုပ်ဆောင်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သမီးဖြစ်သူက သွက်လက်

သော ညဘက်အလုပ်လုပ်သည့် ကြေးစားမိန်းကလေးများကို ဆက် သွယ်ပေးနေသည်ဟု မသိဘဲ ရပ် ကွက်ထဲမှ ခင်မင်သည့် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးကို ပို့ဆောင်ပေးခဲ့မိပြီး ချောက်ထဲကျသည့်သဘော သက် ရောက်နေသည်။ မိသားစုအရေး ဖြစ်နေခဲ့၍ ကိုတင်ထွေးတစ်ယောက် အခက်ကြုံရပေပြီ။

ဦးစွာ ကားပိုင်ရှင်ထံမှ အတိုး မဲ့ ငွေချေးယူခဲ့ရပြီး ဇနီးသည်ကယ် ဆယ်ရေး လုပ်ဆောင်ရပါတော့၏။ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်လကျော်ခန့်က ကား အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုတွင် ကူ ညီဆောင်ရွက်ပေးထား၍ ဉာဏ်ပူ ဇော်ခ ၂သိန်းရထားခဲ့ဖူးသည်။ ထို ငွေကို ဇနီးသည်က ငွေတိုးချေးစား မည်ဟု ပြောလာ၍ ပေးထားခဲ့ဖူး သည်ကို ကိုတင်ထွေး အမှတ်ရ သွားခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင် အချုပ်ထဲ လူတွေ့သွားခဲ့ရင်း.....

“ဟေ့ မိန်းမ၊ ဟိုတလောက မင်းဖြန့်ပေးထားတဲ့ငွေတွေက ပြန် တောင်းလို့ မရဘူးလား”

ဇနီးသည်က နှုတ်မှထုတ်၍ ငွေပေးထားသူများကို ပြောပြခဲ့ရာ စာရင်းမှတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ရပ်ကွက်ထဲ နေရာစုံမှ နာမည် နှင့် အိမ်နံပါတ်တိုက်ဆိုင်၍ အကြွေး တောင်းသော်လည်း အိမ်ပြောင်း သွားသူ၊ ငြင်းလွှတ်သူ၊ စာရင်းကို အမှန်အတိုင်းမပြောသူတို့နှင့် မျိုးစုံ ရှိနေခဲ့ပါ၏။ တချို့က အတိုးရော အရင်းပါ အပြောင်ရှိက်၊ ငြင်းလွှတ် သူများလည်း ရှိနေခဲ့သည်။

အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် နေခွင့် ရအောင် ဖန်တီးပေးထားသည်ကို သူမက လောကကြီးနှင့် ပြုံးပျော် ကျေနပ်နေခဲ့ပြီး ပေးချင်သလိုပေး ခဲ့၊ ပြေလည်သည့်ပုံစံမျိုးနှင့် ဆက်ဆံ နေထိုင်ခဲ့ကာ ပြဿနာပေါင်းစုံကို ကိုတင်ထွေး မနည်းဖြေရှင်းနေခဲ့ရ သည်။

“ဟဲ့...တင်ထွေး၊ နင့်မိန်းမ ငါ့ဆီက သင်ဖြူးဖျာတွေဝယ်ထား တယ်၊ အဲဒီအကြွေးပေးတော့”

“ဗျာ.....ဖျာဝယ်တာ အကြွေး ယူထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင့်ကို မပြောပြဘူးလား”

“ဖျာရောင်းထားတာ ၃၀၀၀ မဟုတ်လား၊ ဝယ်ပြီးနောက်တစ် ရက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပေးခဲ့ပြီးသားပဲလေ”

“နင့်မိန်းမက အကြွေးယူထား တာပါဟယ်၊ နင်မယုံရင် မအေးကို မေးကြည့်”

“မအေးရေ.....ဒီမှာ ဒေါ်လှ ပြောတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ် အစ်ကို ကြီး၊ လကုန်မှပေးမယ်ဆိုပြီး ယူ ထားတာ၊ ကျွန်မသိပါတယ်”

“အမယ်လေးဗျာ၊ ကဲ...ဟုတ် ပြီ ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော် နောက် တစ်ပတ်အတွင်းပေးပါ့မယ်၊ ရ မလား”

ချောမော့ပြောဆိုလွှတ်လိုက်၍ ဒေါ်လှပြဿနာက အေးချမ်းသွား သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဈေး ရောင်းသော ဒေါ်ဝတ်နှင့် စာရင်း

ရှင်းလင်းရပြန်သည်။

“ဟဲ့.....နင့်မိန်းမက သူ့တူမ နာမည်နဲ့ ငါ့ဆီက ဆန်တစ်အိတ်နဲ့ ဆီတစ်ပိဿာ အကြွေးယူထား တယ်၊ အဲဒါဆပ်ပေးပါဦး”

“ဟာ.....ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး အစ်မရယ်၊ သူပြန်ထွက် လာမှပဲ ယူပါတော့၊ တစ်လနှစ်လ ကြာလို့မှ အကြောင်းမထူးရင် ကျွန် တော် လခွဲပြီး ဆပ်ပေးပါ့မယ်”

နောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း ချောမော့ပြောဆို၍ ပြန်ခိုင်းလိုက်ရ သည်။ ငွေတိုးချေးစားသော ဒေါ်နီ နီကမူ တိုက်ရိုက်ပြဿနာရှာဖွေခဲ့ သည်။

“ဟဲ့.....တင်ထွေး၊ နင့်မိန်းမ ငွေချေးစားနေတာမှာ ငါ့ငွေတစ် သိန်းခွဲပါယူပြီး လှည့်ထားတယ်၊ အဲ ဒါ အခုပြန်ပေးတော့”

“ဟာဗျာ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူး အစ်မကြီးရာ၊ ကြိုက် သလိုသာ လုပ်ပါတော့”

“ငါ့ငွေကို သူက လက်မှတ် ထိုးပြီး ယူထားတာနော်၊ နင်မပေး ဘူးဆိုရင်တော့ ရပ်ကွက်ရုံး တိုင်ရ မှာပဲ”

ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပြောဆိုပြီး ဒေါ်နီနီ လမ်းပေါ်ဆက်လျှောက်သွား သည်။

“ကိုကြီးတင်ထွေးရေ ဒါက အစ်ကိုမိန်းမ လမ်းထဲကလူတွေနဲ့စ ပေါင်းပြီး ငွေစုထားတဲ့အဖွဲ့ပါ၊ ငါး ရက်တစ်ခါဆို သူ ၂၅၀၀ ပေးရမယ်၊ အဲဒါ ပေးပေးပါလား”

အိမ်ချင်းကင်လျက် မအေးက

ဤသို့ပြောလာခဲ့ရာ ကိုတင်ထွေး
ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ သူ့ကိုတော့
ငြင်းလွှတ်၍မဖြစ်။ ထောင်ဝင်စာ
ကိစ္စများကိုလည်း ခိုင်း၍ရနေခဲ့သည်
ပင်ဖြစ်ရာ ကိုတင်ထွေး ၂၅၀၀
ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ သေချာ
သည်က ငါးရက်တစ်ခါ သူ ၂၅၀၀
ပေးနေရမည်က သေချာခဲ့ပြီပင်။

“ဒါနဲ့ မအေး အခု ၂၅၀၀
ပေး ရတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊
သူ့အလှည့် က ဘယ်တော့မှလဲ”

“သူက ဒီလမ်းထဲက လူ(၂၀)
မှာ ခိုင်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ ခိုင်ဆိုတာ
က ပထမဆုံးပဲလေ၊ ကျန်တဲ့သူက
မှ မဲနှိုက်ပြီး အလှည့်ကျယူရတာဆို
တော့ သူ့အလှည့် ပြန်မရောက်
တော့ဘူး”

“ဒါဆို အခု ဘယ်နှယောက်
မြောက်လဲ”

“အခုမှ ငါးယောက်ပဲရှိသေး
တယ်၊ နောက်ထပ် အယောက်(၂၀)
ကျန်သေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

“အမယ်လေးဗျာ.....”

စိတ်ထဲမှ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင်
မှတ်ချက်ပြုလိုက်ရပါတော့၏။

လတ်တလောတွင် ဇနီးသည်
က အချုပ်ထဲရောက်နေခဲ့၍ အထည်
ချုပ်စက်ရုံဆင်းသော သမီးကြီးကို
အလုပ်မှထုတ်ထားရသည်။ ကျောင်း
တက်သည့်ကလေးနှစ်ယောက်ကိစ္စ၊
အိမ်၏ဗဟိုရအလုပ်မျိုးစုံကို သမီး
ကြီးက ရှင်းလင်းပေးနေစဉ် သူက

သူ သက်ပြင်းမော
တစ်ခုနှင့်အတူ
မှတ်ချက်ပေးလိုက်မိသည်။

“မိန်းမကို
ပိုက်ဆံပေးသုံးတာ
ကောင်းတယ်”

ဟူ၍ဖြစ်သည်။
နောက်ဆက်တွဲ
စကားရပ်လေးလည်း
တွဲ၍ပါရှိပါသည်။

ထိုစကားရပ်မှာ
“စိတ်ပျက်ဖို့”

ဟူ၍ပင်

...

အမှုချိန်းရက် ခွင့်တိုင်ခဲ့ရင်း နှစ်
ပတ်တစ်ကြိမ် ရက်ချိန်းကို အပြေး
သွားနေခဲ့ရသည်။

ပိုင်ရှင်ထံ လိုအပ်သည့်ရက်
ခွင့်တောင်း၍ အာမခံရရေး ဆောင်
ရွက်နေခဲ့ရသည်။ ရှေ့နေကိုလည်း
သီးသန့်ငှားထားရပြီး လိုအပ်သလို
ဖြည့်စွက်ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်။
အိမ်ရှိသားစုက ဖြစ်သလိုနှင့်ပင်
စားသောက်နေခဲ့ပြီး အချုပ်ထဲမှ လွန်
သည်ကို ပံ့ပိုးရင်း အချိန်ကုန်နေခဲ့
ရပေသည်။

သည်လိုနှင့် ရက်ကြာလာလေ
လေ စားရေးသောက်ရေး အခက်
အခဲများ ကြုံတွေ့လာရလေလေဖြစ်
လာခဲ့သည်။ သမီးသုံးယောက် မိ
သားစုစားသောက်စရိတ်၊ မလုပ်
မကိုင်တတ်သော သမီးကြီး၏အစီ
အစဉ်မကျသော ချက်ပြုတ်မှုတို့နှင့်
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရင်း ကိုတင်ထွေး ရုတ်
တရက် အကြိတ်တစ်ခုရသွားသည်။

“သမီးကြီးရေ နင့်အမေ
အချုပ်ထဲကိုဝင်သွားတော့ ရဲစခန်း
က ပြန်ပေးလိုက်တဲ့နားကပ်ရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒါထုတ်ပေးစမ်းပါ”

ထိုနားကပ်က အချုပ်ခန်းထဲ
မသွားခင် အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေသူ
မအေးထံ ချွတ်ပေးထားခဲ့သော ရွှေ
နားကပ်ဖြစ်သည်။ ယောက္ခမကြီး၏
နောက်ဆုံးလက်ကျန် အမွေပစ္စည်း
လေးက လတ်တလော အားကိုး
စရာအဖြစ် အသုံးပြုရန် အကြံရခဲ့
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သမီးကြီး ကမ်း
ပေးလာသော နားကပ်ကို လက်ထဲ
မှာ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ခဲ့ပြီး ကိုတင်ထွေး
စက်ဘီးငှားစီးခဲ့ကာ --အပေါင်ဆိုင်
သို့ အပြေးရောက်ခဲ့ပါ၏။

အပေါင်ဆိုင်မှစာရေးက နား
ကပ်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ လက်နှင့်ဆွဲလည်း
ခံစားကြည့်သည်။ ပြီးနောက်.....

“အစ်ကိုကြီး ဟိုဘက်တံခါး
ပေါက်ကနေ အထဲခဏဝင်လာပါ
လားဗျာ၊ ညှော်ခန်းထဲမှာ စကားပြော
ချင်လို့”

ဘုမသီဘမသီနှင့် ကိုတင်ထွေး
အပေါင်ဆိုင်တံခါးပေါက်မှ အတွင်း

သို့ဝင်လိုက်မိသည်။ ပစ္စည်းလက်ခံ
ရာ ကောင်တာမှစာရေးက သူ့ထံ
သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဆက်တီခုံမှာ
ထိုင်စေပါသည်။

“ထိုင် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်
ခဏစကားပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောလေ၊ နားကပ်က ဘာ
ထူးခြားနေလို့လဲ”

“အစ်ကို ဒီပစ္စည်းလာပေါင်
တာကို ကျွန်တော်တို့က ရဲနဲ့တိုင်လို့
ရပါတယ်”

“ဘာ.....ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရ၊ အစ်
ကိုနားကပ်က အတုကြီးဖြစ်နေလို့
ပါ”

“ဗျာ.....”

“ဒီလိုပါ၊ အရင်တစ်ခါ လာ
ပေါင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော် ဒီ
လိပ်စာရှင်ကို သတိထားမိတယ်ဗျ၊
ဒီနားကပ်က ဒီဆိုင်ကို ခဏခဏ
ရောက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အတိုး
လည်းသတ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့်
မှတ်မိနေတာပါ၊ အစ်ကိုကို ဒီနား
ကပ်နဲ့တူတဲ့ ပစ္စည်းအစစ်တွေ့ချင်
ရင် ကျွန်တော်ပြပေးလို့ရတယ်၊ အခု
အတွင်းခန်းထဲမှာရှိနေပါတယ်”

“ဟာကွာ..ရပါတယ်၊ မင်းက
ငါ့ပစ္စည်း အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်း
ပြပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
တကယ်လို့ ငါသာ မင်းတို့အပေါင်
ဆိုင်မှာ မပေါင်မိရင် ပြဿနာတက်
မှာပဲဟေ့၊ ဒါဆို ဒီဟာလေး ပြန်
ယူသွားမယ်နော် ညီလေး၊ ကျေးဇူး
ပါပဲ”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသော နား

ကပ်အတုလေးကို ပြန်ကောက်ကိုင်
လိုက်ရင်း ကိုတင်ထွေး အပေါင်
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နောက်ဆုံး သူ သက်ပြင်းမော
တစ်ခုနှင့်အတူ မှတ်ချက်ပေးလိုက်
မိသည်။

“မိန်းမကို ပိုက်ဆံပေးသုံးတာ
ကောင်းတယ်”ဟူ၍ဖြစ်သည်။

နောက်ဆက်တွဲ စကားရပ်
လေးလည်း တွဲ၍ပါရှိပါသည်။ ထို
စကားရပ်မှာ “စိတ်ပျက်ဖို့”ဟူ၍ပင်
ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

ခင်လုံမလေး (စာတု) ကျိန်စာသင့်အမုန်း

ပြေးလေးရဲ့ အလယ်နားကျတော့
အပေါ်ကစီးလာတဲ့ မြေနီရေတွေက
အိမ်ထဲမှာအပြည့်။ တစ်ခြံလုံးလည်း
ဗွက်တွေ။ ခြေတံရှည်ပုံစံလေးပေ
မယ့် အမြင့်ကြီးမဟုတ်။ ဖိနပ်ချွတ်
မှာလည်း ရွှံ့စေးတွေအပြည့်။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲကွ”

“သားတို့က ဘာလို့ ခဏခဏ
အိမ်ပြောင်းနေရတာလဲဟင်”

“အိမ်မရှိလို့ပေါ့ကွ ငါ့ညီရ၊
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားပြောင်းဖူးသမျှအိမ်ထဲ
မှာ ဒီအိမ်စိတ်အညစ်ဆုံးပဲ၊ ကြည့်
ပါဦး၊ အမိုးကလည်း သက်ငယ်မိုး
ကြီး၊ ထရံကလည်း ကျကျကြီး၊
နန်းစုတို့အိမ်က အိမ်သာကျနေတာ
ပဲ”

“အောင်မယ်ကွာ ကြီးကျယ်
လိုက်တာ၊ မင်းက ဘယ်နည်းများ
ရှာနိုင်လို့တုံး”

“ကိုကြီးကလည်းဗျာ၊ သားကို
သိပ်အထင်သေးတာပဲ၊ သားက
ငယ်သေးတာကိုး၊ ကြီးလာရင် သား
ငွေတွေအများကြီးရှာမယ်၊ တိုက်
အိမ်လည်း အကြီးကြီးဆောက်ထား
မယ်၊ ကိုကြီးမယုံရင် ကြည့်ထား”

“အေးပါကွာ၊ မင်း အပြောနဲ့
အလုပ် ညီမညီ ကြည့်ရသေးတာ
ပေါ့ ကောင်လေးရာ၊ ဟား..ဟား..
ဟား”

ညီလေး ပြည့်စုံဖြိုးက သူ့ကို
အထင်သေးသလိုပြောတာကို ကျေ
နပ်ပုံမရ၊ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထား
သလို စောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့်
ညီမလေး နန်းချယ်ရီ အိပ်နေသည့်
နား ရောက်သွားလေသည်။ သူ့ကို
ပင် မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်သေး
သည်။

ညီလေးပြောလည်း ပြောချင်
စရာ။ ထက်နောင်ဖြိုးတို့ ယခုလက်
ရှိ ငှားလိုက်တဲ့အိမ်ကလေးက သက်
ငယ်မိုး၊ ထရံကျကျ။ အခန်းက
လည်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှစ်ခန်းသာ
ပါသည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် မီးရေး
ထင်းရေးပင် အတော်သတိထားရ
မည့်အခြေအနေ။ မိုးရာသီမို့လည်း
ကောင်းတယ်မဆိုသာ။ ကုန်းပြေ

သူက နဝမတန်း၊
ညီလေးက
စတုတ္ထတန်း။
ညီလေးနဲ့သူက
ငါးနှစ်ကွာသည်။
ညီမလေးနဲ့တော့
ကိုးနှစ်လောက်ကွာသည်။
သူက ကျောင်းဖွင့်တဲ့
နေ့တွေမှာဆို
ခေါက်ဆွဲကြော်၊
ကြာဆံကြော်၊
မာလာဟင်းကလေးတွေ
မုန့်ဈေးတန်းမှာ
ရောင်းသေးသည်

• • •

သူ ဆီး၊ ဝမ်းသွားချင်ပေမယ့် အောင့်ထားလိုက်မိသည်။ မိုးတွင်းမှာလောက် အိမ်သာသွားရတာ ရှုံ့စရာကောင်းတာမရှိ။ အခုအိမ်သာမျိုးဆို ပိုဆိုးသေး။ တွင်းမနက်တနက်လေး။ ရေလောင်းအိမ်သာလည်း မဟုတ်လေတော့ အောက်ကကောင်တွေ ကမြင်းကြောထနေတာကိုလည်း မမြင်ချင်မှအဆုံး။ အနံ့အသက်ကလည်း မကောင်းလှ။

မျက်စိတွေကလည်း အကျင့်မကောင်းတာလား။ ဝသီပါနေတာလားမသိ။ အိမ်သာကျင်းထဲမှာ ဘာပဲရှိတယ်ဆိုတာကို သိသိကြီးနဲ့ ငုံ့မကြည့်တဲ့အခေါက်ဆိုတာမရှိ။ ကြည့်ပြီးတော့လည်း အော်ဂလီဆန်နီး တံတွေး ထွေးလို့မပြီးတော့။

ကောင်းတာလေးဆိုလို့ကျောင်းနဲ့မဝေးတာလေးတစ်ခုတည်းသာ။ အမေတို့လည်း ဈေးသက်သာလွန်းလို့ ငှားတာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဖေနဲ့အမေက ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးသည်။ အစ်မတစ်ယောက်ပါ ပြန်လာချင်လာတတ်သည်။ ဒီအိမ်မှာ သူပဲလူကြီးထုပ်နေရသည်။

ဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့ဆိုတော့ ကျောင်းပိတ်သည်။ ညီလေးရော၊ သူရော ကျောင်းတက်သည်။ ညီမလေးကတော့ ငါးနှစ်မပြည့်တပြည့်ဆိုတော့ ဦးပွင်းကို မနည်းလျှောက်ဆင်ပြီး ကျောင်းပျော်ထားထားလိုက်သည်။ မူကြိုထားဖို့လည်း ခိုက်ဆံမရှိ။

သူက နဝမတန်း၊ ညီလေးက တော့ထွက်တန်း။ ညီလေးနဲ့သူက ငါး

နှစ်ကွာသည်။ ညီမလေးနဲ့တော့ ကိုးနှစ်လောက်ကွာသည်။ သူက ကျောင်းဖွင့်တဲ့နေ့တွေမှာဆို ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော်၊ မာလာဟင်းကလေးတွေ မုန့်ဈေးတန်းမှာ ရောင်းသေးသည်။

သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှတဲ့ သူ့ဆိုင်လေးက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အကြိုက်၊ ဈေးလေးကတော့ တခြားဆိုင်တွေထက် နည်းနည်းပိုတာပေါ့လေ။ သူကလည်း ရောင်းတန်းမလုပ်တတ်။ ကိုယ်စားမယ့်အစာလို သဘောထားလေတော့ ဆိုင်လေးက ရောင်းကောင်းလှသည်။ များများစားစားကြီးတော့လည်း မမြတ်လှပါ။ တစ်ထောင့်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင်လောက်သာမြတ်ပါသည်။ သက်ငယ်အိမ်လေးဆိုတော့ဖယောင်းတိုင်မထွန်းရဲ။ ဘက်ထရီအိုးလေးတစ်လုံးနဲ့ မီးသီးလေးတစ်လုံးတော့ထားရသည်။ လုံးဝအဆင်မပြေနိုင်တဲ့နေ့တွေလောက်သာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရသည်။

ဖယောင်းတိုင်တွန်းတဲ့နေ့တွေဆို သူ ဖယောင်းတိုင်ဘေးကနေ မခွာတတ်။ မီးဘေးဆိုတာ ကြောက်ရတယ်မဟုတ်လား။

“အငယ်ကောင် မအိပ်သေးနဲ့ဦးနော်၊ ခုမှ ၄ နာရီခွဲရှိသေးတယ်၊ ညကျမျက်စိကြောင်နေမယ်၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းမသွားနိုင်ဘဲနေဦးမယ်၊ လာ.....ကိုကြီးကို ငုံးဥလာခွာပေး”

“မခွာချင်ဘူး၊ အိပ်ချင်ပါတယ်ဆိုမှဗျာ”

“လာပါကွ၊ မင်းကို ငုံးဥနှစ်

လုံးကျွေးပါ့မယ်”

“မစားချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စား”

“ရော.....ငါ့ညီအတွက် ဂိမ်းခွေဝယ်လာတယ်၊ နေလင်းတို့အိမ်သွားကြည့်”

‘ဂိမ်း’သံကြားတော့ ငေါက်ခနဲထထိုင်တဲ့ ညီတော်မောင်ကိုကြည့်ပြီး ထက်နှောင် ပြုံးမိသည်။ ဘာမပြော၊ ညာမပြော ရေအေးမလောင်းရသေးတဲ့ အိုးပူထဲက ငုံးဥပူပူတွေကို လှမ်းယူနေတော့သည်။

“အားလားလား.....ပူလိုက်တာ၊ ကိုကြီးကလည်းဗျာ ရေလေးဘာလေး လောင်းထားပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ သောက်ကျင့် ကိုမကောင်းဘူး”

“အောင်မယ်ကွာ မင်းဘာသာမင်း ဂိမ်းရှူးနေပြီးတော့ သေချာမကိုင်ကြည့်ဘဲနဲ့များ ငါ့လာအပြစ်ပြောနေသေးတယ်”

“ဟီး.....”

“ဟီးမနေနဲ့၊ သွားကဖြင့် တစ်ချောင်းမှ အကောင်းမကျန်တော့ဘူး၊ အချိုမစားပါနဲ့ဆိုလည်းစား၊ သွားမှန်မှန်တိုက်ပါဆိုလည်း မတိုက်၊

မင်းစကားပြောရင် တစ်လံလောက်က ပုပ်စော်နံတယ်”

“နံလည်းမပြောနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ သူက ဘယ်လောက်သန့်တာကျနေတာပဲ၊ တစ်ပတ်လောက်မှ ရေတစ်ခါချိုးတာများ၊ ဆရာမတွေကလည်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ မောင်ထက်နှောင်ဆိုင်လေးက ကောင်းတယ်နဲ့ လုပ်နေသေးတယ်၊ သန့်လည်းသန့်တယ်တဲ့၊ ဟာဟ.....”

“ဟား....ဟား...ဟား၊ ခွေးကောင်၊ ငါ့ကိုများ”

“ဟီး.....ဟီး.....ဟီး”

“နန်းငင်း”

“ဘာတုံး”

“မင်း ငွေတိုးတွေ ပေးပြန်ပလား၊ မလုပ်ပါနဲ့လို့ ငါဘယ်နှခါပြောရမတုံး၊ ဖင်မနိုင်ဘဲ ပဲကြီးဟင်းမစားချင်နဲ့”

“တော်အသာနေစမ်းပါ”

“မနေနိုင်ဘူးဟေ့၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါလည်း ခွေးပြေးဝက်ပြေးပြေးနေရတာ နှစ်ပေါင်းဆယ်ချီနေ

ပြီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တော်ပါတော့၊ ဒီအတိုးတွေ ယူလည်းမယူနဲ့၊ ချေးလည်းမချေးနဲ့၊ ငါ မရှိလည်း ဆားနဲ့ဖြူးစားမယ်”

“နင့်ဘာသာနင် ဆားနဲ့စားစား၊ ဘာနဲ့ပဲစားစား၊ ငါကတော့မစားနိုင်ဘူး၊ အသားမပါဘဲနဲ့ ငါ့ကိုထမင်းလာမစားခိုင်းနဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါဘယ်လိုနေခဲ့ရလဲဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကဲပါ.....ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါဆိုလည်း ငါနင့်ကို နေ့တိုင်းအသားဟင်းချက်ကျွေးမယ်၊ အဲဒီအတိုးတော့ မလုပ်နဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“လူမှာအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်တဲ့၊ နင်ငါ့ကို အကျီကောင်းကောင်းဝယ်မပေးတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ၊ ရွှေရောဘယ်မှာလဲ၊ မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိဘူး၊ ငါ့ရုပ်ကိုလည်း သေချာပြန်ကြည့်ကြည့်ပါဦး၊ လူရုပ်တောင်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလိုစုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ ငါ့အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရမလဲပြောပါဦး”

“သင်္ချာမတွက်တတ်ပါဘူးဆိုမှဗျာ၊ အမေနဲ့အဖေကလည်း

အမေက အတော်လေးချမ်းသာတဲ့ စော်ဘွားမျိုးနွယ်က အငယ်ဆုံးသမီးလေး။

အဖေက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ပထမနှစ်မှာပဲ အမေ့ကိုခိုးပြေးသွားတော့သည်။

မိန်းကလေးဘက်က လည်း အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားလေတော့

နောက်ဆုံးမှာတော့ နဝမတန်းကျောင်းသူ အမေနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အဖေတို့

ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးသည်ဘဝ ရောက်သွားရှာတော့သည်။

တော့သည်။ မိန်းကလေးဘက်က
လည်း အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထား
လေတော့ နောက်ဆုံးမှာတော့
နဝမတန်းကျောင်းသူ အမေ
နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားအဖေတို့ ဆယ့်နှစ်
ပွဲဈေးသည်ဘဝ ရောက်
သွားရှာတော့သည်။

အမေက နည်း
နည်းမှ စည်းကမ်းမရှိ။
အစားကောင်းကောင်း၊
အဝတ်ကောင်းကောင်း၊
ဝတ်ချင်စားချင်
သော်လည်း
နေစရာတော့
မရွေး။ ဖြစ်
သလို နေတတ်၊

ရောက်လာနဲ့၊ ရောက်တာနဲ့ တန်း
ခန့်ဖြစ်တော့တာပဲ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါကွာ၊
မင်းကတစ်မျိုး၊ ပြ ဘယ်မှာလဲ၊
မင်းမတွက်တတ်တဲ့အပုဒ်”

“တစ်ခန်းလုံးပဲ”

“ဟုတ်လို့လားကွာ မင်းဟာ

က”

“ကိုကြီးကလည်း အစတစ်
ခွဲ မတွက်တတ်မှတော့ ကျန်တာ
လည်း ဘယ်တွက်တတ်မတုန်းဗျ”

“အေးပါကွာ”

အဖေနဲ့အမေ ခဏတော့ငြိမ်
သွားကြပြန်သည်။ အမေက
အတော်လေးချမ်းသာတဲ့ စော်ဘွား
မျိုးနွယ်က အငယ်ဆုံးသမီးလေး။
အဖေက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။
အမေနှစ်မှာပဲ အမေ့ကိုခိုးပြေးသွား

အိပ်တတ်သည်။ ထာဘီတွေဆိုလည်း
ကွင်းလိုက်ချွတ်ပုံထားတတ်သည်။
ရေလည်းချိုးချင်သည့်အချိန်မှ ချိုး
တတ်သည်။ အမေ့အမေကတော့
အဘိုးမရှိသည့်အချိန်တွေ အမေ့ကို
ခေါ်ခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံခေါ်ပေးတတ်
သည်။ အမေ့ချွတ်ထားသမျှထာဘီတွေ
အဖေက အမြဲကောက်သိမ်းရသည်။

အမေသည် သူများအပေါ်
လည်း မကောင်းတတ်။ လွယ်လွယ်
ကတိပေးပြီး လွယ်လွယ်ဖျက်တတ်
သူမျိုးဖြစ်လေသည်။ ငွေအရှုပ်
အရှင်းလည်း အလွန်များသည်။ ငွေ
ကိစ္စကြောင့် ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်
ကလည်း ခဏခဏ။ အဖေစိတ်
ပျက်လည်း ပျက်ချင်စရာ။ အဖေက
တစ်ကောင်ကြွက်သမား။

✦ ✦ ✦

“မနန်းငင်း”

“မနန်းငင်းရှိလား”

“ဘယ်သူလဲ၊ စောစောစီးစီး”

“ဆယ့်တစ်နာရီပဲထိုးနေပါပြီ
မနန်းငင်းရယ်၊ မစောတော့ပါဘူး”

“ဘာကိစ္စလဲပြော”

“မနန်းငင်းကလည်း မေ့ချင်
ဟန်ဆောင်နေပြန်ပြီ၊ အတိုးလာ
တောင်းတာလေ”

“မရှိဘူး”

“ရှင် အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊
ကျွန်မလည်း မပြေလည်တဲ့ကြားက
အားနာလို့ လုပ်ပေးထားတဲ့ဟာ”

“အားနာတယ် ဟုတ်လား၊
ဘာကိုလဲ၊ နင်တို့လည်း ပိုက်ဆံရ
လို့ လုပ်တာပါ၊ ဘာကိစ္စ အားနာ
တဲ့စကားက ပါလာရတာတုံး”

“အစ်မ လွန်နေပြီနော်၊ ကျွန်မ
က ကြွေးရှင်နော်၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မ
ကို လာအော်နေရတာတုံး၊ အစ်မ
ကျွန်မကိုအော်ဖို့အကြောင်း တစ်ခု
မှမရှိဘူး”

“အော်တော့ဘာဖြစ်သလဲ၊
ကောင်မ...မရှိလို့ မရှိဘူးပြောတာ
လေ၊ မကျေနပ်ရင် လဲသေလိုက်”

“တစ်မိသားစုလုံး သူများ
ပိုက်ဆံတွေနဲ့ မျှီဆို့ထားပြီးတော့
အသေဆိုးနဲ့သေကြပါစေတော်၊
အပင်းဆို့ပါစေတော်၊ လူမွေးလူ
တောင်မပြောင်ပါစေနဲ့တော်”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ နင်ပြော
တိုင်းဖြစ်ရအောင် နင်က လူကောင်း
မို့လို့လား၊ နင်သာ အတိုးတွေနဲ့ပြီး
ငရဲပြည်ရောက်မှာ၊ သူများပိုက်ဆံ
တွေ မဟားတရားယူပြီးဟော့”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်မှာ မဟာတရားယူလို့ တုံး၊ နှင်ပဲ အဲဒီတုန်းကတော့ မျက်နှာက ဒီမျက်နှာမဟုတ်ဘူး၊ သနားကမားနဲ့၊ ခုပဲထိုင်ကန်တော့တော့ မလိုလို့၊ မတ်တတ်ပဲ သေတော့မလိုလို့ လုပ်ပြနေပြီးတော့၊ ငါလည်း ပြောတတ်တယ်၊ သဘောပေါက်၊ မပြောတိုင်း မပြောတတ်လို့မထင်နဲ့ ကောင်မရဲ့”

“ကိုထက်နိုင် ကြည့်လိုက် စမ်း မျက်စိကျိန်းဦးမယ်နော်”

“အတုတွေလား”

“ဘာ.....မျက်နှာကိုသေချာ ကြည့်၊ နန်း ဘယ်တုန်းက အတုဝတ်ဖူးလို့လဲ၊ မရှိရင် လုံးဝမဝတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်”

“အမေပေးလိုက်တာလား”

“ဘယ်ကလာ၊ အမေက ရွှေတွေဒီလောက်အများကြီး ပေးမလား၊ ရှင်ကလည်း”

“ဟင်.....ဒါဆို ဘယ်ကရ”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ အဲ့ဒီလောက်လည်း လန့်မနေပါနဲ့ ကိုထက်နိုင်ရယ်၊ နန်း ဒေါ်လီလောက် ဟွာရဲ့ငွေတွေကို ခဏသုံးထားတာ၊ ဟင်း.....ဟင်း မဝတ်ရတာ ကြာလို့လားမသိဘူး၊ အရသာရှိလိုက်တာ”

“လုပ်လာပြန်ပြီကွာ”

“ရှင်အသာနေစမ်းပါ၊ ဒီမှာ သားကြီးနဲ့ သားငယ်အတွက်လည်း မောင်းကွင်းလေးတွေ ဝယ်လာ

တယ်၊ အခေါက်ရွှေလေးတွေ၊ ကလေးတွေ မျက်နှာမငယ်သင့်တာ မငယ်ရအောင်၊ သမီးလေးအတွက် ပါ လက်ကောက်ကလေးဝယ်လာသေးတယ်”

“ရှင့်အတွက်တော့ အင်္ကျီအကောင်းစားပဲ ဝယ်လာတယ်၊ ရှင်က ရွှေဝယ်ပေးလည်း ဝတ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်္ကျီလည်း မဝတ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ စိတ်မသန့်ဘူး၊ ဝတ်စေချင်ရင် ငါ့ပိုက်ဆံပြန်ပေးမယ်၊ ဘယ်လောက်ကျလဲပြော”

“ရှင်နော်”

“မေမေ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“မချက်ထားဘူး သားငယ်နော်၊ ညဈေးတန်သွားပြီး အမဲလုံးခေါက်ဆွဲ တစ်ဝကြီးသွားစားရအောင် တို့မိသားစု”

“ဝေးဟေးဟေး ပျော်တယ်ကွာ၊ မေမေ သားကို ဂိမ်းခွေလည်း ဝယ်ပေးဦးနော်”

“ဝယ်ပေးမှာပေါ့သားရဲ့”

“ကိုထက်နိုင် နန့်ပေါင်ပွဲသွားမယ်လေ၊ အမြန်လုပ်၊ အချိန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ၊ နေပါဦး၊ ကလေးတွေ ခဏစောင့်ပါဦး၊ မီးကမလာတော့ သားကြီး အလာစောင့်လိုက်ပါဦး၊ အငယ်ကောင်တွေနဲ့ ထင်းရေးမီးရေး စိတ်ပူရတယ်”

“မေမေက လန်းလှည့်လား၊ မသိရင် ဖေဖေသမီးပဲနေဦးမယ်”

“ခွေးကောင်လေး၊ မင်းအဖေ

“တီးတော်.....တီးတော်.....

တီးတော်”

“မီးချို၊ မီး.....မီး”

“သနားပါတယ်ဟယ်၊ မောင် နှမသုံးယောက်စလုံး မီးထဲပါသွားရှာ တယ်”

“သားကြီးက သူ့ညီနဲ့ ညီမ လေးကို ပွေ့လျက်သားနဲ့ သေနေ တာ၊ ငါဖြင့် ရင်တွေနာလိုက်တာ ဟယ်၊ မျက်စိထဲကကို မထွက်ဘူး”

“အကြီးကောင်လေးက သူ့ညီ နဲ့ ညီမလေးကို ကယ်တော့ကယ်ရှာ သားဟဲ့၊ ဘုရား.....ဘုရား၊ ဝဋ်တွေ ဝဋ်တွေ၊ တယ်လည်းကြောက်စရာ ကောင်းပါလား”

“မနေ့က မနက်ကတောင် ကျွန်မကို ပြောနေသေးတယ်၊ ဆရာမတဲ့၊ နောက်တစ်ပတ်ကျရင် တဲ့ ကျွန်တော် ယိုးဒယားသင်္ဘော သီးထောင်းနဲ့ အာပူလျှာပူပါ ရောင်း ဦးမတဲ့လေ၊ သူ့အမေကို သူ့အဖေ နဲ့ မထည့်တော့ဘူးတဲ့၊ သူ့အမေက လှတပတလေးဆိုတော့ သူ့မျှားတွေ ပြစ်မှားမှာ မခံနိုင်ဘူးတဲ့လေ၊ ဟင့် ဟင့်၊ မအေကို သိပ်ချစ်ရှာတဲ့ တပည့်လေး၊ အီး.....ဟီး၊ စာတော် တဲ့တပည့်လေး၊ လိမ္မာတဲ့ တပည့် လေးကိုမှ သေမင်းက ခေါ်ရလား၊ အီး.....ဟီး”

မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ သနား စရာ သေဆုံးမှုက ကြားရသူတိုင်း

သားကြီးက
သူ့ညီနဲ့
ညီမလေးကို
ပွေ့လျက်သားနဲ့
သေနေတာ၊
ငါဖြင့် ရင်တွေ
နာလိုက်တာဟယ်၊
မျက်စိထဲကကို
မထွက်ဘူး

ရင်နဲ့မချီအောင်ဘဲ ခံစားကြရပါတယ်။ အိမ်တစ်ဆောင်လုံး ပြာကျ လျက်ရှိပြီးတော့ အဲဒီခြံကြီးဟာ ခုထိ မီးလောင်ပြင်ကြီးဖြစ်နေဆဲပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပရိတ်ရွတ်ရွတ် မကျွတ်ဘူးလို့လည်း ပြောကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကလေးငယ်ငယ်လေးတွေဆို ပိုခြောက်တတ်သတဲ့။

စာသင်ကျောင်းလေးရဲ့ အရှေ့က ခရေပင်အောက်မှာလည်း စိတ်မကျန်းမာသူ 'နန်းငင်း'ဆို မသိသူမရှိသလောက်ပဲ။ သူမ လည်ပင်းမှာ ချေးအထပ်ထပ်တက်နေတဲ့ ဝါညစ်ညစ် ရေဘူးသုံးလုံးကို အုန်းဆံ ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ဆွဲထားတတ်ပြီး သွားလေရာ ယူသွားတတ်တယ်။

စတတ်နောက်တတ်တဲ့ကလေးတွေက “ဒေါ်နန်းငင်းကြီး အဲဒါ ဘယ်သူတွေတုံး” လို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါတိုင်း.....

“ငါ့သားသမီးသုံးယောက်၊ ငါ့ သားသမီးသုံးယောက်၊ သူတို့ ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ ဘူးထဲထည့်ထားတာ”

လို့ ပြန်ဖြေသတဲ့ ရေဘူးလေးတွေကို ကြည့်နေတဲ့ စိတ်မကျန်းမာသူ ဒေါ်နန်းငင်းရဲ့ မျက်ဝန်းဟာ အမြဲတမ်း အရည်တလဲလဲနဲ့ တောက်ပလို့နေပါတယ်။

ခင်လှဲမလေး (၈၈)

အရေပြားရောဂါအတွက် စိတ်အချရဆုံးမှာ လီယိုမက် နှင်းခူ၊ ပွေး၊ ဝဲလိမ်းဆေး ဟိမဝန္တာသွေးသန့်ဆေး

ခရုသင်း သမင်ဖြူ

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်စာမှတ် 010Y978/ 0102Y3654
ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင်-အမှတ်(၄/၉၈)တဆထလ(၀၈၇)

ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ နီ၊ နက်ကွက်များ၊ အနာကြီးရောဂါ၊ ဆိုရီရေးစစ်ရောဂါ၊ မှိစွဲရောဂါ၊ ခြေလက်အာက်ကွဲရောဂါ၊ ဝက်ခြံ၊ တင်းတိတ်၊ ညှင်း၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာ၊ နှင်းခူနှင့် အရေပြားရောဂါမျိုးမျိုး ကာလသားရောဂါ၊ ဆီးပူညောင်းကျ၊ ဂနီရီးယားရောဂါ၊ ဆစ်ဖလစ်၊ ရှင်ကရွှက်၊ ရေယုန်၊ မက်ခရု၊ ကြွက်နို့၊ ငါးမျက်စိ၊ ဝဲ၊ ရိဖြူဆင်းရောဂါ အသားအရေမည်းခြင်း၊ ခြောက်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ယားယံခြင်းရောဂါများကို အဆင့်မြင့် အိန္ဒိယ ယူနန်တိုင်းရင်းဆေး နည်းပညာ၊ အစွမ်းထက်သော တိုင်းရင်းဆေးကုထုံးများဖြင့် ကုသပေးနေပါသည်။

လီယိုမက် အရေပြားရောဂါအထူးကုဆေးတိုက်
အမှတ် (၂၂၁)၊ ၃၂-လမ်း(ထက်)၊ ၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ PH: 252598, 243851
နယ်မှ ဝေဒနာရှင်များ ကြိုတင်ငွေပို့စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ယူနိုင်ပါသည်။

ရဲနောင်လင်း

ထူးဆန်းသောစိညာဉ်နှင့်

ယာဉ်မောင်း

သတ်မှုကြီး

၁၉၇၃ ခုနှစ်က မန္တလေးဈေး
ချိုတော်.....

ဈေးရုံပေါင်း (၁၂)ရုံနှင့် တည်
ဆောက်ထားသည့် ရှေးဟောင်းဈေး
ချိုတော်.....

နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ပြီဖြစ်
သော်လည်း ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်၊ မားမား
မတ်မတ်နှင့် မအိုသေးတဲ့ ဈေးချို
တော်.....

မြန်မာတို့ ဂုဏ်ယူရမည့် ရှေး
ဟောင်းဈေးကြီးအဖြစ် သမိုင်းအမွေ
ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဈေးချိုတော်.....

ဤဈေးချိုတော်ကြီးနှင့် ဖွား
ဘက်တော်တော်က ‘ဈေးချိုနာရီ
စင်’၊ ‘ဈေးချို’နှင့် ‘နာရီစင်’ကြီးက
အမြဲယှဉ်တွဲလျက် ဘယ်အချိန်မှာ
ကြည့်ကြည့် ကျက်သရေရှိလှပေ
သည်။

ကြာတော့ကြာပြီ။ နှစ်ပေါင်း
၄၀ ကျော်ဆိုတဲ့ကာလသည် ဝေး
ကွာလှမ်းခဲ့သော အတိတ်ပင်ဖြစ်
သည်။ သို့သော်.....

ဈေးချိုနာရီစင်အောက်မှာစခဲ့
သော အောက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်မှန်
ဇာတ်လမ်းကား ယနေ့တိုင် စကား
စပ်လျှင် ပြောနေကြစမြဲဖြစ်သည်။
ဖြစ်ရပ်လေးက ထူးဆန်းသည်မို့ လူ
တွေစိတ်ဝင်တစားဖြစ်ခဲ့ရသည်။
မန္တလေးမှာ ဒီသတင်းက တကယ့်
ကို သည်းသည်းလှုပ်ပါပဲ။

“ဗျို.....ဆရာကြီး ကားအား
သလား”

“အားတယ်၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”

ခါးခါးသီးသီး

ငြင်းနေသူ

ယာဉ်မောင်းကြီးက

မန္တလေးမြို့၊ ပြည်

ကြီးမျက်ရှင်၊

တံမြက်စည်းစု

ရပ်ကွက်နေသူ

ဦးစိန်မောင်ဖြစ်သည်။

မလိုက်သေးဘူးဟု

ဆုံးဖြတ်ထားပုံရသည်။

ငြင်းလိုက်တာမှ

ခါးခါးသီးသီး။

မေးလာသူက အသားညိုညို၊ အရပ်ကထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ လေသံက တကယ့်အညာသားလေ နှင့်။

ပြန်ဖြေသူကလည်း ခပ်ပြတ် ပြတ်လေသံနှင့်ပါပဲ။ ကားငှားလာ သူရဲ့နောက်မှာ အသက်သုံးဆယ် ကျော်လောက်ရှိမည့် ယောက်ျားနှစ် ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်၊ စုစု ပေါင်းဆိုရင်တော့ လေးယောက်။

ထိုခေတ်က ဈေးချိုနာရီစင်၏ အနောက်ဘက်မြေကွက်လပ်မှာ အငှားကားဂိတ်ရှိသည်။ ကားအား လုံးက ဂျစ်ကားတွေပဲဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကားဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ဒီပီ မက်ထဲမှာပင် မမြင်ဘူးသေးတဲ့ ခေတ်ဖြစ်သည်။

တက္ကစီဂျစ်ကား အငှားကား ဂိတ်မှာ ကားသမားတွေစုပြီးစကား ပြောနေကြချိန်ဖြစ်သည်။ ဈေးချို နာရီစင်ကြီး၏ လက်တံတွေက နံနက် ၉ နာရီတိတိကို ညွှန်ပြနေ သည်။ အချိန်က နွေရာသီအစ။ မန္တလေးအပူ အစွမ်းပြချိန်။ သင်္ကြန် ကျဉ်းကလည်း ရက်ပိုင်းသာလိုတော့ သည်။ နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် သင်္ကြန်ကျမည်။ ဈေးချိုကြီး ပိတ် တော့မည်။

“မိတ္တီလာကို”

“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး လေးယောက်”

“စင်းလုံးငှားဆိုတော့ ငါး ထောင်ပါ”

“များတယ်၊ ဈေးလျော့ပါဦး”

ကားငှားသူ ကိုအရှည်ကြီးက

ဈေးဆစ်နေသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေ က ဘာတစ်လုံးမှဝင်မပြော။ ကား ဂိတ်နောက်နားဆီက ထမင်းဆိုင် ရှေ့မှာရပ်ပြီး စောင့်နေကြသည်။ နေ ကပူစပြုပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ ဦးထုပ်မပါ၊ ထီးမလာ။

ကားဂိတ်မှာက စုစုပေါင်း ဂျစ် ကား ဆယ်စီးခန့်ရှိသည်။ နေပြင်ရင် တော့ စီးရေက တဖြည်းဖြည်းလျော့ သွားမည်။ ကားတွေက များနေသေး လို့ ဈေးဆစ်နေတာလည်းဖြစ်မည်။

ယာဉ်မောင်းသူက ဂျစ်ကား ရှေ့ခန်းထဲမှာ ကားစီရာတိုင်ကိုကိုင် ရင်း ပြန်ဖြေသည်။ အသက်က ငါး ဆယ်စွန်းရောမည်။

“ခရီးက မနီးဘူးကွ၊ မိုင်တစ် ရာကျော်လောက်ရှိမယ်၊ အသွား အမြန် မိုင်နှစ်ရာပဲထား၊ ဓာတ်ဆီ ဖိုးနုတ်ရင်ဘာမှမကျန်ဘူး၊ ပြီးတော့ မိုးချုပ်မယ့်ခရီး ငါ့တူရ”

ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေသူ ယာဉ် မောင်းကြီးက မန္တလေးမြို့၊ ပြည် ကြီးမျက်ရှင်၊ ‘တံမြက်စည်းစု’ရပ် ကွက်နေသူ ဦးစိန်မောင်ဖြစ်သည်။ တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးတော့ မလိုက်သေးဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပုံ ရသည်။ ငြင်းလိုက်တာမှ ခါးခါးသီး သီး။

“မင်းက ဘယ်လောက်ပေး ချင်လို့တုန်း”

ဟော.....လာပြန်ပြီ နောက် တစ်ဦး။

ဒီဒရိုင်ဘာကတော့ အသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲရှိဦးမည်။ ကား ငှားသူ အရှည်ကြီးနှင့်တော့ အရွယ်

က မတိမ်းမယိမ်း။ ကွာလှ တစ်နှစ် ပေါ့။

“ကျုပ်က လေးထောင်ပဲ”

အရှည်ကြီးက လေးထောင်နှင့် ဈေးဆစ်သည်။

“လေးထောင်ဆို တစ်ယောက် တစ်ထောင်ပဲကျမယ်၊ ဦးလေးစိန် မောင်ပြောသလို ဓာတ်ဆီဖိုးနဲ့ မကိုက်ဘူးဗျ၊ ကဲ.....ဒီလိုလုပ်၊ ကြားချပြီးပြောမယ်၊ လေးထောင့် ငါးရာဆို အဆင်ပြေမလား”

အရှည်ကြီးက ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော ဝါးနှီးဦးထုပ်လေး ကို ခဏချွတ်ပြီး ယပ်တောင်လိုခတ် နေသည်။ နာရီစင်ကြီး၏လက်တံ တွေက နံနက် ၉ နာရီ ၁၅ မိနစ် ကို ပြည့်နေသည်။ နေမြင့်ရင် ပို ပြီးပူတော့မည်။ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်။

“ကောင်းပြီဗျာ၊ ငှားမယ်၊ လေးထောင့်ငါးရာနော်၊ လောလော ဆယ် တစ်ထောင်ယူထားပါ၊ မိတ္တီ လာရောက်ရင် ကျန်ငွေရှင်းပါမယ်”

“အိုကေ....သွားကြမယ်၊ ဦး လေးစိန်မောင်၊ ဒီကနေ့ ကျွန်တော် မိုးချုပ်မယ့်အကြောင်း အိမ်ဝင်ပြော ပေးပါဦး”

“အေးပါကွာ၊ စိတ်သာချ မောင်ဝင်းရေ”

ယာဉ်မောင်း မောင်ဝင်းက ကို အရှည်ကြီးပေးလာသော ကျပ်တစ် ရာတန် ၁၀ ရွက်အား အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ခရီးသည် လေးဦးကို တင်ဆောင်ကာ မန္တလေးမှမိတ္တီလာ သို့ ဂျစ်ကားလေးကို မောင်းထွက်

လာခဲ့သည်။ ကားက သူဦးလေး ပိုင်ကား။ ‘မစ်ဇူဘီရီ’အမျိုးအစား ဂျစ်ကားလေး။ ကောင်းမှကောင်း။ ခရီးဝေးဆို ပြေးသလားမမေးနဲ့။ လမ်းမှာလည်း တစ်ခါမှ ဒုက္ခမပေး ခဲ့ဘူးသော ကားလေးဖြစ်သည်။

ကားရှေ့ခန်း သူ့ဘယ်ဘက် ဘေးမှာ ကားငှားသူ အရှည်ကြီး၊ နောက်ခန်းမှာက ယောက်ျားနှစ် ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်လိုက်လာကြသည်။

“စိန်ခလုတ် ကူမဲ့မှာ နေ့လယ် စာ စားမယ်ဟေ့”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်”

ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်သူ၏အမည်က စိန်ခလုတ်တဲ့။ နာမည်ရင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့မသိ။ စကားပြောပုံက တော့ မြို့သားမဆန်။ ရိုင်းရိုင်းသည် ဟု မောင်ဝင်း သတိထားမိသည်။

ကားလေးကတော့ မိတ္တီလာ မြို့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးနေလေ ပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် မတ်လဆန်းကပင် မိုးကုတ်မြို့အထိ တက်ခဲ့ရသေး သည်။ ကားလေးက တောင်ပေါ် လမ်းမှာလည်း ဆွဲအားကောင်း သည်။ မိုးကုတ်သားတွေအကြိုက် ပေါ့။ ‘လီရှော’ကျောက်သူဌေးတွေ ဝယ်စီးကြသည်။

နေ့လယ် ၁၂:၃၀ အချိန်.....

“ကူမဲ့မြို့မှ ကြိုဆိုပါ၏”

ကူမဲ့မြို့ကလေးမှာ နေ့လယ် စာ စားသောက်ရန် ခဏရပ်ကြ

သည်။ ဒီမြို့ကလေးမှာ ကားတွေ
ရပ်ကြတာများသည်။ ကြက်၊ ဝက်၊
အမဲဟင်း၊ အမဲခြောက်ကြော်၊ စာ
ကလေးကြော်၊ ကြက်ကြော် အစုံရ
သည်။ ထမင်းဆိုင် (၄)ဆိုင်ရှိသည်။
ဆိုင်အားလုံး ဟင်းချက်ကောင်း
သဖြင့် ကားတွေနှင့်ပြည့်နေသည်။
“ကားဆရာ.....ကျုပ်တို့နဲ့
လာစားပါလား”

“ရတယ် ရတယ်၊ စားကြပါ”
မောင်ဝင်းက ခရီးသည်တွေနှင့်
စားပွဲတစ်လုံးခြားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။
“သက်ပြင်း ဘာစားမှာလဲ”
“အမဲသားနှပ်”
“မှတ်ကြီးရော”
“ငါလည်းအမဲသားနှပ်ပဲကွာ”
“ကျားရဲမ”
“ဝက်သား၊ တောဝက်သား ဒီ
မှာရတယ်”

သူတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က
အရှည်ကြီးဖြစ်ပုံရသည်။ စားမည့်
ဟင်းတွေ အရှည်ကြီးက မေးနေ
သည်ကို မောင်ဝင်း ကြားနေရ
သည်။ စိန်ခလုတ်(ခ) အရှည်ကြီး
ဘေးမှထိုင်သူက ‘မှတ်ကြီး’ဟုသိရ
ပြီး ‘သက်ပြင်း’နှင့် ‘ကျားရဲမ’မှာ
လင်မယားဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လမ်း
မှာ ပြောကြဆိုကြတာတွေထောက်
ပြီး မိုးကုတ်မှာ ကျောက်တွင်းလုပ်
သားများဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
(ဇာကယ်တွေ့မဟုတ်ပါ။)

ကျောက် တူးပြီး ပြန်လာ
ကြောင်းနှင့် ရွာသို့ သင်္ကြန်ရက် တိုင်း
ပြန်ကြောင်းသိရသည်။ ဟုတ်၊

ဘာမျှမကြာ။
အဖြစ်အပျက်က
မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။
ခေါင်းငုံ့ပြီး
မော်တာကြိုးများ
ပြန်တပ်နေသူ
မောင်ဝင်းခမျာ
ကြမ္မာငင်လေပြီ

...

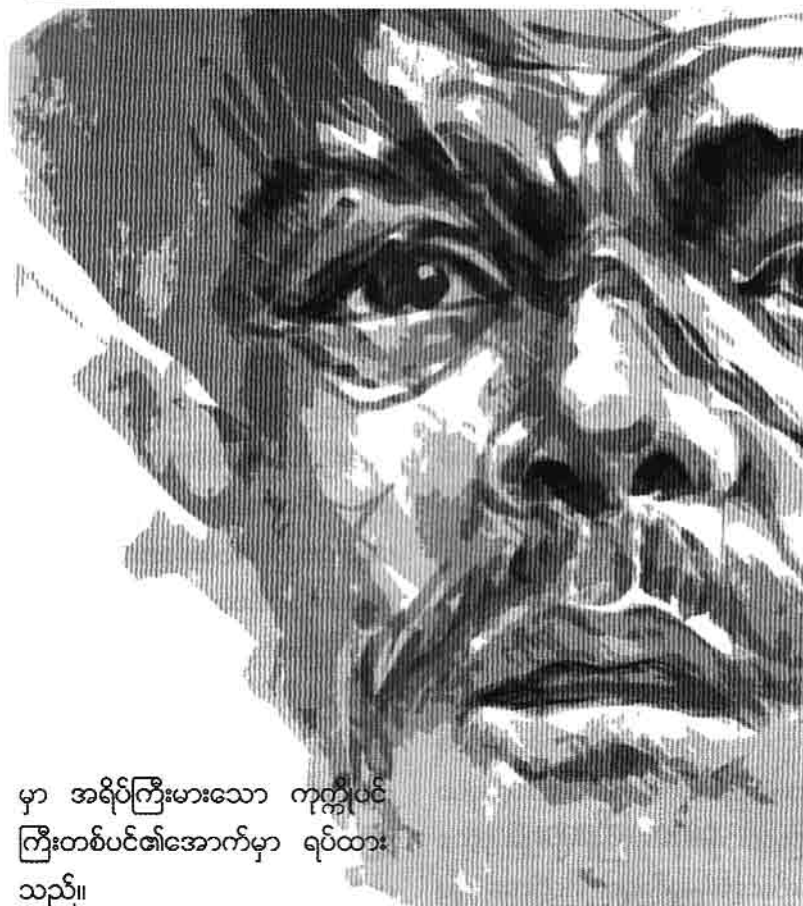
မဟုတ်တော့မသိ။ ကျောက်တွင်းတူး
သည့် ပစ္စည်းကိရိယာလည်း ဘာမျှ
မပါ။ ‘သံဒယ်အိုး’၊ ‘သံတူးရွင်း’နှင့်
‘ခန္တ’၊ ‘လက်ယက်’၊ ‘ခွက်’စသည့်
ပစ္စည်းတွေ ဘာမျှမတွေ့။

ထားတော့ ဒါကအရေးမကြီး။
အရေးကြီးတာက မိတ္တီလာရောက်
ရင် ကျန်ငွေသုံးထောင့်ငါးရာရဖို့
အရေးကြီးသည်။ ပြီးပြီးချင်း မန္တ
လေးပြန်မည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မအေး
နှင့် သမီးလေးထွေးထွေးက စောင့်
နေရောမည်။ သမီးလေးက ခုမှ ၅
နှစ်သာရှိသေးသည်။

“ပြီးရင်သွားကြမယ်၊ ၁ နာရီ
ကျော်နေပြီ၊ နေအရမ်းပူမယ်ဗျို့”
မောင်ဝင်းက အရှည်ကြီးတို့
အား လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။ သူ
တို့စားပွဲပေါ်မှာ အရက်ပုလင်းတစ်
ပုလင်းနှင့် သောက်လက်စ ဖန်ခွက်
များကို တွေ့ရသည်။ ထမင်းက
လည်း စားပြီးသေးမည်မထင်။

ကိုယ့်ကားကိုငှားပြီး စီးလာ
သည့် ခရီးသည်တွေမို့ မောင်ဝင်း
အနေနှင့် ဘာမျှမပြောသာ။ ခက်
တာက ဒီဆိုင်လေးတွေအားလုံးမှာ
အရက်ရောင်းသည်။ ကားသမား
တွေကလည်း အရက်မရောင်းလျှင်
မရပ်ချင်ကြ။ အရက်နှင့်အမြည်းတွဲ
ပြီးရောင်းဖို့ ထမင်းဆိုင်တွေကို မှာ
ထားကြသည်။

“ကားပေါ်ကစောင့်မယ်ဗျာ၊
မြန်မြန်လုပ်ကြပါ”
မောင်ဝင်းက ထမင်းစားပွဲမှ
ထပြီး သူ့ဂျစ်ကားလေးသို့
လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကားလေး

မှာ အရိပ်ကြီးမားသော ကုက္ကိုပင်
ကြီးတစ်ပင်၏အောက်မှာ ရပ်ထား
သည်။

နွေ ၁ နာရီခွဲမှ စိန်ခလုတ်တို့
လေးဦး ရောက်လာကြသည်။ သူ
တို့အားလုံး ကားပေါ်ရောက်ရောက်
ချင်း ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့
သည်။

ကူမဲကထွက်ပြီးနောက် ခရီး
သည်အားလုံး အသံတွေတိတ်နေ
သည်။ အရက်တန်ခိုးကြောင့် အိပ်
ငိုက်နေကြပြီလားမသိ။

မစ်ဆူဘီရို ဂျစ်ကားလေးက
တော့ မိုင်တိုင်တွေအားလုံးကို ရိပ်
ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြီးပြေးနေဆဲ။

“ကားဆရာ၊ ရွာထဲခဏဝင်

ပေးဗျာ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
ကားလေးပေါ်မှာ နောက်ခန်းရှိခရီး
သည်ထံက ထွက်လာသောစကား
သံဖြစ်သည်။ ကားလေးမှာ မန္တ
လေး-မိတ္ထီလာလမ်းပေါ်ရှိ တမာ
ကုန်းရွာကလေးသို့ မကြာမီရောက်
တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ အချိန်သိပ်
မရဘူးဗျ”

မောင်ဝင်းက ဝင်ရန်ငြင်းဆန်
သည်။ နောက်ခန်းမှ အော်ပြောသူ
မှာ မှတ်ကြီးဆိုသူဖြစ်သည်။

“ခဏလေးပါ၊ မိုးကုတ်က လူ
ကြုံပါးလိုက်တဲ့ငွေလေး ဝင်ပေးချင်
လို့ပါ”

“ခဏဝင်ပေးပါ၊ မကြာပါဘူး”

ရှေ့ခန်းမှာထိုင်နေသူ စိန်
ခလုတ်က ဝင်ပြောသည်။

“မကြာစေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က
မန္တလေးအထိ ပြန်ရဦးမှာ”

မောင်ဝင်းက အားနာသဖြင့်
လိုက်လျောပေးခဲ့သည်။

“ဟော.....ဟို ရှေ့နားမှာ
လှည်းလမ်းကလေးရှိတယ်၊ အဲဒီ
လမ်းကလေးထဲ ကွေ့ဝင်ပေးပါ”

နောက်ခန်းမှ မှတ်ကြီး၏အသံ။

မောင်ဝင်းက ကားလေးကို
ကွေ့ကာဝင်လိုက်သည်။ ကိုက်သုံး
ရာခန့် မောင်းပြီးချိန်တွင်.....

“ခဏရပ်ပေးပါဦး ကားဆရာ၊
အပေါ့သွားချင်လို့ပါ”

ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်သည့်အရှည်
ကြီးက အပေါ့သွားရန် ကားရပ်ခိုင်း
သည်။ မောင်ဝင်းကိုယ်တိုင်လည်း
ကူမဲက ထွက်လာကတည်းက
အပေါ့မသွားရသေး။ ကားကိုမရပ်
မနားမောင်းခဲ့ရသောကြောင့် ဆီး
အိမ်ကတင်းနေသည်။

ကားလေးကို လှည်းလမ်း
ကြောင်းဘေးရှိ ဆူးဖြူပင်ကြီးတစ်
ပင်အောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။
ကားပေါ်မှ အားလုံးဆင်းကြသည်။
နီးစပ်ရာ ချုံပုတ်လေးများဆီ ဝင်ကြ
သည်။ မောင်ဝင်းက ဂျစ်ကား
နောက်ဝေးဝေးဆီက ချုံပုတ်ထဲသို့
ဝင်ခဲ့သည်။

လူစိမ်းလေးဦးထံမှ ဘာသံမျှ
မကြားရ။

ဆယ်မိနစ်ခန့်သာကြာသည်။
ကားပေါ်မှာ အားလုံးပြန်ထိုင်ခဲ့ကြ

ထဘီကြားမှာ ဝှက်ယူလာသော စားမြောင်နှင့်
မောင်ဝင်း၏ နံကြားသို့ အဆက်မပြတ်ထိုးနေသူက
တခြားသူမဟုတ်။ သက်ပြင်း၏ ဇနီး
ကျားရဲမဆိုသောမိန်းမ။ ရက်စက်မှုကတော့
ကမ်းကုန်သည်။ . . .

သည်။ ခရီးဆက်ရန် မောင်ဝင်း
ကားစက်ကိုနှိုးသည်။

“ဂီး.....ဂီး”

“ဂက်.....ဂက်.....ဂက်”

အလွန်သန္ဓေကောင်းသောကား
လေး။ တစ်ခါမှ ဒုက္ခပေးဘူးသော
ကားလေးက ဒုက္ခပေးလေပြီ။ မော်
တာလည်သံမကြားရ။ ဂီးဂီးဂက်
ဂက် အသံမျိုးစုံသာထွက်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တစ်ခါ
မှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

ဒရိုင်ဘာမောင်ဝင်း ညည်းညူ
ရင်း ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ဂျစ်
ကား၏ ရှေ့ဘောနက်ဖုံးကိုဖွင့်
သည်။ ကျန်လူတွေအားလုံး ကား
ပေါ်မှာကျန်ရစ်သည်။

“အိုး.....မော်တာကြိုးတွေ
ပြတ်နေပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ကွာ”

မောင်ဝင်းက ပါးစပ်မှညည်း
တွားသည်။ လက်တွေက ပြတ်နေ
သည့် ဝါယာကြိုးစများကို တစ်ပင်

ချင်း ပြန်ဆက်နေသည်။ လူက
ကားဘေးမှ မှောက်လျက်အနေ
အထားနှင့်။

ဘာမျှမကြာ။ အဖြစ်အပျက်က
မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး
မော်တာကြိုးများပြန်တပ်နေသူ
မောင်ဝင်းခမျာ ကြမ္မာငင်လေပြီ။

ဘယ်အချိန် ကားပေါ်မှဆင်း
လာသည်မသိ။ သက်ပြင်း၏လက်
ထဲမှာ ကားစက်နှိုးသော ဂေါက်တံ
တစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့
ခြေသံလုံလုံနှင့် မောင်ဝင်းအနီးသို့
ချဉ်းကပ်သည်။ လျှပ်စီးထက်ပင်မြန်
သေးသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကား
ဂေါက်တံနှင့် မောင်ဝင်း၏ဦးခေါင်း
ကို တအားလွှဲကာ ရိုက်ချလိုက်
သည်။

သွေးတွေက ဖြာကျသွား
သည်။ ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်များ
ကြောင့် မောင်ဝင်း၏အော်သံကိုပင်
မကြားလိုက်ရ။ မောင်ဝင်း ရှေ့ကို
လန်ကျသွားသည်။ မှောက်လျက်

အနေအထားနှင့်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း
မသေသေး။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း
လှုပ်နေသေးသည်။

“ဒီလောက်အသက်ပြင်းတဲ့
ကောင်၊ ကဲဟာ.....ကဲဟာ”

ထဘီကြားမှာ ဝှက်ယူလာ
သော စားမြောင်နှင့် မောင်ဝင်း၏
နံကြားသို့ အဆက်မပြတ်ထိုးနေသူ
က တခြားသူမဟုတ်။ သက်ပြင်း၏
ဇနီး ‘ကျားရဲမ’ဆိုသောမိန်းမ။ ရက်
စက်မှုကတော့ ကမ်းကုန်သည်။
ခဏအကြာ မောင်ဝင်းတစ်ယောက်
ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ဘာငေးနေတာလဲ၊ ဟေ့
ကောင်မှတ်ကြီး ဂုန်နီအိတ်ယူလေ
ကွာ”

ခေါင်းဆောင် အရှည်ကြီး(ခ)
စိန်ခလုတ်က အမိန့်ပေးသည်။ ဂျစ်
ကားနောက်ခန်းမှာ ဝှက်ယူလာ
သော ဂုန်နီအိတ်များဖြင့် မောင်ဝင်း
၏အလောင်းကို ပတ်ကြသည်။
အလောင်းကို ကားနောက်ခန်းမှာ
တင်ပြီး စောင်ကြမ်းကြီးတစ်ထည်
နှင့် အုပ်လိုက်သည်။

“သွေးတွေ၊ သွေးစတွေ ဘယ်
လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဒီနားမှာ ရေမရှိဘူး။ ဟေ့
ကောင်မှတ်ကြီး ပိုင်ယာကြိုးတွေ
ပြန်ဆက်ပြီး မိတ္တီလာကိုအမြန်
မောင်း၊ အချိန်မရှိဘူး၊ လာ....မြန်
မြန်လုပ်”

မှတ်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က ကား
ကျွမ်းကျင်သူ။ အရင်က မိတ္တီလာ-
ကျောက်ပန်းတောင်းလမ်းမှာ ကား
မောင်းဘူးသည်။ အရက်သောက်၊

နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်အတွင်း
ဤကဲ့သို့ တရားခံများက သက်သေခံကားနှင့်အတူ
သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကို
တစ်ပါတည်းအပ်နှံပြီး အဖမ်းခံသည်ဖြစ်စဉ်မှာ
ဒီတစ်ကြိမ်သာ ကြုံဘူးပါသည်

ဖဲရိုက်နေသူဖြစ်၍ ပိုင်ရှင်ကအလုပ်
မှထုတ်ထားခံရသူဖြစ်သည်။ ဘာ
အလုပ်မှ မည်မည်ရရမရှိ။ မောင်
ဝင်း ချုံအတွင်းအပေါ်သွားစဉ် ပိုင်
ယာကြီးများအား ကြိုတင်ပြီး ဖြုတ်
ထားခဲ့သူ။

သက်ပြင်းဆိုသူက ရွာမှာ နွား
သတ်၊ ကျွဲသတ် သတ်နေသူ။ လူ
ယက်မှုတစ်ခုနှင့် မသင်္ကာဖမ်းဆီးခံ
ရဘူးပြီး ရဲစခန်းမှလွတ်လာသူ။ ဇနီး
ဖြစ်သူကလည်း စရိုက်ကြမ်းသဖြင့်
ရွာကကြောက်ရသူဖြစ်သည်။ အမဲ
သား၊ ဝက်သားရောင်းသည်။

စိန်ခလုတ်(ခ)အရှည်ကြီးက
ဝမ်းတွင်း၊ မလှိုင်၊ မိတ္ထီလာနယ်
တကြောတွင် လောင်းကစားမျိုးစုံ
ဒိုင်ခံနေသူ။ ယခုလည်း အရေးပေါ်
ငွေလိုသဖြင့် လူသတ်ပြီး ကားကို
ရောင်းစားရန် ပူးပေါင်းကြစည်ကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မနေ့ညကပင် မန္တ
လေးသို့ရောက်ရှိကြပြီး မန္တလေး
တောင်ခြေမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းတွင် ညအိပ်ခဲ့ကြသည်။

ဂျစ်ကားကို မိတ္ထီလာမှ သာ
စည်၊ ယင်းမာပင်ကိုဖြတ်ပြီး ရှမ်း
ပြည်နယ်၊တောင်ကြီးသို့တက်ရောင်း
ရန် စီစဉ်ထားကြသည်။ မိတ္ထီလာ
ဘက်သို့ ကားကိုမောင်းလာသူက
မှတ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ စိန်ခလုတ်က
မှတ်ကြီး၏ဘေးမှာ။ နောက်ခန်းမှာ
က သက်ပြင်းတို့လင်မယားနှင့်
ဝိညာဉ်မဲ့နေသော မောင်ဝင်းဟို
လိုက်ပါလာကြသည်။

ကားလေးက မကြာမီ ရှမ်းတဲ
လေတပ်ဧရိယာကို ဖြတ်ကျော်လာ

ခဲ့လေသည်။

မိတ္ထီလာမြို့တွင်းသို့မဝင်မီ ကားမောင်းသူ မှတ်ကြီး၏ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်သော အသံကြီးကြောင့် ကားပေါ်တွင်ပါသူ စိန်ခလုတ်တို့သုံးဦး လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား။ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့အားလုံး အပြစ်ကလွတ်ပြီလို့ ထင်နေကြသလား၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ဟေ့ကောင် မှတ်ကြီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သတိထားဦးကွာ”

ဘေးမှ စိန်ခလုတ်က အော်ပြောသည်။

“သတိထားရမှာ မင်းတို့ကွ၊ ဘာမှတ်ကြီးလဲ၊ ငါ မောင်ဝင်းလေ၊ မင်းတို့အားလုံးကို ရဲလက်ကိုအပ်မယ်ကွ သိလား”

မှတ်ကြီး၏မျက်နှာမှာ လုံးဝပြောင်းလဲနေသည်။ မျက်လုံးများက ဝင်းတောက်နေသည်။ ခက်ထန်မာကျောသောမျက်နှာနှင့်.....

“မှတ်ကြီး.....မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အရက်မူးမပြေသေးဘူးလား”

နောက်ခန်းမှ သက်ပြင်းက အော်ဟစ်မေးသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား။ သူများအသက်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေ၊ ခုတော့လည်း ကြောက်နေလိုက်ကြတာ”

မှတ်ကြီးက ကားကို အရှိန်မလျှော့ဘဲ မောင်းနေရင်းမှ ညာဘက်တွင်တွေ့ရသော ဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ဝင်းအဝင်မှာ ဆိုင်းဘုတ်က ထင်ထင်ရှားရှား။

“အမှတ်(၁)ရဲစခန်း”

မိတ္ထီလာမြို့

ရဲစခန်းထဲသို့ ကားတစ်စီး အမြန်မောင်းဝင်လာသဖြင့် စခန်းမှူးက စခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ သူက မိတ္ထီလာရဲစခန်းမှူးရဲအုပ်မင်းဦး။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လူသတ်ပြီး ကားလုယက်ခဲ့ပါတယ်၊ အားလုံးကို ဖမ်းပါ ဆရာ”

ယာဉ်မောင်းသူ မှတ်ကြီးက စခန်းမှူး ရဲအုပ် မင်းဦးထံ ပြေးသွားရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်က မောပန်းနွမ်းနယ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့နေသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ကင်းစောင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ ကားအနီးသို့ ဝိုင်းလာကြသည်။ ကားပေါ်က စိန်ခလုတ်တို့အဖွဲ့ ပြေးချိန်ပင်မရလိုက်။ မိနစ်ပိုင်းပင်မကြာအားလုံးအဖမ်းခံကြရတော့သည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် မင်းဦး၏ လုပ်သက် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်အတွင်း ဤကဲ့သို့ တရားခံများက သက်သေခံကားနှင့် အတူ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကို တစ်ပါတည်းအပ်နှံပြီး အဖမ်းခံသည့်ဖြစ်စဉ်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ကြုံဘူးပါသည်။

တရားခံများအား လူသတ်မှု၊

လုယက်မှု ပုဒ်မများဖြစ်သည့် ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂၊ ၃၉၂ တို့ဖြင့် အရေးယူဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

တချို့က မှတ်ကြီးမှာ အရက်အလွန်အကျွံသောက်သူဖြစ်သဖြင့် ‘အရက်ကြောင်’ သွားခဲ့သည်ဟု ပြောကြပြီး.....

အချို့ကမူ မှတ်ကြီးအား ကားပေါ်တွင်ပါလာသည့် သေဆုံးသူမောင်ဝင်း၏ဝိညာဉ်က ပူးကပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့ကြသည်။

ဘယ်လိုပဲပြောပြောပါ။

“မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ”

“ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်” ဟူသော ရဲတပ်ဖွဲ့၏ဆောင်ပုဒ်ကို တော့ ငြင်းပယ်လို့ မရစကောင်းပါ။

ရဲနောင်လင်း

နိုင်ငံတကာသတင်း

စကားများငြင်းခုံရာမှ အိမ်ရာမဲ့တစ်ဦးကို ရဲများက သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်မှု

အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့လယ်ကောင်တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် အိမ်ရာမဲ့တစ်ဦးတို့ စကားများငြင်းခုံလျက်ရှိရာမှ ရဲက အိမ်ခြေမဲ့ကို ပစ်သတ်လိုက်သည့်ဗီဒီယို ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

စကီဒီရီးအရပ်တွင် ရဲအချို့နှင့် အိမ်ရာမဲ့တစ်ဦးတို့ ငြင်းခုံစကားများနေသည်ကို ဗီဒီယိုတွင်တွေ့ရပြီး

အိမ်ရာမဲ့ကို ရဲများက ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားနေပြီး သေနတ်ကိုအောက်ချလိုက်ဆိုသည့်အသံကိုပါ ကြားရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သေနတ်သံ ငါးချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဆိုပါအိမ်ရာမဲ့သည် သေနတ်ကိုင်၊မကိုင်ကိုမူ ရဲများက အဖြေမပေးသေးပေ။ အခင်းဖြစ်ရာနေရာသည် ဆိုးသွမ်းရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ရာမဲ့များစွာရှိ

နေသည့်အရပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ရဲများက ထိုနေရာတွင် ဓားပြတိုက်နေကြောင်းသတင်းအရ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် သေဆုံးသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ဖြေဆိုရန် ငြင်းခုံနေကြောင်းသိရသည်။

Ref: USA News

အိပ်မက်အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဟုဆိုကာ သားဖြစ်သူကို မီးရှို့ခဲ့သည့်မိဘများ

နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံတွင် မိဘနှစ်ဦးက သူတို့၏ အသက်(၁၁)နှစ်အရွယ် သားဖြစ်သူကို မကောင်းသည့်ပယောဂ သယ်ဆောင်လာသူ

စွမ်းအားရှင်ဟု သတ်မှတ်ကာ မီးထဲတွင် အချိန်ကြာကြာ ထိုင်နေခိုင်းခဲ့သည့်အတွက် အာဏာပိုင်များက လူသတ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြံစည်မှုဖြင့်

ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။

ကလေးဖြစ်သူက သမားရိုးကျမက်သည့် အိပ်မက်အကြောင်းကို အဘွားဖြစ်သူထံ ပြောပြခဲ့ရာ မိဘများက ကြားသိခဲ့ရပြီးနောက် မိသားစုအတွက် မကောင်းသည့်အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်စေသည်ဟု ယူဆကာ ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သားဖြစ်သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ လောင်စာများဖျန်းကာ မီးရှို့လိုက်ကြသည်။ သားဖြစ်သူ၏အော်ဟစ်သံကြောင့် အနီးအနားရှိ ညီဖြစ်သူက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ သွားရောက်အကူအညီတောင်းခဲ့ရာမှ သက်ဆိုင်ရာ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။

Ref: World Crime News

ဓာတ်လိုက်ခံရပြီးနောက် သံလိုက်စွမ်းအားများရရှိခဲ့သည့် ကလေးငယ်

ရုရှားနိုင်ငံတွင် အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်နီကိုလိုင်းဆိုသူ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးသည် ပြင်းထန်စွာဓာတ်လိုက်ခံရပြီးနောက် ၎င်း၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ဆွဲငင်တွယ်ကပ်စေနိုင်သည့် သံလိုက်ဓာတ်ကွင်းများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြောင်း သိရသည်။

နီကိုလိုင်းသည် ရှေးခေတ်ဖြစ်နေသည့် လမ်းမီးတိုင်တစ်တိုင်နှင့်ထိမိ

ခဲ့၍ ပြင်းထန်စွာ ဓာတ်လိုက်ခြင်းခံရသည်။ သူသည် မူးဝေစွာခံစားရပြီး အိမ်ပြန်ကာ မိခင်ဖြစ်သူကိုပြောကြားခဲ့သည်။ နံနက်အိပ်ရာမှနိုးချိန်တွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အကြွေစေ့တချို့ကပ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီး နံနက်စာစားချိန်တွင် ဖွန်းက

သူ၏ရင်ဘတ်မှာ လာကပ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

နီကိုလိုင်းသည် စူပါဟီးရိုး ကာတွန်းဇာတ်ကောင်များကို နှစ်သက်သော ကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သံလိုက်စွမ်းအားများကို လိုသလိုသုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ပြော

ကြားခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကြီးလာလျှင် မီးသတ်သမားမလုပ်တော့ဘဲ စူပါဟီးရိုးလုပ်မည်ဖြစ်ပြီး လူများကို ကူညီသွားမည်ဟုပြောကြားခဲ့သည်။

Ref: Mirror

21-2-2015

စွန့်ပစ်ခံထားရသည့် ကလေးငယ်ကို ကြောင်မကြီးက စောင့်ရှောက်ခဲ့မှု

ရုရှားနိုင်ငံတွင် အေးခဲလှသည့် ရာသီဥတုအတွင်း စွန့်ပစ်ခံထားရသည့် (၃)လသားအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် ကြောင်မကြီး၏ ကယ်တင်မှုကြောင့် ကံကောင်းစွာ အသက်ရှင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အိုဘင်စ်ခ်မြို့တွင် လေလွင့်သွားလာနေသော ကြောင်မကြီးသည် သေတ္တာငယ်တစ်လုံးထဲတွင် စွန့်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရသည့် ကလေးငယ်ကို အနွေးဓာတ်ပေးရင်း စောင့်ရှောက်ကာ ကျယ်လောင်စွာ အော်

မြည်နေခဲ့သည်။ အသက်(၆၈)နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးကြီး အိုင်ရီနာသည် ကြောင်မကြီး မာရှာ၏အော်မြည်သံကြောင့် စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့ရာမှ ကလေးငယ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးငယ်ကို အနီးဆုံးဆေးရုံတစ်ခုသို့ တင်ပို့ခဲ့ပြီး စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ပြီးနောက် ကလေးငယ်မှာကျန်းကျန်းမာမာပင်ရှိနေကြောင်း သိရသည်။

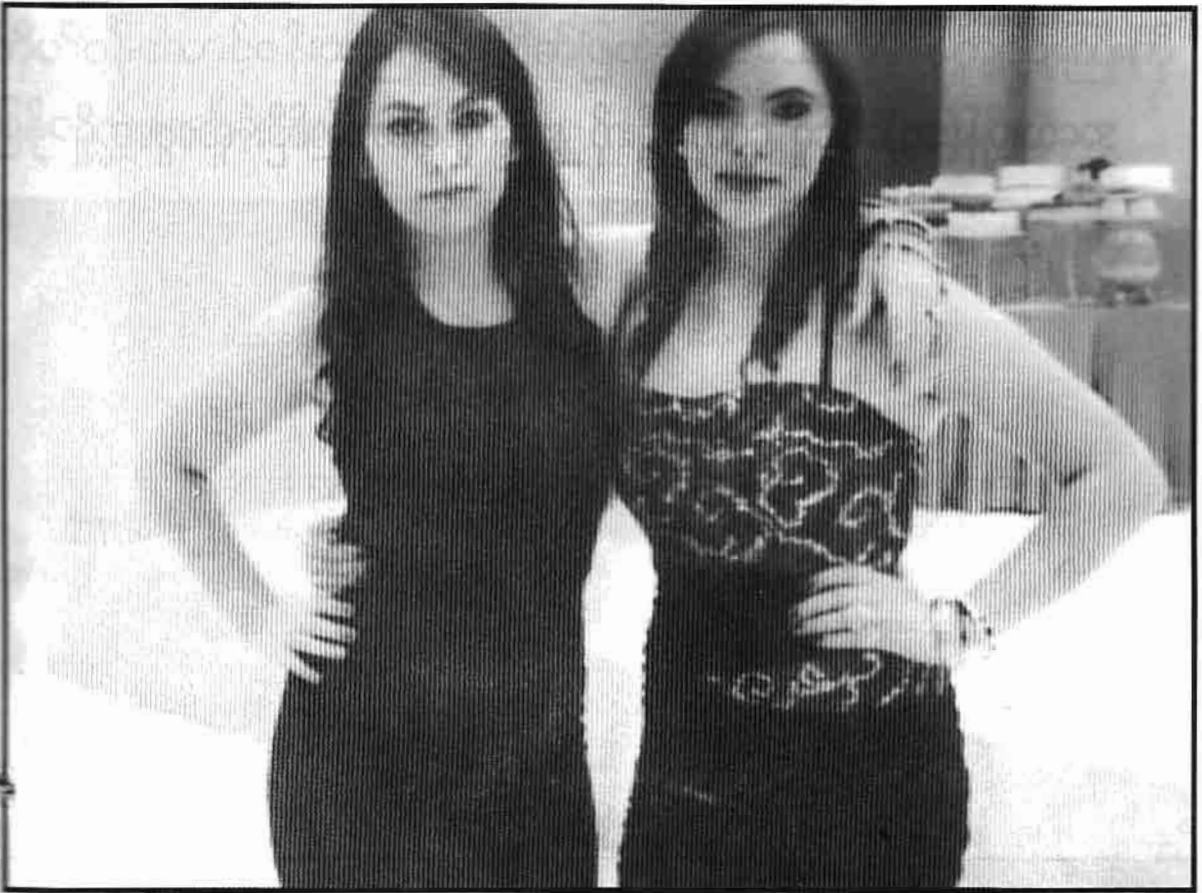
ကလေးငယ်မှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ စွန့်

ပစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနေကြပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့သည် ကလေး၏မိဘများကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ ကြောင်မကြီး မာရှာမှာ နာမည်ကြီးလျက်ရှိပြီး တိုက်ခန်းတွဲတွင် နေထိုင်ကြသူများက မာရှာအတွက် ဂုဏ်ယူနေကြပြီး သူမ ကြိုက်သည့်အစားအစာများကို လူတိုင်းက ခေါ်ယူကျွေးမွေးလျက်ရှိကြောင်း သိရသည်။

Ref: World News

27-2-2015

လူမှုကွန်ရက် Facebook တွင် အငြင်းပွားပြီးနောက် သူငယ်ချင်းကို ဓားဖြင့် ၆၅ ချက် ထိုးသတ်ခဲ့မှုဖြစ်ပွား

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၊ ဂူမာချီရပ် တွက်တွင် အသက်(၁၆)နှစ်အရွယ် အီရန်ဒီအဲလီဇဘတ်သည် လူမှုကွန် ရက်ဖြစ်သည့် Facebook ပေါ်တွင် သူမ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဘာ သူမ၏ မတော်တရော်ပုံများနှင့် ဓားများတင်လိုက်သဖြင့် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ကာ ထိုသူငယ်ချင်းကို ဓားဖြင့် မသေမချင်း ၆၅ ချက် ထိုး သတ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အဲလီဇဘတ်၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ အသက်(၁၆)နှစ်အရွယ်

အေနဲလ်ဘော့စ်သည် သူမ၏ ဝတ် လစ်စလစ်ပုံများကို Facebook ပေါ် တွင်တင်ထားကြောင်း သတင်းများ ရရှိပြီးနောက် အလွန်ဒေါသထွက် ကာ အခြားဆိုရှယ်ကွန်ယက်ဖြစ် သော Twitter မှ “ငါစိတ်ထိန်းဖို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ နင့်ကို သုံးခါပြန်သတ်ချင်စိတ်ဝင်မိ တယ်”ဟု တုံ့ပြန်ရေးသားခဲ့သည်။

အေနဲလ်ဘော့စ်သည် အဲလီဇ ဘတ်အား သူမ၏နေအိမ်သို့ အလည်ခေါ်ခဲ့စဉ် နေအိမ်မီးဖိုချောင်

ထဲတွင် ဘော့စ်အား ဓားဖြင့် ၆၅ ချက်ထိုးသတ်ပြီးနောက် သွေးများ သုတ်ကာ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူမသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ၏ အသုဘသို့ တက်ရောက်လာချိန် တွင် ရဲများက ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း မက္ကဆီကိုရဲဌာန ပြောရေး ဆိုခွင့်ရှိသူတစ်ဦးက ပြောကြားခဲ့ သည်။

အလေးချိန်(၁၇)ပေါင်ရှိ ရွှေတုံးကြီးကို နွားကျောင်းသားတစ်ဦး ရှာဖွေတွေ့ရှိ

တရုတ်နိုင်ငံအနောက်ပိုင်း၊ ရှင် ကျန်းယူဂါ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဒေသမှ နွားကျောင်းသားတစ်ဦး သည် အလေးချိန် (၁၇)ပေါင်ရှိ ရွှေ တုံးတစ်တုံးကို တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း သိ ရသည်။

၎င်းရွှေတုံးသည် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်း သန့်စင်မှုရှိသည့် ရွှေသားဖြစ်

ပြီး အမေရိကန်ဒေါ်လာ(၂၅၅၃၁၃) တန်ဖိုးရှိကြောင်း သိရသည်။

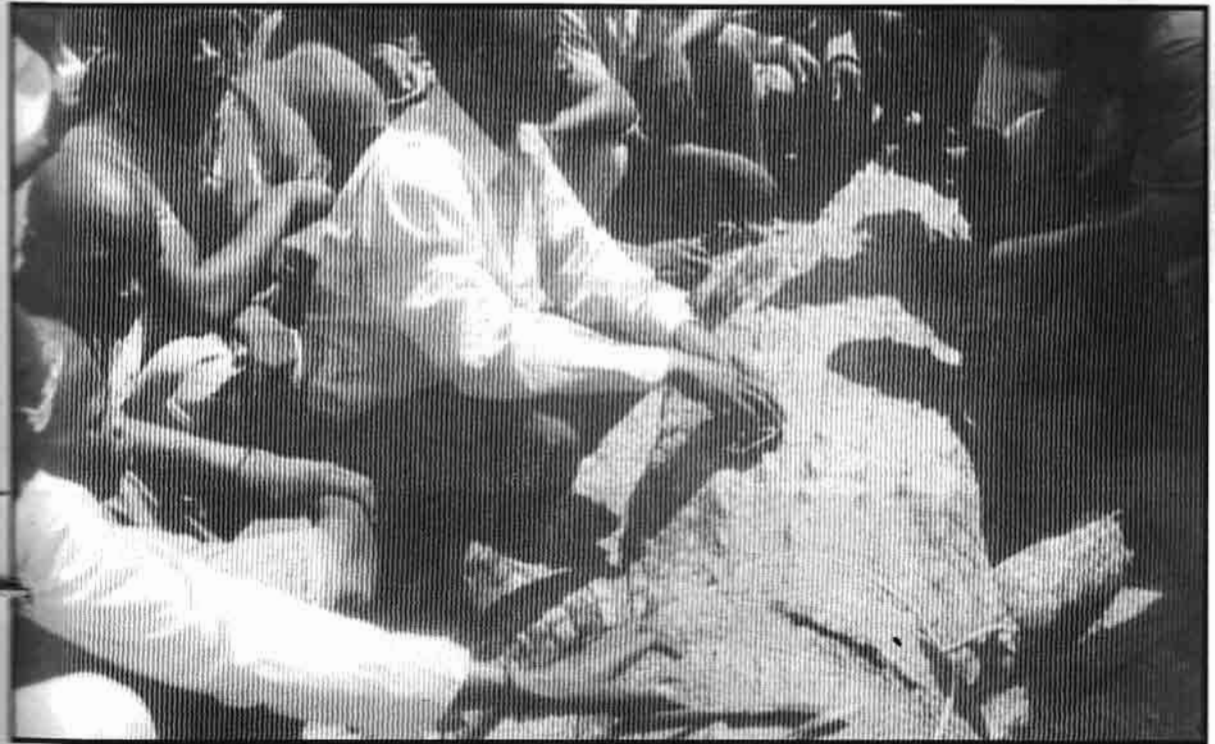
၎င်းရွှေတုံးသည် ၂၃ စင်တီမီတာခန့်ရှည်ပြီး အကျယ်မှာ ၁၈ စင်တီမီတာရှိကြောင်း၊ အထူမှာ ၈ စင်တီမီတာရှိကြောင်း သိရသည်။

Ref: China News

28-2-2015

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဇနီးသည်ကို ကိုက်ဖြတ်သတ်ခဲ့သည့် မိကျောင်းကြီးကို ပြန်လည်သတ်ခဲ့သည့်ခင်ပွန်း

ယူဂန်ဒါနိုင်ငံတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဇနီးသည်ကို ကိုက်ဖြတ်သွားသည့် မိကျောင်းကြီးကို ယောက်ျားဖြစ်သူက လက်စားချေပြန်သတ်ခဲ့သည့် အမှုဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ မူဘာရက်သည် ဇနီးဖြစ်သူကို ကိုက်သတ်ခဲ့သည့် မိကျောင်းကို လက်စားချေနိုင်ရန် ရက်ပေါင်းများစွာ ဆောင်စားခဲ့ရသည်။ ထိုမိကျောင်းသည် ကေယိုကာကန်တွင် မင်းမူအပြီး အမျိုးသမီး(၆)ဦးနှင့် ကလေးသမီးကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မူဘာရက်၏ဇနီးသည်

လွန်ခဲ့သောလေးလခန့်ကမိကျောင်းကြီး၏ ကိုက်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

မူဘာရက်သည် လက်စားချေရန်အတွက် သံဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ရှည်လျားသည့်မိန်းကို ပန်းဘဲဆရာထံ အပ်နှံခဲ့သည်။ မိကျောင်းသည် အလေးချိန် ပေါင်(၁၃၀၀)ရှိပြီး အရှည် (၂၅)ပေရှိသောကြောင့် အသက်(၅၀)အရွယ် မူဘာရက်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူများကိုခေါ်ကာ မိကျောင်းကို သတ်ဖြတ်အနိုင်ယူခဲ့သည်။

မူဘာရက်သည် ငါးဖမ်းသမားဖြစ်သောကြောင့် မိကျောင်းများ၏ သဘောသဘာဝကို နားလည်သူဖြစ်သည်။ မူဘာရက်မှာ ဇနီးနှင့် မမွေးဖွားရသေးသော ရင်သွေးအတွက် လွန်စွာဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။ ဒေသခံများက သူ့ကို သူရဲကောင်းအဖြစ် ချီးမွမ်းခဲ့ကြပြီး မိကျောင်းကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းမရှိသည့် အစိုးရ၏တာဝန်မဲ့လုပ်ရပ်အပေါ် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။

Ref: World News

26-2-2015

စိတ်ညစ်စရာကိစ္စ သုံးခုကြုံခဲ့၍ သေကြောင်းကြုံခဲ့သည့် အမျိုးသမီး

ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် အသက်(၄၁) နှစ်အရွယ် ရှာလေဂျက်စင်ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် မိမိကိုယ် မိမိသေကြောင်းကြံစည်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အကြောင်းရင်းမှာ သူမ မခံစားနိုင်သည့် ကိစ္စသုံးခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောကြောင့်ဟု သိရသည်။

ကိစ္စသုံးခုမှာ ချစ်သူနှင့်လမ်းခွဲ

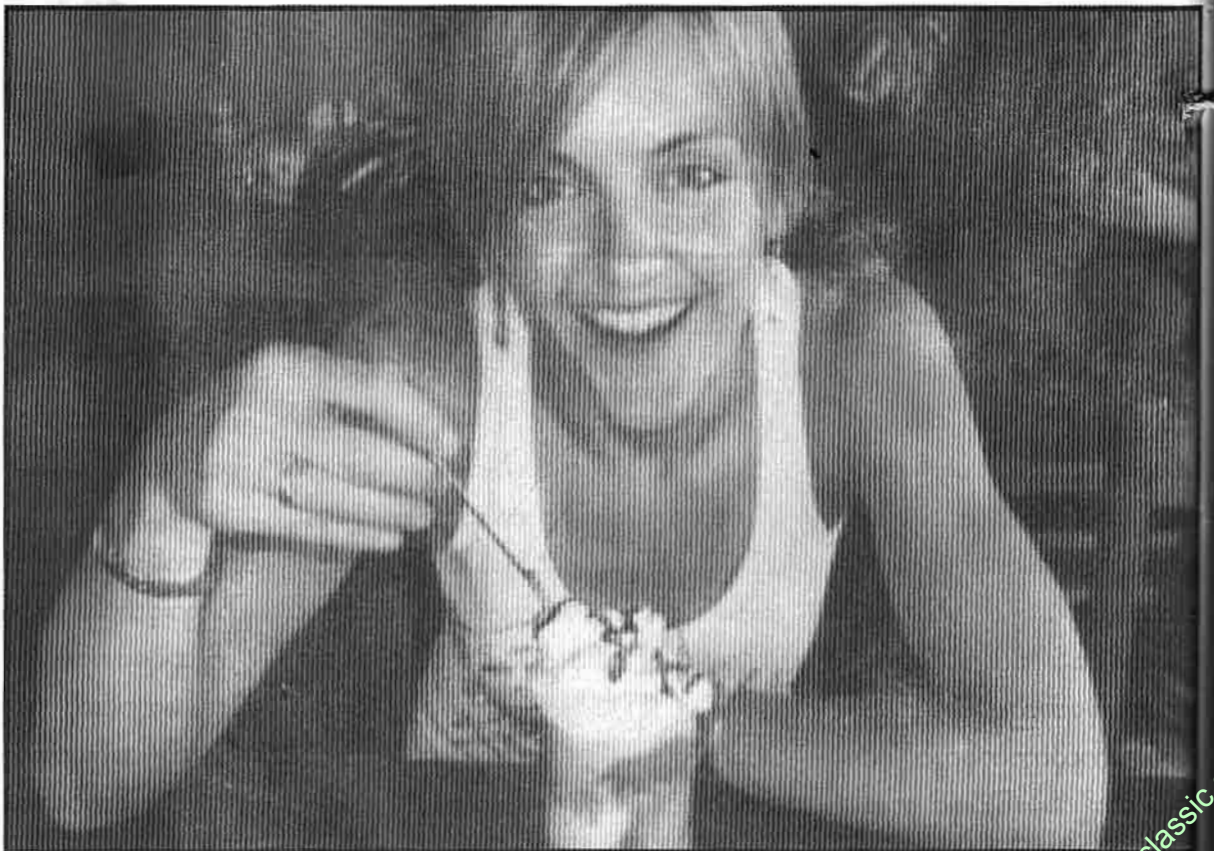
ခြင်း၊ အလုပ်ပြောင်းခြင်းနှင့် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ထိုကိစ္စများကို စာအုပ်ထဲတွင် ရေးသားထားခဲ့သည်။

သူမသည် အသက် ၂၀ အရွယ်က မူးယစ်ဆေးဝါးလက်ဝယ် တွေ့ရှိမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၆ လကျခံခဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မူးယစ်ဆေး

စွဲနေသူများကို ပျောက်ကင်းအောင် ပြန်လည်အားတက်စေမည့် သင်တန်းများကို ပေးခဲ့သည်။

အချိန်ကာလတစ်ခုထဲမှာပင် ပြဿနာသုံးခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော သူမသည် နောက်ဆုံးတွင် မိမိကိုယ် မိမိ ကြိုးဆွဲချသေဆုံးခဲ့သည်။

Ref: World News(21-2-2015)

ဆောင်းဟေမန် ဓုစဉ်းတင်ပြသည့်

မိ သာ၊ မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

မိမိလုပ်ကိုင်လိုသော ကိစ္စမှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ကောင်းရောက်ပြီမှတ်ပါ။ စီးပွားရေးတွင် ကူညီမည့် မိတ်ဆွေကောင်းများရှိနေ၏။ မာနမထားသင့်သောလဖြစ်သည်။ ရာသီဖောက်ပြန်မှုအများမှလွဲ၍ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ မိမိကြိုးစားအားထုတ်မှုအပေါ် စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေလိမ့်မည်။ လူထုဆက်သွယ်ရေး၊ သံတမန်ရေးရာ အလုပ်လုပ်သူတို့တွင် အောင်မြင်မှုရမည်။ အကျိုးတူဖက်စပ်လုပ်ငန်းမှ အကျိုးပေးမည်။ သို့သော် ငွေကြေးကိစ္စ စကားပြောဆိုရတတ်၏။ အချစ်ရေးတွင် မေတ္တာပေးဆပ်သူ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် မိဘသဘောတူညီမှုရဖို့ လိုအပ်လိမ့်မည်။ လက်ထပ်ရန်အထိဖြစ်လာမည်။

ဖြီ သာ၊ ပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

စိတ်ထားဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံတတ်ခြင်းကြောင့် နေရာတိုင်းတွင် ယုံကြည်လေးစားခြင်းခံရလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးကံကောင်းချိန်ဖြစ်မည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ချမ်းသာမှုရရှိလာမည်။ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။ နှလုံး၊ အာရုံကြောသတိထားပါ။ မတည့်သော အစားအသောက်မျိုးရှောင်ပါ။ စာပေလုပ်ငန်း၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းလုပ်သူများ အကျိုးပေးမည်။ အချစ်ရေးတွင် မလွတ်လပ်သူမျိုးကိုရှောင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေပါမည်။ သားသမီးများနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ပူပန်မှုလျော့ပါ။

မေထုန်၊ မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

အလုပ်အကိုင်တွင် ဇွဲရှိရှိလုပ်ကိုင်မှုကြောင့် အောင်မြင်မှုရလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်ပြေပြေဆက်ဆံခြင်းဖြင့် နည်းလမ်းကောင်းများရလာလိမ့်မည်။ သို့သော် အငြင်းအခုံ၊ အလျှော့မပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို လျှော့ပါ။ စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်မှုကြောင့် ကံကောင်းမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် မျက်စိ၊ ဆီးရောဂါ သတိရှိပါ။ စာရင်းအင်း၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်သူများ အကျိုးပေးတတ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ပါ။ ပိုမိုအောင်မြင်မည်။ အချစ်များပြီး အရွေးရခက်မည့် အချစ်ရေးပါ။ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာ

ရှိပြီး သောကဖြစ်တတ်၏။

ကရကဋ်၊ ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ခက်နေတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းနေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်သည်။

သီဟ်၊ ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ချစ်သူရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ဘာသာရေးဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်သည်။

ကနီ၊ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

လိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အထီးကျန်ခြင်းမျိုး ခံစားရတတ်သည်။

တူ၊ စက်တင်ဘာလ (၂၁) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

လုပ်ငန်းခွင်တွင် အောင်မြင်မှုရလိမ့်မည်။ ကျွမ်းကျင်သူများ၏ အကြံဉာဏ် ပေးမှုကြောင့် အောင်မြင်မှုနည်းသစ်များ တီထွင်ရလိမ့်မည်။ ငွေကြေးများဝင်လာမည်။ ရာထူးတက်ရန်ရှိ၏။ အရာရာတိုင်းတွင် စဉ်းစားချင့်ချိန်ခြင်းကြောင့် အောင်မြင် ကျော်ကြားလာလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးတွင် လေနှင့်ပတ်သက်သောရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါ၊ အကြောရောဂါများ သတိပြုပါ။ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရှိခြင်းကိုပြင်ပြီး အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်ရန် ပြုပြင်ပါ။ အတိုက်အခံမှန်သမျှ ရှောင်ပါ။ ခရီးထွက်နေရတတ်၏။

ဘာသာတရားကိုးရှိုင်းခြင်း၊ လေ့လာခြင်းမျိုးရှိသည်။ သို့သော် ဆွေမျိုးများအား အောက်ကျိုမခံ၊ မာနရှိသည်။ အချစ်ရေးတွင် မတည်ငြိမ်မှုကို ပြုပြင်ပါ။ သံသယစိတ်မလွန်ကဲပါနှင့်။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာဖြောင့်ဖြူး နေလိမ့်မည်။

ဗြိစ္ဆာ၊ အောက်တိုဘာလ (၂၁)ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၀)ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

စိတ်ပျော်ရွှင်မှု ကြုံဆုံရမည့်ကာလဖြစ်သည်။ ထင်ရာလုပ်ကိုင်ခြင်းမျိုးကြောင့် အမှားအယွင်းဖြစ်တတ်၏။ လျှို့ဝှက်စွာလုပ်ကိုင်သည့် ပညာရပ်များကို လေ့လာရ တတ်သည်။ အပျော်အပါးကိုလျှော့ပါ။ ဝါသနာမပါသောအလုပ်မျိုး လုပ်ကိုင်ခြင်းကြောင့် စီးပွားရေးအရှုံးပေါ်တတ်သည်။ ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်း မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ဝမ်းဗိုက်၊ အစာအိမ်၊ ရေနံပတ်သက်သောဝေဒနာမျိုး ခံစားရတတ်သည်။ အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူအပေါ် စိတ်ကုန်နေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ယာယီ

ခွဲခွာနေရတတ်သည်။

ဓနု၊ နိုဝင်ဘာလ(၂၁) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

အလုပ်အကိုင်အသစ်များ လုပ်ရတတ်သည်။ ငွေကြေးဥစ္စာများ အလုံးအရင်း နှင့်ရတတ်သည်။ အပင်ပန်းခံကြိုးစားမှုကြောင့် အောင်မြင်မှုရလိမ့်မည်။ ဆရာသမား များက သင့်အား ကူညီလမ်းပြပေးလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးတွင် နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ ခွဲသလိပ်၊ အရေပြားရောဂါမျိုး သတိပြုပါ။ ကျန်းမာရေးကြောင့် လုပ်ငန်းတွင် သောက ဖြစ်ရတတ်သည်။ ခရီးထွက်ရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အလုပ်နေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်း မျိုးကြုံမည်။ အချစ်ရေးတွင် ကလေးဆန်သောချစ်သူအပေါ် နားလည်မှုပေးရတတ် သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် အလျှော့ပေးဆက်ဆံနေရလိမ့်မည်။

မကာရ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၂၀)ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

စီးပွားရေးတွင် စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့ ကွာခြားမှန်းသိလာမည့်ကာလဖြစ်သည်။ ငွေကြေးပုံအောပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ အလုပ်အကိုင်တွင် ကြိုးစား အားထုတ်မှု အမြဲလိုအပ်နေ၏။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် သဘောထားချင်းမတိုက် ဆိုင်ဖြစ်တတ်သည်။ ပျော်ရွှင်မှုထက် ဘာသာရေးကို များများလုပ်ကိုင်ပါ။ မိတ်ဆွေများ အပေါ် ခေါင်းမာမှုမျိုး၊ ငြင်းဆန်မှုမျိုး မပြုသင့်ပါ။ ကောင်းသောအကြံပေးမှုကို လက်ခံ ရန်လိုအပ်သည်။ အဆုတ်၊ လိပ်ခေါင်းရောဂါနှင့် အပူအအေးမမျှခြင်းကြောင့် ဖြစ်တတ် သောရောဂါဝေဒနာမျိုး သတိပြုပါ။ အချစ်ရေးကို လုံးဝမစဉ်းစား၊ မဆုံးဖြတ်သင့်ပါ။ ချစ်သူ၏ သံသယအမှန်းကို ခံရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် စိတ်သဘောထားမတူညီမှုကြောင့် လမ်းခွဲရသည်အထိ ဖြစ်လာတတ်သည်။

ကု်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၁)ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

ခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမျိုး လုပ်ကိုင်သူများ အကျိုးပေးမည့်လဖြစ် သည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဆက်တိုက်လုပ်ကိုင်နေရတတ်သည်။ ဝင်ငွေများပြီး ငွေကြေး စုဆောင်းနိုင်မည့်ကာလဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးတွင် အောင်မြင်မှုရတတ်သည်။ အပေါင်း အသင်းခုံမင်ခြင်းမျိုးလျော့ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်မကြီးသင့်ပါ။ အတက်နှေးပြီး အကျမြန်ဖြစ်တတ်၏။ ဆီး၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါ၊ လေရောဂါမျိုး သတိပြုပါ။ အချစ်ရေး တွင် မလွတ်လပ်သူနှင့် ပူးစာဆုံရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် သစ္စာရှိပါ။ နီးစပ်ရန် ကြံရွယ်သူအပေါ် ငြင်းဆန်လိုက်ပါ။

မိန့်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၁) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများ

မိမိအတတ်ပညာဖြင့် ဝင်ငွေကောင်းမည့်အလုပ်မျိုး လုပ်ကိုင်နေရတတ်သည်။ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ခြင်းကြောင့် အဆင့်မြင့်မြင့် နေထိုင်ရလိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင်တွင် လောဘကြီးမှုကြောင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တတ်သည်။ အာရုံကြော ရောဂါမျိုး ဂရုစိုက်ပါ။ အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် အေးချမ်းသည်ဟုထင်ရသလောက် အမြဲတမ်း ပူလောင်နေတတ်သည့် ဇာတာမျိုးဖြစ်သည်။ အငြင်းအခုံနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာ မှုမျိုးကိုလျော့ပါ။ ဘာသာရေးကိစ္စတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ အကူအညီနှင့် ထူးခြားမည့်ကာလဖြစ်သည်။ တရားရေး၊ အမှုအခင်းကိစ္စများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သူများ အောင်မြင်မှုရလိမ့်မည်။ အချစ်ရေးတွင် အချစ်ကို ဦးစား မပေးသင့်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အရာရာတိုင်း ညှိနှိုင်းယူနေရလိမ့်မည်။